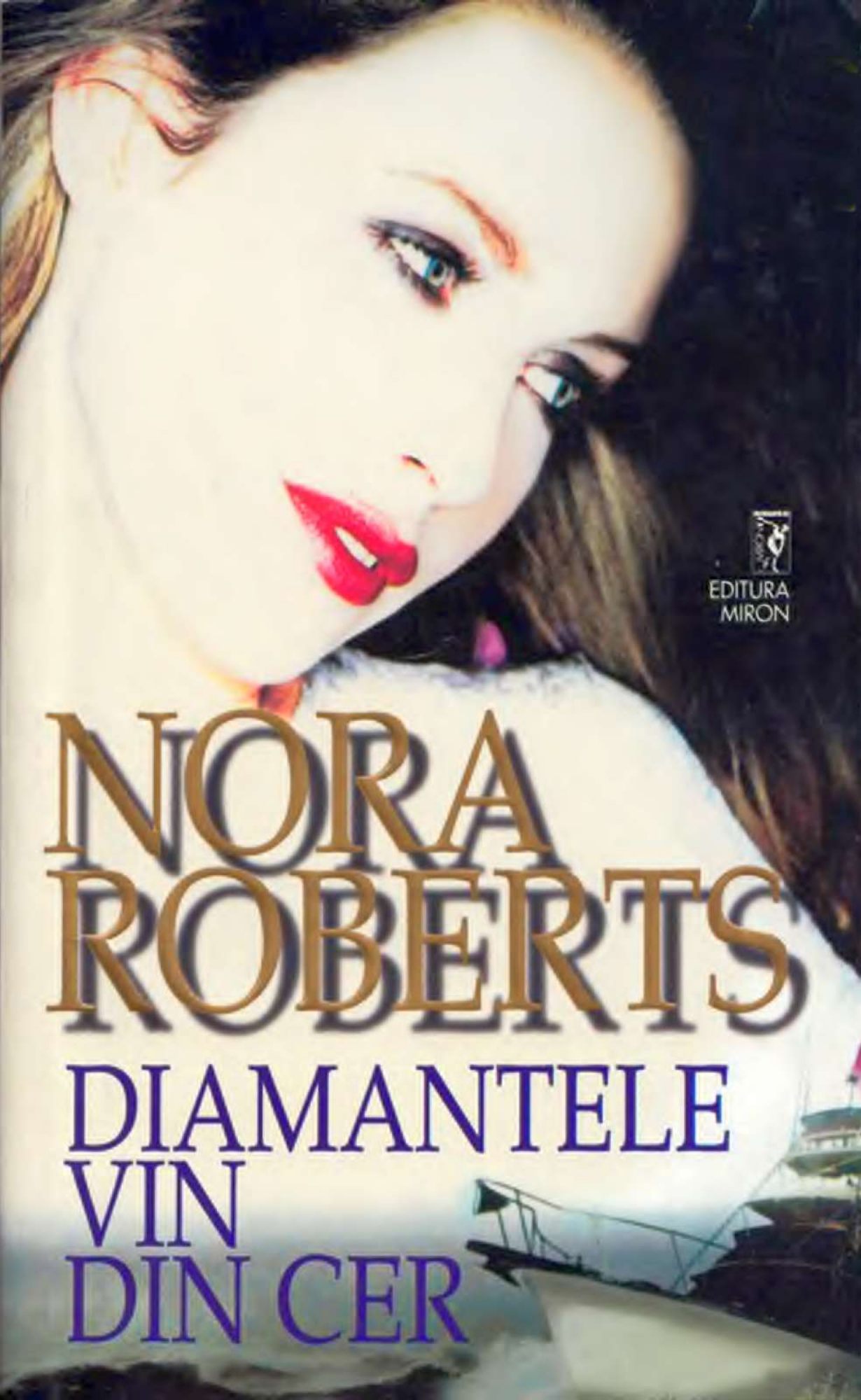
EDITURA
MIRON
NORA
ROBERTS
DIAMANTELE
VIN
DIN CER

DIAMANTELE VIN DIN CER

„Se știe de ce Nora Roberts este o autoare de bestseller-uri: romanele ei sînt cinematografice, pline de romantism. Știe să scrie cu inteligență și strălucire."
PUBLISHER WEEKLY

„O scriitoare de excepție, cărțile ei au alimentat visele a douăzeci și cinci de milioane de cititori."
USA TODAY

LEI 39900
www.miron.ro - magazin virtual

Nora Roberts

1

Diamantele vin din cer

JEWELS OF THE SUN
by Nora Roberts

© copyright 1999
by Nora Roberts

© copyright 2000 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Capitolul 1

Categoric şi fără discuţie, îşi pierduse minţile.

Fiind psiholoagă, era şi cazul s-o ştie.

Se vedeau toate semnele, îi dădeau tîrcoale, vibrînd, de luni de zile. Iritarea, nervozitatea, tendinţa spre visare cu ochii deschişi şi uitarea. Îi lipsea motivaţia, energia, scopul.

Părinţii ei comentaseră în stilul lor blajin. Colegii începuseră să-i arunce priviri furişe, cu milă discretă sau dezgust neliniştit.

Ajunsese să-şi deteste munca, să antipatizeze studenţii, să le găsească zeci de cusururi prietenilor şi rudelor, asociaţilor şi superiorilor.

În fiecare dimineaţă, sarcina simplă de a se da jos din pat ca să se îmbrace pentru cursurile de peste zi dobîndise proporţiile escaladării unui munte.

Mai rău, ale unui munte care n-o interesa nici cît

să-l vadă de la distanță, necum să se și cațăre pe el.

Apoi, mai era și comportamentul repezit, impulsiv. A, da, asta era picătura care umplea paharul.

Jude Frances Murray cea stabilă cît încape, una dintre cele mai solide ramuri din arborele genealogic al familiei Murray din Chicago, fiica devotată și chibzuită a doctorilor Linda și John K. Murray, își dăduse demisia.

Nu ceruse voie de la universitate, nu solicitase un concediu, ci plecase, în plin semestru.

De ce? Nu avea nici cea mai vagă idee.

Fusese un șoc la fel de mare pentru ea ca și pentru decan, pentru colegi, pentru părinții ei.

Oare la fel ar fi reacționat și în urmă cu doi ani, cînd i se destrămase căsnicia? În nici un caz.

Și-ar fi văzut pur și simplu de ale ei – cursurile, studiile, întîlnirile – fără nici o problemă, chiar în timp ce se perinda pe la avocați și completa îngrijit hîrtiile care simbolizau sfîrșitul unei vieți în doi.

Nu că ar fi fost o alăturare prea fericită, nici cine știe ce hărțuială pentru avocați ca să-i pună capăt legal. O căsnicie care durase opt luni fără ceva nu genera prea multe complicații. Nici pasiune.

Pasiunea, probabil că asta îi lipsea. De-ar fi avut un dram, măcar, în suflet, William n-ar fi părăsit apartamentul pentru o altă femeie încă aproape înainte ca florile din buchetul nupțial să se fi ofilit.

Dar nu avea nici un rost să se amărască după atîta timp. Era ceea ce era. Sau, mai bine-zis, fusese ceea ce era. Numai Dumnezeu o fi știut ce era acum.

Poate că și asta conta. Ajunsese pe o margine, privise în jos spre marea întinsă și neagră a monotoniei, a plictiselii, a neschimbării care era Jude Murray. Rotise din brațe, se retrăsese de pe margine – și o luase la fugă urlînd.

Un lucru atît de nefiresc pentru ea.

Simplul gînd îi provoca asemenea palpitaţii, încît se întreba dacă nu cumva o păştea un infarct, ca să le pună capac la toate.

PROFESOARĂ AMERICANĂ DE COLEGIU GĂSITĂ MOARTĂ
ÎNTR-UN VOLVO ÎNCHIRIAT

Ciudat anunţ funerar ar mai fi fost şi ăsta. Poate ar fi apărut în *Irish Times*, pe care îi plăcea atît de mult bunicii ei să-l citească.

Părinţii ei ar fi fost şocaţi, desigur. Era un stil de a muri atît de public, indiscret, *necuviincios*. Complet nepotrivit.

Evident, li s-ar fi frînt inimile, dar în primul rînd ar fi fost nedumeriţi. Ce Dumnezeu îi venise fetei ăleia, să se ducă în Irlanda cînd avea o carieră prosperă şi un condomeniu fermecător pe malul lacului?

Ar fi dat vina pe influenţa bunicii.

Şi, desigur, ar fi avut dreptate, cum avuseseră încă din momentul cînd fusese concepută, printr-o împerechere de foarte bun gust, la un an precis după ce se căsătoriseră.

Deşi nu-i făcea plăcere să-şi imagineze, Jude era sigură că părinţii ei făceau întotdeauna amor foarte precis şi cu bun-gust. Cam ca baletele tradiţionale şi coregrafiate impecabil care le plăceau atît de mult.

Şi-acum, ce-o apucase, să stea într-un Volvo închiriat, cu tîmpitul ăla de volan pe tîmpita de parte cealaltă a maşinii, gîndindu-se cum făceau sex părinţii ei?

Nu putu decît să-şi apese ochii cu degetele pînă cînd imaginea se şterse.

Exact aşa păţeşti cînd te-apucă nebunia.

Trase adînc aer în piept, o dată şi încă o dată. Oxigen pentru limpezirea şi calmarea creierului. După cum se părea, avea în faţă două căi.

Putea să-şi scoată balizele din maşină, să intre în aeroportul din Dublin, să-i înapoieze cheile agentului de închirieri cu părul roşu ca morcovul şi zîmbetul lat de-o milă şi să-şi ia un bilet înapoi spre casă.

Evident, nu mai avea slujbă, dar putea trăi foarte comod cîteva luni din portofoliul de acţiuni, săru'mîna-mult.

Nu mai avea nici condomeniu, întrucît îl închiriase acelui cuplu simpatic pentru şase luni, dar dacă se întorcea totuşi, putea locui la bunica o vreme.

Iar bunica ar fi privit-o cu ochii ei frumoşi, albaştri-spălăciţi, plini de dezamăgire. *Jude, draga mea, mereu te opreşti la un pas de dorinţa inimii. De ce nu poţi face niciodată şi acel ultim pas?*

– Nu ştiu. Nu ştiu.

Nefericită, Jude îşi acoperi faţa cu mîinile, începînd să se legene.

– Tu ai fost cu ideea să vin aici, nu eu. Ce-am să fac la Faerie Hill Cottage, şase luni de-acum încolo? Nici măcar nu ştiu să conduc maşina asta nenorocită.

Mai avea puţin pînă s-o buşească un plîns în hohote. Îl simţea arzîndu-i gîtul, răsunîndu-i în urechi. Înainte ca prima lacrimă să cadă, îşi lăsă capul să cadă pe spate, cu ochii strîns închişi, blestemîndu-se.

Crizele de plîns, accesele de nervi, sarcasmele şi toate celelalte violenţe de comportament nu erau decît diverse feluri de a se da în spectacol.

Fusese educată să înţeleagă, să recunoască acest lucru. Şi n-avea să i se lase pradă.

– Înainte, spre faza următoare, Jude, idioată nenorocită. Vorbeşti singură, plîngi în Volvo-uri, eşti prea nehotărîtă, prea paralizată ca să suceşti cheia în contact şi să te tot duci.

Îşi mai trase o dată respiraţia, şi-şi îndreptă umerii.

– A doua variantă, murmură ea. Du la bun sfîrşit ce ai început.

Întoarse cheia şi, cu o mică rugăciune de a nu ucide sau schilodi pe cineva – inclusiv pe ea însăşi – scoase maşina din parcare.

Cînta, mai mult pentru sine, ca să nu zbiere de fiecare dată cînd ajungea la cîte unul dintre cercurile de pe şosea pe care irlandezi le numeau veseli senşuri giratorii.

I se scurtcircuita creierul, uita care era stînga şi care dreapta, îşi imagina cum intra cu Volvo-ul în cîte un grup de trecători nevinovaţi, aşa că fredona toate melodiile care-i treceau prin mintea îngrozită.

Pe drumul spre sud, de la Dublin în Comitatul Waterford, începu să urle melodii din filme, să ragă cîntece de pahar irlandeze şi, cînd scăpă ca prin urechile acului la ieşirea din oraşul Carlow, chirăi corul din *„Brown Sugar"* destul de tare ca să-l facă pe Mick Jagger să se strîmbe.

După asta, se mai calmă cît de cît. Poate că zeii călătoriilor fuseseră destul de şocaţi de zgomot ca să facă un pas înapoi şi să nu-i mai tot împingă în cale alte maşini.

Poate datorită influenţei omniprezentelor troiţe ale Fecioarei Maria care populau marginea drumului.

În orice caz, şofatul deveni mai lin, Jude începînd aproape să se simtă bine.

Valuri-valuri de coline verzi scînteia în lumina soarelui, strălucitoare ca partea interioară a unor scoici, întinzîndu-se cît vedeai cu ochii spre umbra munţilor îndepărtaţi.

Conturul lor masiv se profila pe un cer aşternut cu nori fumurii şi o lumină perlată ce-şi avea locul mai degrabă în tablouri decît în realitate.

Nişte picturi, îşi spuse Jude, în timp ce gîndurile îi hoinăreau în voie, zugrăvite atît de minunat, încît, dacă le priveai destul de mult timp, simţeai că alunecai în

ele, contopindu-te cu culorile, formele şi scena pe care cîte un maestru o crease din strălucirea propriul său geniu.

Asta vedea, cînd îndrăznea să-şi ia ochii de la drum. Strălucire şi o frumuseţe teribile, orbitoare, care îi sfîşia inima în acelaşi timp în care i-o şi alina.

Verzi, imposibil de verzi, cîmpiile erau întrerupte de garduri şubrede sau de şiruri de copaci piperniciţi. Vaci pătate şi oi lăţoase păşteau alene, iar siluete mărunte le străbăteau cu tractoarele.

Ici şi colo, erau presărate cu case albe şi crem, unde rufele fîlfîiau pe sîrme şi florile puneau pete de culoare discordante în grădini.

Apoi, ca prin miracol, apăreau zidurile vechi ale unei abaţii ruinate, înălţîndu-se mîndră şi spartă pe fundalul orbitor al cîmpiei şi al cerului, ca şi cum ar fi aşteptat să-i vină din nou vremea.

„Ce-ai simţi," se întrebă Jude, „dacă ai traversa cîmpia şi ai urca pe treptele netede şi alunecoase rămase în picioare printre pietrele acelea dărîmate? Ai simţi – ai putea să simţi – secolele de picioare care au călcat pe aceleaşi trepte?

Ai putea, aşa cum susţinea bunica ei, să auzi – numai de-ai asculta – muzica şi vocile, zarva bătăliilor, plînsetele femeilor, rîsetele copiilor de mult morţi şi uitaţi?"

Nu credea în asemenea lucruri, desigur. Dar, în lumina aceea, în aerul acela, păreau aproape posibile.

De la grandoarea ruinelor la farmecul simplităţii, pămîntul se întindea darnic. Acoperişuri de fîn, cruci de piatră, castele, apoi sate cu uliţe înguste şi pancarte scrise în limba gaelică.

La un moment dat văzu un bătrîn plimbîndu-şi cîinele pe marginea drumului, unde iarba creştea înaltă şi un mic indicator avertiza asupra căderilor de pietre.

Omul şi cîinele purtau pălărioare maro, pe care Jude le găsi absolut fermecătoare. Mult timp păstră imaginea în minte, invidiindu-i pentru libertatea şi simplitatea vieţii lor.

Se plimbau în fiecare zi, probabil, fie ploaie, fie soare, apoi mergeau acasă să-şi bea ceaiul într-o căsuţă frumoasă, cu acoperiş de fîn şi grădină îngrijită. Cîinele avea un coteţ al lui, dar de cele mai multe ori stătea încovrigat la picioarele stăpînului său, lîngă foc.

Şi ea ar fi vrut să se plimbe pe cîmpiile acelea cu un cîine credincios. Doar să umble şi nimic altceva, pînă îi venea să se aşeze.

Apoi, să stea aşezată pînă-i venea să se ridice din nou. Ideea o fascina. Să facă numai ce voia, cînd voia, în felul ei şi în ritmul ei propriu.

Îi era atît de străină, acea libertate simplă, cotidiană. Marea ei teamă era aceea de a o găsi în sfîrşit, de a-i atinge cu vîrfurile degetelor marginea argintată, pentru ca apoi s-o piardă.

În timp ce drumul şerpuia ca o panglică în lungul coastelor din Waterford, Jude zărea crîmpeie din mare, ca o mătase albastră la orizont, cenuşie şi verde turbulentă cînd se revăra peste curba nisipoasă, largă, a cîte unei plaje.

Tensiunea din umeri începea să i se risipească. Mîinile i se relaxară puţin pe volan.

Aceea era Irlanda despre care îi vorbise bunica ei, culoarea, dramatismul şi pacea ei, şi, bănuia Jude, motivul pentru care venise în sfîrşit să vadă unde-i fuseseră înfipte rădăcinile, înainte de a şi le fi smuls pentru a le răsădi dincolo de Atlantic. Acum se bucura că nu-şi pierduse curajul la poartă, fugind înapoi la Chicago.

Reuşise sau nu reuşise să parcurgă cea mai mare parte din drumul lung de trei ore şi jumătate, fără nici o problemă?

Nu punea la socoteală mica zăpăceală de la giratoriul din Waterford City, căruia îi dăduse ocol de trei ori, pentru ca în cele din urmă să fie cît pe ce să se ciocnească de un autocar plin cu turişti la fel de speriaţi.

În fond, toată lumea scăpase nevătămată.

Iar acum, aproape ajunsese. I-o confirmau indicatoarele satului Ardmore. Ştia, după harta pe care i-o desenase cu grijă bunica ei, că Ardmore era satul cel mai apropiat de casă. Acolo avea să se ducă după provizii şi alte cumpărături.

Evident, bunica ei îi dăduse şi o impresionantă listă de nume, oameni pe care ar fi trebuit să-i caute; rude îndepărtate cărora să li se prezinte. Acest lucru putea să mai aştepte.

„Imaginează-ţi," îşi spunea, „să nu trebuiască să vorbeşti cu nimeni, zile-n şir! Nici să ţi se pună întrebări, pretinzîndu-ţi-se să cunoşti toate răspunsurile. Şi nici să conversezi nimicuri la ceremoniile facultăţii. Nici un program obligatoriu de respectat."

După un moment de plăcere vecină cu extazul, inima îi tresări, în panică. Ce Dumnezeu avea să *facă*, timp de şase luni?

Nu era nevoie să stea şase luni încheiate, îşi reaminti Jude, în timp ce trupul i se încorda din nou. Nici o lege nu i-o dicta. N-avea s-o aresteze nimeni la vamă, dacă se întorcea după şase săptămîni. Sau şase zile. Sau, la o adică, şase ore.

Şi, ca psiholog, ar fi trebuit să ştie că problema cea mai mare era aceea de a se strădui să se ridice la înălţimea aşteptărilor. Inclusiv ale ei proprii.

Deşi accepta faptul că se descurca mult mai bine în teorie decît în practică, avea să schimbe acest lucru chiar acum, pentru tot timpul cît urma să stea în Irlanda.

Din nou calmă, deschise radioul.

Torentul de cuvinte în gaelică şiroind din difuzor o făcu să caşte ochii, apăsînd pe butoane pentru a găsi un post în engleză şi cotind spre Ardmore, nu pe drumul care urca Tower Hill, spre casa ei.

Imediat ce-şi observă greşeala, norii de pe cer se sparseră, ca şi cum o mînă gigantică le-ar fi împlîntat un cuţit drept în burtă.

Ploaia începu să ropotească pe capota maşinii, revărsîndu-se peste parbriz, în timp ce Jude încerca să găsească butonul care acţiona ştergătoarele.

Trase pe margine şi aşteptă pînă cînd ştergătoarele de parbriz începură să se balanseze vesel prin ploaie.

Satul stătea pe nodul sudic al comitatului, sărutînd Marea Celtică şi Golful Ardmore. Auzea freamătul valurilor pe mal, în timp ce furtuna făcea prăpăd în jurul ei, puternică şi pătimaşă.

Vîntul zgîlţîia ferestrele, şuierînd ameninţător prin fisurile pe unde reuşea să se strecoare.

Îşi imaginase cum s-ar fi plimbat agale, familiarizîndu-se treptat cu satul, cu casele frumoase, cîrciumile pline de fum şi clienţi, plaja despre care îi vorbise bunica ei, falezele dramatice şi cîmpiile verzi.

Dar aceea fusese o după-amiază fermecătoare, însorită, cu săteni plimbîndu-şi bebeluşii roşii în obraji cu cărucioarele şi bărbaţi cu ochi alunecoşi ridicîndu-şi pălăriile în faţa ei.

Nu-şi imaginase o furtună de primăvară bruscă şi violentă, aducînd cu sine rafale de vînt şi străzi pustii. *Poate că nici nu mai locuieşte nimeni aci,* îşi spuse. Poate era un soi de Brigadoon şi nimerise în el accidental, într-un secol greşit.

O altă problemă, îşi zise Jude, era propria sa imaginaţie, pe care trebuia să şi-o înfrîneze cu o regularitate dezgustătoare.

Sigur că acolo locuiau oameni, numai că aveau

atîta minte încît să stea naibii la adăpost de ploaie. Casele erau frumoase, aliniate ca nişte cucoane cu flori la picioare. Flori, observă ea, care tocmai încasau o mamă de bătaie.

Nu avea nici un motiv de a nu aştepta acea frumoasă după-amiază însorită ca să se întoarcă în sat. Acum era obosită, o cam durea capul şi nu voia decît să intre într-un interior cald şi plăcut.

Porni de la bordură, încet, prin ploaie, împietrită la gîndul că avea să treacă iarăşi o intersecţie.

Nu-şi dădu seama că şofa pe contrasens decît cînd scăpă ca prin urechile acului de o coliziune frontală. Sau, mai bine zis, cînd maşina care venea o evită în ultima clipă, ţipînd din clacson.

Dar găsi bifurcaţia, ceea ce-i reaminti că i-ar fi fost imposibil să n-o observe, dată fiind lancea de piatră a marelui turn rotund de pe culmea colinei.

Se înălţa prin ploaie, străjuind catedrala veche şi fără acoperiş Saint Declan şi toate mormintele marcate cu pietre aplecate şi înclinate care-ncotro.

Un moment, i se păru că vedea un om, îmbrăcat în ceva argintiu, cu luciu mat şi ud, sub ploaie.

Şi, încordîndu-şi vederea, aproape că ieşi de pe aşa-zisul drum. De data asta, nervii n-o mai făcură să cînte. Inima îi bubuia prea tare pentru a-i permite aşa ceva.

Mîinile-i tremurau, în timp ce înainta încet, încercînd să vadă unde era omul, ce făcea. Dar nu văzu decît marele turn, ruinele şi mormintele.

Evident, acolo nu fusese nimeni, îşi spuse ea. Nimeni n-ar fi stat în mijlocul unui cimitir, în plină furtună. Ochii îi obosiseră şi-i jucau farse.

Nu avea nevoie decît să ajungă într-un loc cald şi uscat, unde să-şi tragă respiraţia.

Cînd drumul, îngustîndu-se mereu, deveni doar o cărare noroioasă mărginită de ambele părţi cu garduri

vii, înalte cît un stat de om, Jude socoti că se rătăcise de-a binelea.

Maşina se hurduca şi sărea peste hîrtoape, în timp ce ea se chinuia să găsească un loc unde să poată întoarce şi porni înapoi.

În sat exista adăpost şi, cu siguranţă, cuiva avea să i se facă milă de o biată americancă fără minte care nu era în stare să găsească drumul.

Văzu un mic zid de piatră acoperit cu un fel de rugi spinoşi, care în oricare altă situaţie ar fi arătat pitoresc, apoi văzu un drumeag desfundat ce reieşi a fi ideea de alee a cuiva, însă trecuse de el cînd îşi dădu seama ce era şi se temu să încerce o înapoiere în marşarier prin noroi.

Drumul urca, iar făgaşele deveneau aproape şanţuri. Cu nervii întinşi la limită şi dinţii clănţănindu-i sonor, Jude manevră peste un nou hop, după care se gîndi serios să se oprească pe loc, aşteptînd să vină cineva şi s-o tracteze tocmai pînă la Dublin.

Cînd văzu încă o spărtură în gardul viu, gemu de uşurare. Coti, lăsînd amintire un strat de vopsea, apoi îşi rezemă fruntea de volan.

Se rătăcise, era obosită, şi flămîndă şi o tăia un pipi cu disperare. Acum trebuia să coboare din maşină, în ploaia torenţială, şi să bată la uşa unui străin. Dacă i se spunea că pînă la casă mai erau doar trei minute, tot ar fi trebuit să cerşească permisiunea de a se repezi pînă la toaletă.

Mă rog, irlandezii erau renumiţi pentru ospitalitatea lor, aşa că se îndoia că ar fi fost refuzată, ca să se uşureze în tufe. Totuşi, nu voia să apară cu ochii hăituiţi, înnebunită.

Înclină oglinda retrovizoare şi văzu că ochii ei, îndeobşte de un verde calm şi liniştit, erau într-adevăr cam deznădăjduiţi.

Umezeala îi încreţise părul, aşa că părea să aibă

pe cap un tufiş zburlit, în culoarea scoarţei de copac. Pielea-i era palidă ca moartea, combinînd efectele neliniştii şi ale oboselii, şi nu mai avea energie ca să-şi scoată trusa de farduri pentru a încerca o oarecare retuşare.

Încercă să afişeze un zîmbet prietenos, care să-i convingă gropiţele să apară în obraji. Gura-i era puţin cam prea lată, îşi spuse, la fel cum şi ochii se holbaseră o idee cam prea mult, iar tentativa se soldă mai mult cu o grimasă decît cu un surîs.

Dar de mai mult nu era în stare.

Îşi înhăţă poşeta şi deschise portiera maşinii, gata să înfrunte ploaia.

În acel moment, zări o mişcare într-o fereastră de la etaj. Doar o perdea, atrăgîndu-i privirea în sus. Femeia din fereastră era îmbrăcată în alb şi avea un păr blond, blond aproape alb, care i se revărsa în valuri bogate peste umeri şi sîni.

Prin pînzele cenuşii ale ploii, ochii li se întîlniră un moment, nu mai mult de-o clipă, iar Jude avu impresia unei mari frumuseţi şi a unei enorme tristeţi.

Apoi femeia dispăru, rămînînd numai ploaia.

Jude se înfioră. Aversa vîntoasă o pătrundea pînă în măduva oaselor, aşa că îşi sacrifică demnitatea luînd-o la fugă spre portiţa albă care dădea într-o curticică înveselită cu rîuri de flori ce curgeau prin ambele laturi ale unei alei înguste, de pietriş alb.

Nu exista verandă, numai un prag, dar etajul casei ieşea în afară deasupra lui, oferindu-i mult doritul acoperămînt. Ridică un inel de alamă în formă de nod celtic şi bătu cu el în uşa de lemn negeluit care părea groasă ca o cărămidă şi avea o arcadă fermecătoare.

În timp ce dîrdîia, încercînd să nu se gîndească la vezică, scrută atîta cît putea din adăpostul ei.

Părea o casă de păpuşi. În întregime albă, cu un brîu verde ca pădurea şi ferestrele cu multe ochiuri,

mărginite de obloane ce păreau să îmbine plăcutul cu utilul. Acoperişul, din paie, era un adevărat miracol. Un semnal de vînt format din trei coloane de clopote cînta melodios.

Bătu din nou, mai tare de astădată. „La naiba, ştiu că eşti în casă" – şi, lăsînd deoparte orice bune maniere, ieşi în ploaie pentru a încerca să privească prin fereastra de lîngă uşă.

Imediat, sări înapoi, vinovată, la auzul unui clacson prietenos.

O camionetă roşie şi cam ruginită, al cărei motor torcea ca un motan mulţumit, opri în spatele maşinii ei. Jude îşi dădu la o parte din faţă părul ud, pregătindu-se să se explice, cînd şoferul sări afară.

La început, îl luă drept un bărbat scund şi zvelt, cu cizme zgîriate, pline de noroi, geacă murdară şi pantaloni de lucru roşii, dar faţa care-i zîmbi de sub şapca maronie era vizibil feminină.

Şi aproape superbă.

Avea ochii verzi ca dealurile ude din jurul lor, şi pielea luminoasă. Jude văzu şuviţele de păr roşcat rostogolindu-se de sub şapcă, în timp ce femeia se apropia grăbită, reuşind să se mişte graţios în pofida cizmelor greoaie.

– Deci, dumneavoastră sînteţi domnişoara Murray. Aţi ales perfect momentul, nu-i aşa?

– Serios?

– Păi, azi am cam întîrziat, de vreme ce nepotul doamnei Duffy, Tommy, iarăşi şi-a aruncat jumate din cuburi în veceu şi-a tras apa după ele. A ieşit o mizerie înfiorătoare.

– Hmmm, fu singurul răspuns la care se putu gîndi Jude, în timp ce se întreba de ce stătea de vorbă cu o străină, în ploaie, despre toalete înfundate.

– N-aţi găsit cheia?

– Cheia?

– De la uşa din faţă. Mă rog, eu o am pe a mea, aşa că vă deschid să scăpaţi din udătura asta.

Părea o idee minunată.

– Mulţumesc... începu Jude, în timp ce o urma înapoi spre uşă. Dar dumneavoastră cine sînteţi?

– O, scuzaţi-mă. Eu sînt Brenna O'Toole, îi întinse tînăra o mînă, scuturîndu-i-o energic pe a lui Jude. V-a spus bunica dumneavoastră, nu-i aşa, că vă aştept cu casa pregătită?

– Buni... cu casa? se înghesui Jude sub copertină. Casa mea? Asta-i casa mea?

– Da, ea e, dacă sînteţi Jude Murray din Chicago, zîmbi cu bunătate Brenna, deşi îşi arcuise sprînceana stîngă. Trebuie că sînteţi destul de obosită, pun prinsoare, după călătorie.

– Într-adevăr, îşi frecă Jude faţa cu mîinile, în timp ce Brenna descuia uşa. Şi eu care credeam că mă pierdusem.

– Se pare că v-aţi regăsit totuşi. *Ceàde mile failte,* adăugă ea, făcînd un pas înapoi, pentru ca Jude să poată intra prima.

De-o mie de ori bun-venit, traduse ea în gînd. Măcar atîta gaelică ştia. Şi, cînd intră la căldură, avu într-adevăr senzaţia de o mie.

Antreul, doar cu puţin mai spaţios decît trepta de-afară, era flancat într-o parte de o scară cu treptele lustruite de timp şi paşi.

O arcadă, în dreapta, dădea în micul *living room,* frumos ca un tablou, cu pereţii de culoarea biscuiţilor proaspăt copţi, brîul auriu ca mierea şi perdelele de dantelă îngălbenite cald de vremuri, astfel încît tot ce se afla cameră părea scăldat de razele soarelui.

Mobila era roasă şi decolorată, dar veselă, cu pernele sale moi, în dungi albe şi albastre. Mesele erau pline de comori – bibelouri din cristal, figurine încrustate, sticluţe miniaturale.

Peste podelele late erau răspîndite covoare multicolore, iar şemineul de piatră era pregătit deja, cu bucăţi de turbă, după cîte i se părea lui Jude.

Mirosea a pămînt şi a încă ceva, cu un vag iz floral.

– Fermecătoare, nu-i aşa, îşi împinse iarăşi Jude părul din faţă, învîrtindu-se în loc. Ca o casă de jucărie.

– Bătrînei Maude îi plăceau lucruşoarele drăguţe.

Ceva din tonul lui Brenna o făcu pe Jude să se oprească din piruetă, pentru a-i privi faţa.

– Îmi pare rău, n-am cunoscut-o. Ai ţinut mult la ea.

– Sigur, toată lumea o iubea pe bătrîna Maude. Era o mare doamnă. S-ar bucura că eşti aici, să ai grijă de casă. Nu i-ar plăcea să stea goală şi pustie. Deci, să-ţi arăt locurile? Ca să te orientezi.

– Ţi-aş fi recunoscătoare, dar mai întîi am urgentă nevoie la baie.

Brenna rîse scurt.

– Lung e drumul de la Dublin. Lîngă bucătărie e o cămăruţă de toaletă. Tata şi cu mine am transformat-o dintr-o debara, acum trei ani. Drept într-acolo e.

Jude nu mai pierdu vremea cu explorările. „Cămăruţă" era cuvîntul ideal pentru jumătatea de baie. Dacă îndoia braţele şi le ridica, s-ar fi lovit cu coatele de pereţi.

Dar aceştia erau zugrăviţi într-un plăcut roz-pal, porţelanul alb lucea de curăţenie şi pe bară erau atîrnate în ordine prosoape brodate.

O privire în oglinda ovală de deasupra lavaboului îi confirmă că, într-adevăr, arăta atît de rău pe cît se temea.

Şi cu toate că avea o statură şi o constituţie medie, pe lîngă Brenna cea subţire că o zînă, ea părea o ditamai amazoana.

Nemulțumită de comparația care-i trecuse prin minte, își suflă de pe frunte bretonul încrețit și ieși din nou.

– A, eu le-am și adus pe astea.

Eficienta Brenna îi descărcase deja bagajele și le cărase în antreu.

– Cred că, după atîta drum, cazi de pe picioare. Îți duc lucrurile sus. Cred că vei vrea să stai în camera bătrînei Maude, e foarte plăcută, apoi punem ibricul pe foc ca să bei un ceai, și-ți fac focul. E o umezeală îngrozitoare afară.

În timp ce vorbea, urcă scara cu cele două enorme valize ale lui Jude, ca și cum ar fi fost goale. Dorindu-și să fi petrecut mai mult timp în sala de gimnastică, Jude o urmă cu geanta, laptop-ul și cu printerul portabil.

Brenna îi arătă două dormitoare – avusese dreptate, cel al bătrînei Maude, cu vederea sa spre grădina din față, era mai plăcut.

Dar Jude nu-și putu forma decît o impresie cețoasă, căci aruncă o singură privire spre pat și decalajul orar îi căzu pe umeri ca o povară de plumb.

Nu ascultase decît parțial vocea veselă și melodioasă care-i explica despre așternuturi, încălzire, capriciile micului șemineu din dormitor, în timp ce Brenna aprindea turba.

O urmări ca și cum ar fi umblat prin apă, pînă la parter, să pună ceaiul pe aragaz și să-i arate cum funcționa bucătăria.

Auzi ceva în legătură cu camara proaspăt aprovizionată și recomandarea de a-și face cumpărăturile de la Duffy's, din sat, cînd avea nevoie de provizii.

Mai erau și altele – stive de turbă lîngă ușa din spate, așa cum prefera să folosească bătrîna Maude, dar și lemne, în caz că ea însăși le prefera pe acestea, cum fusese cuplat din nou telefonul și cum să aprindă focul în cuptorul din bucătărie.

– Ei, ia aici, că adormi pe picioare, îi puse cu compasiune Brenna în mîini o cană albastră cu pereți groși. Ia-l sus cu dumneata și întinde-te. Eu îți aprind focul aici, jos.

– Iartă-mă. Nu prea pot să mă concentrez.

– Vei putea mai bine, după ce tragi un pui de somn. Numărul meu e aici, lîngă telefon, dacă ai nevoie de ceva. Familia mea stă doar la un kilometru de-aici, mama, tată și patru surori, așa că dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decît să suni sau să treci pe la ai lui O'Toole.

– Da, am să... patru surori!

Brenna rîse din nou, în timp ce o conducea pe hol.

– Păi, tata tot spera să aibă un băiat, da' așa a ieșit. E înconjurat de femei, pînă și cățeaua... Hai, sus cu matale.

– Îți mulțumesc atît de mult. Zău, de obicei nu sînt așa de... vagă.

– Mă rog, nu în fiecare zi zbori peste ocean, nu? Mai vrei ceva, înainte să plec?

– Nu, aș...

Se rezemă de balustradă, clipind din ochi.

– Of, am uitat. Era o femeie în casă. Unde s-a dus?

– O femeie, zici? Unde?

– La fereastră.

Jude se clătină, cît pe ce să verse ceaiul, apoi scutură din cap să și-l limpezească.

– Cînd am ajuns aici, în fereastra de la etaj era o femeie, se uita afară.

– Ei, nu mai spune?

– Da. O femeie blondă, tînără, foarte frumoasă.

– A, aia trebuie să fie Lady Gwen.

Brenna se întoarse, intră în living și aprinse grămada de turbă.

– Nu i se arată oricui.

– Unde-a plecat?

– A, e tot aici, cred.

Încredințată că turba luase foc, Brenna se ridică, scuturîndu-şi genunchii pantalonilor.

– De trei sute de ani e aici, mai mult sau mai puțin. E fantoma dumitale, domnişoară Murray.

– Ce zici că e?!?

– Fantoma matale. Da' nu-ți face griji cu ea. N-o să-ți facă nici un rău. A avut o poveste tristă, pentru altă dată, cînd nu vei fi aşa de obosită.

Îi era greu să se concéntreze. Creierul voia să i se închidă, trupul să-i iasă din funcțiune, dar i se părea foarte necesar să lămurească acest punct.

– Vrei să spui, casa e bîntuită?

– Sigur că e bîntuită. Bunica dumitale nu ți-a spus?

– Nu cred că a pomenit de asta. Deci, crezi în stafii.

Brenna înalță din nou sprîncenele:

– Păi, ai văzut-o sau n-ai văzut-o? Poftim, confirmă ea, cînd Jude nu făcu altceva decît să se încrunte. Trage un pui de somn şi, dacă mai tîrziu te scoli, vino pînă la *Gallagher's Pub* şi-am să-ți fac cinste cu prima halbă.

Prea buimacă pentru a se mai putea concentra, Jude se rezumă să clatine din cap:

– Nu beau bere.

– Ei, haide, mai mare ruşineal exclamă Brenna, pe cît de şocată, pe atît de sinceră. Mă rog, atunci, bună ziua îți doresc, domnişoară Murray.

– Jude, murmură ea, neputînd decît s-o privească lung.

– Jude, atuncea.

Brenna îi mai aruncă un zîmbet orbitor şi ieşi pe uşă, în ploaie.

Bîntuită, îşi spuse Jude, în timp ce pornea în sus pe scară, cu capul învîrtindu-i-se alene la cîteva de-

gete înălţime deasupra umerilor.

Fantezii irlandeze prosteşti. Dumnezeu îi era martor că bunica ei n-o mai slăbea cu poveştile, dar numai atît erau şi nimic mai mult: poveşti.

Dar văzuse pe cineva... nu?

Nu – ploaia, perdelele, umbrele... Puse jos ceaiul pe care încă nu-l gustase şi reuşi să-şi scoată pantofii. Nu existau nici un fel de fantome. Nu exista decît o casă frumoasă, pe o colină mică şi fermecătoare. Şi ploaia.

Căzu pe pat cu faţa în jos, se gîndi să tragă pătura peste ea şi adormi înainte de a mai face o mişcare.

Iar cînd visă, visă o bătălie purtată pe o colină înverzită, cu soarele scînteind în spade ca nestematele, cu zîne dansînd în pădurea unde lumina lunii zăcea pe frunze asemenea unor lacrimi, şi cu o mare albastră care lovea ca o inimă bătînd malul ce o aştepta.

Şi, pe tot parcursul visurilor, singurul lucru constant era sunetul scăzut al unui plînset de femeie.

Capitolul 2

Cînd Jude se trezi, era complet întuneric, iar din micul foc de turbă nu mai rămăseseră decît nişte luminiţe rubinii.

Le privi lung, cu ochii cîrpiţi de somn şi inima zbătîndu-i-se în gît ca un cerb înnebunit, căci le confundase cu nişte ochi care o priveau.

Apoi, memoria ei reveni brusc, iar minţile i se limpeziră. Era în Irlanda, în casa unde locuise bunica ei în copilărie. Şi îngheţa de frig.

Se ridică în capul oaselor, frecîndu-şi braţele înfrigurate, apoi bîjbîi după lampa de pe noptieră. Aruncă o privire la ceas, clipi din ochi şi se strîmbă.

Era aproape miezul nopţii. Puiul de somn pentru refacere durase aproape douăsprezece ore.

Şi, descoperi, nu-i era numai frig. Mai murea şi de foame.

Un moment, se întrebă ce putea face cu focul. Întrucît părea aproape stins, iar ea nu avea habar cum să-l aprindă din nou, îl lăsă în pace şi coborî la bucătărie să caute ceva de mîncare.

Casa trosnea şi gemea în jur – sunete familiare, îşi spuse ea, deşi o făceau să tresară, privind mereu peste umăr. Nu la asta se gîndea, chiar şi avînd în vedere fantoma despre care îi vorbise Brenna.

Pur şi simplu nu era prea obişnuită cu sunetele casnice. Podelele condomeniului ei nu scîrţîiau, iar singura lumină roşie din timpul nopţii era a lămpii de control de la sistemul ei de alarmă. Dar avea să se obişnuiască şi cu aceste noi împrejurimi.

Brenna se ţinuse de cuvînt.

Bucătăria era bine aprovizionată cu mîncare, în frigiderul ca pentru păpuşi şi cămara mică, îngustă. I-o fi fost ei frig, dar n-avea să moară de foame.

În primul moment, se gîndi să deschidă o cutie de supă şi s-o încălzească rapid în cuptorul cu microunde. Întorcîndu-se în loc, cu cutia în mînă, făcu o descoperire şocantă.

Nici urmă de cuptor cu microunde.

„Ei," îşi spuse Jude, „asta *e* o problemă." Nu avea ce face decît s-o ia băbeşte, cu cratiţa şi aragazul, şi imediat se izbi de a doua dilemă, cînd îşi dădu seama că nu exista nici un deschizător de conserve automat.

Bătrîna Maude nu trăise numai într-o altă ţară, conchise Jude, în timp ce scotocea prin sertare, ci şi într-un alt veac.

Reuşi să folosească deschizătorul manual pe care îl găsise şi turnă supa într-o cratiţă, pe plită. După ce alese un măr din fructiera de pe masă, se duse la uşa din spate şi o deschise, pentru a vedea o ceaţă învolburată, fină ca mătasea şi umedă ca ploaia.

Nu vedea nimic altceva decît însuşi aerul, cu straturile sale cenuşii pale plutind în noapte.

Nu se distingea nici o formă, nici o lumină, numai fuioarele şi formele pe care-i plăcea ceţii să le plămădească din sine însăşi. Dîrdîind, făcu un pas afară şi fu învăluită într-o clipă.

Sentimentul de singurătate fu imediat şi complet, mai profund decît ştiuse vreodată. Dar nu era înspăimîntător, nici trist, îşi dădu ea seama, cînd întinse un braţ, pentru a vedea ceaţa înghiţindu-i mîna pînă la încheietură. Era ciudat de eliberator.

Nu cunoştea pe nimeni. Nimeni n-o cunoştea. Nu se aştepta nimic de la ea, decît ceea ce-şi cerea ea însăşi. Pentru noaptea aceea, o noapte minunată, era absolut singură.

Auzea un soi de pulsaţie în noapte, o bătaie joasă, ropotitoare. Marea să fi fost? Sau numai respiraţia ceţii? Chiar cînd începea să rîdă de sine însăşi, auzi un alt sunet, scăzut şi vesel, ca o melodie cristalină.

Fluiere şi clopote, flaute şi şuierături?

Vrăjită, aproape că părăsi pragul uşii din spate, gata-gata să urmeze magia sunetului în ceaţă, ca o visătoare umblînd în somn.

Clopotele de vînt, îşi dădu ea seama, cu încă un mic hohot de rîs, de-acum cam nervos. Nu erau decît clopotele de vînt, asemenea drăgălaşilor clopoţei din faţa casei.

Şi probabil că încă mai era pe jumătate adormită, din moment ce se gîndise să iasă din casă în pas de dans la miezul nopţii, rătăcind prin ceaţă pentru a urma sunetul muzicii.

Îşi impuse să revină înăuntru, închizînd uşa. Imediat, auzi fîsîitul supei care dădea în clocot.

– La naiba!

Se repezi la aragaz şi stinse focul.

– Ce-o fi cu mine? Pînă şi o puştoaică de doişpe ani ar putea încălzi o tîmpită de cutie de supă, pentru numele lui Dumnezeu!

Şterse supa vărsată, frigîndu-şi două degete, apoi mîncă stînd în picioare, pe cînd îşi ţinea singură predici.

Sosise timpul să nu mai moşmondească aiurea, să-şi bage mintile-n cap. Era o persoană responsabilă, o femeie de nădejde, nu una care să stea visînd în ceaţă la miezul nopţii.

Lua supa cu lingura, mîncînd cu gesturi mecanice, ca o datorie faţă de organism, fără nimic din plăcerile naive pe care le îngăduia o gustare la miezul nopţii.

Era vremea să privească în faţă motivul pentru care venise în Irlanda. Să nu-şi mai tot închipuie că era doar o vacanţă prelungită, în timpul căreia să-şi exploreze rădăcinile şi să lucreze la hîrtii care ar fi cimentat latura publicistică a carierei sale universitare nu tocmai impresionante.

Venise fiindcă-i fusese o frică de moarte că se afla în pragul unei prăbuşiri de un soi sau altul. Stresul devenise însoţitorul ei constant, invitînd-o vesel să savureze cîte o migrenă sau să flirteze cu ulcerele.

Ajunsese pe punctul de a nu mai putea privi în faţă rutina zilnică a meseriei, pe punctul de a-şi neglija studenţii, familia... şi pe sine însăşi.

Mai rău, pe punctul unde ajungea să-şi antipatizeze deschis studenţii şi familia. Şi pe sine însăşi.

Indiferent de cauze – şi încă nu era tocmai pregătită să exploreze această zonă – singura soluţie fusese o schimbare radicală.

O perioadă de odihnă. Prăbuşirea nu era o rezolvare. Iar prăbuşirea în public ar fi fost inacceptabilă.

N-avea de gînd să se umilească, nici pe sine însăşi, nici pe familia ei, care nu făcuse nimic ca să merite asta. Aşa că fugise – ca o laşă, poate, dar într-un chip ciudat acesta fusese singurul pas logic la care să se fi putut gîndi.

Cînd bătrîna Maude răposase grațios, la venerabila vîrstă de o sută unu ani, i se deschisese o ușă.

Fusese inspirată să intre pe acea ușă. Fusese un gest responsabil. Avea nevoie de timp, timp de singurătate, de liniște și de reevaluare. Și exact asta avea să facă.

Intenționa să lucreze. În veci nu și-ar fi putut justifica deplasarea și timpul, dacă nu avea vreun plan. Intenționa să experimenteze cu un articol în care să se combine genealogia și profesiunea.

Cel puțin, studiul documentar al legendelor și miturilor locale, precum și analiza psihologică a sensurilor și obiectivelor acestora, aveau să-i țină mintea în priză, lăsîndu-i mai puțin timp pentru melancolie.

Petrecuse mult prea mult timp rumegîndu-și amarul. O trăsătură irlandeză, susținea mama ei, gînd care o făcu pe Jude să ofteze. Irlandezii erau niște mari melancolici, așa că dacă simțea nevoia să-și facă din cînd în cînd cheful, alesese cel mai potrivit loc din lume pentru așa ceva.

Simțindu-se mai bine, Jude se întoarse să pună farfuria goală în spălătorul de vase și descoperi că nu exista nici spălător de vase.

Chicoti în tot timpul drumului pînă în dormitor.

Își despachetă lucrurile, punîndu-le meticulos pe toate în minunatul dulap scîrțîitor și fermecătorul scrin cu sertare înțepenite. Își rîndui articolele de toaletă, admirînd spălătorul antic, și se desfătă cu un duș preungit, stînd în cada cu gheare la picioare, a cărei perdea de plastic subțire zornăia în jur pe inelele ei de alamă brunată.

Luă pe ea o pijama de flanelă și un halat, înainte ca dinții să-i înceapă să clănțănească, apoi se apucă să aprindă cărămizile de turbă. Surprinsă de propriu-i succes, pierdu douăzeci de minute așezată pe podea,

cu brațele în jurul genunchilor, zîmbind în văpaia frumoasă şi imaginîndu-şi că era o soție de fermier mulțumită care-şi aştepta bărbatul să se întoarcă de la cîmp.

Cînd se trezi din visul cu ochii deschişi, începu să exploreze al doilea dormitor, analizîndu-i posibilitățile de eventual birou.

Era o cameră mică, avînd ferestre înguste îndreptate spre fațadă şi latura casei. După o scurtă deliberare, Jude hotărî să se instaleze cu fața spre sud, ca să poată vedea coroanele copacilor şi clopotnițele bisericilor din sat, precum şi plaja lată care ducea spre mare.

Cel puțin, presupunea că aceea avea să fie priveliştea, după ce se lumina de ziuă şi se risipea ceața.

Următoarea problemă era aceea a locului unde să se instaleze, din moment ce în cameră nu exista nici un birou.

Petrecu ora următoare căutînd o masă potrivită, după care o cără la etaj pe cea din living, pentru a o pune exact în dreptul ferestrei, înainte de a-şi aduce echipamentele.

Îi trecu prin minte că ar fi putut scrie pe masa din bucătărie, lîngă focul mic şi plăcut, în cîntecul clopotelor de vînt. Dar o asemenea formulă părea prea improvizată. Găsi adaptorul potrivit pentru priză, îşi bută computerul şi deschise fişierul în care intenționa să-şi scrie jurnalul zilnic al vieții ei în Irlanda.

3 aprilie, Faerie Hill Cottage, Irlanda

Am supraviețuit călătoriei.

Se opri un moment, rîzînd uşor. Parcă ar fi supraviețuit unui război. Se pregăti să şteargă propoziția, pentru a începe din nou. Apoi, se opri. Nu, jurnalul

îi era destinat numai ei şi avea să scrie tot ce-i trecea prin minte, aşa cum îi venea.

Drumul de la Dublin a fost lung şi mai greu decît îmi imaginasem. Mă întreb cît timp îmi va lua ca să mă obişnuiesc cu şofatul pe stînga. Mă îndoiesc că voi reuşi vreodată. Totuşi, peisajul a fost minunat. Nici una dintre fotografiile pe care le-am văzut nu reprezintă nici pe departe priveliştile irlandeze. Să spui că sînt verzi, nu e de ajuns. Nici „verde-bogat" nu se potriveşte. Cred că tot ce pot spune e că strălucesc.

Satele par fermecătoare şi atît de incredibil de curate, încît îmi imaginez armate de elfi furişîndu-se în fiecare noapte să frece trotuarele şi să dea lustru caselor.

Am văzut puţin din satul Ardmore, dar cînd am sosit eu turna cu găleata şi eram prea obosită ca să-mi formez alte impresii reale decît obişnuita curăţenie şi farmecul unei plaje largi.

Am găsit casa din pură întîmplate. Bunica ar zice că a fost mîna soartei, desigur, dar de fapt n-a fost decît un noroc chior. E atît de frumoasă, cum stă pe deluşorul ei, cu florile inundînd totul pînă la uşa din faţă. Sper să le pot îngriji cum se cuvine. Poate că în sat au o librărie unde să pot găsi cărţi despre grădinărit. În orice caz, acum e clar că prosperă, în pofida umezelii reci din aer.

Am văzut o femeie – mi s-a părut că văd o femeie – la fereastra dormitorului, privindu-mă. A fost un moment ciudat. Am avut impresia că ochii ni s-au întîlnit efectiv, că un moment ne-am susţinut privirile. Era frumoasă, palidă, blondă şi cu o expresie tragică. Desigur, n-a fost decît o umbră, o iluzie optică, fiindcă aici nu mai e nimeni.

Brenna O'Toole, o femeie extrem de eficientă din sat, a apărut imediat după mine şi a rezolvat proble-

mele într-un mod vioi şi prietenos – şi pentru care îi sînt foarte recunoscătoare. E superbă – mă întreb dacă toţi cei de-aici or fi la fel de superbi – şi are acel comportament aspru, bărbătesc, pe care unele femei îl pot adopta atît de perfect, rămînînd totuşi absolut feminine.

Cred că mă găseşte o proastă nepricepută, dar m-a tratat cu delicateţe.

A vorbit ceva despre o bîntuire a casei, ceea ce cred că se spune despre toate casele din ţară. Dar, întrucît m-am hotărît să explorez posibilităţile de a scrie un articol pe tema legendelor irlandeze, s-ar putea să cercetez bazele afirmaţiei ei.

Evident, organismul şi ceasul meu interior sînt răsturnate pe dos. Am dormit aproape toată ziua şi am luat o masă la miezul nopţii.

Afară este noapte şi ceaţă. Ceaţa e luminoasă şi oarecum pătrunzătoare. Mă simt comod trupeşte şi liniştită sufleteşte.

Totul va fi bine.

Se rezemă de spătar, cu un oftat prelung. Da, îşi repetă ea în minte, avea să fie totul în regulă.

La ora trei dimineaţa, atunci cînd adesea spiritele se agită, Jude se ghemui înfrigurată în pat sub o plapumă groasă, cu un ceainic plin pe noptieră şi o carte în mîini. Focul ardea molcom în cămin, iar prin dreptul ferestrelor plutea ceaţa. Se întreba dacă fusese vreodată în viaţa ei mai fericită.

Şi adormi cu lampa aprinsă şi ochelarii de citit căzuţi pe vîrful nasului.

La lumina zilei, după ce vîntul risipise ceaţa şi ploaia, lumea ei arăta cu totul altfel. Lucea o lumină blîndă, scăldînd cîmpiile într-un verde de o frumuseţe dure-

roasă. Auzea păsările, ceea ce-i aminti că trebuia să scoată cartea pe care şi-o cumpărase, despre identificarea speciilor.

Totuşi, pe moment era atît de plăcut doar să stea şi să asculte trilurile lichide. Nu părea să conteze ce pasăre cînta, atîta timp cît nu tăcea.

I se părea aproape un sacrilegiu să calce în picioare iarba deasă, cu fire elastice, dar era un păcat căruia Jude nu-i putea rezista.

Pe colina de lîngă sat, văzu ruinele măreţe ale fostei catedrale închinate Sfîntului Declan şi grandiosului turn circular care o domina. Se gîndi un moment la silueta pe care i se păruse c-o văzuse în curte, sub ploaie. Şi se înfioră.

Ce prostie. Era un loc ca oricare altul, la urma urmei. Un loc istoric interesant. Ştia de la bunica ei şi din ghid despre inscripţiile în alfabetul ogam dinăuntru şi despre arcadele romaneşti. Avea să intre şi să le vadă cu ochii ei.

Iar spre răsărit, dacă n-o înşela memopria, dincolo de hotelul de pe faleză, se afla vechea Fîntînă a Sfîntului Declan, cu cele trei cruci de piatră ale ei şi jilţul de piatră.

În curînd avea să viziteze ruinele şi fîntîna, urcînd pe cărarea de pe faleză şi, poate, ocolind promontoriul. Ghidul o asigurase că o aşteptau privelişti mirifice.

Azi însă îşi dorea lucruri mai simple, mai liniştite.

Apele golfului scînteiau albastre, în tonuri tot mai închise spre larg. Plaja lată şi întinsă era pustie.

În altă dimineaţă, îşi spuse ea, avea să meargă cu maşina pînă în sat numai pentru a se plimba singură pe plajă.

Ziua de azi era destinată hoinărelilor peste cîmpii, aşa cum îşi imaginase, departe de sat, cu ochii spre munţi. Uitase că nu dorea decît să studieze florile şi

să se orienteze cu privire la zona din jurul casei, înainte de a se ocupa de treburile practice.

Trebuia să-şi instaleze o mufă telefonică în dormitorul al doilea, ca să poată intra pe Internet pentru cercetări.

Şi să telefoneze la Chicago, pentru a-şi anunţa familia că ajunsese cu bine. Şi, desigur, să se ducă în sat pentru a afla unde-şi putea face cumpărăturile şi operaţiunile bancare.

Dar afară era atît de frumos, cu atmosfera blîndă ca o sărutare şi briza atît de răcoroasă, încît să-i alunge din minte ultimele urme ale oboselii de pe drum, încît continuă să meargă şi să admire peisajele, pînă cînd pantofii i se udară în iarba îmbibată de ploaie.

Ca şi cum ar fi alunecat într-un tablou, îşi spuse ea din nou, un tablou animat cu freamăt de frunze, glasuri de păsări şi miros de plante umede, în creştere.

Cînd văzu o altă casă, avu aproape un şoc. Era cuibărită pe marginea drumului, după nişte garduri vii şi o faţadă cam şubredă, cu laturile şi calcanul părînd să fi fost piese diferite, trîntite împreună la întîmplare. Şi, cumva, se potriveau.

Era o combinaţie fermecătoare de piatră şi lemn, cornişe şi streşini cu un belşug de flori în faţă şi în spate.

Dincolo de grădinile din dos se afla un hambar – pe care bunica ei l-ar fi numit şură – printr-a cărui uşă se vedeau îngrămădite unelte şi scule.

Pe alee văzu o maşină vopsită în gri şi părînd să fi ieşit de pe linia de montaj cu ani de zile înainte de naşterea lui Jude.

Un cîine mare galben dormea la soare în curtea laterală – sau, cel puţin, părea să doarmă.

Zăcea pe spate, cu labele în aer, ca şi cum l-ar fi călcat o maşină.

Casa familiei O'Toole? se întrebă Jude, după care

bănuiala i se confirmă, cînd pe uşa din spate ieşi o femeie cu un coş de rufe.

Avea un păr roşu strălucitor şi silueta robustă, lată în şolduri, pe care Jude şi-o imagina la o femeie ce născuse cinci copii.

Cîinele, dovedind că era viu, se răsuci pe o parte dînd din coadă, în timp ce femeia mergea spre sîrma de rufe.

Lui Jude îi trecu prin minte că niciodată nu mai văzuse pe cineva întinzînd rufe la uscat. Era o muncă pe care, în centrul oraşului Chicago, nici chiar cele mai harnice gospodine n-o mai făceau.

Părea un proces care nu necesita gîndire, fiind, aşadar, extrem de calmant. Femeia scoase nişte cîrlige dintr-un buzunar al şorţului, le apucă în gură şi se aplecă să scoată din coş o faţă de pernă. O scutură brusc, apoi o prinse pe sîrmă.

La fel procedă cu următoarea rufă, prinzînd-o cu al doilea cleştişor.

Fascinant!

Continuă tot aşa, fără nici o grabă vizibilă, în timp ce cîinele galben îi ţinea companie, golind coşul în timp ce rufele agăţate se umflau şi fîlfîiau umed în briză.

Încă o parte din tablou, conchise Jude. Avea să intituleze acel fragment „Gospodină de la ţară".

Cînd coşul fu gol, femeia se întoarse spre sîrma alăturată şi începu să desprindă rufele agăţate dinainte, care se uscaseră deja, împăturindu-le pe rînd, pînă cînd coşul se umplu din nou.

Şi-l propti pe şold şi reveni în casă, cu cîinele zburdînd pe urmele ei.

Ce mod minunat de a-ţi petrece dimineaţa, reflectă Jude.

Iar seara, cînd toţi se întorceau acasă, urma să-i întîmpine un miros îmbietor din bucătărie. Vreun soi

de fiertură, îşi imagina Jude, sau o friptură cu cartofi, rumenită în suc propriu. Toată familia se aşeza la masa plină cu farfurii şi castroane desperecheate fermecător, vorbind despre cele de peste zi, rîzînd şi strecurîndu-i resturi cîinelui, care cerşea sub masă.

Probabil că familiile mari erau foarte mîngîietoare.

Desigur, nici cu cele mici nu era nimic în neregulă, adăugă ea, simţindu-se imediat vinovată. Faptul de a fi singură la părinţi avea avantajele lui. Se bucurase de toată atenţia părinţilor ei.

Poate chiar prea multă atenţie, îi murmură o voce mică la ureche.

Cu gîndul la acea voce mult prea grosolană (şi-o alungă din minte), se întoarse să pornească înapoi spre casă, pentru a-şi ocupa timpul cu ceva mai practic.

Întrucît se simţea ca o ingrată, telefonă acasă. Cu diferenţa de fus orar, îşi prinse părinţii chiar înainte de a pleca la serviciu şi-şi înăbuşi vinovăţia sporovăind veselă, spunîndu-le că era odihnită, se simţea bine şi aştepta cu nerăbdare noile experienţe.

Ştia prea bine că amîndoi îi considerau impulsiva plecare în Irlanda un fel de experiment, o bruscă abatere cu patruzeci şi cinci de grade de la calea pe care şi-o urmase mulţumită atîta vreme.

Nu avea nimic împotrivă, ceea ce o uşura. Erau doar nedumeriţi. Nu aveam cum să le dea explicaţi, nici lor şi nici ei înşăşi.

Cu familia în minte, mai dădu un telefon. Bunicii Murray nu era nevoie să-i explice nimic. Pur şi simplu ştia. Cu inima mai uşoară, Jude îi povesti bunicii sale toate detaliile călătoriei, impresiile, cît de mult îi plăcea casa, în timp ce îşi fierbea un ceai şi-şi făcea un sandviş.

– Tocmai am făcut o plimbare, continuă ea, cu receptorul prins între ureche şi umăr, în timp ce punea

gustarea pe masă. Am văzut ruinele şi turnul, de departe. Am să le vizitez altă dată.

– E un loc minunat, răspunse bunica. Acolo se simt multe.

– Mă rog, mă interesează foarte mult să văd încrustaţiile şi arcadele, dar azi n-am vrut să mă îndepărtez atît de mult. Am văzut casa vecinilor. Familia O'Toole, probabil.

– A, Michael O'Toole, mi-l amintesc de pe vremea cînd era un băieţandru – avea un zîmbet ager şi obiceiul de a te tapa de ceai şi prăjituri. S-a însurat cu fata aia drăguţă a lui Logan, Mollie, şi au făcut cinci fete. cea pe care ai cunoscut-o, Brenna, e cea mai mare. Cum o mai duce, drăguţa de Mollie?

– Păi, nu i-am vizitat. Era ocupată cu rufele.

– Vei descoperi că nimeni nu este prea ocupat ca să-şi găsească un moment liber, Jude Frances. Data viitoare cînd mai trec, intră totuşi s-o saluţi pe Mollie O'Toole.

– Aşa am să fac. A, şi, Buni? zîmbi ea amuzată, sorbind din ceai. Nu mi-ai spus că e o casă bîntuită.

– Ba cum să nu-ţi spun, fato. N-ai asculat benzile, n-ai citit scrisorile şi celelalte pe care ţi le-am dat?

– Nu, nu încă.

– Şi-ţi spui că iarăşi o apucă pe Buni, cu închipuirile ei. Tu doar uită-te prin lucrurile pe care ţi le-am dat să le iei cu tine. E scrisă acolo şi povestea cu Lady Gwen şi iubitul ei din neamul zînelor.

– Un iubit din neamul zînelor?

– Aşa se spune. Casa e construită pe o colină a zînelor, cu pluta, sau palatul, dedesubt, iar ea încă îl mai aşteaptă, suferind pentru că a renunţat la fericire pentru raţiune, iar raţiunea şi-a pierdut-o din mîndrie.

– Ce trist, murmură Jude.

– Ei, este, într-adevăr. Totuşi, e un loc minunat, pe colină, ca să te cobori în tine însăţi după pofta inimii.

Coboară-te şi tu într-a ta, cît te afli acolo.

– În clipa asta, nu caut decît puţină linişte.

– la cît de multă pofteşti, se găseşte destulă. Dar nu sta prea mult cu mîinile-n sîn, uitîndu-te la restul lumii. Viaţa e mult mai scurtă decît crezi.

– De ce nu vii şi tu, Buni, să stai aici cu mine?

– A, am să mă întorc, dar acum e vremea ta. Fii atentă la ea. Eşti o fată bună, Jude, dar nu e nevoie să fii bună tot timpul.

– Mereu mi-o spui. Poate găsesc vreun haiduc irlandez chipeş şi-nfiripăm o poveste de-amor necugetată.

– Nu ţi-ar strica deloc. Să pui flori pe mormîntul verişoarei Maude din partea mea, bine, iubito? Şi să-i spui că am să trec s-o mai văd, cînd oi putea.

– Aşa voi face. Te iubesc, Buni.

Jude nu ştia cînd trecuse timpul. Voise să facă ceva productiv, chiar intenţionase să iasă să se joace cu florile, cîteva minute. Să culeagă doar o mînă, ca să le pună în sticla albastră cu gît lung pe care o găsise în living.

Evident, culesese prea mult şi acum avea nevoie de altă sticlă. În casă nu părea să se găsească nici o vază propriu-zisă. Şi-apoi fusese atît de nostim să stea aşezată pe prag, aranjîndu-le şi dorindu-şi să le fi cunoscut denumirile, încît petrecuse acolo aproape toată după-amiaza.

Făcuse o greşeală, ducînd în birou sticla verde, mică şi pîntecoasă, ca s-o pună pe masa cu computerul. Dar nu intenţionase decît să se întindă pentru cîteva minute. Dormise două ore în cap, pe patul mic din cabinet, trezindu-se buimacă şi deznădăjduită.

Îşi pierduse simţul disciplinei. Se lenevise. De peste treizeci de ore, nu făcuse decît să doarmă şi să piardă vremea.

Şi iarăşi îi era foame. În ritmul ăsta, conchise ea în timp ce scotocea prin bucătărie după o gustare rapidă, într-o săptămînă urma să fie grasă, greoaie şi prostită la cap.

Avea să iasă; să facă un drum pînă în sat. Să găsească o librărie, banca, poşta. Urma să afle unde era cimitirul, ca să viziteze mormîntul bătrînei Maude, pentru bunica ei.

Asta ar fi trebuit să facă de dimineaţă. Dar, aşa, scăpa de-o grijă, iar a doua zi putea parcurge hîrtiile şi benzile pe care i le dăduse bunica ei.

Mai întîi se schimbă, alegînd o pereche de pantaloni marinăreşti strîmţi, o bluză pe gît şi un blezăr care o făceau să se simtă mult mai vioaie şi mai profesionistă decît puloverul gros şi blugii pe care-i purtase toată ziua.

Îşi atacă părul, „atac" fiind singurul termen pe care îl putea folosi ca să descrie acţiunile necesare pentru a-l îmblînzi, sub forma unei cozi împletite groase, cînd el nu voia decît să se încreţească şi să se zbîrlească în toate părţile în acelaşi timp.

Cu machiajul, fu mai prudentă. Niciodată nu fusese prea îndemînatică, dar rezultatele păreau suficiente pentru o vizită oarecare în sat.

O privire în oglindă o înştiinţă că nu arăta nici ca o moartă de-o zi, nici ca o matracucă – două riscuri foarte probabile, în ceea ce-o privea.

Trăgînd adînc aer în piept, porni să încerce încă o partidă cu maşina închiriată şi drumurile irlandeze.

Tocmai se aşezase la volan, întinzînd mîna spre contact, cînd îşi dădu seama că uitase cheile.

– Ginkgo, murmură ea, ieşind din nou. Ai să-ncepi să vorbeşti despre copacii ginkgo.

După o căutare frustrată, găsi cheile pe masa din bucătărie. De astă dată, îşi aminti şi să aprindă o lumină, întrucît putea să se întunece înainte de întoar-

cerea ei, şi să încuie uşa din faţă. Cum nu-şi amintea dacă pe cea din spate o încuiase, se blestemă în gînd şi ocoli casa să se ocupe şi de ea.

Soarele asfinţea la vest şi, printre razele lui, cădea o burniţă fină, cînd în sfîrşit băgă maşina în marşarier şi ieşi încet cu spatele din curte.

Drumul era mai scurt decît îşi amintea şi mult mai pitoresc, fără ploaia care să bombardeze parbrizul. În gardurile vii îmboboceau cerceluşi sălbatici, ca nişte picături sîngerii.

Rugii spinoşi aveau floricele albe, despre care urma să afle că erau porumbari şi frezii, îngălbenite de primăvară.

După o cotitură, văzu pereţii dărîmaţi ai catedralei pe colină şi lancea turnului dominînd satul litoral.

Pe-acolo nu umbla nimeni.

De opt sute de ani se aflau în acel loc. Fie şi numai atîta era o minune în sine. Prin războaie, molime şi foamete, prin sînge, moarte şi renaştere, puterea dăinuia. De a adora şi a apăra.

Se întrebă dacă nu cumva bunica ei avea dreptate – şi, dacă da, ce-o fi simţit stînd în umbra lor, pe pămîntul care susţinuse greutatea celor cucernici şi a celor profani.

Ce gînd ciudat, îşi spuse ea, alungîndu-şi-l, în timp ce intra în satul care, timp de şase luni, avea să fie al ei.

Capitolul 3

În *Gallagher's Pub,* lumina era scăzută, iar focul, însufleţit. Aşa le plăcea clienţilor, în serile umede de la începutul primăverii. *Gallagher's* îşi servea şi-şi bucura clienţii de peste o sută cincizeci de ani, în acelaşi loc, oferind bere la butoi bună, un pahar rezonabil de whisky nebotezat şi un loc comod pentru savurat halba sau paharul.

Sigur, cînd Shamus Gallagher îşi deschisese localul public în Anul Domnului Nostru 1842, împreună cu buna sa soţie, Meg, alături, poate că whisky-ul fusese mai ieftin.

Dar omul trebuie să-şi cîştige pîinea, oricît de ospitalier ar fi. Aşa că whisky-ul se scumpise mai mult decît fusese odinioară, dar se servea cu aceeaşi plăcere de a fi savurat.

Cînd deschisese cîrciuma, Shamus îşi pusese în

ea toate economiile de-o viață și toate speranțele nevestei. Trecuseră mai mult prin vremuri grele decît ușoare și, odată, un vînt de furtună venit de pe mare smulsese acoperișul și-l luase cu el pînă la Dungarvan.

Sau, cel puțin, așa le plăcea unora să spună, cînd degustau mai mult decît un pahar, două, de whisky irlandez.

Totuși, cîrciuma dăinuise, cu rădăcinile înfipte în nisipul și stînca din Ardmore, iar primul fiu al lui Shamus luase locul tatălui său, după vechea tejghea din lemn de nuc, urmat de fiul lui, și așa mai departe.

Generații întregi de Gallagheri serviseră generații întregi de clienți și prosperaseră destul de bine pentru a mări cîrciuma, astfel încît acum puteau veni mai mulți, în serile umede, după o zi de muncă grea, să bea o halbă, două.

Pe lîngă mîncare se servea și băutură, ca să îmbie și trupul, nu numai sufletul. Iar în cele mai multe seri cînta și muzica, să bucure inima.

Ardmore era un sat de pescari, așa că depindea de roadele mării și trăia odată cu toanele acesteia. Fiind pitoresc și putîndu-se lăuda cu cîteva plaje frumoase, depindea și de turiști. Și trăia odată cu toanele lor.

Gallagher's era unul dintre principalele sale puncte de atracție. În vremurile bune și în cele rele, cînd peștii veneau din belșug, sau cînd furtunile făceau golful să fiarbă astfel încît nimeni nu îndrăznea să se aventureze în larg cu plasele, ușile cîrciumii erau deschise.

Fumul și aburii de whisky, aroma fierturilor și sudoarea oamenilor se impregnaseră adînc în lemnăria sa neagră, astfel încît mirosea tot timpul a viață. Băncile și scaunele aveau tapițerie roșie, bătută în nituri de alamă înnegrită.

Plafoanele erau deschise, lăsînd să se vadă grinzile podului, şi multe erau serile de sîmbătă cînd muzica răsuna atît de tare, încît făcea grinzile să se zguduie. Podelele erau zgîriate de cizme, rîcîite de picioarele scaunelor şi arse de cîte o scînteie sau scrum de ţigară aprins. Dar localul era curat şi, de patru ori pe an, era şlefuit şi lustruit ca un salon.

Barul însuşi făcea mîndria localului, cu tejgheaua sa din lemn de nuc închis la culoare, făcută de bătrînul Shamus însuşi dintr-un copac despre care oamenii spuneau că fusese lovit de trăsnet în Noaptea de Sînziene. Astfel, purta în sine un strop de vrajă, iar cei care se aşezau acolo o simţeau cel mai bine.

În spatele barului, pe peretele lung, cu oglindă, se înşirau sticle pentru plăcerea ochiului. Toate erau curate şi lucitoare ca nişte monede nou-nouţe. Neamul Gallagher ţinea o cîrciumă plină de viaţă, dar şi ordonată. Petele erau şterse pe loc, nu se zărea nici un fir de praf şi niciodată nu se servea de băut în pahare murdare.

Pentru foc se ardea turbă, fiindcă le plăcea turiştilor, iar aceştia ştiau să deosebească un local numai pentru localnici de unul pentru toţi. Vara şi la începutul toamnei veneau stoluri-stoluri, ca să se lăfăiască pe plajă, în vreme ce iarna şi la începutul primăverii erau mai puţini. Dar veneau totuşi şi majoritatea treceau şi pe la *Gallagher's* ca să radă un păhărel, să asculte un cîntecel sau să guste una dintre plăcintele cu carne şi condimente ale cîrciumii.

Clienţii regulaţi intrau adesea după masa de seară, atît pentru conversaţii şi bîrfe, cît şi ca să bea o halbă de Guinness. Unii luau şi cina, dar de obicei cu ocazii deosebite, venind cu toată familia. Dar mai venea şi cîte un bărbat singur, sătul de propriile lui talente culinare, ori dornic să flirteze cu Darcy Gallagher, care de obicei nu se codea să-i facă pe plac.

Putea lucra la bar, la mese şi la bucătărie.

Însă bucătăria îi plăcea cel mai puţin, aşa că o lăsa în seama fratelui ei, Shawn, ori de cîte ori găsea o scuză.

Cei care cunoşteau localul *Gallagher's* ştiau că Aidan, fratele cel mare, era şeful, acum cînd părinţii lor păreau hotărîţi să rămînă în Boston.

Majoritatea erau de acord că părea să se fi liniştit după dorul lui de ducă din trecut, iar acum gospodărea cîrciuma familiei într-un mod cu care s-ar fi mîndrit pînă şi Shamus.

Din partea lui, Aidan se mulţumea cu locul unde era şi cu ceea ce făcea. În timpul hoinărelilor lui, învăţase multe despre viaţă şi despre sine însuşi.

Se spunea că moştenise mîncărimea de tălpi din ramura Fitzgerald a familiei, cum i se întîmplase şi mamei sale care, înainte de măritiş, cutreierase destul lumea, plătindu-şi taxele cu vocea ei.

Cînd abia împlinise optsprezece ani, îşi luase rucsacul la spinare şi pornise prin ţară, trecînd apoi în Anglia, Franţa, Italia şi chiar şi Spania.

Petrecuse un an în America, fascinat de munţii şi cîmpiile din Vest, asudînd în canicula Sudului şi îngheţînd o iarnă în Nord.

Aidan şi ai săi aveau talente muzicale la fel de mari ca ale mamei lor, aşa că îşi cîştigase pîinea cîntînd sau servind la baruri, după cum se nimerea cu fiecare ocazie. Cînd văzuse tot ce jinduia să vadă, se întorsese acasă, om umblat prin lume la douăzeci şi cinci de ani. În ultimii şase ani, ţinuse cîrciuma, locuind în odăile de deasupra.

Dar aştepta. Nu ştia ce anume, ci numai că aştepta.

Chiar şi acum, în timp ce umplea o halbă cu Guinness, turna un pahar de Harp şi asculta cu o ureche conversaţia pentru cazul că ar fi fost obligat să co-

menteze, în sinea lui stătea pasiv, atent, răbdător.

Cei ce-l priveau destul de îndeaproape, îi puteau observa acea pîndă în ochi, în ochii săi albaştri ca lumina fulgerului sub sprîncenele la fel de închise la culoare ca lemnul barului de mare preţ unde lucra.

Avea chipul cu osatură aspră al celţilor, plin de o frumuseţe sălbatică apărută din contopirea genelor fine ale părinţilor lui, nas lung şi drept, gură cu buze pline şi neruşinat de senzuale, o bărbie dură, gata să primească oricîţi pumni, cu o mică brazdă în mijloc.

Era clădit ca un bătăuş – lat în umeri, lung în braţe şi îngust în şolduri. Şi, într-adevăr, îşi petrecuse o bună parte din tinereţe înfigîndu-şi pumnii în mutre sau încasîndu-i el însuşi. Atît pentru distracţie, cît şi, cum nu-i era ruşine să recunoască, din pricina temperamentului.

Se mîndrea cu faptul că, spre deosebire de fratele său, Shawn, nu se alesese niciodată cu nasul rupt în luptă.

Cînd Jude intră, o observă imediat – mai întîi ca jupîn cîrciumar, apoi ca bărbat. Arăta atît de îngrijită, cu jacheta elegantă şi părul legat la spate, atît de pierdută, scrutînd salonul cu ochii ei mari, ca o căprioară căutîndu-şi cărarea prin pădure.

Drăgălaşă fiinţă, îşi spuse el, ca majoritatea bărbaţilor cînd văd o faţă şi o siluetă atrăgătoare. Şi, fiind unul care văzuse multe în cariera lui, îi observă şi nervozitatea care o ţintuise chiar lîngă uşă, parcă gata să se întoarcă şi s-o ia la fugă din clipă-clipă.

Înfăţişarea ei, felul de a se purta, îi captară pe dată interesul, iar o vibraţie joasă şi plăcută începu să-i încălzească sîngele.

Jude îşi îndreptă umerii, cu o mişcare deliberată, care îl amuză, şi veni spre bar.

– Bună seara dumneavoastră, o salută Aidan, în timp ce împingea cîrpa pe tejghea, ştergînd stropi-

turile de băutură. Care să vă fie plăcerea?

Jude deschise gura să vorbească, intenționînd să ceară politicoasă un pahar de vin alb. În clipa următoare, Aidan zîmbi, arcuindu-şi încet, alene, buzele, cu un surîs care îi stîrni o palpitație inexplicabilă în măruntaie, prefăcîndu-i mintea într-un bîzîit haotic de paraziți.

Da, îşi spuse ea, ca prin ceață, acolo toți erau superbi.

Aidan nu părea deosebit de grăbit să-i audă răspunsul, rezemîndu-se doar de bar, comod, apropiindu-şi de ea chipul acela cu adevărat minunat, ceborînd capul şi sprînceana în acelaşi timp.

– Vasăzică, te-ai pierdut, iubito?

Jude avu impresia că se topea, făcîndu-se fleaşcă pe jos într-o băltoacă de hormoni şi poftă lichefiată. Ridicolul total al imaginii o făcu să-şi revină brusc în fire.

– Nu, nu m-am pierdut. Aş putea primi un pahar de vin alb? Chardonnay, dacă aveți.

– Cu asta, te-aş putea servi.

Dar, pe moment, nu făcu nici o mişcare.

– Deci, eşti yankee. Oi fi tînăra verişoară americană a bătrînei Maude, care-a venit să stea o vreme în casa ei?

– Da, sînt Jude, Jude Murray.

Instinctiv, îi întinse mîna, iar un zîmbet prudent îi făcu gropițele să apară fugar în obraji.

Aidan avusese întotdeauna o mare slăbiciune pentru gropițe, pe o față frumoasă.

Îi luă mîna, dar nu i-o scutură.

O ținu doar, continuînd s-o privească pînă cînd – Jude era gata să jure că o simțise – oasele începură să i se înfierbînte.

– Bun venit la Ardmore, domnişoară Murray, şi la *Gallagher's*. Eu sînt Aidan, iar ăsta e localul meu.

Tim, oferă-i domnişoarei scaunul tău. Unde ţi-s bunele maniere?

– A, nu, nu tre...

Dar Tim, un om mătăhălos cu o claie de păr avînd culoarea şi textura lînei de oţel, coborî de pe taburet.

– Mă scuzaţi.

Îşi mută privirea, dinspre meciul transmis la televizorul din capătul barului, pentru a-i face cu ochiul, scurt şi cuceritor.

– Doar dacă nu preferi o masă, adăugă Aidan, în timp ce Jude rămînea în picioare, cam descumpănită.

– Nu, nu, e foarte bine aşa. Mulţumesc.

Se săltă pe taburet, încercînd să nu se încordeze că devenea centrul atenţiei. Asta o deranja cel mai mult la şcoală, toate acele chipuri întoarse spre ea, aşteptîndu-se să fie inteligentă şi profundă.

În sfîrşit, Aidan îi eliberă mîna, tocmai cînd Jude credea că avea să i se dizolve într-a lui, şi luă halba de sub robinet, pentru a o împinge între două mîini nerăbdătoare.

– Şi cum găseşti Irlanda? o întrebă, în timp ce se întorcea să ia o sticlă de vin de pe raftul din faţa oglinzii.

– Minunată!

– Ei, nimeni de-aici n-o să te contrazică.

Îi turnă vin, privind mai mult spre ea decît spre pahar.

– Şi bunica dumitale ce face?

– A...

Jude era uimită că-i umpluse perfect paharul, fără a-i arunca nici o privire, pentru ca apoi să i-l pună în faţă.

– Face foarte bine. O cunoşti?

– Da, cum să nu. Mama mea era o Fitzgerald, verişoară cu bunica ta – de gradul trei sau patru, cred. Deci, asta înseamnă că şi noi sîntem veri.

Bătu cu un deget în pahar:

– *Slainte*, verişoară Jude.

– A, bine... mulţumesc.

Jude ridică paharul, tocmai cînd din spate începeau nişte strigăte.

Vocea unei femei, limpede ca dangătul clopotelor de la biserică, acuza pe cineva că era un capsoman nenorocit şi împiedicat, cu tot atîţia creieri cît o ridiche. I se răspunse, pe un ton iritat, că ar fi preferat să fie o ridiche nenorocită, decît tîmpit ca pămîntul în care creştea.

Nimeni nu păru deosebit de şocat de răcnetele şi înjurăturile care urmară, şi nici de bubuitura neaşteptată care o făcu pe Jude să tresară, vărsîndu-şi cîţiva stropi de vin pe dosul mîinii.

– Ăştia-s alţi doi veri de-ai tăi, îi explică Aidan, în timp ce-i lua din nou mîna, pentru a o şterge cu mişcări precise. Sora mea, Darcy, şi fratele meu, Shawn.

– Aha. Şi, n-ar trebui să meargă cineva să vadă ce s-a întîmplat?

– Ce s-a întîmplat? Unde?

Jude făcu ochii mari, în timp ce vocile din spate se înteţeau.

– Ai vrut să-mi dai cu platou-n cap, vipero, şi-ţi jur că...

Ameninţarea se sfîrşi cu o obscenitate, cînd ceva se izbi de perete. Peste cîteva secunde, pe uşa din spatele barului ieşi o femeie, roşie la faţă şi satisfăcută, ducînd o tavă cu mîncare în mîini.

– L-ai pus la podea, Darcy? vru să ştie cineva.

– Nu, s-a ferit, aruncă ea din cap, înfoindu-şi părul negru ca pana corbului.

Temperamentul îi venea bine. Ochii albaştri îi scăpărau, iar gura generoasă i se bosumflase. Ducea tava cu şoldul scos obraznic în afară, spre o familie de cinci membri îngrămădiţi la o masă scundă.

Iar cînd servi, aplecîndu-se să audă ce-i murmură femeia de la masă, îşi aruncă pe spate capul, rîzînd.

Şi rîsul îi stătea la fel de bine ca temperamentul, remarcă Jude.

– Am să-ţi reţin preţul platoului din salariu, o informă Aidan, cînd reveni agale spre bar.

– Cu atît mai bine. Merită fiecare bănuţ, păcat că nu l-am nimerit. Alde Clooney mai vor două Cola, o bere de ghimbir şi două Harp – o halbă şi-un pahar.

Aidan începu să le pregătească.

– Darcy, ea e Jude Murray din America, a venit să stea în casa bătrînei Maude.

– Încîntată de cunoştinţă.

Un viu interes înlocui imediat temperamentul în ochii lui Darcy. Forma bosumflată a buzelor făcu loc unui zîmbet rapid şi orbitor.

– Te-ai instalat bine?

– Da, mulţumesc.

– De la Chicago eşti, aşa-i? Îţi place aici?

– E un sat frumos.

– Şi plin cu magazine elegante, restaurante şi alte alea. Cu ce te ocupi la Chicago, din ce trăieşti?

– Preda psihologia.

Predam, se corectă Jude în sinea ei, însă i-ar fi fost prea greu să explice, mai ales din moment ce atenţia tuturor se îndreptase iarăşi spre ea.

– Ei, nu zău? Ei, da' pică de minune, luciră cu umor şi o undă de maliţiozitate frumoşii ochi ai lui Darcy. Poate-l cauţi şi pe frate-meu Shawn la cap, cînd ai timp. Are ceva aiurea pe-acolo, de la naştere.

Luă tava cu băuturi pe care Aidan o împinsese spre ea, apoi îi zîmbi:

– Şi să ştii c-au fost două platouri. Am ratat de ambele dăţi, da' a doua oară am fost cît pe ce să-l ard peste ureche.

Şi porni cu pas săltat să servească băuturile şi să

mai ia comenzi de la mese.

Aidan schimbă cîteva pahare pe lire, mai puse încă două sub robinete ca să se umple încet, apoi înălță o sprînceană spre Jude:

– Vinul nu e pe gustul tău?

– Poftim? coborî ea privirea, şi observă că abia sorbise. Nu, e foarte bun.

Bău, din politețe, apoi zîmbi, astfel încît gropițele i se treziră din nou la viață.

– Delicios, de fapt. Eram distrată.

– N-ai de ce să-ți faci griji pentru Darcy şi Shawn. Shawn e iute de picior, într-adevăr, dar şi sora noastră are un braț, glonț. Dacă voia să-l lovească, ar fi reuşit.

Jude scoase un sunet ambiguu, în timp ce cineva din colț începea să cînte o melodie la o concertină.

– Am şi eu nişte veri la Chicago, spuse Tim, care rămăsese în spatele ei, aşteptîndu-şi cu răbdare a doua halbă. Dempsey îi cheamă, Mary şi Jack. Nu cumva îi cunoşti?

– Nu, îmi pare rău, se răsuci Jude pe scaun, ridicînd fața spre el.

– Chicago-i un oraş mare. Văru-meu Jack şi cu mine am copilărit împreună, iar el s-a dus în America să lucreze cu unchi-su după mamă, într-o fabrică de ambalat carne. De trei ani e-acolo şi se plînge cumplit de vînturi şi ierni, da' nici gînd să vină-napoi acasă.

Luă halba de la Aidan, mulțumind, şi împinse pe tejghea cîteva monede.

– Aidan, şi tu ai fost la Chicago, nu?

– În trecere, mai mult. Lacul arată nemaîpomenit şi parc-ar fi marea. Iar vîntul care suflă dinspre el te taie ca un cuțit, pînă-n măduva oaselor. Dar poți mînca acolo nişte fripturi, dacă nu mă înşeală memoria, de-ți vine să plîngi de recunoştință că Dumnezeu a creat vaca.

Vorbea lucrînd, în timp ce completa altă comandă

pentru tava surorii sale, lăsă robinetele să curgă şi destupa o sticlă de bere americană pentru un băiat care părea să fie încă la vîrsta unui *shake* de lapte.

Muzica se înveseli într-un ritm mai vioi. Cînd Darcy ridică din nou tava de pe bar, cînta într-un stil care-o făcu pe Jude să se uite la ea cu admiraţie şi invidie.

Nu numai din cauza vocii, deşi era destul de surprinzătoare, cu limpezimea ei de argint. Ci faţă de dezinvoltura care-i permitea să cînte în public.

Era o melodie despre moartea unei fete bătrîne rămasă nemăritată, iar Jude, după privirile bărbaţilor din salon, de la micul Clooney, care avea vreo zece ani, pînă la un bătrîn scheletic din capătul opus al barului, conchise că Darcy Gallagher nu putea să aibă nici în ruptul capului o asemenea soartă.

Alţii i se alăturară într-un cor, iar robinetele începură să curgă mai repede.

Prima melodie se continuă cu o a doua, aproape fără să-şi schimbe ritmul. Aidan preluă versurile, cîntînd despre trădarea femeii cu banderolă de catifea neagră, atît de lin încît Jude nu putu decît să se holbeze la el. Avea un glas la fel de bogat ca al surorii lui şi de o frumuseţe tot atît de nepăsătoare.

În timp ce cînta, umplu o halbă cu bere, apoi îi făcu cu ochiul, în timp ce o împingea pe bar. Jude simţi că se înroşea la faţă – copleşită de ruşine că o surprinsese privindu-l lung –, dar spera ca lumina să fi fost destul de slabă ca să-i ascundă roşeaţa.

Jude îşi luă paharul, sperînd să arate firesc, ca şi cum ar fi stat adesea prin baruri unde izbucneau cîntece de jur împrejurul ei, iar bărbaţi ce arătau ca nişte opere de artă îi făceau cu ochiul.

Şi descoperi că paharul era plin. Îl privi încruntată, convinsă că băuse măcar jumătate din vin.

Dar, cum Aidan se afla la jumătatea barului, şi nu voia să-l întrerupă nici din lucru, nici din cîntat, ridică

din umeri şi savură vinul din paharul plin.

Uşa bucătăriei se deschise din nou. Jude fu recunoscătoare că nimeni nu era atent la ea, căci nu se îndoia că-i săriseră ochii din cap. Omul care apăru arăta ca şi cum ar fi ieşit dintr-un platou de filmare – vreun film despre străvechii cavaleri celţi, care salvau regate şi domniţe.

Avea o constituţie deşirată şi slabă, la care mergeau bine jeanşii uzaţi şi puloverul închis la culoare. Părul îi era negru ca noaptea şi se ondula peste gulerul puloverului.

Ochii, de un albastru visător ca un lac, scînteiau de umor. Avea gura ca a lui Aidan, senzuală şi puternică, iar nasu-i era doar atîta de coroiat cît să-l scutească de povara perfecţiunii.

Jude îi observă ciupitura urechii drepte şi presupuse că era Shawn Gallagher, şi că nu se ferise destul de repede.

Shawn străbătu cu mişcări graţioase salonul, pentru a servi mîncarea pe care o aducea pe tavă. Apoi, cu o mişcare fulgerătoare care o făcu pe Jude să-şi ţină respiraţia, pregătindu-se pentru o luptă, îşi înhăţă sora, o smuci cu faţa spre el şi începu s-o învîrtească într-un dans complicat.

Oare ce fel de oameni se puteau înjura la un moment dat, iar peste cîteva minute dansau împreună în cîrciumă, rîzînd? Clienţii fluierau şi aplaudau. Picioarele tropăiau. Dansul se rotea destul de aproape de Jude pentru a o face să simtă curentul stîrnit de trupuri. Apoi, cînd se opri, Darcy şi Shawn se îmbrăţişară afectuos, zîmbindu-şi ca doi nătîngi.

După ce-şi sărută sora drept pe gură, Shawn îşi întoarse capul, pentru a o studia pe Jude cu cea mai prietenoasă expresie:

– Ei, şi cine să fie asta, apărută din noapte la *Gallagher's?*

– E Jude Murray, verişoara bătrînei Maude, îi răspunse Darcy. El e fratele meu, Shawn, cel care are mare nevoie de ajutorul tău profesional.

– A, mi-a zis Brenna că te-a întîlnit, cînd ai ajuns. Jude F. Murray, din Chicago.

– De la ce vine „F"? vru să ştie Aidan.

Jude întoarse capul să-l privească, şi constată că i se cam învîrtea.

– De la Frances.

– A văzut-o pe Lady Gwen, anunţă Shawn şi, înainte ca Jude să se fi întors la loc, în cîrciumă se lăsă liniştea.

– Ei, nu?

Aidan îşi şterse mîinile cu cîrpa, o puse deoparte şi se rezemă de bar.

– Ca să vezi.

Urmă o scurtă pauză, încărcată de aşteptare. Bîjbîind, Jude încercă s-o umple cu ceva.

– Nu, mi s-a părut doar... Ploua.

Îşi luă paharul, bău cu sete şi se rugă ca muzica să înceapă din nou.

– Şi Aidan a văzut-o pe Lady Gwen, umblînd pe faleză.

Jude îl privi pe Shawn, apoi din nou pe Aidan.

– Ai văzut o fantomă, pronunţă ea cu grijă.

– Plînge, în timp ce merge şi aşteaptă. Iar sunetul îţi înjunghie inima, de-ţi sîngerează dinăuntru în afară.

O parte din ea nu voia decît să se lase purtată de melodia glasului lui, însă clipi şi clătină din cap.

– Dar de fapt nu crezi în stafii.

Aidan îşi înălţă din nou sprînceana.

– Şi de ce n-aş crede?

– Fiindcă... nu există?

Rîzînd, cu un sunet bogat, curgător, Aidan îi lămuri misterul paharului care nu se golea niciodată, umplîndu-l din nou.

– Tare-aş vrea să te mai aud spunînd asta după ce-ai locuit aici o lună. Bunica ta nu ţi-a spus povestea lui Lady Gwen şi a lui Carrick cel din neamul zînelor?

– Nu. Sau, de fapt, am mai multe casete pe care le-a înregistrat pentru mine, plus scrisori şi articole de ziar în care e vorba de legende şi mituri. Mă gîndesc, ăă... să scriu un material pe tema folclorului irlandez, ca să-l înscriu în psihologia culturii.

– Auzi acolo, nu se osteni Aidan să-şi ascundă amuzamentul, deşl văzu că se adumbrea la faţă; după părerea lui, buzele i se îmbufnau în cel mai drăgălaş mod din cîte văzuse. Ai venit în cel mai potrivit loc ca să culegi materiale pentru un proiect atît de interesant.

– Ar trebui să-i povesteşti despre Lady Gwen, interveni Darcy. Şi alte poveşti, Aidan. Tu le spui cel mai bine.

– Atunci am să i le spun altă dată. Dacă te interesează, Jude Frances.

Era nedumerită şi, îşi dădu ea seama cam abătută, destul de afumată. Adunîndu-şi demnitatea atît cît putea, dădu din cap:

– Sigur că da. Aş dori să includ culoare şi povestiri locale în cercetările mele. Voi stabili cu plăcere nişte întîlniri – cînd ţi-e mai comod.

Zîmbetul lui se ivi din nou, încet, firesc. Zdrobitor!

– Mda, mă rog, pe-aici nu sîntem aşa de formalişti. Trec eu într-o zi pe la tine şi, dacă nu eşti ocupată, am să-ţi spun cîteva din poveştile pe care le ştiu.

– În regulă. Îţi mulţumesc.

Deschise poşeta, dînd să scoată portofelul, dar Aidan îi acoperi mîna cu a lui.

– Nu e nevoie să plăteşti. A făcut casa cinste, în semn de bun-venit.

– Foarte frumos din partea ta.

Ar fi dorit tare mult să ştie măcar aproximativ cît

bun-venit îşi turnase în sînge.

– Să mai treci, o invită el, cînd se ridică în picioare.

– Neapărat. Noapte bună.

Privi în jur, părindu-i-se politicos să-i salute pe toţi, apoi reveni cu ochii spre Aidan.

– Îţi mulţumesc.

– Noapte bună şi ţie, Jude Frances.

Aidan o petrecu cu privirea, luînd absent un pahar, cînd i se ceru încă o bere. Drăgălaşă, îşi spuse el din nou. Şi destul de încorsetată, pentru a-l face pe un bărbat să se întrebe de ce ar fi avut nevoie ca s-o destindă.

Probabil i-ar fi plăcut să afle. În fond, avea timp destul.

– Trebuie să-i bogată, comentă Darcy, cu un uşor oftat.

Aidan se întoarse spre ea:

– De ce spui asta?

– Se vede după haine, toate sînt simple şi perfecte. Cerceii ăia mici de la urechile ei, cerculeţele alea, erau din aur curat, iar dacă pantofii nu erau italieneşti, jur că mă mărit c-un măgar.

Aidan nu-i observase nici cerceii, nici pantofii, numai înfăţişarea de ansamblu, acea feminitate discretă şi îngrijită.

Şi, bărbat fiind, îşi imaginase cum i-ar fi desprins panglica din jurul părului, eliberîndu-i-l.

Dar sora lui stătea bosumflată, aşa că se întoarse şi-i dădu un bobîrnac în nas.

– O fi bogată, draga mea Darcy, dar e singură şi timidă, cum tu nu eşti niciodată. Cu toţi banii ei, n-o să-şi cumpere un prieten.

Darcy îşi împinse părul înapoi peste umăr.

– Am să trec eu pe la ea, în vizită.

– Ce inimă bună ai.

Zîmbind, îşi luă tava.

– Cînd a plecat, te uitai la poponeţul ei.
Aidan zîmbi şi el:
– Am ochi buni.

După ce ultimul client porni spre casă, iar paharele fură spălate, podelele şterse şi uşile încuiate, Aidan descoperi că era prea agitat ca să adoarmă, să citească o carte sau să savureze un pahar de whiskey lîngă foc.

Nu-l deranja acea ultimă oră din zi petrecută de unul singur în camerele lui de deasupra cîrciumii. Adeseori era neprețuită. Dar la fel de neprețuite îi erau şi lungile plimbări pe care obişnuia să le facă în nopţile cînd cerul era spuzit cu stele, iar luna plutea albă pe deasupra apelor.

În noaptea aceea, merse pe faleză, căci într-acolo îl purta gîndul. Spusele fratelui său erau destul de adevărate. Aidan o văzuse pe Lady Gwen, nu o dată, stînd deasupra mării, cu părul pal fluturat de vînt în spatele ei precum coama unui cal sălbatic şi mantia învolburată, la fel de albă ca luna de pe cer.

Prima dată, în copilărie, îl cuprinsese o spaimă surescitată. Îl mişcase peste măsură plînsul ei de jale şi disperarea de pe faţă.

Nu scosese o vorbă, dar îl privise, îl văzuse. Pe asta putea s-o jure pe tot atîtea Biblii cîte-i încăpeau stivuite sub mînă.

Astă-noapte nu căuta duhuri, nu umbla după amintirea spirituală a unei femei care pierduse ceea ce-i era mai scump pe lume înainte de a o fi recunoscut.

Nu dorea decît să facă o plimbare în aerul răcoros al nopţii, într-o ţară unde se întorsese fiindcă nicăieri altundeva nu se simţise mai ca acasă.

Cînd urcă pe cărarea pe care o cunoştea la fel de bine ca drumul din pat pînă la baie, nu simţi decît noaptea, aerul şi marea.

Jos, valurile îşi purtau nesfîrşitul război cu stîncile. Lumina semilunii se revărsa într-o linie delicată peste apele negre care niciodată nu se linişteau pe deplin. Aici, Aidan putea să respire şi să reflecteze îndelung, cum rareori avea timp cînd îşi făcea treburile zilnice.

Cîrciuma era pentru el prezentul. Şi, cu toate că niciodată nu se aşteptase să-i suporte întreaga povară, i se potrivea pe umeri destul de bine.

Hotărîrea părinţilor lui de a rămîne la Boston definitiv, nu doar atîta cît să-l ajute pe unchiul lui să-şi deschidă restaurantul şi să răzbească în primele şase luni de activitate, nu-l surprinsese prea mult. Tatăl lui dusese amarnic dorul fratelui său, iar mama fusese oricînd dispusă să se mute într-un loc nou.

Aveau să se întoarcă, nu pentru mult timp, poate, atîta cît să-şi revadă prietenii, să-şi îmbrăţişeze nepoţii. Dar *Gallagher's Pub* trecuse iarăşi din mîinile tatălui într-ale fiului.

Întrucît era moştenirea lui, avea de gînd să-i facă cinste.

Darcy n-avea să servească la mese şi să facă sandvişuri toată viaţa. Accepta şi asta. Îşi economisea banii cum îşi pune deoparte veverita alunele. Cînd aduna destui ca să fie mulţumită, avea să plece.

Shawn era destul de încîntat, pe moment, să ţină bucătăria, să-şi viseze visele şi să le audă pe toate femeile din sat oftînd după el.

Într-o bună zi, avea să nimerească peste visul potrivit şi femeia potrivită – ceea ce era cu atît mai bine. Dacă Aidan avea de gînd ca *Gallagher's* să meargă înainte – şi asta voia – trebuia să-şi găsească o femeie şi să se apuce de procreerea unui fiu sau a unei fiice, la o adică, întrucît nu era atît de tradiţionalist încît să nu lase moştenirea unei fete.

Dar pentru asta, slavă Domnului, era timp.

În fond, avea doar treizeci şi unu de ani şi nu

intenționa să se însoare numai din simț de răspundere. Trebuia să existe iubire, pasiune și comuniune sufletească, înainte de a se depune jurămintele.

Unul din lucrurile pe care le învățase în călătoriile lui era cu ce anume putea un om să se mulțumească și cu ce nu putea. Puteai să te mulțumești cu un pat de scînduri, dacă aveai de ales între el și podea, și să fii recunoscător. Dar nu te puteai mulțumi cu o femeie care te plictisea sau nu-ți atîța sîngele în vene, oricît de frumoasă ar fi fost la față.

În timp ce se gîndea la asta, se întoarse și privi peste întinderea cîmpiei, spre mica ridicătură unde stătea căsuța albă sub cerul înstelat. Pe coș se înălța un fuior de fum alb, iar la o singură fereastră ardea lumina.

„Jude Frances Murray," își spuse și constată că în minte îi apărea fața ei. „Ce faci tu în căsuța ta de pe dealul zînelor? Citești o carte bună, poate, una plină de importanță și mesaje profunde.

Sau îți faci de cap cu o poveste plină de haz și nebunii, cînd nu e pe-aproape nimeni să te vadă? Imaginea te îngrijorează", meditä el. Atîta lucru înțelesese, din ora pe care o petrecuse Jude pe un taburet la barul lui. „Ce-or fi zicînd oamenii? Ce văd, cînd se uită la tine?"

Și, în timp ce se gîndea la aceste lucruri, Jude asimila tot ceea ce putea să vadă sau să audă în jur. Aidan se îndoia că o știa, dar i-o citise în ochi.

Se gîndi să-și sacrifice puțin timp pentru a afla ce părere avea despre ea, ce vedea la ea și cît din toate acestea era real.

Îi aprinsese deja sîngele, cu ochii aceia mari de zeiță a mării și părul legat sever. Îi plăcea vocea ei, acea precizie ce părea atît de contrară sfielii, într-un mod care îl intriga.

Oare ce-ar fi făcut drăgălașa Jude, dacă pornea

într-acolo şi-i bătea la uşă? N-avea nici un rost s-o sperie, numai fiindcă era neliniştit şi ceva nedefinit îl atrăgea spre ea.

– Atunci, somn uşor, murmură, vîrîndu-şi mîinile în buzunare, pe cînd vîntul şuiera în jurul lui. Va sosi o noapte cînd n-am să mai pornesc la plimbare pe faleză, ci spre uşa ta. Iar atunci, vom vedea ce se întîmplă.

O umbră trecu prin dreptul ferestrei, iar perdeaua se dădu la o parte.

Şi apăru, aproape ca şi cum l-ar fi auzit. Era prea departe ca să se distingă mai mult decît o siluetă conturată pe fundalul luminos.

Aidan îşi spuse că la fel putea să-l vadă şi ea, ca pe o umbră la marginea falezei.

Apoi perdeaua căzu la loc şi, peste cîteva momente, lumina se stinse.

Capitolul 4

Seriozitatea, îşi spunea Jude, începea cu responsabilitatea.

Şi amîndouă îşi avea rădăcinile în disciplină. Cu această scurtă predică în minte, se trezi din somn a doua zi dimineaţă, îşi pregăti un mic dejun simplu şi urcă în birou cu ceainicul, pentru a se apuca de lucru.

N-avea să lasă la o plimbare pe dealuri, deşi era o zi absolut superbă.

N-avea să hoinărească visătoare printre flori, oricît de frumoase se vedeau de la fereastră. Şi, cu siguranţă, n-avea să se ducă în sat, ca să piardă o oră, două, pe plajă, oricît de mult o ispitea gîndul.

Deşi mulţi considerau că ideea ei de a explora legendele irlandeze transmise din generaţie în generaţie era cel mult un capriciu, cu siguranţă că ar fi dat rezultate viabile, dacă o aborda corect şi cu mintea

limpede. Arta povestirii orale, la fel ca aceea a cuvîntului scris, era la urmă urmei una dintre pietrele de temelie ale culturii.

Nu se putea îndura să recunoască faptul că dorința ei cea mai ascunsă şi cea mai secretă era aceea de a scrie. De a scrie povestiri, cărți, de a deschide pur şi simplu acea cameră încuiată cu grijă din inima ei, pentru a lăsa cuvintele şi imaginile să se reverse afară.

Ori de cîte ori încuietoarea clănțănea, îşi reamintea că era o ambiție nepractică, romantică, ba chiar prosteasca.

Era mult mai firesc ca oamenii normali, cu talente mediocre, să se mulțumească doar cu rațiunea.

Cercetarea, detalierea, analiza, erau activități raționale, pentru care se instruise anume.

Lucruri care se aşteptau din partea ei, îşi spuse, cu o undă de nemulțumire. Materia pe care şi-o alesese era suficient de rebelă.

Prin urmare, avea să exploreze motivațiile psihologice pentru formarea şi perpetuarea din generație în generație a miturilor specifice țării strămoşilor ei.

Irlanda era înțesată de asemenea mituri.

Duhuri şi banshee, pooka şi zîne. Ce minune bogată şi plină de imaginație era minta celtică!

Spuneau că locuința ei se afla pe un deal al zînelor, unul dintre locurile vrăjite care ascundeau pluta lucitoare de dedesubt.

Dacă n-o înşela memoria, legenda spunea că un muritor putea fi ademenit, sau chiar răpit, în lumea zînelor de sub colină, pentru a fi ținut acolo o sută de ani.

Nu era fascinant? În pragul secolului douăzeci, nişte oameni obişnuiți, aparent raționali, chiar puteau face asemenea afirmații, fără să clipească.

Aceasta, conchise ea, era forța mitului asupra in-

telectului şi asupra psihicului. Şi era o forţă destul de mare, destul de puternică, pentru ca un scurt răstimp, noaptea, singură fiind, aproape – aproape – s-o fi crezut.

Cîntecul clopotelor de vînt şi şuieratul vîntului sporiseră efectul. Melodiile cîntate de aer erau hărăzite să stîrnească visele. Apoi, silueta aceea stînd pe faleză. Umbra unui bărbat profilîndu-se pe cer şi mare îi atrăsese privirea într-acolo, făcîndu-i inima să bubuie în piept.

Putea să fi fost un om care-şi aştepta iubita, sau care o plîngea. Un prinţ din neamul zînelor, ţesîndu-şi vraja peste mare. Foarte romantic, după părerea ei, şi foarte impresionant.

Şi, desigur – evident – oricine fusese, oricine se plimba pe faleza bătută de vînt după miezul nopţii, era un nebun. Dar la asta nu se gîndise pînă dimineaţă, căci efectul imagiii o făcuse să ofteze şi să se înfioare toată noaptea.

Însă nebunia, în lipsa unui cuvînt mai potrivit, făcea parte fdin farmecul oamenilor şi al poveştilor lor. Aşa că urma s-o folosească. S-o exploreze. Să se cufunde în ea. Activată, reveni la computer, lăsînd în pace pentru moment scrisorile şi oasetele, şi începu să scrie.

Se spune că această casă stă pe o colină a zînelor, una dintre nenumăratele ridicături de pămînt din Irlanda, sub care locuiesc zînele, în palatele şi castelele lor. Se spune că dacă te apropii de un deal al zînelor, poţi auzi melodiile cîntate în marea sală a castelului, sub iarba de un verde intens. Iar dacă te urci pe un deal, îţi asumi riscul de a fi răpit chiar de zîne, pentru a fi silit să le îndeplineşti poruncile.

Se opri, zîmbind. Desigur, era un început mult prea liric şi, mă rog, mult prea *irlandez*, pentru un articol

academic serios. În primul an de facultate, referatele ei fuseseră depunctate regulat tocmai pentru asemenea defecte.

Îndruga verzi şi uscate, nu urmărea subiectul, neglija să-şi respecte propria structură.

Ştiind cît de importante erau notele pentru părinţii ei, învăţase să-şi stăpînească aceste digresiuni colorate.

Dar acum nu scria pentru notă, nu făcea decît să schiţeze o ciornă. Avea s-o perie mai tîrziu. Pentru moment, hotărî să-şi consemneze gîndurile şi să pună bazele analizei.

Ştia destule, din poveştile bunicii sale, pentru a schiţa un contur sumar al celor mai comune personaje mitologice. Ei îi revenea sarcina de a găsi poveştile şi structura potrivite pentru fiecare personaj de legendă, explicîndu-i apoi locul în psihologia oamenilor care îi dăduseră naştere.

Lucră toată dimineaţa la definiţiile de bază, adăugînd adesea cîte un subtext care asocia personajul cu omologul său din alte culturi.

Concentrată asupra muncii, aproape că nu auzi ciocănitul la uşa din faţă – şi, cînd îl conştientiză, clipi din ochi, smulgîndu-se dintr-o explicaţie despre Pisogue, înţeleapta irlandeză prezentă în majoritatea satelor din vechime.

Agăţîndu-şi ochelarii de gulerul puloverului, coborî grăbită la parter. Cînd deschise uşa, Brenna O'Toole se întorcea deja spre camionetă.

– Îmi pare rău că te deranjez, începu Brenna.

– Nu mă deranjezi deloc.

Cum putea o femeie cu cizme de lucru înnoroiate s-o intimideze? se întrebă Jude.

– Eram în camera mică de sus. Mă bucur că ai venit. Prima dată, nu ţi-am mulţumit cum se cuvine.

– A, nici o problemă. Dormeai pe picioare.

Brenna se îndepărtă de poartă, pornind din nou spre prag.

– Deci, te-ai instalat? Ai tot ce-ţi trebuie?

– Da, mulţumesc.

Jude observă că şapca decolorată pe care Brenna şi-o îndesa peste păr avea o mică insignă cu aripi înfiptă deasupra cozorocului.

Alte zîne, îşi spuse Jude, găsind fascinant faptul că o femeie atît de eficientă putea purta o zînă ca talisman.

– N-aî vrea să intri, să bei un ceai?

– Mi-ar face mare plăcere, mulţumesc, dar am de lucru.

Totuşi, Brenna mai zăbovi pe cărarea grădiniţei.

– N-am vrut decît să văd dacă te descurci, sau dacă ai nevoie de ceva. Trec pe drumul ăsta, încoace şi-ncolo, de vreo două ori pe zi.

– Nu-mi vine nimic în minte. Sau, de fapt, mă întreb dacă mi-ai putea spune cu cine să vorbesc ca să-mi facă o legătură telefonică în al doilea dormitor. Îl folosesc ca birou şi am nevoie de priză pentru modem.

– Modem, zici? De la computer? se luminară de interes ochii Brennei. Sora mea, Mary Kate, are un computer şi învaţă programarea la şcoală. Ai zice c-a descoperit leacul contra prostiei cu drăcia aia. Pe mine nici nu mă lasă să m-apropii.

– Te interesează computerele?

– Îmi place să descopăr cum funcţionează lucrurile, iar ei i-e frică să nu i-l demontez – normal c-aşa aş face, altfel de unde să ştiu cum merge, la urma urmei? Are şi modem, şi le trimite mesaje unor veri de-ai noştri din New York şi unor prieteni din Galway. Mare minunăţie.

– Nici nu mă mir. Şî tindem să-l luăm ca pe o certitudine, pînă ne pomenim că nu-l mai putem folosi.

– Am să transmit dorința ta cui trebuie, continuă Brenna. Te conectează ei, mai devreme sau mai tîrziu.

Apoi zîmbi din nou.

– Mai devreme sau mai tîrziu, vorba vine, nu cred c-o să dureze mai mult de-o săptămînă. Dacă totuși întîrzie, am să meșteresc eu ceva care să meargă.

– Minunat. Îți mulțumesc. Ieri am mers în sat, dar pînă am ajuns eu, magazinele se închiseseră. Speram să găsesc o librărie, ca să-mi cumpăr niște cărți de grădinărit.

– Cărți de grădinărit, își tuguie Brenna buzele. „Ca să vezi", își spuse ea, „are nevoie să citească cum se sădește." Păi, nu știu unde-ai putea găsi așa ceva în Ardmore, dar ai șanse sigure să găsești ce-ți trebuie în Dungarvan sau în Waterford City. Totuși, dacă vrei să afli cîte ceva despre florile de-aici, nu trebuie decît s-o întrebi pe maică-mea. E o grădinăreasă grozavă.

La auzul unei mașini, Brenna privi peste umăr:

– Uite că vin doamna Duffy și Betsy Clooney, să-ți ureze bun venit. Merg să-mi scot camionul în stradă, ca să poată intra. Doamna Duffy precis a adus prăjituri. I s-a dus vestea.

Le făcu veselă cu mîna celor două femei din mașină.

– Dacă ai nevoie de ceva, dă și tu un strigăt în josul pantei.

– Bine, am să...

„O, Doamne!" spuse Jude în sinea ei, „nu mă lăsa singură cu niște străine." Dar Brenna sărea deja în cabina camionetei.

Demară cu o viteză pe care Jude o găsi necugetată și de-a dreptul lipsită de considerație la adresa deschizăturii înguste din gardul viu și a posibilității, oricît de reduse, a altor mașini, apoi opri bară în bară cu mașina cealaltă, pentru a conversa un moment cu

noile vizitatoare. Jude rămase frîngîndu-şi în sinea ei mîinile, în timp ce camioneta se îndepărta hurducîndu-se pe drum, iar autoturismul intra în curte.

– Bună ziua dumitale, domnişoară Murray!

Femeia de la volan avea ochii strălucitori ca ai unei prigorii şi un păr şaten deschis, îmblînzit cu forţa. Îl purta într-o caschetă de bucle ondulate, sub un strat brutal de gel. Lucea la soare ca şerlacul.

Sări din maşină, cu sînii plini şi şoldurile lătăreţe proptite pe picioarele scurte, cu labe mici.

Jude îşi aplică un zîmbet pe faţă şi porni spre poarta grădinii cu paşi grei, ca o deţinută condusă printre celulele condamnaţilor la moarte.

În timp ce-şi scormonea creierul în căutarea unui salut potrivit, femeia deschise portiera din spate a maşinii, turuind spre Jude şi spre a doua femeie, care cobora şi ea – şi, după cîte se părea, spre întreaga lume.

– Eu sînt Kathy Duffy, din sat, iar ea e Betsy Clooney, nepoata mea de soră. Patty Mary, sora mea, lucrează azi la alimentara, altfel ar fi venit şi ea să te salute. Da' eu i-am zis lui Betsy azi dimineaţă, ce-ar fi s-o roage pe vecina ei să vadă de copil, în timp ce ăia doi mai mari sînt la şcoală, şi noi să urcăm pînă la Faerie Hill Cottage ca să-i dăm bună ziua verişoarei din America a bătrînei Maude.

Pe toate acestea părea să le fi spus mai degrabă cu impresionantul ei posterior, actualmente acoperit cu grădina ochioasă de maci roşii care-i umpleau rochia, întorcîndu-se spre Jude în timp ce se înghesuia în maşină, imediat, se dezghesui înapoi, cam roşie la faţă, cu un platou de prăjituri acoperit în mîini şi un zîmbet radios pe buze.

– Semeni puţintel cu bunica matale, continuă Kathy, după cum mi-o amintesc de cînd eram mică. Sper c-o duce bine.

– Da, foarte bine, mulțumesc. Ăă, ce drăguț că ați venit.

Le deschise poarta.

– Poftiți, vă rog.

– Sper că ți-am lăsat destul timp ca să te instalezi.

Betsy oțoli mașina, iar Jude o recunoscu imediat din seara trecută, la cîrciumă. O văzuse cu toată familia, la una dintre mesele scunde. Cumva, chiar și această asociere vagă o ajuta.

– I-am spus mătușii Kathy că te-am văzut la cîrciumă aseară, la *Gallagher's*, și ne-am gîndit că poate eşti gata să-ți urăm bun-venit.

– Erai cu familia. Ai niște copii foarte bine creșcuți.

– Ei, lasă, îşi dădu Betsy peste cap ochii de un verde sticlos limpede. Nu-i nevoie să-ți schimb părerea așa de repede. Deci, dumneata nu ai copii?

– Nu, nu sînt căsătorită. Vă fac un ceai, dacă vreți, începu Jude, în timp ce intrau pe ușă.

– Ar fi minunat.

Kathy porni pe hol, simțindu-se ca la ea acasă.

– Îți vom face o vizită plăcută la bucătărie.

Spre surprinderea lui Jude, așa făcură. Petrecu o oră agreabilă cu cele două femei care se comportau atît de cordial și rîdeau una-două.

Nu-i fu greu să constate ce gaiță plină de opinie era Kathy Duffy, dar spunea totul cu mult haz.

Înainte ca ora să se fi încheiat, capul lui Jude se învîrtea de nume și rude ale locuitorilor din Ardmore, gîlcevi și familii, nunți și priveghiuri.

Dacă exista vreun lucru pe care Katherine Anne Duffy nu-l știa despre un suflet de om ce trăise în regiune în ultimul secol, însemna că acela nu merita să fie pomenit.

– Mare, tare mare păcat că nu ai cunoscut-o pe bătrîna Maude, comentă Kathy. Că minunată femeie a mai fost.

– Bunica mea ţinea foarte mult la ea.

– Erau mai mult ca două surori, decît ca două verişoare, în ciuda diferenţei de vîrstă, dădu din cap Kathy. Bunica ta a locuit aici ca fată, după ce şi-a pierdut părinţii. Mama mea a fost prietenă cu amîndouă, şi i-au dus dorul, ea şi Maude, bunicii tale, cînd s-a măritat şi a plecat în America.

– Iar Maude a rămas aici, privi Jude în jurul ei. Singură.

– Aşa i-a fost scris. Avusese un drăguţ şi plănuiau să se cunune.

– Aşa? Şi ce s-a întîmplat?

– Se numea John Magee. Mama mea zice că era un băiat chipeş şi iubea marea. A plecat soldat în timpul Marelui Război şi şi-a dat viaţa pe cîmpurile de luptă din Franţa.

– E foarte trist, interveni Betsy, dar şi romantic. Maude n-a mai iubit nici un alt bărbat şi vorbea adesea de el, cînd veneam în vizită, deşi murise de trei sferturi de secol.

– Pentru unele, oftă Kathy, nu există decît unul. Înainte, nici un altul nu apare, şi nici după. Dar bătrîna Maude a trăit aici fericită, cu amintirile şi florile ei. Da, a iubit tare mult florile.

– E o casă liniştitoare, răspunse Jude, şi imediat se simţi prost. Dar Kathy Duffy nu făcu decît să zîmbească, dînd iarăşi din cap.

– Este, într-adevăr. Iar aceia dintre noi care au cunoscut-o se bucură că acum locuieşte aici cineva din neamul ei. E bine să umbli prin sat, să faci cunoştinţă cu oamenii şi să te familiarizezi cu unele rubedenii.

– Rubedenii?

– Eşti rudă cu familia Fitzgerald, din care se găsesc puzderie, în Old Parish şi prin jur. Prietena mea, Deidre, care acum este la Boston, a fost o Fitzgerald

înainte să se mărite cu Patrick Gallagher. La ei ai fost aseară.

– A, da.

În mintea lui Jude apăru imediat chipul lui Aidan. Zîmbetul lent, ochii albaştri rebeli.

– Sîntem un fel de veri.

– Pare-mi-se că bunica ta era vară primară cu stră-mătuşa lui Deidre, Sarah. Sau, poate, străbunica ei o fi fost, şi-atunci erau verişoare de-al doilea. Mă rog, nu prea contează. Ei, da' băiatul cel mare – Kathy se întrerupse doar atîta cît să muşte dintr-o prăjitură – puseseşi şi tu ochii pe el, odată, nu, Betsy?

– M-oi fi uitat eu la el, o dată sau de două ori, cînd eram o fetişcană de şaişpe ani, se înveseliră ochii lui Betsy, deasupra ceştii. Şi s-o fi uitat şi el la mine. Pe urmă, s-a dus în hoină elile lui, iar eu l-am găsit pe Tom al meu. Cînd Aidan Gallagher s-a întors... mă rog, poate să-i mai f' aruncat şi-atunci cîte-o privire, dar numai cu admiraţie pentru opera Creatorului.

– Mare nebun mai era, ca băieţandru, şi după cum arată, pare să mai poată fi, oftă Kathy. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru inima nebunatică la bărbaţi. Şi, tu n-ai nici un drăguţ în State, Jude?

– Nu.

Un moment, se gîndi la William.

Îl considerase vreodată pe soţul ei „drăguţ"?

– Nimeni deosebit.

– Dacă nu-s deosebiţi, atunci ce rost ar avea?

Nici un rost, îşi zise Jude mai tîrziu, după ce îşi conduse musafirele la uşă.

Nu putea susţine că fusese marea ei dragoste, cum fusese John Magee pentru Maude. Nu fuseseră cu nimic deosebiţi unul pentru celălalt, ea şi William.

Ar fi trebuit să fie. Şi, un timp, el fusese focarul vieţii ei. Îl iubise, sau crezuse că îl iubea.

La dracu', voise să-l iubească şi îi dăduse tot ce

avusese mai bun. Dar nu fusese îndeajuns de bun. Ceea ce o copleşea.

Ştia cît de uşor, cît de necugetat, William încălcase jurămintele încă proaspete şi o eliminase din viaţa lui.

Dar recunoşea că nici ea n-ar fi suferit după el şaptezeci de ani, dacă murea în condiţii tragice sau eroice. Adevărul era că, dacă William ar fi murit în cine ştie ce accident înfiorător, Jude ar fi devenit, în locul soţiei părăsite, văduva veselă.

Şi cît de groaznic era să-şi dea seama că ar fi preferat această variantă.

Ce-o durea mai tare? se întreba ea acum. Pierderea lui William, sau pierderea propriei sale mîndrii? Indiferent care era adevărul, n-avea să permită ca aşa ceva să se mai repete. N-avea să mai cadă în capcană – a căsătoriei, apoi a despărţirii, numai fiindcă aşa i se cerea.

De astă dată, urma să se concentreze asupra ei înseşi, să fie stăpînă pe viaţa ei.

Nu avea nimic împotriva căsătoriei, medită ea, în timp ce mai zăbovea pe-afară.

Părinţii el aveau o căsnicie solidă, îşi erau devotaţi. Poate că mariajul lor nu arăta atît de dinamic şi pasional cum şi-l imaginau alţii pe al lor propriu, dar relaţia dintre ei era mărturia vie a unei uniuni strînse.

S-ar fi prefăcut şi ea că avea o relaţie asemănătoare cu William, o căsnicie calmă şi demnă, dar n-o nimerise. Şi numai din vina ei.

Nu avea nimic deosebit. Îi era destul de ruşine să recunoască faptul că nu devenise decît un obicei, o parte din viaţa de rutină a lui William.

Întîlnire cu William la cină, miercuri seara la şapte, într-unul dintre cele trei restaurante favorite.

Sîmbăta, întîlnire pentru a merge la teatru sau la cinema, urmată de un supeu tîrziu, urmat de o împe-

rechere cu bun-simț. Dacă ambele părți cădeau de acord, prelungirea serii cu opt ore de somn sănătos, urmate de o gustare și o discuție despre ziarul de duminică.

Acesta fusese sistemul în care își făcuseră curte, iar mariajul îl preluase de la sine.

Și fusese atît de simplu, realmente, să stopeze complet sistemul.

Dar, Doamne, Doamne, cît și-ar fi dorit să fie ea aceea care-i punea capăt. Să fi avut atîta curaj și fler. O aventură toridă, într-un motel ieftin. O slujbă de noapte ca stripteusă. O escapadă cu o gașcă de motocicliști.

Cînd încercă să-și imagineze cum ar fi arătat în haine de piele, sărind călare pe o motocicletă, în spatele unui malac tatuat pe nume Zero, izbucni în rîs.

– Ei, da' știu că-i un tablou frumos pentru un bărbat, într-o după-amiază de aprilie.

În spărtura gardului viu apăruse Aidan, stînd relaxat, cu mîinile în buzunare și zîmbetul pe buze.

– O femeie rîzînd, cu flori la picioare. Unii ar crede că, fiind aici unde ne aflăm, au dat peste o zînă ieșită să înflorească bobocii prin descîntece.

În timp ce vorbea, porni agale spre portiță, unde se opri. Iar Jude fu sigură că în viața ei nu văzuse o imagine mai romantică decît aceea a lui Aidan Gallagher, cu părul său des și bogat fluturînd în vînt și ochii de un albastru limpede, sălbatic, stînd în poartă, pe fundalul falezelor din depărtare.

– Dar tu nu ești o zînă, nu-i așa, Jude Frances?

– Nu, evident că nu.

Pe negîndite, ridică o mînă, pentru a se asigura că părul îi stătea în ordine.

– Tocmai am, ăă, le-am primit în vizită pe Kathy Duffy și Betsy Clooney.

– M-am întîlnit cu ele pe drum, venind încoace.

Mi-au spus că ați petrecut o oră plăcută, cu ceai și prăjituri.

– Ai venit pe jos? Din sat?

– Nu e o distanță prea mare, dacă-ți plac plimbările, iar mie îmi plac.

Iarăși arăta o idee cam descumpănită, medită Aidan. Ca și cum n-ar fi fost prea sigură cum să reacționeze în fața lui.

Mă rog, probabil că așa erau chit. Dar dorea s-o facă să surîdă, să-i vadă buzele arcuindu-se încet și sfios și gropițele trezindu-se la viață.

– Mă inviți în grădină, sau ai prefera să-mi continui plimbarea?

– Nu, scuză-mă.

Jude se grăbi spre poartă și întinse mîna spre zăvor în același timp cu el. Mîna lui se strînse peste a ei, caldă și fermă, și traseră împreună zăvorul.

– La ce te gîndeai, de te apucase rîsul?

– Păi...

Întrucît încă o mai ținea de mînă, se pomeni retrăgîndu-se din fața lui.

– O prostie, atîta tot. Doamna Duffy a lăsat niște prăjituri, și mai e ceai.

Aidan nu-și amintea să mai fi văzut o femeie atît de speriată doar fiindcă stătea de vorbă cu el. Însă n-ar fi putut spune că reacția ei era complet neplăcută. Cu titlu de încercare, îi reținu mîna într-a lui, continuîndu-și drumul înainte, în timp ce ea dădea îndărăt.

– Și cred că pentru moment ți-ai făcut plinul din amîndouă. Adevărul e că am nevoie de aer din cînd în cînd, așa că pornesc în „hoinărelile lui Aidan", cum le spune lumea. Dacă nu te grăbești să intri înapoi în casă, am putea sta o vreme pe prag.

Mîna lui liberă se întinse înainte, depunîndu-i-se pe șold, pentru a-i opri retragerea.

– Vezi să nu calci florile în picioare, murmură. Ar fi păcat să le striveşti.

– A...

Prudentă, se feri într-o parte.

– Sunt cam stîngace.

– N-aş zice. Puţin nervoasă, atîta tot.

În pofida plăcerii ciudate de a o vedea fîstîcită, simţea nevoia să-i calmeze nervozitatea, ajutînd-o să se destindă.

Cu degetele încovoiate peste ale ei, se întoarse, răsucind-o în loc cu o graţie atît de fluidă încît Jude nu apucă decît să clipească din ochi, înainte de a se pomeni cu faţa în direcţia opusă.

– Mă întrebam, continuă el, în timp ce o conducea spre prag, dacă te-ar interesa să auzi poveştile pe care le ştiu. Pentru articolul tău.

– Da, foarte mult, răsuflă uşurată Jude, aşezîndu-se pe treaptă. L-am început azi dimineaţă – articolul – încercînd să-i simt starea, să formulez o schiţă, structura de bază.

Îşi cuprinse genunchii cu braţele, strîngîndu-şi-le apoi, cînd ridică ochii şi îl văzu privind-o.

– Ce este?

Aidan arcui o sprînceană.

– Nimic. Te ascult. Îmi place să te ascult. Ai o voce foarte precisă şi americană.

– Aha...

Îşi drese glasul, din nou cu privirea drept înainte, ca şi cum ar fi trebuit să supravegheze atentă florile ca să nu fugă.

– Unde rămăsesem... a, la structura articolului. Diversele zone pe care vreau să le abordez. Elementele fantastice, desigur, dar şi aspectele sociale, culturale şi sexuale ale miturilor tradiţionale. Întrebuinţarea lor în tradiţie şi romantism ca divertisment, ca parabole, ca avertismente.

– Avertismente?

– Da, mame care le vorbesc copiilor despre zînele mlaştinilor ca să nu umble prin zonele periculoase, sau poveştile înrudite despre duhuri rele şi altele asemenea, pentru a-i influenţa să fie cuminţi. Există la fel de multe – de fapt, chiar mai multe – legende groteşti, decît benigne.

– Tu pe care le preferi?

– Păi... căzu ea un moment pe gînduri. Pe amîndouă, cred, depinde de stare.

– Şi ai multe?

– Multe ce?

– Stări. Da, cred că ai. Ai nişte ochi năzuroşi.

Poftim, îşi spuse el, *iar am făcut-o să se uite la mine.*

În pîntecul lui Jude începuseră din nou acei fiori prelungi, fluizi, aşa că îşi mută iarăşi privirea. Repede.

– Nu, de fapt, nu sînt prea năzuroasă. Sau, oricum, hmmm. Se vorbeşte despre sugari răpiţi din leagăn şi înlocuiţi cu spiriduşi, despre copii înfulecaţi de căpcăuni. În ultimul secol, am transformat o mulţime de pasaje şi finaluri ale basmelor, ca să trăiască fericiţi pînă la adînci bătrîneţi, cînd în realitate formele lor anterioare conţineau sînge, moarte şi devorări. Din punct de vedere psihologic, toate acestea oglindesc schimbările din cultura noastră şi ceea ce vor părinţii să audă şi să creadă copiii lor.

– Şi tu ce crezi?

– Că o poveste rămîne poveste, dar dacă se termină cu bine, riscă mai puţin să le dea copiilor coşmaruri.

– Iar mama ta ţi-a spus poveşti despre copii substituiţi cu spiriduşi?

– Nu.

Ideea o făcea să rîdă.

– Bunica mea însă da. Într-un mod foarte distrac-

tiv. Cred că şi tu povesteşti la fel de distractiv.

– Am să-ţi povestesc una chiar acum, dacă ai chef să vii pe jos cu mine pînă în sat.

– Pe jos? clătină din cap Jude. Sunt cîteva mile.

– Nu mai mult de două.

Dintr-o dată, Aidan dorea nespus să se plimbe împreună cu ea.

– Vei digera prăjiturile doamnei Duffy, după care am să-ţi servesc un supeu. Astă seară avem în menu o tocăniţă cerşetorească bună, care cade foarte bine la stomac. Pe urmă, voi avea grijă să mergi cu o maşină pînă acasă.

Jude îşi abătu privirea spre el, apoi şi-o mută din nou. Totul părea de o spontaneitate minunată, să se ridice şi să pornească, fără nici un plan, fără nici o structură. Ceea ce, desigur, era tocmai motivul pentru care nu se putea.

– M-ar tenta, dar zău că ar trebui să mai lucrez puţin.

– Atunci, vino mîine, o luă Aidan iarăşi de mînă, ridicînd-o în picioare, pe cînd se scula şi el. Sîmbăta seara, la *Gallagher's* avem muzică.

– Şi aseară aţi avut muzică.

– Mai multă. Şi puţin mai... structurată, cum cred c ăai spune tu. Nişte instrumentişti din Waterford City, genul tradiţional. O să-ţi placă şi nu poţi scrie despre legendele Irlandei, nu-i aşa, fără să-i cunoşti şi muzica. Aşa că, vino la cîrciumă mîine seară, iar duminică am să vin eu la tine.

– Vii tu la mine?

Aidan zîmbi din nou, încet, deliberat, încîntător.

– Ca să-ţi spun o poveste, pentru articol. Duminică după-amiază îţi convine?

– A, da, ar fi minunat. Perfect.

– Atunci, ziua bună îţi doresc, Jude Frances.

Şi porni agale spre poartă, dar după cîţiva paşi se

întoarse. Ochii lui, albaştri, intenşi, îi susţinură privirea:

– Să vii sîmbătă. Îmi place să mă uit la tine.

Jude nu-şi clinti nici un muşchi, nici cînd Aidan se întoarse să deschidă poarta, nici cînd ieşi şi porni spre drum. Şi nici măcar după ce ajunse dincolo de gardul viu şi dispăru.

Se se uite la ea? Ce voia să spună cu asta? *Ce anume?*

Să fi fost un soi de flirt oarecare? Ochii lui nu părusără deloc nepăsători, îşi spuse ea, în timp ce începea să se plimbe încoace şi-ncolo pe cărarea îngustă. Desigur, cum putea şti, de fapt, cînd îl văzuse abia pentru a doua oară?

Probabil că asta era. Doar un flirt indiferent, reflex, din partea unui bărbat obişnuit să flirteze cu femeile. Mai mult, dacă ţinea seama de toată situaţia, era o remarcă prietenoasă.

– „Mi-ar plăcea să te văd la cîrciumă sîmbătă, să vii neapărat," murmură ea. Asta a fost tot. Şi, fir-ar a dracului să fie de treabă, de ce-o fi trebuind să despic eu mereu firul de păr în patru?

Nemulţumită de sine însăşi, porni spre casă, închizînd uşa în urma ei. Orice femeie cu minte ar fi zîmbit la auzul acelor vorbe, ar fi flirtat şi ea puţin.

Era o reacţie inofensivă, condiţionată chiar. Doar dacă nu era o constipată nevrotică.

– Adică, Jude F. Murray, exact ceea ce eşti tu. O încuiată nevricoasă. Pur şi simplu n-ai fost în stare să-ţi deschizi gura aia idioată şi să zici ceva în genul „Voi vedea ce pot face. Şi mie îmi place să mă uit la tine." A, nu, tu n-ai făcut decît să stai înfiptă-n loc de parcă ţi-ar fi tras un glonţ între ochi.

Jude se opri, ridicînd ambele mîini, cu ochii închişi. Acum nu mai vorbea, doar, de una singură. Îşi făcea reproşuri, ca şi cum ar fi fost scindată în două.

Trăgînd adînc aer în piept, îşi impuse să se calmeze şi hotărî că nu i-ar fi stricat încă una din prăjiturelele cu glazură, ca să-i alunge tensiunea.

Intră în bucătărie, fără să ia în seamă mica voce înţepată din cap care-i spunea că îşi compensa starea cu gratificări orale.

Mda, ei şi?

Cînd un tip superb pe care abia îl cunoştea îi făcea hormonii să erupă, avea naibii tot dreptul să se consoleze cu-nişte dulciuri.

Înhăţă o prăjitură cu glazură roz, apoi se răsuci în loc, la auzul bufniturii puternice în uşa din spate.

Cînd văzu chipul păros cu colţi lungi, scoase un zbieret, iar prăjitura sări în sus, se lovi de tavă şi ateriză la picioarele ei, cu un plescăit – şi cu glazura în jos.

Momentul de zbor al prăjiturii îi fu suficient pentru a-şi da seama că la uşă nu era un monstru, ci un cîine.

– Iisuse! Iisuse Christoase, ce-i cu ţara asta? Din două-n două minute, apare cîte cineva la uşă.

Îşi împinse degetele prin păr, răvăşindu-şi buclele, după care ea şi cîinele se priviră prin geam.

Avea ochi mari căprui, iar Jude conchise că arătau mai mult curioşi decît agresivi.

I se vedeau dinţii, într-adevăr, dar limba i se bălăbănea, aşa că ce soluţie îi mai rămînea?

Labele enorme mînjiseră deja geamul cu noroi, dar cînd scoase un scheunat prietenos, Jude se înduioşă.

În timp ce mergea spre uşă, cîinele dispăru. Îl văzu însă cînd o deschise, aşezat politicos pe treapta din spate, dînd din coadă, cu privirea spre ea.

– Eşti căţeaua familiei O'Toole, nu-i aşa?

Căţeaua păru să ia aceste cuvinte drept o invitaţie şi se îmbulzi pe uşă, pentru a da tîrcoale bucătăriei, umplînd duşumeaua cu noroi.

Apoi, îi făcu lui Jude favoarea de a şterge prăjitura căzută, înainte de a merge lîngă cuptor, unde se aşează din nou.

– Azi n-am avut chef să fac focul aici.

Jude se apropie, întinzînd mîna, ca să vadă ce făcea cățeaua.

Cînd aceasta i-o mirosi politicoasă, apoi o împinse cu botul pentru a şi-o pune pe cap, Jude rîse.

– Sîntem noi deşteaptă, aşa-i?

Îndatoritoare, o scărpină între urechi. Nu avusese niciodată cîine, deşi mama ei avea două pisici siameze nervoase, răsfățate de parcă ar fi fost de viță regală.

Bănuia că bătrîna Maude fusese vizitată regulat de cățea, care se încovriga lîngă focul din bucătărie, ținîndu-i de urît bătrînei din cînd în cînd.

Oare cîinii sufereau cînd le murea un prieten? se întrebă ea, apoi îşi aminti că încă nu-şi îndeplinise promisiunea de a duce flori la mormîntul lui Maude.

Seara trecută, se interesase în sat unde era. Maude fusese îngropată în estul satului, deasupra mării, dincolo de cărarea care trecea pe lîngă hotel, spre ruinele, oratoriul şi fîntîna Sfîntului Declan.

Un drum lung şi pitoresc, reflectă ea.

Pradă unui impuls, luă florile din sticla de pe bufet, apoi înclină capul spre cățea:

– Vii cu mine să-i facem o vizită bătrînei Maude?

Cățeaua scoase încă un scheunat, se ridică în picioare şi, în timp ce ieşeau împreună pe uşă, Jude se întrebă cine pe cine conducea.

Domnea o stare foarte rurală şi rustică.

În timp ce mergea peste coline, însoțită de cățeaua galbenă, cu florile pentru mormîntul unei rude bătrîne, Jude îşi imagină totul ca făcînd parte din rutina ei săptămînală.

Țăranca irlandeză cu dulăul credincios, aducîndu-şi omagiile unei verişoare îndepărtate.

Şi-ar fi făcut din asta un obicei – mă rog, dacă ar fi avut cîine, şi ar fi locuit definitiv aici.

O calma, să se plimbe la aer curat, prin briză, privind căţeaua care alerga să adulmece Dumnezeu ştie ce, observînd toate acele semne splendide ale primăverii în tufişurile înflorite, zborurile repezi şi triluri le păsărilor.

Marea mugea.

Falezele meditau. În timp ce se apropia de oratoriul cu frontispiciu abrupt, soarele ieşi dintre nori, scăldînd în lumină iarba şi pietrele.

Cele trei cruci de piatră îşi aruncau umbrele pe pămînt, înălţîndu-se deasupra fîntînii cu apă sfinţită.

Acolo se spălaseră pelerinii, îşi aminti ea din ghid. Şi oare cît de mulţi, se întrebă Jude, vărsaseră într-ascuns puţină apă pe pămînt, pentru zei, călcîndu-şi cuvîntul?

De ce să rişte? îşi spuse, dînd din cap. Şi ea ar fi făcut la fel.

Era un loc liniştit. Şi înduioşător, părînd să înţeleagă viaţa şi moartea, şi ceea ce făcea legătura între ele.

Aerul părea mai cald, aproape ca vara, în ciuda vîntului, cu miresmele florilor risipite prin iarbă şi deasupra pe morminte devenind dintr-o dată mai intense. Auzea zumzet de albine şi cîntece de păsări, cu sunete limpezi, melodioase şi bogate.

Iarba era înaltă şi verde, crescînd în neorînduială pe pămîntul denivelat. O mînă de pietricele aspre însemna cîte un vechi mormînt.

Şi, printre ele, numai unul era nou. Bătrîna Maude dorise să fie îngropată aici, aproape singură, pe o colină ce domina satul rînduit în ordine ca o tablă de joc, întinderea albastră a mării şi unduirile verzi ce se

înşirau spre munţi. Pe o poliţă de piatră dintre ruine era vîrît un vas prelung de plastic, cu flori roşii. Vederea acestora îi mişcă lui Jude inima.

Oamenii uitau atît de des, îşi spuse ea. Aici însă nu.

Aici, oameni ţineau minte şi onorau memoria cu flori pentru morţi.

„Maude Alice Fitzgerald", scria pe piatra simplă. Sub nume fuseseră gravate cuvintele „Femeie înţeleaptă", iar dedesubt, datele vieţii ei atît de lungi.

Era un epitaf ciudat, reflectă Jude, în timp ce îngenunchea lîngă panta blîndă.

Pe mormînt se aflau deja flori, un buchetel de violete timpurii care tocmai începeau să pălească. Jude îşi depuse buchetul alături, apoi se rezemă pe călcîie.

– Eu sînt Jude, începu ea, nepoata verişoarei tale, Agnes. Cea din America. Locuiesc în casa ta, pentru un timp. E foarte frumoasă. Îmi pare rău că nu te-am cunoscut, dar bunica obişnuia să-mi vorbească despre vremurile pe care le-aţi petrecut împreună. Cît de mult te-ai bucurat pentru ea, cînd s-a măritat şi a plecat în America. Tu însă ai rămas aici, acasă.

– A fost o femeie cumsecade.

Cu inima sărindu-i în gît, Jude ridică brusc capul, pentru a privi într-o pereche de ochi albaştri adînci. Era un chip frumos, tînăr şi senin.

Purta lung părul negru, aproape pînă la umeri.

Colţurile gurii i se arcuiau prietenos, în timp ce se apropia, pentru a se opri în faţa lui Jude, de cealaltă parte a mormîntului.

– Nu te-am auzit. Nu ştiam că eşti aici.

– În locurile sfinte se umblă fără zgomot. N-am vrut să te sperii.

– Nu m-ai speriat.

Doar puţin, aşa, de moarte.

– M-ai surprins doar.

Îşi împinse la o parte părul despletit de vînt, care-i flutura în jurul feţei.

– Ai cunoscut-o pe Maude?

– Sigur că am cunoscut-o pe bătrîna Maude, o femeie foarte cumsecade, cum spuneam, care a avut o viaţă plină şi generoasă. Bine faci că-i aduci flori, căci tare îi mai plăceau.

– Sunt ale ei, culese din grădină.

– Foarte bine, se lăţi zîmbetul bărbatului. Asta le face să fie şi mai potrivite.

Îşi puse mîna pe capul căţelei, care stătea liniştită lîngă el. Jude îi văzu lucind pe deget un inel, cu o piatră albastru-închis care scîntela într-o montură masivă de argint.

– Ai aşteptat mult ca să te întorci la origini.

Îl privi încruntată, mijind ochii în soare, care acum părea mai strălucitor, destul de puternic pentru a-i tulbura vederea.

– A, te referi la venirea mea în Irlanda. Da, cred că aşa e.

– Este un loc unde poţi să-ţi priveşti inima şi să vezi ce contează cel mai mult.

Ochii lui luaseră culoarea cobaltului. Erau pătrunzători, hipnotici.

– Iar apoi, să alegi, continuă. Să alegi bine, Jude Frances, căci nu numai tu vei fi atinsă.

Mirosurile florilor, ale ierbii şi pămîntului i se învolburau în minte, creîndu-i o stare euforică. Soarele o orbea, aruncîndu-şi razele fierbinţi care ardeau şi îi împăienjeneau ochii. Vîntul se înteţi, cu o izbucnire bruscă de energie.

Ar fi fost gata să jure că auzea cîntec de fluiere, note plutind pe aripile acelui vînt iute.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

Ameţită, ridică o mînă la cap, închizînd ochii.

– Vei înţelege.

– Te-am văzut, în ploaie.

Era atît de buimăcită.

– Pe colina cu turnul rotund.

– Într-adevăr. Te aşteptam cu toţii.

– Mă aşteptaţi? Cine...?

Vîntul se potoli la fel de repede pe cît se înteţise, iar muzica se stinse. Jude scutură din cap, ca să şi-l limpezească.

– Iartă-mă. Ce spuneai?

Dar, cînd deschise din nou ochii, era singură, doar cu morţii cei liniştiţi şi căţeaua mare şi galbenă.

Capitolul 5

Aidan nu avea obiecţii faţă de hîrţoage. Le ura de oarte.

Dar, de trei ori pe săptămînă, fie ploaie fie soare, ətrecea o oră sau mai mult la biroul său din camera ə la etaj, canonîndu-se cu comenzi şi acte de regie, ate de plată şi profituri.

Existenţa profiturilor îi prilejuia o uşurare constantă. ciodată nu se preocupase prea mult de bani, înainte ı firma *Gallagher's* să treacă în mîinile lui.

Şi se întreba adesea dacă nu cumva şi din acest otiv îl împinseseră părinţii săi încoace. În timpul că- :oriilor, trăind pe apucate, o dusese de minune. Nu :onomisise un ban şi nici nu simţise nevoia.

Responsabilitatea nu fusese tocmai numele lui al ıilea.

La urma urmei, avusese o copilărie destul de co

modă şi, desigur, îşi făcuse partea de muncă, pînă în adolescenţă. Ştersul tejghelei, servitul halbelor şi cîntatul se aflau departe de nevoia de a stabili cîte butoaie de bere să comande, ce procentaj din stricăciuni – mii de mulţumiri, surioară Darcy – putea suporta firma, jongleriile cu cifrele din registre şi calculele fiscale.

Îl durea capul de fiecare dată iar statul în casă cu registrele contabile nu-i plăcea mai mult decît o extracţie dentară, dar învăţa.

Şi, în timp ce învăţa, îşi dădea seama că, tocmai din cauza asta, cîrciuma însemna şi mai mult pentru el. Da, îşi spunea Aidan, părinţii erau nişte fiinţe deştepte. Şi-şi cunoşteau fiul.

Vorbea ceasuri întregi la telefon cu angrosiştii, încercînd să le smulgă cele mai avantajoase preţuri. Asta nu-l deranja prea mult, întrucît semăna puţin cu comerţul de cai. Şi descoperise că avea talent.

Îi plăcea că muzicanţii din Dublin, din Waterford City, ba chiar şi din oraşe îndepărtate ca Galway şi Clare, nu erau doar dispuşi, ci chiar încîntaţi să ţină cîte un concert la *Gallagher's*.

Se mîndrea cu faptul că, în cei patru ani de cînd era cîrciumar, ajutase să se cizeleze reputaţia cîrciumii ca local unde se cînta muzică bună.

Şi aştepta sezonul estival, cînd turiştii dădeau năvală, ca să le ofere tot ce era mai bun.

Dar toate astea nu făceau adunările şi scăderile cu nimic mai puţin chinuitoare.

Se gîndea să-şi cumpere un computer, dar cu o drăcovenie din- aia trebuia să înveţe să umble. Recunoştea fără ruşine că numai gîndul îi lua piuitul de spaimă. Cînd îi împărtăşi lui Darcy ideea de a învăţa ea, eventual, ce şi cum, sora sa rîsese de el pînă i se udaseră frumoşii obraji de lacrimi.

Ştia că degeaba l-ar fi întrebat pe Shawn, care nu

s-ar fi gîndit să schimbe un bec nici dacă se ardea în timp ce el citea.

Nu avea de gînd să angajeze pe cineva de afară, după ce *Gallagher's* stătuse pe propriile picioare de cînd îşi deschisese porţile. Deci, nu-i mai rămînea decît fie să continue truda cu creionul şi socotitoarea, fie să-şi adune curajul de a face faţă tehnologiei.

Îşi imagina că Jude se pricepea la computere. Nu l-ar fi deranjat să înveţe de la ea cîteva lucruri. Ba chiar, i-ar fi făcut plăcere, fără îndoială. îşi spuse el cu un zîmbet leneş, să-i achite favoarea într-un cu totul alt domeniu.

Dorea s-o simtă sub mîini. Se întrebase deja ce-ar fi găsit ca gust şi textură în gura aceea a ei, largă şi fermecătoare. Trecuse ceva timp de cînd nici o femeie nu-i mai înfierbîntase sîngele şi-i plăcea starea de anticipare, de incertitudine.

Îl ducea cu gîndul la o iepşoară tînără, încă nu prea sigură pe picioare. Una care se sfia la apropierea bărbatului, chiar dacă nădăjduia să primească o mîngîiere blîndă. Era o combinaţie atrăgătoare, între acea manieră exitantă, mintea isteaţă şi vocea cultivată.

Spera să vină în seara aceea, aşa cum o invitase.

Spera să poarte unul dintre costumele ei elegante, cu părul legat la spate, pentru ca el să-şi poată imagina plăcerea de a i-l ciufuli.

. Dacă Jude ar fi avut idee încotro se îndreptau gîndurile lui Aidan, în veci nu şi-ar fi găsit curajul de a ieşi din casă. Chiar şi fără complicaţiile de prisos, se gîndise şi se răzgîndise de o jumătate de duzină de ori.

Ar fi fost nepoliticos să nu se ducă, după ce fusese nvitată.

Ar fi dat impresia că se aştepta să-i acorde timp şi atenţie. Ar fi fost doar un mod plăcut şi amical de a petrece o seară.

Nu era genul de femeie care să-şi petreacă serile în baruri. Propriile ei oscilaţii o iritau atît de mult, încît se hotărî să se ducă, din principiu, pentru o oră.

Luă pe ea o jachetă cu pantaloni, gri ca piatra, înveselind culoarea cu o vestă în dungi bordo subţiri. În fond, era sîmbătă seară, îşi spuse ea şi adăugă o pereche de cercei de argint care zăngăneau voios.

Avea să fie muzică, îşi aminti, în timp ce cocheta cu ideea de a-şi face de cap de-a binelea, adăugînd şi o pereche de brăţări subţiri de argint, să-i zornăie pe braţ.

Jude avea o legătură amoroasă secretă şi pasională cu bijuteriile.

În timp ce-şi punea brăţările pe încheietura mîinii, se gîndi la inelul de pe degetul omului din cimitir.

Acea scînteiere de safir în montura de argint cu încrusaţii adînci, atît de nefirească în peisajul liniştit de la ţară.

Fusese aşa de ciudat, îşi spuse ea acum, venind şi plecînd atît de silenţios încît aproape i se părea că-l visase. Dar îşi amintea foarte clar faţa şi glasul, la fel de clar ca acea bruscă rafală de parfum, vîrtejul rapid al vîntului şi valul de ameţeală.

Un simplu şoc zaharos, conchise ea. Toate prăjiturile pe care le mîncase ai bruscaseră organismul, apoi efectul le trecuse, provocîndu-i un moment de ameţeală.

Alungă gîndul, aplecîndu-se spre oglindă ca să se asigure că nu-şi întinsese prea mult rimelul. Probabil că avea să-l revadă seara la cîrciumă sau poate data viitoare cînd urma să-i mai ducă flori lui Maude.

Cu brăţările clănţănind vesel şi sporindu-i încrederea în sine, porni în jos pe scară. De astă dată, îşi aminti de chei înainte de a fi ajuns la maşină, ceea ce i se păru un progres promiţător.

La fel cum găsea un semn bun şi în faptul că

palmele nu-i transpirau pe volan, în timp ce conducea prin întuneric.

Mulțumită de sine însăşi, prevăzînd o seară liniştită şi plăcută, parcă lîngă bordură, la mică distanță de *Gallagher's*. Netezindu-şi părul din mers, se îndreptă spre uşă, trase aer în piept şi o deschise.

Şi fu cît pe ce să cadă pe spate, izbită de valul sonor.

Fluiere, viori, voci, apoi vuietul enorm al mulțimii, cîntînd în cor *„Whisky in the Jar"*. Ritmul era atît de rapid, atît de nepăsător, încît toate se amestecau într-un iureş sonor care o înhăță, o trase înăuntru şi o înconjură.

Nu mai era cîrciuma întunecoasă şi tăcută unde intrase prima oară. Aceasta era plină de oameni, înghesuiți la mesele joase, îngrămădiți la bar, forfotind cu pahare pline şi goale.

Muzicanții – cum era posibil ca numai trei oameni să facă atîta zgomot? – stăteau îmbulziți în separeul din față, ocupînd tot spațiul, îmbrăcați în haine şi cizme muncitoreşti şi cîntînd ca nişte îngeri ai demonilor. Toată sala mirosea a fum, a drojdie şi a săpun de sîmbătă seară.

Un moment, se întrebă dacă nu cumva greşise localul, dar o zări pe Darcy, cu norul ei glorios de păr brunet legat la spate cu o panglică roşie obraznică. Ducea o tavă încărcată cu pahare şi sticle goale şi scrumiere dînd pe dinafară, în timp de flirta dibaci cu un tînăr la fel de roşu în obraji ca panglica ei, de jenă şi încîntare, şi cu ochii plini de admirație deznădăjduită.

Observînd-o pe Jude, Darcy îi făcu cu ochiul, apoi îi aplică tînărului amorezat o pălmuță pe obraz şi-şi croi mai departe drum prin mulțime.

– E plin aici, astă seară. Aidan mi-a spus că vii şi că să fiu atentă cînd apari.

– Aha... frumos din partea lui, şi dintr-a ta. Nu mă aşteptam la... atît de mult.

– Instrumentiştii au mulţi admiratori pe-aici şi atrag lumea.

– Sunt minunaţi.

– Cîntă bine, într-adevăr.

Pe Darcy o interesau mai mult cerceii lui Jude, întrebîndu-se de unde îi cumpărase şi la ce preţ.

– Hai, ţine-te după mine şi-ai s-ajungi la bar nevătămată.

Şi porni, ocolind şi ferindu-se, ciocnindu-se şi schimbînd cîte un comentariu sau hohot de rîs cu unii sau alţii cărora li se adresa pe nume. Se îndreptă spre capătul opus al barului, unde se strecură cu tava printre mai mulţi clienţi, pînă la ghişeul pentru comenzi.

– Bună seara, domnule Riley, îl salută Darcy pe bătrînul de pe ultimul taburet.

– Bună seara şi ţie, tînără Darcy, răspunse omul cu un glas uscat, zîmbindu-i cu ochii săi ce păreau pe jumătate orbi, în timp ce-şi sorbea berea Guinness neagră, groasă. Dacă mă iei de bărbat, scumpo, am să te fac regină.

– Atunci, ne cununăm sîmbăta viitoare, căci merit să fiu regină, îl sărută drăgălaş Darcy pe obrazul pergamentos. Will Riley, oferă-i yankeei aici de faţă locul dumitale, lîngă tata mare.

– Cu plăcere, sări bătrînul de pe taburet, zîmbindu-i radios lui Jude. Va să zică, eşti yankee. Stai jos aci, lîngă tata mare, şi-o să te cinstim cu-o halbă.

– Domnişoara preferă vin.

Aidan apăru lîngă ei, cu paharul deja în mînă, oferindu-i-l.

– Într-adevăr. Mulţumesc.

– Ei, atunci trece-l în contul lui Will Riley, Aidan, şi vom bea pentru toţi verii noştri de peste gîrlă.

– Aşa voi face, Will.

Privind-o pe Jude cu zîmbetul său leneş, o întrebă:
– Stai o vreme, da?
Şi se duse să-şi vadă de treburi.
Jude stătu o vreme. Pentru că aşa îi dicta politeţea, închină în cinstea unor persoane de care nu auzise în viaţa ei. Pentru că nu-i cerea un mare efort, conversă cu cei doi Riley despre rudele lor din State şi vizitele făcute acolo, deşi ştia că avea să-i dezamăgească pe amîndoi, recunoscînd că nu fusese niciodată în Wyoming şi nu văzuse nici un cowboy adevărat.
Asculta muzica, fiindcă era minunată. Melodii atît familiare cît şi ciudate, atît înşufleţitoare cît şi sfîşietoare, pluteau prin şi peste mulţime. Jude începea să fredoneze, cînd recunoştea cîte un cîntec, şi zîmbea cînd bătrînul domn Riley ciripea cuvintele cu glasul lui subţire.
– Mi se înmuiase inima după vară-ta Maude, îi spuse domnul Roley. Dar ea nu-i era juruită decît lui Johnny Magee, odihnească-se în pace.
Oftă adînc şi în acelaşi fel sorbi şi din Guinness.
– Şi-ntr-o zi, cînd iarăşi m-am dus la uşa ei cu pălăria-n mînă, mi-a spus c-aveam să mă-nsor cu-o fătucă blondă şi cu ochi cenuşii, pînă să nu se-ncheie anul.
Tăcu, zîmbind în sinea lui, ca şi cum ar fi privit undeva înlăuntru. Jude se aplecă să-l audă mai bine, pe sub tunetul muzicii.
– Şi n-a trecut o lună, şi-am cunoscut-o pe Lizzie-a mea, cu părul ei blond şi ochii cenuşii. Ne-am căsătorit în iunie şi am trăit împreună aproape cincizeci de ani, pînă a răposat.
– Ce frumos.
– Maude ştia multe, o privi el, cu ochii săi spălăciţi. Cei Buni îi şuşoteau adesea la ureche.
– Serios? întrebă Jude, amuzată.
– Aşe dară, şi tu fiind sînge din sîngele ei, s-ar

putea să vie să-ţi şuşotească şi ţie. Ai grijă s-asculţi.

– Aşa voi face.

Un timp, băură împreună, amical, ascultînd muzica. Apoi ochii lui Jude se umplură de lacrimi, cînd Darcy cuprinse cu un braţ umerli osoşi ai bătrînului şi îşi alătură frumoasa voce glasului său, într-un cîntec despre dragostea nesfîrşită şi pierderea ei.

Cînd o văzu pe Brenna turnînd whisky şi deschizînd robinetele de la bar, Jude zîmbi. Ca prin minune, şapca lipsea, iar claia de bucle roşii i se revărsa în voie.

– Nu ştiam că lucrezi aici.

– A, doar din cînd în cînd, dacă-i nevcie. Ce-ţi place să bei, Jude?

– Păi, ăsta-i Chardonnay, dar zău, n-ar trebui să mai...

Dar Brenna se şi întorsese cu spatele şi, pînă să se dezmeticească, femeia se răsuci la loc, umplîndu-i din nou paharul.

– Sfîrşitul de săptămînă poate fi agitat, la *Gallagher's*, continuă ea. Şi dau o mînă de ajutor şi-n sezonul de vară. În seara asta e o muzică frumoasă, nu?

– E minunată.

– Şi dumneata cum o mai duci, scumpe domnule Riley?

– O duc bine, drăgălaşă Brenna O'Toole. Şi cînd îmi vei fi mireasă, ca să nu mă mai doară inima?

– În vesela lună a lui Florar.

Cu o mişcare unsă, Brenna îi înlocui halba goală cu una plină.

– Ai grijă la golanul ăsta, Jude, că imediat începe să se joace cu inima ta.

– Ocupă-te tu de capătul celălalt, vrei, Brenna? apăru Aidan în spatele ei, trăgînd-o de părul roşcat. Prefer să lucrez aici, ca să pot flirta cu Jude.

– A, uite că ți-a venit încă un golan. E plin localul de ei.

– Drăgălaşă mai e, interveni domnul Riley, iar Aidan îi făcu lui Jude cu ochiul.

– Care dintre ele, domnule Riley?

– Toate, rîse ca un nechezat domnul Riley, bătînd în bar cu palma lui slabă. Mai mult ca sigur, niciodată n-am văzut o față de femeie care să nu fie destul de drăguță pentru o ciupeală. Yankeica aci de față are ochi de vrăjitoare. Fii atent pe unde calci, Aidan băiete, că de nu, o să te lege cu farmece.

– Poate m-a şi legat deja.

Aidan strînse paharele, le puse în chiuveta de sub bar şi aşeză altele sub robinete.

– Ai ieşit din casă la miezul nopții Jude Frances, să culegi floarea-lunii şoptindu-mi numele?

– Poate, îşi auzi ea propria voce răspunzînd, dacă aş şti care e floarea-lunii.

Aceste cuvinte îl făcură pe domnul Riley să rîdă atît de tare, încît Jude se temu să nu cadă de pe scaun. Aidan se mulțumi să zîmbească, servi halbele şi luă banii. Apoi se aplecă spre ea, văzînd cum ochii i se dilatau şi buzele i se despărțeau tremurînd surprinse.

– Am să-ți arăt floarea-lunii, data viitoare cînd te mai vizitez.

– Hmm... Bine.

Atîta în materie de replică promptă, conchise ea, luînd încă o înghițitură de vin.

I se urca la cap – fie vinul, fie intimitatea privirii pe care i-o adresa Aidan. Jude hotărî că trebuia să fie mai prudentă şi respectuoasă cu amîndoi. De astă dată, cînd Aidan ridică sticla, clătină din cap, acoperind paharul cu mîna.

– Nu, mulțumesc. Nu mai vreau decît puțină apă.

– Preferi carbogazoasă?

– Carbogazoasă? A, da, mi-ar plăcea.

I-o aduse într-un pahar scurt, fără cuburi de gheaţă. Jude sorbi, privindu-l cum punea încă două pahare sub robinete şi începea metodicul proces de a le umple cu Guinness fără a forma guler.

– Durează îngrozitor de mult, comentă ea, mai mult pentru sine, dar Aidan îi aruncă o privire, continuînd să manevreze robinetele cu o mînă.

– Doar atîta cît trebuie ca să iasă bine. Într-o zi, cînd vei avea chef, am să-ţi umplu un pahar şi-ai să vezi ce pierzi, bînd din chestia aia franţuzească.

Darcy reveni la bar şi puse tava deasupra.

– O halbă jumate, Smithwick, o halbă de Guinness şi două pahare de Jameson's. Iar cînd ai terminat aici, Aidan, vezi că Jack Brennan a ajuns la limită.

– Am eu grijă. Cît timp mai ai, Jude Frances?

– Cît timp?

Încetă să-i mai privească mîinile – atît de iuţi şi abile – şi se uită la ceas.

– Doamne, e trecut de unsprezece. N-aveam idee.

Ora ei se prelungise aproape cît trei.

– Trebuie să plec.

Aidan dădu din cap, absent, mult mai nepăsător decît sperase ea, şi aduse cele cerute de sora lui, în timp ce Jude îşi căuta banii ca să achite consumaţia.

– Plăteşte nepotu' meu, îi puse domnul Riley pe umăr o mînă firavă. E un băiat de treabă. Bagă banii la loc, drăguţo.

– Mulţumesc, îi întinse ea mîna şi imediat se simţi fermecată, cînd bătrînul o ridică la buze. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Coborî de pe taburet, zîmbindu-i tînărului Riley.

– Pe amîndoi.

Fără Darcy care să-i elibereze calea, drumul pînă la uşă fi puţin mai problematic decît cel spre bar.

Cînd ajunse, avea faţa înroşită de căldura trupu-

rilor, iar sîngele îi dansa pe melodia aprigă a viorii.

O considera una cele mai distractive seri din viața ei.

Apoi ieși, în aerul răcoros al nopții. Și îl văzu pe Aidan tocmai cînd se ferea, sub lovitura violentă a unui braț gros cît un trunchi de copac.

– Haide, Jack, spuse el pe un ton rezonabil, în timp ce uriașul cu păr roșu ca flacăra își strîngea din nou pumnii ca două șunci. Doar știi că nu vrei să dai în mine.

– Ba dau! D-astă dată am să-ți sparg nasu-ăla băgăreț, pe toți sfinții, Aidan Gallagher. Cine te crezi, să-mi spui că nu pot să beau un pahar de futu-i măsa-n crîșm-asta fututâ cînd îmi fute mie mintea?

– Ești supărat rău, Jack, și trebuie să te duci acasă și să te culci, ca să-ți treacă.

– Ia să vedem cum îți trece ție asta.

Atacă și, în timp ce Aidan se pregătea să se răsucească, evitînd năvala ca a unui taur, Jude scoase un scurt țipăt de spaimă.

Fu suficient pentru a-i distrage lui Aidan atenția cît să primească în plin pumnul lui Jack.

– Ei, fiți-ar!

Aidan își mișcă falca, răsuflînd scurt, în timp ce inerția atacului îl făcea pe Jack să cadă greoi pe burtă.

– Ești bine?

Îngrozită, Jude se apropie, ocolind trupul prăvălit, mare cam cît un transoceanic naufragiat.

– Îți curge sînge din gură. Te doare? E îngrozitor.

În timp ce se bîlbîia astfel, căuta prin poșetă un șervețel.

Aidan era destul de enervat ca să-i spună că sîngera atît din vina țipătului ei, cît și dintr-a pumnului lui Jack. Dar Jude arăta atît de disperată și drăgălașă, și deja îi tampona cu șervețelul buza spartă.

Începu să zîmbească, ceea ce-l duru de două ori mai rău.

– Of, ce brută! Trebuie să chemăm poliția.

– Pentru ce?

– Ca să-l aresteze. Te-a atacat.

Şocat sincer, Aidan o privi cu gura căscată:

– Şi de ce-aş pune eu să-l aresteze pe unul din cei mai vechi prieteni ai mei, numai fiindcă mi-a spart buza?

– Prieten?

– Sigur. Îşi îneacă şi el în whisky amarul inimii, ceea ce-i o prostie, dar destul de firească. Fata pe care credea c-o iubea l-a lăsat pentr-un dublinez, miercuri sînt două săptămîni, aşa că de cîteva zile îşi bea durerea şi pe urmă face tărăboi. Nu-i nimic serios.

– Te-a lovit în față.

Poate că, dacă vorbea rar şi clar, avea să se facă înțeleasă.

– A spus că voia să-ți spargă nasul.

– Numai fiindcă a mai încercat să mi-l spargă, şi tot degeaba. Dimineață, o să-i pară rău, aproape la fel de rău ca pentru durerea de cap care n-o să-l mai lase în pace.

Apoi zîmbi din nou, dar mai prudent.

– Te-ai temut pentru mine, iubito?

– Se pare că n-am avut motive, replică ea înțepată, făcînd ghemotoc şervețelul pătat de sînge. De vreme ce-ți place să te baţi în stradă cu prietenii.

– A fost o vreme cînd îmi plăcea să mă bat în stradă cu străinii dar acum, la maturitate, prefer prietenii.

Întinse mîna, aşa cum dorise, ca să se joace cu capetele şuvițelor de păr pe care şi-l legase la spate.

– Şi-ți mulțumesc pentru grija pe care mi-o arăți.

Făcu un pas înainte. Ea făcu un pas înapoi.

Aidan oftă.

– Într-o zi, nu vei mai avea atîta loc să te retragi. Şi nici eu nu-l voi avea pe bietul Jack, beat mort, să mă ocup de el.

Filosofic, se aplecă şi, spre uimirea lui Jude, îl luă pe uriaşul ameţit în braţe şi, agil, şi-l aruncă peste umăr.

– Tu eşti, Aidan, sau cine?

– Da, Jack.

– Ţi-am rupt nasu'?

– Nu, da' mi-ai dat sîngele la o buză.

– Bafta pulii lu' Gallagher.

– Vezi că-i o domnişoară de faţă, cap-pătrat.

– Ah! Scuzaţi.

– Sînteţi ridicoli amîndoi, conchise Jude şi se întoarse să pornească spre maşină.

– Jude, draga mea? zîmbi Aidan şi imediat scoase un şuierat, cînd buza i se crăpă din nou. Ne vedem mîine, la unu jumate, să zicem.

Chicoti, cînd ea îşi văzu de drum, bocănind vioi cu tocurile, după care se întoarse să-i arunce o privire fulminantă, în timp ce intra în maşină.

– S-a dus? vru Jack să ştie.

– Se duce. Da' nu prea departe, murmură Aidan, în timp ce Jude demara maiestuos în lungul străzii. Nu nu, n-o să ajungă prea departe.

Bărbaţii erau nişte maimuţoi. Evident. Jude clătină din cap, bătînd dezaprobator cu degetul în volan, în timp ce mergea spre casă.

Încăierările între beţivi pe stradă nu erau cel mai amuzant mod de a-şi petrece timpul liber şi oricine credea aşa ceva avea mare nevoie de îngrijiri medicale.

Doamne, o făcuse să se simtă ca o idioată. Stătea acolo hlizindu-se la ea, în timp ce ea îi ştergea gura de sînge, turuind aiureli.

Un zîmbet indulgent, îşi spunea ea acum, din partea masculului mare şi puternic, la adresa muierii fraiere şi prăpăstioase.

Mai rău, fusese într-adevăr fraieră şi prăpăstioasă. Cînd Aidan şi-l aruncase pe gigantul acela peste umăr ca şi cum ar fi fost un sac plin cu fulgi, stomacul ei făcuse o tumbă.

Dacă nu se încorda în clipa aia, plecînd, ar fi scos un scîncet de admiraţie.

Înfiorător. Şi fusese oare cît de cît jenat că primise un pumn în mutră chiar în faţa ei? Nici pomeneală. Roşise cumva, cînd i-l prezentase pe dobitocul beat de la picioarele lui ca fiind un prieten vechi şi apropiat? Nici asta.

Cel mai probabil, chiar acum revenise la bar, distrîndu-şi clienţii cu povestea, făcîndu-i să rîdă de ţipătul ei alarmat şi tremurul mîinilor.

Nenorocitul.

Îşi trase nasul o dată şi se simţi mai bine.

Cînd intră pe alee, era încredinţată că avusese un comportament scrupulos de demn şi rezonabil. Aidan Gallagher fusese prostănacul.

Floarea-lunii, auzi acolo. Trînti portiera maşinii destul de tare pentru ca ecoul să răsune în toată valea.

După ce mai pufni o dată şi-şi netezi părul, porni spre poartă, dar, cînd privirea îi fu atrasă în sus, o văzu pe femeia din fereastră.

– O, Doamne!

Sîngele îi fugi din cap. Îl simţi cum se scurgea picătură cu picătură. Razele lunii scînteiau uşor pe pletele pale, pe obrajii palizi, în ochii verzi adînci.

Zîmbea, cu un surîs frumos şi sfîşietor, care-i prindea lui Jude sufletul în mreje, aproape smulgîndu-i-l din piept.

Adunîndu-şi curajul, deschise poarta şi o luă la fugă spre uşă.

Cînd trase de ea, îşi dădu seama că uitase s-o încuie. Cineva se strecurase înăuntru în lipsa ei. Atîta tot. Cu genunchii tremurîndu-i, se repezi în sus pe scară.

Dormitorul era gol, la fel ca toate celelalte camere, după cum văzu străbătînd grăbită casa. Nu mai rămăsese decît parfumul slab al femeii.

Neliniştită, încuie uşile. Şi, cînd reveni în dormitor, încuie şi uşa acestuia, pe dinăuntru.

După ce se dezbrăcă şi se vîrî în pat, lăsă lumina aprinsă. Trecu mult pînă să adoarmă. Şi visă nestemate care ţîşneau din soare şi se rostogoleau pe cer, pentru a fi prinse într-un sac de argint de un om care călărea pe un cal înaripat, alb ca zăpada.

Coborîră în goană din cer, peste munţii şi cîmpiile, rîurile şi lacurile, mlaştinile şi bălţile care formau Irlanda.

Peste meterezele castelelor şi acoperişurile umile de fîn ale caselor, cu aripile albe ale carului şuierînd în vînt.

Se opriră fulgerător, lovind pămîntul cu copitele în faţa casei de pe deal, cu pereţii ei albi, obloanele verzi şi florile revărsîndu-se pe uşă.

Femeia ieşi în calea lui, cu părul de un aurîu aproape alb în jurul umerilor şi ochii verzi ca iarba cîmpiilor. Iar bărbatul, cu părul la fel de negru pe cît era al ei de deschis, purtînd un inel de argint cu o piatră nu mai puţin strălucitoare decît ochii lui, sări de pe cal.

Veni spre ea şi-i deşertă la picioare torentul de nestemate. Diamantele scînteiau în iarbă.

– Acestea sînt dragostea mea pătimaşă pentru tine, îi spuse. Ia-le, şi pe ele, şi pe mine, căci îţi dăruiesc tot ce sînt şi mai mult decît atît.

– Patima nu e de-ajuns, şi nici diamantele tale.

Vocea ei era calmă, stăpînită, iar mîinile îi stăteau împreunate pe mijloc.

– Sunt făgăduită altuia.

– Îți voi da totul. Îți dau veşnicia. Vino cu mine, Gwen, şi-o sută de vieți am să-ți dăruiresc.

– Nu voi mai multe vieți, nu voi nici giuvaeruri.

Pe obraz i se prelinse o lacrimă, strălucitoare ca diamantele din iarbă.

– Nu-mi pot părăsi căminul. Nici lumea mea n-am s-o schimb pe-a ta. Nici pentru toate diamantele şi viețile pe care mi le dăruieşti.

Fără o vorbă, bărbatul îi întoarse spatele şi încălecă pe cal.

În timp ce se înălțau la cer, femeia intră în casă, lăsînd diamantele în iarbă ca şi cum n-ar fi fost decît nişte biete flori.

Şi astfel, se prefăcură în flori şi acoperiră pămîntul cu mireasmă, umilă şi gingaşă.

Capitolul 6

Jude se trezi în ropotul slab şi monoton al ploii, cu amintirea vagă a visurilor plină de culori şi mişcare. Se simţea tentată să se cuibărească sub pătură şi să adoarmă la loc, pentru a regăsi acele visuri. Dar aşa ceva i se părea un răsfăţ nepotrivit.

Ar fi fost mult mai productiv să-şi stabilească şi să respecte o rutină. O dimineaţă ploioasă de duminică putea fi petrecută cu muncile gospodăreşti esenţiale. La urma urmei, aici în Ardmore nu aveau un serviciu de curăţenie, ca la Chicago.

La un nivel secret, abia aştepta să şteargă praful şi să mătură, micile munci prin care, într-un fel, îşi însuşea casa.

Probabil nu era prea raţional din partea ei, dar îi făcea o reală plăcere să caute printre materialele de curăţenie, alegîndu-şi cîrpe şi perii.

Petrecu plăcut o parte din dimineață, ştergînd şi aranjînd bibelourile pe care bătrîna Maude le răspîndise prin toată casa. Zîne piotate frumos, vrăjitori eleganți, bucăți de cristal enigmatice, îşi aveau sălaşul pe toate mesele şi rafturile.

Majoritatea cărților tindeau spre istoria şi folclorul irlandez, dar existau îndesate printre ele şi unele romane de buzunar, bine ferfenițite.

Bătrînei Maude îi plăceau povestirile romantice, descoperi Jude, găsind ideea fermecătoare.

În loc de aspirator, găsi o mătură mecanică veche şi începu s-o împingă peste covoare şi podele, fredonînd în acelaşi timp cu scîrțîitul roților ei.

Curăți bucătăria, simțind o surprinzătoare satisfacție cînd văzu cromurile şi porțelanurile lucind.

Cu încrederea crescîndu-i din mers, se duse cu cîrpa de şters în birou. Curînd avea să ajungă la cutiile din mica debara, îşi făgădui ea.

Poate chiar în aceeaşi seară. Şi urma să-i trimită bunicii sale tot ceea ce părea să aibă o valoare materială sau sentimentală suficientă pentru a merita să fie păstrat.

Scoase aşternutul patului din dormitor, strîngîndu-l la un loc cu restul rufelor. I se părea destul de jenant că nu mai spălase niciodată în viața ei. Dar, cu siguranță, nu putea fi o îndeletnicire prea complicată ca s-o învețe.

Îi trecu prin minte că ar fi trebuit să înceapă cu spălatul, înainte de măturat, dar data viitoare avea să-şi amintească.

În cămăruța de lîngă bucătărie, găsi coşul, pe care îşi dădu seama că ar fi trebuit să-l ducă de la început sus, şi puse rufele în el.

Mai descoperi şi că nu exista uscător. Dacă nu se înşela, asta însemna că trebuia să întindă rufele pe sîrmă.

Şi, cu toate că îi plăcuse s-o privească pe Mollie O'Toole făcînd acest lucru, să-l facă ea însăşi-ar fi fost puţin mai problematic.

Nu-i rămînea decît să înveţe. Şi *avea* să înveţe, se asigură Jude. Apoi, dregîndu-şi glasul, începu să privească lung maşina de spălat.

Nu prea nouă, avea suprafaţa albă spuzită cu pete de rugină. Comenzile erau simple. Turnai apă caldă sau rece – probabil că, dacă voiai să speli bine, trebuia să pui fierbinte şi cît mai multă.

Citi instrucţiunile de pe cutia cu detergent şi le aplică meticulos. Sunetul apei curgînd în cuvă o făcu să zîmbească satisfăcută.

Pentru a sărbători, puse ibricul cu apă de ceai pe foc şi se desfătă cu o mînă de fursecuri din cutia de tablă.

În casă era ordine. În casa *ei* era ordine, se corectă ea. Toate erau la locurile lor, spălatul rufelor mergea bine, aşa că... Nu mai avea nici o scuză ca să nu se gîndească la ceea ce văzuse în noaptea trecută.

Femeia din fereastră. Lady Gwen.

Fantoma ei.

Acum nu mai avea nici un mod rezonabil de a nega că văzuse apariţia de două ori. Fusese mult prea limpede. Atît de limpede încît ştia că ar fi putut, chiar şi cu îndemînarea ei rudimentară, să deseneze faţa pe care o văzuse la fereastră.

Stafii. Nu fusese învăţată să creadă în ele, deşi o parte din ea îndrăgise întotdeauna fantezia poveştilor bunicii sale.

Dar, dacă nu cumva devenise dintr-o dată predispusă la halucinaţii, văzuse o stafie de două ori.

Era posibil să fi trecut de limita căderii psihice care o îngrijorase atît de mult la plecarea din Chicago?

Acum însă nu se mai simţea atît de instabilă.

Nu mai avusese migrene sau greţuri la stomac, nici nu mai simţise apăsarea înăbuşitoare a depresiei.

Nimic din toate astea, de cînd păşise pentru prima oară pragul de la Faerie Hill Cottage.

Se simţea... bine, conchise ea, după o scurtă analiză în minte. Vioaie, calmă, sănătoasă. Fericită chiar.

Prin urmare, fie văzuse o fantomă şi deci existau asemenea lucruri, ceea ce însemna să-şi reajusteze concepţiile într-o măsură apreciabilă...

Fie făcuse într-adevăr criza, iar rezultatul acesteia era starea de mulţumire.

Muşcă îngîndurată din încă un fursec şi hotărî că putea să se împace cu oricare dintre cele două situaţii.

La auzul bătăii în uşă, îşi scutură repede firimiturile de pe pulover şi se uită la ceas. Nu avea idee cînd trecuse dimineaţa şi-şi scosese intenţionat din minte vizita promisă de Aidan.

Se părea că sosise. Perfect. Aveau să lucreze în bucătărie, decise ea, înfigîndu-şi agrafele la loc în păr, în timp ce pornea prin antreu spre uşă.

În pofida reacţiei biochimice iniţiale la adresa lui, îi purta un interes strict profesional. Un om care se bătea cu beţivii pe stradă şi flirta atît de scandalos cu femeile pe care abia le cunoştea n-o atrăgea în nici un fel.

Era o femeie civilizată, care credea în folosirea raţiunii, a diplomaţiei şi a compromisului pentru a rezolva disputele. Nu putea decît să-i fie milă de cineva care prefera să facă uz de forţă şi pumni.

Chiar dacă avea un chip frumos şi muşchi care *trepidau* efectiv cînd îi punea la contribuţie.

Era mult prea raţională ca să se lase orbită de farmecul fizic.

Avea să-i înregistreze poveştile, să-i mulţumească pentru cooperare. Şi nimic mai mult.

Apoi, deschise uşa şi îl văzu stînd în ploaie, cu părul lucind de umezeală şi un zîmbet cald ca vara şi tot atît de leneş. Şi se simţi la fel de raţională ca un căţeluş.

– Bună ziua îţi doresc, Jude.

– Bună...

Era o dovadă a efectului lui asupra ei, faptul că avu nevoie de zece secunde încheiate pentru a-l observa, măcar, pe omul enorm de lîngă el, care strîngea nişte flori în mîna lui uriaşă.

Arăta jalnic, cu ploaia şiroindu-i de pe cozorocul şepcii ude leoarcă, faţa lată palidă ca luna şi umerii de camionagiu pleoştiţi.

Nu făcu decît să ofteze, cînd Aidan îi înfipse un cot în coaste.

– Ăă, bună ziua dumitale, domnişoară Murray. Eu sînt Jack Brennan. Aidan aci de faţă mi-a spus că m-am purtat urît aseară, în prezenţa matale. Îmi pare rău pentru asta şi nădăjduiesc să-ţi cer iertare.

Împinse florile spre ea, cu o expresie vrednică de milă în ochii injectaţi.

– Băusem niţeluş cam mult, continuă el. Da' asta nu-i o scuză ca să vorbesc porcos în faţa unei domnişoare, deşi nu ştiam că erai acolo, nu? adăugă, cu ochii alunecîdu-i spre Aidan şi buzele strînse rebel.

– Într-adevăr, răspunse Jude cu voce severă, deşi florile ude erau atît de jalnice încît îi înmuiau inima. Erai prea ocupat să încerci să-ţi loveşti prietenul.

– A, da, sigur, Aidan e prea iute pentru mine ca să-i nimeresc una cînd sînt sub influenţă, ca să zic aşa.

Buzele i se arcuiră un moment, într-un surîs surprinzător de suav, după care îşi lăsă iarăşi în piept capul uriaş.

– Dar, în ciuda împrejurărilor care erau, n-am nici o scuză ca să mă port aşa în faţa unei domnişoare.

Aşa că, îmi cer iertare şi sper să nu ai o părere prea proastă despre mine.

– Hai, gata, îi dădu Aidan o palmă inimoasă pe spate. Bravo, Jack. Domnişoara Murray e prea bună la inimă ca să-ţi mai poarte pică după o scuză aşa de frumoasă.

O privi din nou, ca şi cum ar fi făcut haz amîndoi de o mică glumă.

– Nu-i aşa, Jude Frances?

De fapt, aşa era, dar o irita că o ghicise atît de bine. Fără să-l ia în seamă, se uită la Jack.

– Nu am o părere proastă despre dumneata, domnule Brennan. E foarte frumos din partea dumitale că mi-ai adus flori. Nu vrei să pofteşti la un ceai?

Jack se lumină la faţă:

– Eşti foarte amabilă. Nu mi-ar displăcea...

– Ai treburi, Jack.

Sprîncenele lui Jack se îmbinară.

– Ba n-am. Nu cine ştie ce.

– Ba ie dară. Şi asta, şi ailaltă. Ia maşina mea şi du-te. Ţii mine ce ţi-am spus, că domnişoara Murray şi cu mine avem de lucru.

– Bine, atunci, bombăni Jack. Da' nu văd cu ce-ar strica o ceşcuţă afurisită de ceai. Bună ziua, domnişoară Murray.

Şi, cu umerii aduşi şi şapca şiroindu-i de apă, porni greoi spre maşină.

– Puteai să-l laşi să intre, comentă ea.

– Nici pe mine nu pari prea grăbită să mă pofteşti, replică Aidan, înclinîndu-şi capul, pentru a-i studia faţa. Poate că, la urma urmei, tot îmi porţi pică.

– Nu mi-ai adus flori.

Totuşi, făcu un pas înapoi, pentru a-l lăsa să intre.

– Voi avea grijă să nu mai uit, data viitoare. Văd că ai făcut curat. Casa miroase a ulei de lămîie – un parfum plăcut, casnic. Dacă-mi aduci o cîrpă, şterg

petele astea ude pe care le las peste tot.

– Mă ocup eu de ele. Trebuie să mă duc sus şi să-mi iau reportofonul, şi altele. Vom lucra în bucătărie. Poţi s-o iei înainte.

– În regulă.

Mîna lui i-o cuprinse pe a ei, făcînd-o să se încrunte. Apoi, îi scoase florile dintre degete.

– Pe astea ţi le pun în ceva, ca să nu mai arate aşa de amărîte.

– Mulţumesc.

Tonul înţepat şi politicos era singurul mijloc de apărare pe care-l putea găsi în faţa bărbatului înalt de un metru optzeci, ud şi fermecător, din antreul ei.

– Vin într-un minut.

Nu întîrzie decît puţin, dar cînd intră în bucătărie, Aidan pusese deja florile într-o sticlă de-a lui Maude şi pregătea ceaiul.

– Ţi-am aprins focul în cămin, ca să alunge frigul. Îţi convine?

– Sigur că da.

Şi încerca să nu se supere că Aidan termina fiecare treabă în de trei ori mai scurt timp decît ea.

– Ia loc. Torn eu ceaiul.

– Lasă-l, trebuie să se mai aşeze.

– Ştiam, mormăi Jude, în timp ce deschidea un dulap, să scoată ceştile şi farfurioarele. Şi în America bem ceai.

Se întoarse, puse ceştile pe masă, apoi şuieră:

– Nu te mai holba la mine.

– Scuză-mă, dar arăţi foarte drăguţ cînd eşti fîsîcită şi cu părul despletit.

Cu ochii scăpărători de revoltă, Jude îşi împinse agrafele la loc, destul de violent ca să şi le înfigă în cap.

– Poate nu m-am exprimat eu destul de clar. E o întîlnire intelectuală.

– Intelectuală...

Aidan avu inspirația de a-şi stăpîni zîmbetul, rămînînd serios.

– Sigur, e minunat să ne intereseze mințile celorlalți. Ai un intelect puternic, cred. Dacă-ți spun că eşti drăguță, nu schimb cu nimic asta, nu-i aşa?

– Nu sînt drăguță şi nici n-am nevoie s-o aud. Aşa că, am putea să începem?

Aidan se aşeză în acelaşi timp cu ea, apoi înclină din nou capul:

– Chiar o crezi, aşa-i? Ei, asta-i interesant, la nivel intelectual.

– Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre mine. Aveam impresia că ai un anumit talent de povestitor şi eşti familiarizat cu unele dintre miturile şi legendele specifice zonei.

– Ştiu cîteva poveşti.

Cînd vocea lui Jude devenea atît de severă, îi venea s-o lingă, începînd de oriunde. Aşa că se rezemă de spătar. Dacă un intelectual îşi dorea, Aidan presupunea că puteau începe cu asta... pentru a evolua apoi treptat.

– Pe unele s-ar putea să le ştii deja, într-o formă sau alta. Istoria orală a unui loc se poate modifica ici şi colo, de la un povestitor la altul, dar esențialul rămîne acelaşi. Povestea e spusă într-un fel de indigenii americani, în alt fel de sătenii din Romînia şi într-un alt fel de localnicii din Irlanda. Dar o străbat aceleaşi idei principale.

Văzînd-o că rămăsese încruntată, îşi turnă singur ceaiul.

– Aici îi avem pe Santa Claus, pe Moş Crăciun şi pe Kris Kringle, unul poate veni pe horn, altul umple pantofii cu dulciuri, dar toate legendele îşi au baza în acelaşi loc. Şi din cauza asta, în repetate rînduri şi în repetate țări, intelectul trage concluzia că mitul conține

un sîmbure de adevăr.

– Crezi în Santa Claus.

– Cred în magie, iar partea ei cea mai bună şi cea mai adevărată se află în inimă. Eşti aici de cîteva zile, Jude Frances. N-ai simţit nici o undă de magie?

– Atmosfera, începu ea, punînd reportofonul în funcţiune. Atmosfera din ţara asta, desigur, favorizează formarea şi perpetuarea miturilor, de la păgînism, cu micile sale altare şi sacrificiile aduse zeilor, folclorul celtic, cu avertismentele şi recompensele sale, adăugarea culturii aduse de invaziile vikinge şi normane şi aşa mai departe.

– Ba locul e cauza, o contrazise Aidan. Nu oamenii care au încercat să-l cucerească. E vorba de ţară, de colinele şi stîncile ei. De aerul ei. Şi de sîngele care s-a infiltrat prin toate, în luptele de a le păstra. Irlandezii i-au asimilat pe vikingi, pe normanzi şi pe ceilalţi, nu invers.

În glasul lui se simţea o mîndrie pe care o înţelegea şi o respecta.

– Rămîne faptul că toţi aceşti oameni au venit pe insula asta, că s-au împerecheat cu femeile de-aici, că şi-au transmis sămînţa şi au adus cu ei superstiţii şi credinţe. Irlanda le-a absorbit şi pe ele.

– Ce-a fost mai întîi povestea sau povestitorul? Deci, şi asta face parte din studiul tău?

Era ager la minte, îşi spuse Jude. Avea o minte scuţită şi o limbă isteaţă.

– Nu poţi studia una, fără s-o studiezi şi pe cealaltă.

– Bine, am să-ţi spun o poveste pe care o ştiu de la bunicul meu, care o ştia de la tatăl lui, şi tot aşa, la desfîrşit din cîte se ştie, căci neamul Gallagher a trăit pe coasta şi prin colinele astea de mai mult timp de cînd se ţine minte.

– Povestea s-a transmis pe linie paternă? îl între-

rupse Jude şi iarăşi îl văzu înălţîndu-şi sprînceana. Foarte adesea, mamele transmit poveştile din generaţie în generaţie.

– E destul de adevărat, dar barzii şi harpiştii din Irlanda erau prin tradiţie bărbaţi şi se spune că unul a fost un Gallagher care a venit aici cîntîndu-şi poveştile pentru bani şi bere, unele lucruri dintre cele pe care ţi le voi spune le-a văzut cu ochii lui, pe altele le-a auzit de pe buzele lui Carrick, prinţul zînelor, după care a spus el însuşi povestea, tuturor celor pe care-i interesa să-l asculte.

Se opri, observînd interesul amuzat din ochii lui Jude. Apoi, începu.

– A fost odată o fecioară numită Gwen. Era de neam umil, dar cu o inimă şi un fel de-a fi de mare doamnă. Avea părul bălan ca lumina soarelui iarna şi ochii verzi ca muşchiul din pădure. Frumuseţea ei era vestită în toată ţara şi, cu toate că se purta cu mîndrie, căci avea un trup subţire şi plăcut la vedere, nu avea fumuri şi, de vreme ce binecuvîntata ei mamă murise dîndu-i naştere, ţinea gospodăria pentru bătrînul ei tată. Făcea tot ce i se cerea şi se aştepta de la ea şi niciodată n-a auzit-o cineva cîrtind. Totuşi, era văzută, cînd şi cînd, plimbîndu-se pe faleză seara şi privind peste mare, ca şi cum ar fi tînjit să-i crească aripi şi să-şi ia zborul.

În timp ce vorbea, prin ploaie începu să scînteieze o rază tăcută de lumină a soarelui, intrînd pe fereastră, pentru a se depune în linişte pe masa dintre ei.

– Nu pot şti ce se petrecea în inima ei, continuă Aidan. Poate că nici chiar ea însăşi n-o ştia. Dar gospodărea casa, îşi îngrijea tatăl şi se plimba singură pe faleză. Într-o zi, cînd ducea flori la mormîntul mamei sale, căci aceasta era îngropată lîngă fîntîna Sfîntului Declan, s-a întîlnit cu un om – cum credea ea, că era om. Era înalt şi drept în spate, cu plete negre ce-i

ajungeau pînă pe umeri şi ochii la fel de albaştri ca florile de clopoţei pe care le ducea ea în braţe. A chemat-o pe nume, iar glasul lui îi suna în cap ca o muzică şi-i făcea inima să danseze. Şi, într-o străfulgerare iute ca lovitura de trăsnet, s-au îndrăgostit, lîngă mormîntul scumpei sale mame, în boarea care adia prin iarba înaltă ca nişte şoapte ale zînelor.

– Dragoste la prima vedere, comentă Jude. E un procedeu folosit adesea în fabule.

– Nu crezi că două inimi pot să se recunoască?

Ciudat şi poetic mod de a se exprima, îşi spuse ea, bucuroasă că înregistrase întrebarea pe bandă.

– Cred în atracţia la prima vedere. Pentru dragoste, e nevoie de mai mult.

– Ţi s-a smuls din suflet aproape tot spiritul irlandez, observă el, clătinînd din cap.

– Nu atît de mult încît să nu pot admira romanţismul unei poveşti reuşite, îi zîmbi Jude, cu o părere de gropiţe în obraji. Şi mai departe ce s-a întîmplat?

– Ei bine, oricît s-au recunoscut inimile, nu era atît de simplu ca pentru o fecioară şi un flăcău care se prind de mînă şi- şi unesc vieţile, căci el era Carrick, prinţul zînelor care locuia în palatul de argint de sub colina pe care era clădită casa ei. Fata se temea de farmece şi se îndoia atît de inima lui, cît şi de a ei. Şi, cu cît îi jinduia mai mult inima, cu atît se îndoia mai tare, căci fusese învăţată să se ferească de zîne şi de plutele unde se adunau.

Glasul lui, înălţîndu-se şi coborînd ca muzica în ritmul cuvintelor, o îmbia să-şi rezeme coatele pe masă, cu bărbia sprijinită în pumni.

– Chiar şi aşa, într-o noapte, cînd era lună plină, Carrick a ademenit-o pe Gwen afară din casă, pe marele lui cal înaripat, să zboare împreună peste pămînt şi mare şi să-i arate minunile pe care i le-ar fi dăruit dacă se lega de el cu jurămînt. Inima lui era a ei şi tot

ce avea, ei urma să-i dea.

Şi s-a întîmplat ca tatăl ei, care nu dormea din pricina durerilor de oase, s-o vadă pe tînăra sa Gwen luată în cer pe calul alb înaripat, cu prinţul zînelor călare în spatele ei. Speriat şi fără să înţeleagă, nu s-a gîndit decît s-o scape de vraja căreia era sigur că-i căzuse pradă. Aşa că i-a interzis să mai aibă de-a face cu Carrick şi, ca să-i asigure ocrotirea, a logodit-o cu un tînăr de treabă care-şi cîştiga traiul pe apă.

Iar Lady Gwen, o fecioară care mult îşi respecta tatăl, şi-a înăbuşit conştiincioasă glasul inimii, a contenit cu plimbările şi s-a pregătit să se mărite aşa cum îi fusese sorocit. Mica rază de soare care dansa pe masă între ei dispăru, bucătăria cufundîndu-se într-un întuneric risipit doar de pîlpîirile focului. Aidan rămăsese cu ochii aţintiţi spre Jude, fascinat de ceea ce vedea în privirea ei. Vise, tristeţe şi dorinţe.

– Cînd a auzit, Carrick şi-a dat frîu liber mîniei şi a trimis fulgere, trăsnete şi vînturi să biciuiască dealurile pînă jos, la mare. Iar sătenii, ţăranii şi pescarii tremurau, dar Lady Gwen stătea cuminte în casă şi-şi vedea de cusutul ei.

– Ar fi putut s-o răpească pe plută, îl întrerupse Jude, şi s-o ţină la el o sută de ani.

– A, deci ştii cîte ceva din cum se face, se încălziră aprobatori ochii aceia albaştri. E destul de adevărat, ar fi putut s-o fure, dar din mîndrie dorea să vină la el de bună voie. În acest sens, nobilii nu sînt foarte diferiţi de oamenii de rînd.

Îşi înclină capul, studiindu-i faţa.

– Tu ai prefera să fi răpită şi dusă, fără a avea de ales, fără romantism, fără să-ţi facă nimeni curte?

– De vreme ce, în cazul meu, nu cred că va veni unul dintre Cei Buni ca să-mi facă ori una, ori alta, nu e nevoie să mă decid. Aş dori să ştiu ce-a făcut Carrick.

– Bine, atunci am să-ți spun. În zori, Carrick a încălecat pe calul său cu aripi şi a zburat spre soare. A adunat de-acolo foc, din foc a făcut diamante orbitoare şi le-a pus într-un sac argintiu. Şi i-a adus lui Lady Gwen acasă aceste giuvaeruri învăpăiate şi vrăjite. Cînd ea i-a ieşit în cale, i le-a vărsat la picioare şi i-a spus: „Ți-am adus nestemate din soare. Iată pasiunea mea pentru tine. Ia-le, şi pe mine, căci îți voi dărui tot ce am şi chiar mai mult decît atît." Ea însă a refuzat, spunîndu-i că-i era făgăduită altuia. Aşa că s-au despărțit, ea oprită de simțul datoriei, el de mîndrie, lăsînd nestematele printre flori.

– Aşa că s-au transformat şi ele în flori.

Cînd Jude se înfioră, Aidan o luă de mînă.

– Deci, totuşi ți-e frig?

– Nu, zîmbi ea forțat, eliberîndu-şi mîna şi luînd ceaiul, pentru a sorbi încet ca să-şi împingă nodul din gît.

Cunoştea povestea. Parcă ar fi văzut-o cu ochii ei, calul magnific, femeia fermecătoare, bărbatul care nu era om şi văpaia arzătoare a diamantelor pe pămînt.

O văzuse cu ochii ei – în vis.

– Nu, n-am nimic. Cred că bunica mea mi-a spus o variantă.

– Încă nu s-a terminat.

– Aşa? sorbi ea din nou, făcînd un efort să se relaxeze. Şi ce s-a mai întîmplat?

– În ziua cununiei ei cu pescarul, bătrînul a murit. Parcă s-ar fi ținut de viață, cu toate chinurile ei, pînă s-a asigurat că Gwen era apărată şi îngrijită. Aşa că soțul ei s-a mutat în casă şi, în fiecare zi înainte de răsăritul soarelui, pleca să-şi arunce plasele. Şi au început să trăiască în liniştе şi mulțumire.

Cînd se opri, Jude îl privi nedumerită:

– Dar nu poate fi numai atît.

Aidan zîmbi, gustînd din ceai. Ca orice bun poves-

titor, ştia cum să schimbe ritmul pentru a-i păstra interesul treaz.

– Am spus eu că e numai atît? Nu, într-adevăr, mai urmează. Căci, vezi tu, Carrick nu putea s-o uite. O avea în inima lui. În timp ce Gwen îşi trăia viaţa aşa cum se cuvenea din partea ei, Carrick îşi pierdea bucuria în muzică şi veselie. Într-o noapte, pradă disperării, a încălecat din nou pe cal şi a zburat spre lună, adunîndu-i lumina, din care a făcut perle în sacul lui de argint. Din nou s-a dus la ea şi, cu toate că Gwen îşi purta în pînteca primul prunc, s-a strecurat din patul soţului ei ca să-l întîlnească.

„Acestea sînt lacrimile lunii," i-a spus Carrick. „Ele sînt dorul meu de tine. Ia-le, şi pe mine, căci îţi voi da tot ce am şi mai mult decît atît." Din nou, deşi pe obraji îi curgeau propriile ei lacrimi, Gwen l-a refuzat. Căci îi aparţinea altuia, îi purta copilul în trup şi nu voia să-şi calce jurămîntul. Din nou s-au despărţit, datorie şi mîndrie, iar perlele care au rămas pe pămînt s-au transformat în florile- lunii.

Aşa că anii au trecut, cu Carrick jelind şi Lady Gwen făcînd ceea ce aştepta lumea de la ea. Şi-a născut copiii şi s-a bucurat de ei. Şi-a îngrijit florile şi şi-a adus aminte de dragoste. Căci deşi soţul ei era un om bun, niciodată nu-i atinsese inima pînă-n cele mai adînci cotloane ale sale. Şi a îmbătrînit, cu faţa şi trupul zbîrcindu-i-se, pe cînd inimă îi rămînea tînără şi plină de dorinţele pline de jind ale unei fecioare.

– E foarte trist.

– Este, într-adevăr, dar încă nu s-a terminat. De vreme ce pentru zîne timpul nu e acelaşi ca pentru muritori, într-o zi Carrick s-a urcat pe calul lui înaripat şi a zburat deasupra mării, de unde s-a cufundat în adîncul ei, să-i găsească inima. Acolo, pulsaţia acesteia s-a scurs în sacul lui de argint şi s-a preschimbat în safire. Pe acestea le-a dus la Lady Gwen, ai cărei

copii aveau de-acum şi ei copii, al cărei păr albise şi ochii i se înceţoşaseră. Dar prinţul zînelor n-o vedea decît pe fecioara pe care o iubea şi la care rîvnea. La picioarele ei, a deşertat safirele.

„Acestea sînt inima mării. Sînt neschimbarea mea. Ia-le, şi pe mine, căci îţi voi da tot ce am, şi mai mult decît atît." Şi de astă dată, cu înţelepciunea vîrstei, Lady Gwen a înţeles ce făcuse, refuzînd dragostea pentru datorie. Neîncrezîndu-se nici măcar o dată în inima ei. Şi ce făcuse el, căci îi oferise giuvaeruri, dar nu-i dăduse singurul lucru care ar fi putut-o face să se abată spre dînsul.

Fără să-şi dea seama, Aidan strînse mîna lui Jude între degetele lui, peste masă. În timp ce mîinile li se înlănţuiau, mica rază de soare reveni jucăuşă.

– Iar ea avea nevoie de vorbe drăgăstoase – nu de patimă, nu de dor, nici măcar de neschimbare. Dar acum era bătrînă şi cocîrjată, şi ştia, cum prinţul zînelor nu putea, el nefiind muritor, că era prea tîrziu. A plîns cu lacrimile amate ale unei femei bătrîne şi i-a spus că viaţa ei era pe sfîrşite. Şi i-a mai spus că dacă i-ar fi adus nu nestemate, ci dragoste, dacă i-ar fi vorbit de dragoste, nu de pasiune, dor şi neschimbare, inima ei ar fi putut învinge simţul datoriei. Fusese prea mîndru, i-a spus, iar ea prea oarbă, ca să-şi vadă dorinţa inimii.

Cuvintele ei l-au înfuriat, căci el îi adusese dragoste, iar şi iar, în singurul fel pe care îl cunoştea. Şi de astă dată, înainte de a pleca din faţa ei, a legat o vrajă. I-a sortit să rătăcească şi să aştepte, la fel cum făcuse el, an după an, singură şi însingurată, pînă cînd adevăratele inimi se întîlneau, iar ea primea darurile pe care i le oferise el. De trei ori trebuia să se întîlnească, de trei ori să primească, înainte ca farmecul să se desfacă.

A sărit pe cal şi a zburat în noapte, iar nestematele

de la picioarele ei iarăşi au devenit flori. Lady Gwen a murit chiar în noaptea aceea şi, pe mormîntul ei, florile au răsărit anotimp de anotimp, pe cînd sufletul lui Lady Gwen, cu frumuseţea ei de tînără fecioară, aşteaptă şi plînge după dragostea pierdută.

Jude simţea că şi ei îi venea să plîngă, cuprinsă de o stranie neliniştе.

– De ce n-a luat-o cu el atunci, de ce nu i-a spus că nu conta?

– Nu aşa s-a întîmplat. Şi n-ai spune, Jude Frances, că morala e să ai încredere în inima ta şi niciodată să nu întorci spatele dragostei?

Jude se reculese şi, dîndu-şi seama că fusese prea captivată de poveste, chiar în timp ce mîna îi stătea captivă într-a lui, se retrase.

– S-ar putea ca respectarea datoriei să-ţi dăruiască o viaţă lungă şi mulţumită, chiar dacă este lipsită de strălucire. Nestematele, oricît de impresionante, nu erau soluţia. Carrick ar fi trebuit să le privească din nou, ca să le vadă transformate în flori – florile pe care le-a păstrat ea.

– Cum spuneam, ai o minte ageră. Da, Lady Gwen a păstrat florile, atinse Aidan cu un deget petalele de la gura sticlei. Era o femeie simplă, cu obiceiuri simple. Dar povestea are şi un rost mult mai adînc.

– Şi care să fie acela?

– Dragostea.

Deasupra bobocilor, ochii lui îi întîlniră pe ai ei.

– Dragostea, indiferent de timp, indiferent de obstacole, dăinuieşte. Acum ei nu mai aşteaptă decît ca vraja să-şi împlinească sorocul, după care ea i se va alătura în palatul lui de argint, sub colina zînelor.

Jude îşi reaminti că trebuia să se smulgă din atmosfera poveştii, revenind la raţiune. La analiză.

– Legendele au adesea o mulţime de anexe. Misiuni, sarcini, condiţii. Chiar şi în folclor, cîştigurile rare-

ori se primesc pe degeaba. Simbolistica acestei poveşti este tradiţională. Fecioara fără mamă care îşi îngrijeşte tatăl îmbătrînit, tînărul prinţ pe un cal alb. Folosirea elementelor: soarele, luna, marea. Despre omul cu care s-a măritat se spune foarte puţin, el fiind doar un pretext care să-i ţină pe cei doi îndrăgostiţi despărţiţi.

În timp ce lua grăbită notiţe, ridică privirea şi îl văzu pe Aidan privind-o îngîndurat.

– Ce este?

– Mă atrage modul cum tot oscilezi înainte şi-napoi.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Cînd îţi povestesc, eşti relaxată şi cu ochii visători, iar acum uită-te la tine, ce dreaptă şi severă stai, numai spirit practic, aşezînd în micile tale compartimente fragmentele poveştii care te-a fermecat.

– Tocmai despre asta e vorba. Şi nu aveam ochii visători.

– Pe-asta eu o ştiu mai bine, nu-i aşa, de vreme ce te priveam.

Glasul i se încălzi din nou, inundînd-o toată.

– Ai ochi de zeiţă a mării, Jude Frances. Mari şi de un verde ceţos. I-am văzut în minte chiar şi cînd tu nu erai prin preajmă. Ce zici de asta?

– Zic că ai o limbă vicleană.

Se ridică, neavînd habar ce voia să facă.

În lipsă de altceva, duse ceainicul înapoi pe aragaz.

– Motiv pentru care spui poveştile într-un mod deosebit de interesant. Aş dori să mai ascult şi altele, să le coordonez cu cele pe care le ştiu de la bunica mea şi din alte surse.

Se răsuci în loc şi tresări, cînd observă că Aidan venise chiar în spatele ei.

– Ce faci?

– Pe moment, nimic.

Aha, te-am încolțit, așa-i? adăugă el în gînd, dar continuă cu nepăsare:

– Îmi face destulă plăcere să-ți spun poveşti.

Cu o mişcare lină, îşi rezemă mîinile pe marginea aragazului, de-o parte şi de alta a ei.

– Şi dacă te tentează, poți veni la mine-n cîrciumă într-o seară liniştită, ca să-i găseşti şi pe alții care vor face acelaşi lucru.

– Da...

Panica i se zbătea în stomac, cu aripi de liliac.

– E o idee bună. Ar trebui să...

– Te-ai simțit bine aseară? Ți-a plăcut muzica?

– Mmmmm.

Mirosea a ploaie şi a bărbat. Jude nu ştia ce să mai facă, unde să-şi țină mîinile.

– Da. Muzica a fost excelentă.

– Spui asta fiindcă nu ştii melodiile?

Ajunsese aproape, foarte aproape, şi putea distinge un inel subțire chihlimbariu între negrul mătăsos al pupilelor ei şi verdele cețos al irişilor.

– A, pe unele le ştiu. Mai vrei ceai?

– Nu m-ar deranja. Atunci, de ce n-ai cîntat?

– Să cînt?

Gîtul i era uscat ca nisipul, un deşert plin numai de nervi.

– Am stat cu ochii pe tine, aproape tot timpul. N-ai cîntat niciodată, nici corurile, nici versurile.

– Da, mă rog... N-am cîntat.

Zău că trebuia să se mişte de-acolo. Îi lua tot aerul.

– Nu cînt, decît cînd sînt nervoasă.

– Deci, e adevărat?

Privindu-i fața, se apropie şi mai mult, potrivindu-şi uimitor de bine trupul peste a ei.

Acum ştia ce putea face cu mîinile. Se ridicară

repede, proptindu-i-se pe piept.

– Ce faci?

– Mi-am pus în minte să te aud cîntînd, aşa că te enervez.

Jude izbuti un rîs bîlbîit, dar cînd încercă să-şi schimbe poziţia, nu reuşi decît să se îndese şi mai strîns în el.

– Aidan...

– Doar puţin nervoasă, murmură el şi se aplecă, să-i muşte uşurel bărbia. Tremuri.

Încă o muşcătură, slabă şi aţîţătoare.

– Stai cuminte, vreau să te întărît, nu să te sperii de moarte.

Le făcea pe amîndouă. Inima i se zăbea în piept, îi bubuia în urechi. În timp ce el îşi croia încet drum de-a lungul maxilarului, mîinile ei rămaseră prinse pe zidul solid al pieptului. Şi se simţea miraculos de slabă şi feminină.

– Aidan, eşti... Asta-i... Nu cred că...

– Deoi, e bine, am avut o idee bună. Hai să nu gîndim nici unul dintre noi, un minut.

Îi prinse între dinţi buza de jos – partea ei minunat de cărnoasă şi gingaşă. Jude gemu, încet; ochii i se încețoşară, întunecaţi. O suliţă de poftă pură şi necugetată îl străpunse drept pînă-n pîntec.

– Iisuse, că dulce mai eşti.

Mîna lui se ridică de pe aragaz, urmărindu-i cu degetele clavicula. În timp ce o ţinea în locul unde o dorea, îi cotropi gura. Gustînd, apoi savurînd, apoi desfătîndu-se cu aroma ei.

Chiar în timp ce Jude luneca spre abandon, Aidan îşi folosi dinţii, făcînd-o să-şi piardă răsuflarea. Şi intră mai adînc decît intenţionase.

Şi totuşi, Jude tremura, aducîndu-l în starea unui vulcan pregătit să erupă, a unei furtuni gata să izbucnească. Mîinile lui rămăseseră imobilizate pe spatele

ei, dar îi apucă între degete cămaşa, strîns. Îl auzi murmurînd ceva, o şoaptă pe sub zidul de sunet provocat de vuietul propriului ei sînge. Gura lui, atît de fierbinte, atît de iscusită, trupul, atît de tare şi de puternic. Şi mîinile, uşoare ca două aripi de fluture pe faţa ei.

Nu putea face nimic, decît să dăruiască şi să tot dăruiască, în vreme ce o parte şocantă şi necunoscută din ea însăşi o îndemna să şi primească. Iar cînd Aidan se retrase, avu impresia că lumea ei se apleca şi o răsturna afară. Rămase cu mîinile pe faţa ei, aşteptîndu-i ochii să se limpezească, să se deschidă. Nu dorise decît să guste, să savureze momentul. Să vadă. Dar, cumva, ajunsese dincolo de intenţii, undeva la limita controlului.

– Mă laşi să te am?

Ochii ei erau imenşi, sticloşi de nedumerire şi plăcere. Şi aproape că-l îngenunchează. Senzaţia nu-i prea plăcea.

– Ce să... fac?

– Vino sus şi culcă-te cu mine.

Şocul se produse cu o fracţiune de secundă înainte ca Jude să clatine din cap, simplu:

– Nu pot. Nu. E ceva total iresponsabil.

– Ai în America pe cineva cu jurămînt?

– Cu jurămînt?...

De ce nu voia creierul să-i funcţioneze?

– A. Nu, nu sînt în relaţii cu nimeni.

Licărul scurt din ochii lui Aidan o făcu să se aplece mult pe spate.

– Dar asta nu înseamnă c-am să... Nu mă culc cu bărbaţii pe care abia îi cunosc.

– În momentul ăsta, simt că ne cunoaştem destul de bie.

– E doar o reacţie fizică.

– Al dracului de-adevărat.

Şi o sărută din nou, apăsat şi fierbinte.

– Nu pot să respir.

– Şi eu am o mică problemă cu asta.

Contravenea tuturor instinctelor lui fireşti, dar totuşi se retrase:

– Ei bine, ce ne facem, Jude Frances? Analizăm situaţia la nivel intelectual?

Poate că glasul lui mai păstra muzicalitatea irlandeză, dar putea totuşi să biciuiască.

Pentru că lui Jude îi veni să se strîmbe, îşi îndreptă umerii.

– N-am să mă scuz pentru că n-am sărit cu tine drept în pat. Şi dacă prefer să funcţionez la nivel intelectual, asta-i treaba mea.

Aidan închise gura înainte de a-i scăpa un mîrîit, apoi îşi înfundă mîinile în buzunare, începînd să se plimbe prin mica încăpere.

– Întotdeauna trebuie să fii rezonabilă?

– Da.

Se opri, privind-o cu ochii îngustaţi, după care, spre totala ei nedumerire, îşi aruncă pe spate capul, izbucnind în rîs.

– Fir-ar să fie, Jude, dacă ai striga sau ai azvîrli cu ceva, am pune de-o încăierare de toate frumuseţea, pe care am termina-o luîndu-ne la trîntă pe podeaua bucătăriei. Şi, din partea mea, m-aş simţi de-o mie de ori mai satisfăcut.

Jude îşi îngădui să respire încet.

– Nu strig, nu arunc cu lucruri şi nu mă iau la trîntă.

O privi arcuind o sprînceană:

– Niciodată?

– Niciodată.

De astă dată, zîmbetul lui fu iute, ca un fulger de haz provocator.

– Pun prinsoare că pot schimba asta.

Făcu un pas spre ea, clătinînd din cap cînd Jude se retrase. Îi prinse între degete o şuviţă de păr şi trase de ea.

– Primeşti pariul?

– Nu, încercă ea un zîmbet ezitant. Nici pariuri nu pun.

– Umbli de colo-colo cu un nume ca Murray, şi vrei să te cred că nu pariezi. Eşti o dizgraţie pentru neamul tău.

– Sunt o mărturie a educaţiei mele.

– Eu pun banii întotdeauna pe neamuri.

Se clătină înapoi pe călcîie, privind-o lung.

– Ei, ar fi timpul s-o iau înapoi. O plimbare prin ploaie îmi va limpezi mintea.

Jude se mai calmă, în timp ce Aidan îşi lua haina din cuier.

– Nu te-ai supărat?

– Să mă supăr, de ce? o izbi şfichiuitor privirea lui, strălucitoare şi intensă. Ai dreptul să spui nu, aşa-i?

– Da, desigur, îşi drese ea glasul. Da, dar cred că un număr de bărbaţi s-ar fi supărat totuşi.

– Deci, eu nu sînt un număr de bărbaţi, aşa-i? Şi, pe lîngă asta, sînt hotărît să te am şi te voi avea. Nu e musai să fie azi.

Îi mai aruncă un zîmbet, cînd Jude rămase cu gura căscată, apoi porni spre uşă.

– Gîndeşte-te la asta, şi la mine, Jude Frances, pînă pun mîna pe tine din nou.

Cînd uşa se închise în urma lui, Jude rămase neclintită.

Şi deşi că se gîndea la toate răspunsurile caustice, umilitoare, pline de spirit, pe care ar fi trebuit să i le dea, se gîndea mult mai mult la ceea ce simţise în braţele lui.

Capitolul 7

Compilez poveşti, scrise Jude în jurnal, *şi găsesc proiectul şi mai interesant decît mă aşteptasem. Benzile pe care mi le-a trimis bunica mea o aduc şi pe ea aici. În timp ce le ascult, am aproape impresia că ar sta în faţa mea. Sau, ceea ce e oarecum şi mai plăcut, că aş fi din nou copil, iar ea ar veni să-mi spună o poveste la culcare.*

În prefaţa legendei lui Lady Gwen, declară că povestea asta nu mi-a spus-o niciodată. Probabil se înşeală, întrucît unele porţiuni din ea îmi erau familiare cînd mi-a relatat-o Aidan. În mod logic, am visat-o fiindcă aveam în subconştient amintirea poveştii, iar prezenţa mea în casă a activat-o.

Jude se opri din scris, bătînd cu degetele în masă. Da, desigur, asta era. Se simţea mai bine acum, cînd

o sorisese. Era exact exercițiul pe care îl dădea întotdeauna studenților ei din anul întîi.

Să-și scrie gîndurile despre o anumită problemă sau dilemă, în stil colocvial, fără nici o inhibiție. Apoi să se așeze, să le citească și să exploreze răspunsurile pe care le găseau.

Atunci, de ce nu consemnase întîlnirea cu Aidan în jurnal? Nu scrisese nimic despre modul cum o înghesuise între aragaz și trupul lui, cum gustase din ea ca dintr-o delicatesă. Nici un cuvînt despre ceea ce simțise sau gîndise.

O, Doamne. Simpla amintire a momentului îi dădea palpitații la inimă.

Făcea parte din experiența ei, la urma urmei, iar jurnalul era destinat să includă experiențele, gîndurile și sentimentele despre acestea.

Nu voia să-și cunoască gîndurile și sentimentele, își reaminti ea. De fiecare dată cînd încerca să se gîndească la ele într-un mod rezonabil, acele sentimente o luau în stăpînirea lor, făcîndu-i mințile terci.

– Și-n plus, nici nu sînt relevante, adăugă ea, cu voce tare.

Pufni zgomotos, își rulă umerii și reveni cu degetele pe taste.

A fost interesant de remarcat că versiunea bunicii mele despre legenda lui Lady Gwen era aproape aceeași cu a lui Aidan. Expunerea fiecăruia a fost definită de povestitor, dar personajele, detaliile și tonul povestirii erau paralele.

Este un caz clar de tradiție orală abilă și îndelung exersată, care indică o populație care respectă îndeajuns arta pentru a o menține cît mai pură posibil. De asemenea, îmi indică mie, din punct de vedere psihologic, cum devine o povestire legendă, iar legenda ajunge să fie acceptată ca adevăr. Mintea aude, iar și

iar, aceeaşi poveste, cu acelaşi ritm şi acelaşi ton, şi începe s-o accepte ca pe o realitate.

Îi visez.

Jude se opri din nou, privind spre display. Nu voise să scrie aceste ultime cuvinte. Gîndul i se strecurase în minte, ieşind prin degete.

Dar era adevărat, nu? Acum îi visa aproape în fiecare noapte – prinţul pe calul alb înaripat, care semăna remarcabil de mult cu bărbatul pe care-l întîlnise lîngă mormîntul lui Maude. Femeia cu ochi gravi, a cărei faţă era o reflectare a celei pe care i se părea c-o văzuse – pe care *o văzuse*, se corectă Jude – în fereastra casei.

Desigur, le cunoştea pe aceste feţe din subconştient. Era absolut firesc. Se spunea că evenimentele din poveste se întîmplaseră în jurul casei unde locuia ea, deci era normal ca germenii să fi fost sădiţi şi să înflorească în visuri.

Nici un motiv de surprindere sau îngrijorare.

Totuşi, conchise că nu avea stare pentru consemnări în jurnal sau exerciţii, aşa că închise computerul. De duminică încoace, rămăsese pe lîngă casă – ca să lucreze, se încredinţă ea. Nu ca să evite pe cineva. Şi, deşi munca o satisfăcea, o alimenta într-un fel, era timpul să mai şi iasă.

Putea merge la Waterford, după cumpărături şi cărţile acelea de grădinărit. Putea să exploreze mai mult regiunea, nu doar să umble printre colinele şi cîmpiile din apropierea casei. Desigur, cu cît circula mai mult cu maşina, cu atît avea să se familiarizeze mai mult cu şofatul în Irlanda.

Solitudinea, îşi aminti ea, era liniştitoare. Dar putea fi şi înăbuşitoare.

Şi te putea face să uiţi. Nu fusese nevoită să consulte calendarul chiar în acea dimineaţă, ca să se

asigure dacă era miercuri sau joi? Afară, îşi spuse, în timp ce-şi căuta poşeta şi cheile. Să exploreze, să tîrguiască, să caute oameni.

Să facă fotografii, mai adăugă, îndesîndu-şi aparatul în geantă, pentru a i le trimite bunicii sale, odată cu următoarea scrisoare acasă.

Poate avea să întîrzie la o cină plăcută în oraş.

Dar, în clipa cînd ieşi, îşi dădu seama că aici dorea să întîrzie, în grădina frumoasă cu vedere spre cîmpiile verzi, munţii umbroşi şi falezele sălbatice.

Ce rău era dacă mai petrecea doar o jumătate de oră plivind buruienile, înainte de plecare? Bine, nu era îmbrăcată pentru grădină – ei şi? Ştia sau nu ştia cum să-şi spele singură rufele?

Cu excepţia puloverului care intrase la apă, ajungînd ca pentru păpuşi, micul experiment îi reuşise de minune.

Bine, nu ştia să deosebească o buruiană de o margaretă. Trebuia să înveţe, nu? Doar n-avea să smulgă o plantă care arăta frumos.

Aerul era atît de blînd, lumina atît de fermecătoare, norii atît de albi şi pufoşi.

Cînd căţeaua galbenă apăru să-i zburde la poartă, se dădu bătută. Doar o jumătate de oră, îşi făgădui, în timp ce se ducea să-i deschidă.

O delectă cu mîngîieri şi scărpinări, pînă cînd căţeaua aproape se dizolvă la picioarele ei, într-o baltă de răsfăţ.

– Caesar şi Cleo nu mă lasă niciodată să-i mîngîi, murmură ea, cu gîndul la pisicile năzuroase ale mamei sale. Sunt prea demni.

Apoi rîse, cînd căţeaua se tolăni pe spate, cu burta în sus.

– Tu n-ai pic de demnitate. Asta-mi place la tine.

Reţinu să includă pe lista de cumpărături mîncare pentru cîini, cînd pe drum apăru hurducîndu-se ca-

mioneta Brennei, pentru a coti pe aleea ei.

– Deci, ai făcut cunoştinţă cu Betty.

– Aşa o cheamă?

Jude speră ca zîmbetul să nu-i fie la fel de prostesc pe cît şi-l simţea pe faţă, în timp ce căţeaua îşi freca nasul în palma ei.

– E foarte prietenoasă.

– A, are o mare slăbiciune pentru doamne, în special.

Împreunîndu-şi antebraţele pe fereastra deschisă a maşinii, Brenna se rezemă cu bărbia peste ele. Nu înţelegea de ce Jude părea ruşinată că fusese surprinsă mîngîind un cîine.

– Deci, îţi plac cîinii, aşa-i?

– Se pare că da.

– Dacă începe să abuzeze de bunăvoinţa ta, dă-o afară pe poartă şi-o să vină singură acasă. Betty a noastră simte cînd omul e slab şi nu se codeşte să profite.

– E o prietenă minunată. Dar cred că mama ta îi simte lipsa.

– Are altele pe cap, în clipa asta, decît prezenţa lui Betty. Iar i s-a stricat frigiderul. Mă duc să i-l repar. Săptămîna asta nu te-am văzut la cîrciumă.

– Aa. Nu, am lucrat. N-am ieşit deloc din casă.

– Dar azi te pregăteai să pleci, arătă ea cu capul spre poşeta lui Jude.

– Îmi ziceam să mă duc pînă la Waterford, să caut cărţile alea de grădinărit.

– A, da' nu-i nevoie să faci atîta drum, decît dacă ţii cu tot dinadinsul. Vino la noi şi discută cu maică-mea, pînă meşteresc eu la frigider. O să-i facă plăcere şi, aşa, n-o să mă bată la cap cu întrebări.

– Nu se aşteaptă la vizite. N-aş vrea să...

– Uşa e deschisă întotdeauna.

Femeia asta era interesantă, îşi zise Brenna. Şi

abia dacă spunea mai mult decît un şir de cuvinte o dată – şi pe alea, numai dacă i le smulgeai cu cleştele. Dacă putea cineva s-o descoasă, după părerea Brennei, aceea era Mollie O'Toole.

– Haide, hopa sus, adăugă ea, după care fluieră căţeaua.

Betty lătră o dată, veselă, apoi alergă spre maşină şi sări pe bancheta din spate.

Jude căută o scuză politicoasă, dar nu-i veneau în minte decît refuzuri cusute cu aţă albă. Zîmbind fără chef, trase zăvorul porţii şi ocoli camioneta spre locul din stînga.

– Eşti sigură că nu deranjez?

– Nici un pic, îi zîmbi Brenna mulţumită, aşteptînd-o să se urce, după care ieşi în marşarier de pe alee.

– Doamne!

– Ce-i?

Brenna frînă brusc, silind-o pe Jude să se rezeme cu palmele de bord. Nu avusese timp să-şi încheie centura de siguranţă.

– Nu... ăă...

Trăgîndu-şi răsuflarea, Jude se încinse repede cu centura.

– Nu te gîndeşti că ar putea veni o maşină?

Brenna rîse, cu hohote chicotitoare, apoi o bătu prieteneşte pe umăr:

– Păi n-a venit nici una, nu-i aşa? Nu-ţi face griji, cu mine n-ai să păţeşti nimic. Ce pantofi frumoşi ai, adăugă ea, deşi nu-i găsea nici pe departe la fel de comozi ca o pereche de cizme solide. Darcy a pus pariu că-s făcuţi în Italia. Aşa e?

– Ăă...

Încruntîndu-se vag, Jude îşi privi privi pantofii negri, cu tocuri plate.

– De fapt, da.

– Are ochi pentru modă, Darcy a noastră. Îi place

să răsfoiască revistele şi alte alea. Le visa, încă de pe vremea cînd eram puştoaice.

– E foarte frumoasă.

– Ba bine că nu. În familia Gallagher sînt numai oameni chipeşi şi de soi.

– Ciudat, că nişte oameni atît de atrăgători nu au relaţii intime cu nimeni. Mai ales.

Chiar în timp ce o spunea, cît putea de indiferent, îşi reproşă faptul că se amesteca.

– Pe Darcy n-o interesează băieţii din partea locului, niciodată n-au interesat-o. Mai mult decît pentru cîte un flirt, vreau să zică. Iar Aidan...

Arătă cu capul peste umăr.

– De cînd s-a întors, parcă s-a însurat cu cîrciuma. Altfel, omul e foarte discret. Cît despre Shawn...

Fruntea i se adumbri, mohorîtă, în timp ce înscria maşina pe aleea casei sale.

– El nu vede pădurea din cauza copacilor, dacă vrei să ştii părerea mea.

Căţeaua sări din camionetă şi o luă la fugă spre spatele casei.

În timp ce cobora şi ea, Brenna se înseninâ la faţă.

– Dacă vrei să faci cumpărături în Waterford City, sau în Dublin, vorbeşte cu Darcy. Nimic nu-i place mai mult decît să hoinărească prin magazine, să probeze haine şi pantofi şi să se joace cu fardurile şi pudra. Dar dacă începe să-ţi fumege soba, sau să-ţi plouă prin tavan...

Îi făcu cu ochiul:

– Cheamă-mă pe mine.

În faţa uşii creşteau laolaltă nenumărate flori, într-o aglomerare de culori şi forme, căţărîndu-se încîlcite pe o boltă şi revărsîndu-se vesel din ghivece simple de ceramică roşie.

Păreau să crească în voie, dar intrarea în casă inspira o ordine aproape pedantă. Pragul era atît de

curat, încît putea fi folosit ca masă de operație. Jude se strîmbă involuntar, cînd Brenna, nepăsătoare, lăsă pe el urme de noroi.

– Mamal răsună vocea ei, în holul frumos decorat, spre scara dispusă oblic, în timp ce o pisică cenușie și grasă apărea pe-o ușă, ca să i se gudure la picioare. Am adus musafiri.

Casa avea un miros feminin, fu prima impresie a lui Jude. Nu numai a flori, sau a lac, ci aroma subtilă a feminității – parfum, ruj, șampon – acea mireasmă dulceagă pe care o răspîndesc adesea în jur fetele și femeile tinere.

O ținea minte din colegiu și se întrebă dacă oare din această pricină simți un nod în stomac. Fusese atît de stîngace și deplasată, printre toate acele tinere încrezătoare și nepăsătoare.

– Mary Brenna O'Toole, cînd m-o lăsa auzul, am să te-anunț, și-atunci n-ai decît să strigi la mine cît pofteşti.

Mollie intră în hol, scoțîndu-și șorțul scurt roz. Era o femeie îndesată, nu mai înaltă decît fiica ei, dar cu siguranță mai lată. Avea părul doar o idee mai puțin strălucitor decît al Brennei, însă mult mai îngrijit. Pe fața ei rotundă și drăguță se vedea un zîmbet binevoitor, iar în ochii verzi prietenoși se citea ospitalitatea încă dinainte de a întinde mîna.

– Deci, ai adus-o pe domnișoara Murray să mă cunoască. Semeni cu bunica mata, draga de ea. Încîntată de cunoștință.

– Vă mulțumesc.

Mîna care o strînse pe a lui Jude era puternică și înăsprită după o viață întreagă de gospodărie.

– Sper că nu v-am prins într-un moment nepotrivit.

– Deloc. Dacă nu-i una, atunci sigur e alta, la noi în casa O'Toole. Pofteşte și ia loc în salon, da? Eu mă duc să fac un ceai.

– Nu vreau să vă deranjați.

– Nici un deranj, o strînse încurajator Mollie de umăr, cum ar fi făcut cu oricare dintre fetele ei, dacă se simțeau nelalocul lor. Ai să-mi ții companie cît timp o sta fătuca asta la bucătărie, bocănind și suduind. Brenna, ți-o spun și ție, la fel cum am să-i spun și lui taică-tău, cînd am să pun mîna pe el. E timpul ca frigiderul ăla să fie scos afară din casa mea și adus altul în locul lui.

– Pot să-l repar.

– Așa spuneți amîndoi, încontinuu, clătină ea din cap, în timp ce-o conducea pe Jude în salonul din față, cu fotoliile sale și florile proaspăt culese. Asta mi-i crucea, domnișoară Murray, s-am parte-n familie numai de oameni cu mîini îndemînatice, că așa în veci nu se mai aruncă nimic. Tot mereu, „pot să-l repar", sau „las-că-mi trebuie". Instaleaz-o comod pe domnișoara Murray, Brenna, pînă văd eu de ceai. Pe urmă, poți să te-apuci de treabă.

– Bine, dar *pot* să-l repar, mormăi Brenna, cînd mama ei ieși. Și dacă nu pot, tot e bun pentru piese, nu?

– Ce piese?

Brenna întoarse capul, zîmbindu-i:

– A, una, alta, ailaltă. Și zi așa, am auzit că Jack Brennan a venit să-și prezinte scuzele cu-un pumn de panseluțe, duminica trecută.

– Într-adevăr, se așeză Jude pe scaun, privind cu oarecare invidie cît de comod se tolănea Brenna pe al ei. Era foarte dulce și încurcat. Aidan nu trebuia să-l sîlească.

– Era un mod de-a-i plăti buza umflată, se răsuci Brenna pe scaun, încrucișîndu-și picioarele la glezne. Cum o fi reușit? Rareori se întîmplă ca un pumn îngreunat de whisky să-l atingă pe Aidan Gallagher.

– Din vina mea, cred. Am strigat...

Ai urlat, se corectă Jude în sinea ei, dezgustată. Probabil i-am distras atenţia şi imediat s-a pomenit c-un pumn în faţă şi gura plină de sînge. În viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva.

– Ei, nu zău?

Fascinată, Brenna îşi ţuguie buzele. Chiar şi crescînd într-o casă plină de femei, tot mai asistase la cîte un schimb de pumni. Adesea, chiar ai ei înşăşi.

– În Chicago nu se cafteşte nimeni, cînd şi cînd?

Termenul o făcu pe Jude să zîmbească, cu gîndul, cine ştie de ce, la baseball.

– În cartierul meu, nu, murmură ea. Aidan se bate des cu clienţii?

– Nu, deloc, deşi a avut şi el parte de încăierări destule, la vremea lui. În ultima vreme, dacă vreunul întrece măsura şi-i vin dracii, Aidan îl ia cu binişorul. Oricum, cei mai mulţi nici nu vor să-l pocnească. Ai lui Gallagher sînt renumiţi pentru toanele lor proaste şi iuţeala la mînie.

– Spre deosebire de ai lui O'Toole, replică sec Mollie, în timp ce intra cu ceaiul pe tavă. Care-s veseli ca soarele, zi şi noapte.

– Ăsta-i adevărul, sări Brenna în picioare, trîntind un sărut zgomotos pe obrazul mamei sale. Merg să văd ce-i cu frigiderul, mama, şi-am să ţi-l fac ca nou.

– N-a mai mers ca nou de cînd s-a născut Alice Mae, care vara asta face cinşpe ani. Hai, du-te pînă nu se-acreşte laptele.

După ce Brenna ieşi, Mollie continuă:

– Fată bună, Brenna noastră. Toate fetele mele sînt aşa. Iei şi cîţiva biscuiţi la ceai, domnişoară Murray? Ieri i-am copt.

– Mulţumesc. Şi, vă rog, numiţi-mă Jude.

– Bine, şi-atunci poţi şi tu să-mi zici Mollie. E plăcut să avem din nou o vecină la Faerie Hill Cottage. Tare s-ar mai bucura bătrîna Maude că ai venit şi nu

stă casa pustie. Nu nu, tu nu capeți nimic, grăsane! i se adresă Mollie motanului, care sări se pe brațul fotoliului. Îl împinse jos, dar nu înainte de a-l scărpina între urechi.

– Aveți o casă minunată. Îmi place să mă uit la ea cînd mă plimb.

– E un talmeș-balmeș, dar ne convine.

Mollie turnă ceaiul în ceștile bune de porțelan, zîmbind în timp ce punea ceainicul la loc.

– Mick al meu venea mereu cu idei să mai adăugăm o cameră ici, alta colo, iar cînd Brenna a crescut destul de mare ca să dea cu ciocanul, s-au înhăitat amîndoi contra mea și-au început să facă pe-aici tot ce-i tăia capul.

– Cu atît de mulți copii, aveți nevoie de spațiu, comentă Jude, luînd ceaiul și două fursecuri aurii cu zahăr. Brenna mi-a spus că ai cinci fete.

– Cinci, care uneori par douăzeci, cînd se vîntură toate prin jur. Brenna e cea mai mare și slăbiciunea lui taică-său. Maureen se mărită la toamnă și ne scoate din minți pe toți cu ciorovăielile cu omul ei, iar Patty tocmai s-a logodit cu Kevin Riley și nu mă îndoiesc c-o să ne facă aceleași mizerii ca Maureen, nu peste mult. Pe urmă, Mary Kate e la universitate la Dublin, unde studiază, ce să vezi, tocmai computerele. Și micuța Alice Mae, mezina, își petrece tot timpul cu animalele și-ncoarcă să-mi aducă în casă toate păsările cu cîte-o aripă ruptă din Comitatul Waterford.

Tăcu un moment.

– Și cînd nu le am aici, la ordine, mi-e un dor cumplit de ele. Cum nu mă îndoiesc că-i e și mamei tale de tine, acum c-ai plecat așa de departe de casă.

Jude scoase un sunet echivoc.

Era sigură că mama ei se gîndea la ea, dar să-i fie efectiv dor? Nu-și putea închipui, cînd știa ce program avea.

– Aş zice...

Jude se întrerupse, holbînd ochii, cînd din spatele casei răsună un şir de înjurături cumplite.

– Lua-te-ar dracu' să te ia de javră-mputită! Ia vezi, că mă bate gîndu' să te-azvîrl cu mîna mea de pe faleză, namilă bună de nimic ce eşti!

– Brenna l-a moştenuit pe taică-său şi în alte privinţe, continuă Mollie, umplînd cu o graţie ceaşca de ceai, în timp ce ocările şi ameninţările erau punctate de bubuituri şi trosnete. E o fată bună, deşteaptă, dar cam iute la mînie. Aşa, şi mi-a zis că te interesează florile.

– Da...

Jude îşi drese vocea, în timp ce înjurăturile continuau.

– Adică, nu mă prea pricep la grădinărit, dar vreau să îngrijesc florile din curtea casei. Aveam de gînd să cumpăr nişte cărţi.

– Bravo, foarte bine. Din cărţi poţi învăţa multe, deşi Brenna ar prefera să stea legată cu faţa-n jos pe-un muşuroi de furnici, decît să citească despre cum merg unele şi altele. Preferă să le facă ţăndări cu mîinile ei. Totuşi, şi eu sînt destul de îndemînatică în grădină. Poate ai vrea să faci o plimbare cu mine, să vezi ce-am făcut. Pe urmă, poţi să-mi spui ce ai nevoie să ştii.

Jude îşi puse ceaşca pe masă.

– Mi-ar face mare plăcere.

– Perfect. S-o lăsăm pe Brenna în pace, ca să zguduie casa în voie fără grija c-o să ni se dărîme în cap.

Se ridică, ezitînd.

– Aş putea să-ţi văd şi eu mîinile?

– Mîinile mele?

Nedumerită, Jude le întinse, pentru a-i fi apucate ferm.

– Seamănă cu mîinile bătrînei Maude. Desigur, ale ei erau bătrîne şi butucănoase de artrită, dar le avea înguste şi fine, şi cred că în tinereţe degetele-i erau la fel de lungi şi drepte ca ale tale. Ai să faci treabă bună, Jude.

Îi mai ţinu un moment mîinile, privind-o în ochi.

– Ai mîini bune pentru grădinărit.

– Şi eu vreau să reuşesc, răspunse Jude, spre propria ei surprindere.

Ochii lui Mollie deveniră mai calzi.

– Atunci, vei reuşi.

Următoarea oră fu o plăcere pură. Sfiala şi reţinerea i se risipiră, în timp ce Jude cădea sub vraja florilor şi a răbdării înnăscute a lui Mollie.

Frunzele acelea ca penele erau de nemţişor, despre care Mollie spunea că înflorea în culori arătoase şi blînde, iar fermecătoarele trompete bicolore erau căldăruşe.

Prin jur, dansau în voie flori cu nume ciudate şi atrăgătoare, ca inişor, garoafe, tremurătoare şi melisă de grădină.

Ştia că avea să uite numele, sau să le încurce, dar era o minune să i se arate care înfloreau primăvara şi care vara.

Care erau rezistente, şi care plăpînde. Care atrăgeau albinele şi fluturii. Nu se simţea prost punînd întrebări despre lucruri care nu se îndoia că erau copilăreşc de elementare.

Mollie zîmbea sau dădea doar din cap şi îi explica:

– Cu bătrîna Maude făceam fel de fel de schimburi, bulbi, răsaduri sau seminţe. Aşa că şi tu le ai acasă pe cele mai multe de-aici. Ei îi plăceau florile romantice, iar mie, cele vesele. Aşa că amîndouă am ajuns să avem şi de unele, şi de altele. Într-o zi, am să trec pe la tine, dacă nu te superi, să arunc o privire ca să văd dacă e nevoie să mai faci cîte ceva în plus.

– Ți-aș fi foarte recunoscătoare, mai ales cînd știu ce ocupată ești.

– Ești o fată bună, Jude, și-mi place să-mi petrec timpul cu tine, din cînd în cînd, în grădină. Și ești destul de lustruită. Nu m-ar deranja deloc să se prindă și de Brenna mea puțintel. Are o inimă cît casa și o minte isteață, dar e cam necioplită.

Privirea lui Mollie trecu peste umărul lui Jude, după care oftă.

– Vorbești de lup... Ai omorît în sfîrșit fiara, vasăzică, Mary Brenna?

– Am avut o adevărată luptă, o bătălie cu sudoare și lacrimi, dar am învins, răspunse Brenna, apărînd de după casă. Avea obrazul mînjit de unsoare și o crustă de sînge uscat pe nodurile degetelor de la mîna stîngă. Îi dau drumul acum, mama.

– Ce naiba, fato, știi doar că vreau unul nou.

– A, dar ăstuia i-au mai rămas ani de zile de trăit. Am promis să trec pe la Betsy Clooney ca să-i repar ferestrele. Vii cu mine, Jude, sau vrei să mai stai un timp?

– Ar trebui să mă întorc. M-am simțit foarte bine, Mollie. Îți mulțumesc.

– Poți să mai vii ori de cîte ori ți se face urît.

– Voi veni. A, mi-am lăsat poșeta în casă. Dau o fugă s-o iau, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Du-te.

Mollie așteptă pînă cînd ușa se închise.

– I-e sete, murmură ea.

– Sete de ce, mama?

– De făcut. De dres. Dar se teme să nu bea prea repede. E mai înțelept să le iei pe toate cu înghițituri mici, dar din cînd în cînd...

– Din ce zice Darcy, se pare că Aidan a luat-o la ochi.

– A, chiar așa? înălță Mollie din sprîncane spre

fiica ei, amuzată. Asta ar fi o duşcă iute şi delicioasă, nu?

– Darcy mi-a spus că l-a spionat odată cînd îi făcea curte fetei lui Duffy, şi cînd a terminat cu sărutările, fetişcana se clătina pe picioare ca beată.

– Nu se cade ca Darcy să-şi pîndească fraţii, replică Mollie înţepată, după care o privi din nou pe Brenna. Care fată a lui Duffy? Lasă, că-mi spui mai tîrziu, se grăbi ea să adauge, cînd Jude ieşi din casă.

– Deci, ţi-a plăcut vizita, începu Brenna, după ce se aşezară în camionetă.

– Mama ta e minunată.

Impulsiv, Jude se întoarse să-i facă un semn cu mîna, în timp ce Brenna demara cu viteza şi entuziasmul ei dintotdeauna.

– N-am să ţin minte nici jumătate din tot ce mi-a spus despre grădinărit, dar e un început bun.

– Îi va plăcea să stea cu tine de vorbă. Patty are mînă bună cu florile, dar în ultima vreme umblă cu capul în nori după Kevin Riley şi îşi petrece mai tot timpul oftînd, cu ochii-n bagdadie.

– E foarte mîndră de tine şi de surorile tale.

– Face parte din meseria de mamă.

– Da, dar nu are întotdeauna efect bun. Tu probabil te-ai obişnuit, aşa că nu mai prea observi, însă e un spectacol minunat.

– Tu, fiind ceea ce eşti, reflectă Brenna, dai mai multă atenţie lucrurilor ăstora. Ai învăţat-o, sau o ai în tine?

– Şi una şi alta, cred – la fel cum am observat cît de mîndră era că ai reuşit să repari frigiderul, oricît zicea ea că sperase să nu poţi.

Brenna o privi în ochi, rîzînd:

– De data asta, am fost cît pe ce să nu mai reuşesc, lua-l-ar dracu' de rablă mofturoasă. Dar pro-

blema e că tatăl meu a încheiat un tîrg pentru unul nou nouț, și zău că-i de toată frumusețea. Însă nu putem semna actele, ca să ni-l trimită, încă o săptămînă, două. Așa că, dacă vrem să nu pierdem plăcerea surprizei, nenorocitul ăsta trebuie să mai reziste puțin.

– Ce frumos.

Lui Jude îi plăcea enorm ideea. Încercă să-și imagineze reacția mamei sale, dacă tatăl ei i-ar fi făcut o surpriză cu un frigider nou.

Nedumerire, își imagină ea, și nu puțină indignare. Chicoti, amuzată de idee.

– Dacă eu i-aș face cadou mamei mele un aparat mare de uz casnic, ar crede că mi-am pierdut mințile.

– Dar, din cîte-mi amintesc, mama ta are o meserie.

– Are, într-adevăr, și este foarte pricepută. Dar și mama ta e o profesionistă. Mamă de profesie.

Brenna clipi din ochi, după care aceștia i se luminară de plăcere amuzată.

– A, tare-o să-i mai placă asta. Neapărat am s-o păstrez pentru data viitoare cînd va fi gata să-mi tragă un șut în fund pentru cine știe ce. E, da' ia uite cine se plimbă pe drum, chipeș ca doi draci și la fel de periculos.

Chiar în timp ce delicioasa relaxare a lui Jude se comprima într-un bulgăre de tensiune cleioasă, Brenna frînă în dreptul aleii înguste din fața casei, aplecîndu-se afară să-i strige lui Aidan:

– Ce faci, haimana?

– Gata, s-a terminat, îi făcu el cu ochiul, luîndu-i mîna întinsă pe fereastră pentru a-i examina degetele julite. Acum ce-ai mai pățit?

– M-a muşcat javra aia turbată de frigider.

Aidan țistui din limbă, ridicînd julitura la buze. Privirea însă i se abătu spre Jude.

– Şi încotro se îndreaptă cele două frumoase domnişoare?

– Tocmai o aduceam pe Jude înapoi după o vizită la maică-mea, şi mă duc la Betsy Clooney să-i bat cu ciocanul în ferestre.

– Dacă tu sau tatăl tău aveţi timp mîine, aragazul de la cîrciumă iarăşi face nazuri, iar pe Shawn l-au apucat toţi dracii.

– O să-i aruncăm o privire, unul din nou.

– Mulţumesc. Atunci, îţi iau eu în primire pasagera.

– Să ai grijă de ea, mai spuse Brenna, în timp ce Aidan ocolea maşina. Îmi place tare mult.

– Şi mie, răspunse el, deschizînd uşa, după care întinse o mînă. Dar o cam enervez. Nu-i aşa, Jude Frances?

– În nici un caz.

Începu să coboare, şi imediat se alese praful de toată eleganţa degajată pe care o sperase, cînd fu smucită înapoi de centura de siguranţă; uitase să şi-o descheie. Înainte de a apuca să-şi ducă mîinile la cataramă, Aidan o desprinse el însuşi, apoi o apucă simplu de talie şi o coborî pe sus.

Întrucît acest gest îi înnodă limba, nu reuşi să-i mai mulţumească încă o dată Brennei, înainte ca tînăra, făcîndu-i zîmbitoare cu mîna, să lanseze maşina în lungul drumului.

– Ca un demon conduce, fata asta.

Clătinînd din cap, Aidan îi dădu drumul lui Jude, numai pentru a o apuca de mîini.

– N-ai mai trecut pe la cîrciumă toată săptămîna.

– Am fost ocupată.

– Acum nu mai eşti atît de ocupată.

– Ba da, de fapt ar trebui să...

– ...Să mă inviţi în casă şi să-mi faci un sandviş.

Cînd o văzu privindu-l cu gura căscată, izbucni în rîs.

– Sau, în lipsă, să vii cu mine la o plimbare. E o zi minunată pentru plimbări. N-am să te sărut decît dacă vrei, în caz că asta te îngrijorează.

– Nu sînt îngrijorată.

– Atunci e bine.

Îşi coborî capul şi ajunsese la un centimetru de a-şi satisface plăcerea, cînd Jude dădu înapoi, împiedicată.

– Nu asta am vrut să spun.

– Mă temeam.

Însă se retrase şi el.

– Atunci, doar o plimbare. Ai fost la Tower Hill să vezi catedrala?

– Nu, nu încă.

– Cum, tocmai tu, cu mintea ta curioasă? Bine, o vom lua într-acolo şi-am să-ţi spun o poveste pentru articolul tău.

– N-am reportofonul la mine.

Încet, îi ridică una dintre mîinile pe care încă i le mai ţinea într-ale lui şi-i atinse cu buzele nodurile degetelor.

– Atunci, voi alege o poveste simplă, ca s-o ţii minte uşor.

Capitolul 8

Avusese dreptate. Era o zi ideală pentru plimbări. Atmosfera strălucea ca o perlă luminată pe dinăuntru, cu o undă de umezeală.

Aidan putea să vadă, peste colinele şi cîmpiile care se unduiau spre munţi, o perdea argintie subţire care însemna, cu siguranţă, ploaie.

Razele soarelui şiroiau valuri-valuri, ca un aur lichid prin argint topit. Era genul acela de zi care cerea curcubee.

Briza abia adia prin văzduh, făcînd să fluture frunzele ce-şi închideau nuanţele verzi spre începutul verii, înconjurînd-o cu mireasma de verdeaţă.

Aidan o ţinea de mînă destins, cu un familiarism nepăsător care o făcea să se simtă bine.

Relaxată, la largul ei – pur şi simplu bine. De pe buzele lui se rostogoleau cuvinte, fermecînd-o.

– Odată, se spune, a fost o tînără fecioară. Frumoasă ca un vis era la faţă, cu pielea albă şi limpede ca laptele, părul negru ca miezul de noapte şi ochii albaştri ca un lac. Dar mai fermecătoare decît frumuseţea îi era purtarea, căci bună la suflet mai era. Şi chiar mai minunată decît purtarea era frumuseţea vocii ei. Cînd cînta, păsările se opreau s-o asculte şi îngerii zîmbeau.

În timp ce urcau colina, marea începu să cînte, ca un fundal al poveştii – sau, cel puţin, aşa se părea.

– Multe erau dimineţile cînd cîntecul ei plutea peste coline, iar veselia lui se lua la întrecere cu soarele, contiună Aidan, trăgînd-o după el pe cărare.

În timp ce mergeau, briza se înteţi, zbengindu-se voioasă peste mare şi stîrci.

– Iar viersul şi încîntarea sa au stîrnit pizma unei vrăjitoare.

– Întotdeauna intervine acel neprevăzut, comentă Jude, făcîndu-l să chicotească.

– Sigur, şi cu cît e mai neprevăzut, cu atît povestea e mai interesantă. Ei, şi această vrăjitoare era neagră la inimă şi-şi folosea în scopuri rele puterile. Acrea laptele dimineaţa şi făcea plasele pescarilor să iasă din apă goale. Deşi îşi putea folosi meşteşugul pentru a-şi înfrumuseţa faţa spurcată, cînd deschidea gura să cînte, pînă şi ocărăielile broaştelor erau mai melodioase. O ura pe fată pentru harul ei muzical, aşa că a vrăjit-o, luîndu-i graiul.

– Dar exista un leac – ceva în legătură cu un prinţ chipeş?

– A, erau leacuri, pentru că răul trebuie să se înfrunte întotdeauna cu binele.

Jude zîmbi, fiind convinsă şi ea de acelaşi lucru. În pofida oricărei logici, credea în fericirea pînă la adînci bătrîneţi.

Iar aceste lucruri păreau mai mult decît plauzibile

aici, în această lume cu faleze şi iarbă verde, cu marea şi traulerele roşii de pescuit plutind peste valurile ei albastre, cu mîini ferme strîngîndu-i-le pe ale ei.

– Fata a fost osîndită la tăcere, nemaiputînd să-şi împărtăşească fericirea din inimă prin cîntec, pe care vrăjitoarea l-a închis într-o casetă de argint, încuiată cu o cheie de argint. Şi, în casetă, vocea fetei cînta plîngînd.

– De ce sînt poveştile irlandeze întotdeauna atît de triste?

– Aşa sînt? întrebă el, părînd sincer surprins. Asta nu e atît tristă cît... emoţionantă. De obicei, poezia nu răsare din fericire, nu-i aşa, ci din tristeţi.

– Cred că ai dreptate, îşi aranjă ea absentă părul răvăşit de vînt. Şi mai departe ce s-a întîmplat?

– Ei, am să-ţi spun. Timp de cinci ani, fata s-a plimbat pe aceste dealuri şi cîmpii, şi pe falezele pe unde ne plimbăm noi acum. Asculta cîntecele păsărilor, muzica vîntului prin iarbă, bătăile de tobă ale mării. Şi le aduna pe toate acestea în ea, în timp ce vrăjitoarea tăinuia bucuria, pasiunea şi puritatea din vocea fetei în caseta de argint, ca să nu le poată asculta decît ea.

Cînd ajunseră pe culmea colinei, la umbra vechii catedrale, cu lancea groasă a turnului rotund, Aidan se întoarse spre Jude, înlăturîndu-i cu degetele părul din jurul feţei.

– Ce s-a întîmplat în continuare? o întrebă el.

– Poftim?

– Spune-mi ce s-a întîmplat mai departe.

– Dar e povestea ta.

Aidan se aplecă spre floricelele albe care se chinuiau să crească prin crăpăturile pietrelor răsturnate. Culese una şi i-o potrivi în păr.

– Spune-mi, Jude Frances, ce-ai vrea să se întîmple în continuare?

Jude începu să-şi ridice mîna spre floare, dar Aidan i-o prinse, înălţînd o sprînceană.

După ce stătu un moment pe gînduri, ridică din umeri.

– Păi, într-o zi, peste coline a apărut călare un tînăr chipeş. Calul lui mare şi alb era obosit, iar armura, tocită şi îndoită. Se rătăcise, rănit în luptă, departe de casă.

Îl şi vedea, dacă închidea ochii. Pădurea şi umbrele, războinicul rănit, chinuit de dorul de casă.

– În timp ce mergea prin pădure, ceţurile se învolburau, aşa că nu auzea decît respiraţia trudită a calului şi bătăile inimii. Şi cu fiecare bătaie numărată, ştia că se apropia tot mai mult de cea din urmă.

Şi atunci a văzut-o, venind spre el prin ceaţă, ca o femeie mergînd printr-un rîu de argint. Fiind rănit şi frînt de oboseală, fata i-a oblojit rănile în tăcere, îngrijindu-l cînd avea fierbinţeli.

Deşi nu-l putea mîngîia cu vorba, blîndeţea ei era de ajuns. Aşa că s-au îndrăgostit fără cuvinte, iar ei aproape că-i plesnea inima de nevoia de a-i spune, de a-şi declara prin cîntec fericirea şi credinţa. Şi, fără şovăire, fără păreri de rău, a primit să-l însoţească pînă la el acasă, departe, lăsîndu-i în urmă pe ai ei, familia, prietenii şi acea parte din ea însăşi închisă într-o casetă de argint.

Întrucît putea să vadă şi să simtă totul, chiar în timp ce vorbea, Jude clătină din cap, mergînd printre pietrele de mormînt înclinate, pentru a se rezema cu spatele de turnul rotund.

Jos se întindea golful, de un albastru spectaculos, cu bărcile roşii săltînd pe valuri, dar pe ea o captiva povestea.

– Ce urmează mai departe? întrebă ea.

– A încălecat pe cal lîngă el, continuă Aidan, preluînd firul poveştii ca şi cum nu l-ar fi scăpat nici un

moment. Aducînd cu sine numai credința și iubirea, și fără a-i cere în schimb nimic altceva decît același lucru din partea lui. Și, în acel moment, caseta de argint, încă ținută în mîinile lacome ale vrăjitoarei, s-a deschis. Vocea prinsă în ea și-a luat zborul, ca un torent de aur care a trecut peste dealuri, pînă în inima fetei. În timp ce călărea cu omul ei, vocea, mai frumoasă ca oricînd, a început să cînte. Iar păsările s-au oprit să asculte și îngerii au zîmbit din nou.

Jude oftă.

– Da, a fost perfect.

– Ai talent la povestit.

Cuvintele lui o făcură să se înfioare, fermecată, după care o cuprinse din nou sfiala.

– Nu, nu prea. Mi-a fost ușor fiindcă începuseși tu.

– Tu ai completat mijlocul, și într-un mod fermecător, care mă face să cred că, la urma urmei, nu ți-a pierit de tot spiritul irlandez. Uite, acum, murmură el, încîntat. Ai ochii veseli și o floare în păr. Lasă-mă să te sărut, vrei, Jude Frances?

Jude se mișcă fulgerător.

Uneori, își spuse ea, prudența trebuia să acționeze rapid. Ferindu-se pe sub brațul lui, îl ocoli grăbită.

– Mă faci să uit de ce am venit pînă aici. Am citit despre turnurile rotunde, dar n-am văzut însă niciodată unul de aproape.

„Răbdare, Gallagher," își spuse el, agățîndu-și degetele mari de buzunare.

– Întotdeauna era cîte cineva care încerca să cotropească și să cucerească nestemata irlandeză. Dar sîntem tot aici, nu-i așa?

– Da, sînteți aici, se întoarse încet Jude în cerc, contemplînd colina, faleza și marea. E un loc minunat. Dă o senzație de vechime.

Se opri, clătinînd din cap.

– Sună ridicol.

– Deloc. I se simte într-adevăr vîrsta – şi sfinţenia. Dacă asculţi cu atenţie, poţi auzi pietrele cîntînd imnuri de luptă şi glorie.

– Nu cred că am ureche pentru pietrele cîntătoare.

Porni agale, ocolind lespezile funerare cu încrustaţii, mormintele pline de flori, peste pămîntul denivelat.

– Bunica mea mi-a spus că obişnuia să vină aici şi să se aşeze. Sunt sigură că ea le auzea.

– De ce n-a venit şi ea cu tine?

– Eu aş fi vrut să vină.

Îşi împinse părul pe spate, întorcîndu-se cu faţa spre el.

Se potrivea în acel decor, îşi spuse ea, în mijlocul vechimii şi al sfinţeniei, printre cîntece de luptă şi glorie.

Oare locul ei unde era?

Intră în vechea ruină, unde cerul se înalţa deasupra în chip de acoperiş.

– Cred că mă învaţă o lecţie – cum să fiu Jude, în şase luni sau mai puţin.

– Şi înveţi?

– Poate.

Urmări cu degetele inscripţiile în ogam şi un moment, o clipă doar, simţi nişte furnicături calde.

– Cum vrea Jude să fie?

– Asta-i o întrebare prea generală, cu prea multe răspunsuri simple, ca: fericită, sănătoasă, împlinită.

– Nu eşti fericită?

– Fericită...

Degetele îi jucară din nou peste pietre, apoi se desprinseră.

– N-am fost fericită ca profesoară, cel puţin în ultima vreme. N-aveam talent. E descurajant să nu ai talent pentru meseria pe care ţi-ai ales-o în viaţă.

– Viaţa ta e departe de a se fi încheiat, aşa că ai

timp destul ca să alegi din nou. Şi pun prinsoare că erai o profesoară mai bună decît îţi convine ţie să crezi.

Jude ridică privirea spre el, apoi porni iar din loc.

– De ce crezi asta?

– Fiindcă, în timpul pe care l-am petrecut cu tine, te-am ascultat şi am învăţat multe.

– De ce-ţi petreci timpul cu mine, Aidan?

– Fiindcă te plac.

Jude clătină iarăşi din cap.

– Nu mă cunoşti. Dacă nici eu însămi n-am reuşit să mă descifrez, cum m-ai putea cunoaşte tu?

– Îmi place ceea ce văd.

– Deci, e o atracţie fizică.

Sprînceana lui tresări din nou.

– Şi te deranjează cu ceva?

– Dacă vrei să ştii, da.

Însă reuşi să se întoarcă spre el:

– Deşi, încerc să rezolv problema.

– Ei bine, sper s-o rezolvi repede, fiindcă îmi doresc plăcerea de a te avea.

Respiraţia ei se opri în piept, trebuind apoi să expire încet şi calculat.

– Nu prea ştiu ce să răspund la asta. În viaţa mea n-am mai purtat o asemenea conversaţie cu un bărbat, deci e clar că nu ştiu ce să spun, decît ceva ce-ar suna îngrozitor de prostesc.

Aidan se încruntă, făcînd un pas spre ea.

– De ce-ar suna prosteşte, dacă e ceea ce gîndeşti?

– Fiindcă am obiceiul să spun prostii, cînd sînt nervoasă.

Îi înfipse tulpina florii mai adînc în păr, pe cînd vîntul încerca s-o smulgă.

– Credeam că, atunci cînd eşti nervoasă, cînţi.

– Eh, sau una, sau alta, mormăi ea, retrăgîndu-se

pentru a se menține la o distanță pe care o socotea sigură.

– Și acum ești nervoasă?

– Da! Dumnezeule!

Știind că era gata să se bîlbîie, ridică mîinile să-l oprească.

– Stai pe loc. Niciodată nu mi s-a mai întîmplat asta. Atracție fulgerătoare. Am spus că cred în ea și cred într-adevăr, dar n-am mai simțit-o niciodată. Trebuie să mă gîndesc pe îndelete.

– De ce?

Ar fi fost atît de simplu să întindă mîinile și s-o apuce de încheieturi, apoi s-o tragă spre el.

– De ce nu acționezi, cînd știi că ar fi plăcut? Îți bate inima.

Degetele lui mari îi mîngîiară pulsul.

– Îmi place să ți-o simt cum tresare așa, să-ți văd ochii devenind tulburi și întunecați. Ce-ar fi să mă săruți tu de data asta, și să vedem ce se întîmplă?

– Nu sînt la fel de pricepută ca tine.

La asta, Aidan rîse.

– Iisuse, femeie, mare figură mai ești. Lasă-mă pe mine să hotărăsc dacă ești pricepută sau nu. Hai și sărută-mă, Jude. Ce-o să se întîmple pe urmă, de tine depinde.

Ar fi dorit-o. Voia să-i simtă din nou gura cu a ei, să-i savureze forma, textura și aroma. Numai că, în acel moment, buzele lui erau arcuite, iar în ochi i se zărea un licăr amuzat. Amuzament, își spuse ea. De ce n-ar fi putut să fie doar o distracție?

Cu încheieturile mîinilor cuprinse încă ușor între degetele lui, Jude se aplecă spre Aidan.

Iar el o privea. Se înălță pe vîrfuri, fără ca ochii lui să se desprindă dintr-ai ei. Înclinîndu-și foarte puțin capul, se întinse să-i atingă buzele cu ele ei.

– Hai înc-o dată, ce zici?

Aşa că o făcu încă o dată, captivată de ochii lui rămaşi deschişi, îndemîndu-i şi pe ai ei să stea la fel. De astă dată, zăbovi mai mult, mişcîndu-şi gura la stînga, apoi la dreapta. Fascinant! Cu titlu experimental, îi frecă uşor cu dinţii buza de jos şi-şi auzi propriul sunet scăzut de plăcere, ca de la mare distanţă.

Ochii lui erau atît de albaştri, la fel de vii ca apa care se întindea pînă la orizont. I se părea că lumea ei dobîndea numai acea culoare miraculoasă.

Inima începu să-i bată cu putere şi vederea să i se împăienjenească, la fel ca atunci cînd vizitase prima dată mormîntul lui Maude.

Îi rosti numele, cu un oftat, apoi îşi aruncă braţele împrejurul lui.

Şocul îl zgudui din creştet pînă-n tălpi, valul de dogoare neaşteptată, brusca izbucnire de energie care ţîşni din ea, încolăcindu-l strîns ca o frînghie.

Mîinile i se repeziră în sus, peste şoldurile ei, peste spate, pînă în păr, apucînd-o strîns. Sărutul se preschimbă dintr- o mîngîiere sfioasă într-un război feroce al limbilor şi dinţilor şi buzelor, în care un trup se opintea în celălalt trup şi pulsul bubuia contopit cu al doilea puls.

În acea cascadă caldă de senzaţii, Jude se pierdu cu totul. Sau, poate o găsi pe acea Jude care fusese captivă în interiorul ei - ca o voce închisă într-o casetă de argint.

Mai tîrziu, avea să jure că auzise pietrele cîntînd.

Îşi îngropă faţa în adîncitura gîtului lui, absorbindu-i aroma ca pe o băutură.

– Mă iei prea repede...

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, îşi înlănţui braţele împrejurul lui.

– Nu mai pot respira. Nu pot gîndi. Nu pot să cred ce se întîmplă în trupul meu.

Aidan rîse slab, frecîndu-şi nasul în părul ei.

– Dacă se compară cu ceea ce se-ntîmplă în mine, riscăm să explodăm din clipă-n clipă. Iubito, am putea ajunge acasă în cîteva minute, şi te-aş vîrî în pat cît ai clipi din ochi. Îţi dau cuvîntul meu că amîndoi ne vom simţi mult mai bine.

– Sunt sigură că ai dreptate, dar eu nu...

– Nu te poţi repezi chiar aşa, altfel n-ai mai fi Jude.

Deşi îl costa, o îndepărtă de el, ca să-i studieze faţa. Mai mult decît drăguţă, îşi spuse el acum, dar şi puternică. Oare de ce nu ştia cît de drăguţă şi puternică era? Din acest motiv, era nevoie de mai mult timp şi mai multă grijă.

– Şi, cum spuneam, Jude îmi place. Ai nevoie să ţi se facă puţină curte.

Jude nu putu spune dacă era uluită, amuzată sau jignită.

– În nici un caz.

– Ba fii sigură că da. Vrei flori şi cuvinte, sărutări furate şi plimbări pe vreme frumoasă. Jude Frances doreşte romantism, iar eu sînt cel care i-l va dărui. Ei, ia te uită la faţa asta...

O apucă de bărbie, ca un adult pe un copil năzuros, iar Jude conchise că jignirea învinsese.

– Uite că te-ai bosumflat.

– Nu m-am bosumflat deloc.

Şi-ar fi eliberat faţa, dar Aidan întări strînsoarea, apoi se aplecă şi o sărută apăsat pe gură.

– Eu sînt cel care se uită la tine, iubito, şi dacă asta nu-i o bosumflare de toată frumuseţea, să-mi zici mie scoţian. Îţi închipui că-mi rîd de tine, dar nu-i adevărat – sau, nu prea mult, oricum. Ce nu-i în regulă cu romantismul? Şi mie mi-ar plăcea puţin.

Glasul îi deveni cald şi bogat, ca whisky-ul lîngă foc.

– Ai să te uiţi la mine lung, surîzîndu-mi cald, din cealaltă parte a camerei, şi-ai să mă atingi în treacăt

cu mîna pe braţ? Un sărut fierbinte, disperat, în penumbră? O mîngîiere în taină? Îşi plimbă el vîrfurile degetele peste relieful sînului ei, aproape oprindu-i inima în loc.

– N-am venit aici să caut romantism.

Oare? Cu toate miturile, legendele şi poveştile ei?

– Îl cauţi sau nu l-ai găsit.

În acest sens, hotărîrea lui era luată.

– Şi cînd fac dragoste cu tine, pentru prima oară, va merge prelung, încet şi gingaş. Îţi dau cuvîntul meu. Vino înapoi cu mine, înainte ca felul în care mă priveşti să mă facă să-mi calc cuvîntul imediat ce mi l-am dat.

– Nu vrei decît să ai tu iniţiativa. Să fii stăpîn pe situaţie.

Aidan îi luă din nou mîna, în cel mai prietenos şi enervant mod.

– Cred că m-am obişnuit să fiu aşa. Dar dacă vrei să conduci tu jocul şi să mă seduci, iubită Jude, îţi promit că voi fi slab şi docil.

Jude rîse, blestemîndu-se în sinea ei, pînă reuşi să se stăpînească în sfîrşit.

– Sunt sigură că amîndoi avem de lucru.

– Dar vei veni să mă vezi, continuă Aidan, în timp ce-şi reluau drumul. Vei sta jos să bei un pahar de vin în cîrciuma mea, pentru ca eu să mă pot uita la tine şi să sufăr.

– Doamne, irlandez mai eşti, şopti ea.

– Pînă-n măduva oaselor.

Îi ridică mîna, muşcînd-o uşor de nodul degetului.

– Şi Jude, a propos, ai un talent al naibii la sărutat.

– Hm, fu cel mai sigur răspuns care-i trecu prin minte.

Dar se duse la cîrciumă, stătu pe scaun şi ascultă poveştile. În următoarele cîteva zile, pe cînd primă-

vara se făcea stăpînă pe Ardmore, Jude putu fi găsită adesea la cîrciumă, cîte o oră, două, seara sau după-amiaza. Asculta, înregistra pe bandă, lua notițe.

Şi, pe măsură ce se ducea vestea, veneau şi alții care aveau poveşti de spus, sau ca să le asculte. Umplea casete întregi şi teancuri de pagini, iar acasă le transcria conştiincioasă pe computer şi le analiza, sorbind din ceaşca de ceai care devenea un obicei.

Dacă, uneori, se visa pe sine însăşi în poveşti romantice şi magice, i se părea un lucru destul de inofensiv. Ba chiar util, dacă forța puțin nota. La urma urmei, putea înțelege sensurile şi motivațiile mult mai bine dacă poveştile şi acțiunea acestora deveneau mai personale.

Nu se putea spune că avea să-şi piardă timpul scriindu-le efectiv aşa. Într-un articol academic nu era loc pentru fantezii şi cochetării.

Nu făcea decît să exploreze pînă găsea esența tezei, după care avea să aranjeze limbajul şi să elimine digresiunile.

„Ce naiba ai de gînd să faci, Jude?" se întrebă ea, la un moment dat. „Ce crezi c-ai să faci cu articolul ăsta, chiar dacă-l şlefuieşti, îl perfecționezi şi-l bați cu ciocanul pînă ajunge sec ca deşertul?

Vei încerca să-l publici în cine ştie ce revistă de specialitate pe care nimeni n-o citeşte din plăcere? Ai să te foloseşti de el pentru a încerca să porneşti într-un turneu de conferințe?

A, ideea că s-ar fi întîmplat aşa ceva, oricît de vagă era posibilitatea, îi dădea senzația că o trupă întreagă de cercetaşi îi legau noduri în stomac.

O clipă, aproape că-şi îngropă fața în mîini, lăsîndu-se pradă disperării. Nimic n-avea să iasă din articolul ăla, din acel proiect.

Dacă-şi închipuia altceva, se amăgea singură. Nimeni n-avea să discute, la vreo reuniune a corpului

didactic, despre descoperirile şi punctele de interes din articolul lui Jude F. Murray. Mai rău, nici chiar ea n-ar fi vrut să facă cineva asta.

Nu era decît un soi de terapie, o cale de a se retrage din pragul unei crize pe care nu putea nici măcar s-o identifice.

La ce-i folosiseră toţi acei ani de studii şi muncă, dacă nu putea nici măcar să găsească termenii potriviţi pentru propriile ei crize?

Lipsă a respectului de sine însuşi, orgoliu rănit, neîncredere în propria ei feminitate, nemulţumire profesională.

Dar ce se ascundea sub toate astea? Cu adevărat dedesubtul lor. O identitate tulbure? Poată că făcea şi asta parte din răspuns. Se pierduse pe sine însăşi undeva pe parcurs, pînă cînd ceea ce-i mai rămăsese, ce putuse să recunoască, devenise atît de palid şi neatrăgător încît dăduse bir cu fugiţii.

Încotro?

Încoace, îşi spuse şi fu nu puţin surprinsă să-şi dea seama că degetele îi alergau pe keyboard, iar gîndurile ce-i goneau prin minte apăreau scrise pe display.

Am fugit încoace, iar aici mă simt oarecum mai reală, cu siguranţă mai la largul meu decît în casa pe care am cumpărat- o împreună cu William, sau în condomeniul unde m-am mutat după ce el s-a săturat de mine. Desigur, mult mai la largul meu decît în clasă.

O, Doamne, o, Doamne, nu puteam suferi clasa aia. De ce n-am putut niciodată s-o recunosc, s-o spun cu voce tare? Nu vreau să fac asta, nu vreau să fiu asta. Vreau altceva. Aproape orice altceva ar merge.

Cum am devenit atît de laşă - mai rău, atît de jalnic de plictisitoare? De ce, chiar şi acum, cînd nu

există nimeni care să răspundă în afara mea însămi, mă îndoiesc de acest proiect, cînd îmi place aşa de mult? Cînd îmi aduce atîta satisfacţie. Nu pot, măcar pentru bucăţica asta de timp, să mă complac în ceva care nu are nici un ţel sau scop solid, garantat practic?

Dacă este o terapie, e vremea s-o las să-şi facă efectul. Nu strică cu nimic. Ba chiar, cred – sper – că-mi foloseşte la ceva. Mă simt atrasă de scris. E un termen straniu, dar se potriveşte. Scrisul mă atrage, misterul lui, modul cum se potrivesc cuvintele pe pagină pentru a forma o imagine, o idee sau doar o simplă sonoritate.

E fascinant să-mi văd propriile cuvinte scrise. Lectura lor îmi provoacă o îngîmfare delicioasă, ştiind că sînt ale mele. O parte din asta mă sperie, fiindcă e atît de incredibil de emoţionant. Pentru că m-am ascuns de atît de multe din viaţa mea, le-am întors spatele, am fugit de tot ce mă înspăimînta. Chiar şi cînd erau lucruri interesante.

Vreau să simt din nou că sînt substanţială. Jinduiesc după încrederea în mine însămi. Şi, pe sub toate astea, găsesc o plăcere profundă şi aproape înăbuşită pentru fantastic, Cum au ajuns să fie înăbuşită aproape complet, şi de cine, nu are nici o importanţă – acum, cînd descopăr că a mai rămas o scînteie, înăuntrul meu. O scînteie suficientă ca să pot scrie, cel puţin în secret, că vreau să cred în legende, în mituri, în zîne şi duhuri. Ce e rău în asta? Nu mă poate vătăma cu nimic.

„Nu", îşi spuse Jude, rezemîndu-se iarăşi de spătar, cu mîinile pe genunchi. „Sigur că nu-mi poate face nici un rău. E ceva inofensiv şi mă pune pe gînduri. E multă vreme de cînd nu mi-am mai permis să gîndesc cu adevărat."

Oftînd prelung, închise ochii, fără să simtă altceva decît savoarea uşurării.

– Mă bucur atît de mult că am venit aici, spuse ea cu voce tare.

Se ridică să privească pe fereastră, satisfăcută că îşi folosise scrisul pentru a lupta contra disperării care o ameninţa. Zilele ei aici, nopţile, calmau o furtună ameninţătoare dinlăuntrul său. Acele mici momente de bucurie erau nepreţuite.

Se întoarse dinspre fereastră, dorind să iasă la aer, în spaţiu liber. Acolo, avea să mediteze la celălalt aspect al noii sale vieţi.

Aidan Gallagher, îşi spuse. Fermecător, cam exotic şi cu un interes inexplicabil faţă de prozaica şi raţionala Jude F. Murray. Şi să mai vorbeşti despre lucruri fantastice.

Poate că timpul petrecut cu Aidan nu era chiar atît de liniştitor, recunoscu ea, deşi era destul de atentă să aranjeze lucrurile în aşa fel încît să nu fie niciodată singuri.

Totuşi, lipsa discreţiei nu-l împiedica să flirteze, să se complacă în acele priviri lungi despre care vorbise, sau în zîmbetele tainice, atingerea leneşă a unei mîini pe braţul ei, prin părul ei, pe obraz.

Şi ce era rău în asta? se întrebă Jude, în timp ce ducea un buchet de flori proaspăt culese peste colină, spre mormîntul lui Maude. Orice femeie avea dreptul să flirteze puţin. Poate că, spre deosebire de bobocii din mîna ei, ea înflorea mai încet, dar mai bine mai tîrziu decît niciodată.

Tare mai dorea să-şi desfacă petalele. Ideea era la fel de fascinantă, de înspăimîntătoare şi de emoţionantă ca scrisul.

Nu era minunat să descopere că îi *plăcuse* să se flirteze cu ea, să fie considerată frumoasă şi dezira-

bilă? Pentru numele lui Dumnezeu, dacă rămînea în Irlanda şase luni încheiate, avea să împlinească treizeci de ani înainte de a revedea oraşul Chicago, aşa că era momentul să se simtă şi ea frumoasă, nu?

Propriul său soţ nu flirtase niciodată cu ea. Şi, dacă n-o înşela memoria, cel mai mare compliment cu privire la înfăţişarea ei pe care i-l făcuse vreodată fusese acela de a-i spune că arăta destul de drăguţ.

– Nici o femeie nu vrea să i se spună că arată drăguţ, mormăi Jude, în timp ce se aşeza lîngă mormîntul lui Maude. Vrea să i se spună că e frumoasă, sexy. Că arată neruşinat de ispititoare. Nu contează dacă nu-i adevărat.

Oftă şi depuse florile pe piatra de căpătîi.

– Fiindcă, pentru moment, cînd cuvintele sînt rostite şi auzite, e purul adevăr.

– Atunci fie-mi îngăduit să spun că eşti frumoasă ca florile pe care le aduci în această minunată zi, Jude Frances.

Ridică repede privirea, pentru a vedea ochii albaştri şi îndrăzneţi ai omului pe care-l mai întîlnise o dată în acelaşi loc. Ochi pe care, îşi spuse ea stînjenită, îi vedea atît de des în visuri.

– Te mişti fără zgomot.

– E un loc potrivit pentru pasul uşor.

Bărbatul se lăsă pe vine în iarba moale, despărţit de Jude de florile colorate care împodobeau mormîntul lui Maude.

Apa vechii fîntîni murmura ca un cîntec păgîn.

– Şi cum o duci în Faerie Hill Cottage?

– Foarte bine. Ai rude aici?

Ochii lui strălucitori se tulburară, în timp ce cutreierau pietrele funerare şi iarba înaltă.

– Îi am pe cei de care-mi amintesc, şi care-şi amintesc de mine. Am iubit cîndva o fecioară şi i-aş fi dăruit tot ce aveam. Dar am uitat să-i ofer inima mea,

în primul şi-n ultimul rînd. Am uitat să-i rostesc cuvintele.

Cînd ridică privirea, avea o expresie mai mult întrebătoare decît încrezătoare.

– Cuvintele sînt foarte importante pentru o femeie, nu-i aşa?

– Cuvintele sînt foarte importante pentru toată lumea. Cînd nu sînt rostite, rămîn goluri.

Goluri adînci şi negre, îşi spuse Jude, în care se coceau îndoieli şi eşecuri. Cuvintele nerostite erau la fel de dureroase ca nişte palme în obraz.

– A, dar dacă bărbatul cu care ai fost măritată ţi le-ar fi spus, acum nu te-ai mai fi aflat aici, nu-i aşa?

Cînd îl privi clipind din ochi şocată, necunoscutul nu făcu decît să rîdă afectat,

– N-ar fi crezut în ele, deci n-ar fi fost decît nişte minciunui comode. Ştii deja că nu el a fost cel hărăzit ţie.

Un mic fior de teamă îi străbătu şira spinării. Nu, nu de teamă, îşi dădu ea seama, cu răsuflarea tăiată. Un fior pur şi simplu.

– De unde ştii despre William?

– Ştiu şi eu de una, de alta, zîmbi el din nou, dezinvolt. Mă întreb de ce iei asupra ta vina unui lucru pe care nu tu l-ai făcut. Dar, la o adică, pentru mine femeile au fost dintotdeauna un mister fermecător.

Probabil că bunica ei îi povestise lui Maude, iar Maude acestui om, deşi nu-i convenea că viaţa ei personală, cu toate părţile sale penibile, fusese comentată de nişte străini la o ceaşcă de ceai.

– Nu-mi pot da seama cu ce te priveşte căsnicia mea şi eşecul ei.

Dacă răceala din vocea ei îl atinse, gestul nepăsător cu care ridică din umeri nu trădă acest lucru.

– Mă rog, dintotdeauna am fost cam egoist şi, în marele ansamblu al lucrurilor, ceea ce ai făcut şi faci

poate avea legătură cu ceea ce-mi doresc eu cel mai mult. Dar îmi prezint scuzele, dacă cumva te-am ofensat. Cum spuneam, femile sînt o enigmă pentru mine.

– Cred că nu are nici o importanţă.

– Are, atîta vreme cît o laşi. Mă întreb dacă ai vrea să-mi răspunzi la o întrebare.

– Depinde de întrebare.

– Mie mi se pare simplă dar, din nou, vreau să ştiu cum vede o femeie lucrurile. Ai vrea să-mi spui, Jude, dacă ai avea o mînă de giuvaeruri ca acestea...

Îşi răsuci mîna elegantă în căuşul căreia scînteia orbitor o grămăjoară de diamante şi safire, printre care se zărea luciul lăptos al perlelor.

– Dumnezeule, cum ai...

– Le-ai primi aşa cum ţi le oferă omul care ştie că ţi-a cucerit inima, sau ai prefera să auzi cuvintele?

Buimăcită, înalţă capul.

Văpaia scăpărătoare îi tulbura vederea, dar îi distinse expresia întunecată, aprig de intensă, cu care o studia. Spuse primul lucru care-i veni în minte, pentru că părea singurul posibil:

– Care sînt cuvintele?

Iar necunoscutul oftă, prelung şi adînc, cu umerii săi mîndri prăbuşindu-se, în timp ce ochii i se îmblînzeau, întristaţi.

– Vasăzică, e adevărat, contează atît de mult. Iar astea...

Îşi desfăcu degetele, lăsînd focul, sclipirea, aura pietrelor să se cearnă printre ele, pentru a se risipi pe mormînt.

– Nu sînt decît deşertăciune.

Jude privi, cu răsuflarea sacadată şi capul învîrtindu-i-se, cum nestematele se topeau în mici băltoace colorate, din care răsăreau flori proaspete şi simple.

– Visez, spuse ea încet, ameţită. Am adormit.

– Eşti trează, dacă ţi-o îngădui.

Acum necunoscutul vorbea tăios, cu o nerăbdare nervoasă.

– Mai priveşte şi dincolo de lungul nasului, măcar o dată, femeie, şi ascultă. Magia există. Dar puterea ei e o nimica toată pe lîngă dragoste. E o lecţie aspră pe care am învăţat-o, şi mult timp mi-a luat ca s-o învăţ. Nu fă aceeaşi greşeală. Acum nu mai e în joc numai inima ta.

Se ridică în picioare, pe cînd Jude stătea încremenită. Piatra inelului de pe degetul lui arunca scîntei şi se părea că pielea îi devenea luminoasă.

– Finn m-a salvat, trebuie să mă bizui pe un muritor pentru a începe totul, şi pe deasupra, o yankee. Magia există, repetă el. Aşa că, uită-te la ea şi fă-i faţă.

Îi mai aruncă o ultimă privire, plină de iritare mocnită, ridică ambele mîini spre cer într-un gest cuprinzător şi dramatic şi se mistui în văzduh.

„Visez," îşi zise năucă Jude, în timp ce se ridica în picioare, împleticindu-se.

„Am halucinaţii. Am stat prea mult timp să ascult poveşti cu zîne, prea mult timp am stat singură în casă, revăzîndu-le."

Îşi spusese că erau inofensive, dar se vedea clar că o împinseseră peste o anumită limită.

Coborî privirea spre mormînt, pe care străluceau culorile florilor proaspăt răsărite.

Cînd o străfulgerare îi atrase atenţia, se aplecă, întinse cu grijă mîna printre frumoasele petale şi culese un diamant mare cît o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi.

„E adevărat," îşi spuse, chinduindu-se să respire regulat. Îl vedea, îi simţea forma şi dogoarea rece dinăuntru.

Sau era nebună, sau tocmai purtase a doua convorbire cu Carrick, prinţul zînelor.

Înfiorîndu-se, îşi frecă faţa cu mîna cealaltă. O.K., oricum tot nebună era.

Atunci, de ce se simţea atît de-al dracului de bine?

Porni încet, pipăind cu degetul nestemata neprețuită ca un copil cu o pietricică drăguță. Trebuia să scrie totul, hotărî ea. Atent, concis. Cum anume arătase, ce spusese, tot ce se întîmplase.

Iar după aceea, avea să-ncerce să plaseze întîmplarea într-o oarecare perspectivă. Era o femeie cu studii. Fără-ndoială, avea să găsească o explicaţie raţională.

Cînd coborî panta spre casă, văzu pe alee mica maşină albastră, din care tocmai cobora Darcy Gallagher.

Darcy purta blugi şi un pulover roşu viu. Părul i se revărsa pe spate ca o mătase neagră. Jude oftă de invidie, în timp ce vîra prudentă diamantul în buzunarul pantalonilor marinăreşti.

Să arate şi ea o dată – măcar o dată – atît de superbă şi nepăsătoare, atît de plină de încredere în sine însăşi. Atinse absentă nestemata cu degetul şi-şi spuse că ar fi meritat preţul unui diamant.

Darcy o zări şi puse o mînă streaşină la ochi, în timp ce cu cealaltă îi făcea semne.

– Iată-te. Ai fost la o plimbare? E o zi excelentă, chiar dacă pentru disoară se-anunţă ploaie.

– Am vizitat-o pe Maude.

„Şi am vorbit cu un prinţ al zînelor care, înainte de a dispărea ca şi cum n-ar fi fost, mi-a lăsat un diamant cu care probabil aş putea putea să cumpăr o ţărişoară din Lumea a Treia." Cu un zîmbet moleşit, Jude se hotărî ca această informaţie s-o păstreze pentru ea.

– Tocmai am avut un meci cu Shawn şi-am luat-o cu maşina la drum ca să mă răcoresc.

Darcy trecu cu privirea peste pantofii lui Jude, fără

un interes prea vizibil, spera ea, încercînd să aprecieze cît de mult i s-ar fi potrivit numărul.

După părerea ei, Jude avea un gust fabulos în materie de pantofi.

– Pari cam palidă, observă ea, cînd Jude se apropie. Te simţi bine?

– Da, n-am nimic.

Cam jenată, îşi trase şuviţele de păr. Vîntul i le smulsese din panglică. Aşa, arăta neîngrijită, nu ciufulită fermecător, ca Darcy.

– Ce-ar fi intrăm în casă, la un ceai?

– A, mi-ar face plăcere, dar trebuie să mă duc înapoi. Cred că Aidan mă înjură deja.

Apoi zîmbi, cu un surîs de un farmec orbitor.

– Poate că, dacă vrei să vii cu mine pentru scurt timp, o să-i distragi atenţia şi va uita să mă jupoaie c-am plecat.

– Păi, eu...

Nu, îşi spuse, nu credea că i-ar fi putut face faţă lui Aidan Gallagher, cînd deja i se învîrtea capul.

– Trebuie neapărat să lucrez. Am de revăzut nişte însemnări.

Darcy îşi ţuguie buzele.

– Chiar îţi place, nu? Să lucrezi.

– Da.

„Surpriză, surpriză!"

– Îmi place foarte mult munca pe care o fac.

– Dacă era după mine, găseam toate scuzele posibile ca să nu muncesc.

Privirea strălucitoare a lui Darcy trecu peste casă, grădină, panta prelungă a colinei.

– Şi aş muri de singurătate, să stau aici de una singură.

– A, nu, e minunat. Liniştea, priveliştile... Totul.

Darcy ridică din umeri, cu un gest scurt de nemulţumire.

– Dar tu ai Chicago-ul, unde să te întorci.

Zîmbetul lui Jude păli.

– Într-adevăr. Mă pot întoarce la Chicago.

– Am să-l văd şi eu, într-o bună zi, se rezemă Darcy de maşină. Toate oraşele mari din America. Şi de peste tot. Şi cînd am s-o fac, voi călători cu clasa întîi, să nu încapă nici o îndoială.

Apoi izbucni în rîs, clătinînd din cap:

– Dar, deocamdată, mai bine să mă întorc pînă nu-mi născoceşte Aidan cine ştie ce altă pedeapsă hidoasă.

– Sper să mai treci, cînd ai mai mult timp.

Darcy îi aruncă din nou acea privire orbitoare, în timp ce se urca în maşină.

– Diseară am liber, slavă Domnului. Voi veni cu Brenna mai tîrziu, şi-o să vedem în ce belea reuşim să te băgăm. Îmi dai impresia că nu ţi-ar strica vreo cîteva probleme.

Jude deschise gura, neavînd habar cum să răspundă, dar fu scutită de acest efort cînd Darcy ambală motorul şi se repezi pe drum, conducînd la fel de nepăsătoare ca Brenna.

Capitolul 9

Sunt trei fecioare, scrise Jude, în timp ce ronțăia dintr-un biscuit, *şi fiecare repezintă o faţetă aparte a opiniilor tradiţionale despre feminitate.*

În unele poveşti, două sînt rele şi una bună, ca în mitul Cenuşăresei.

În altele sînt trei surori de sînge sau prietene bune, sărace, orfane sau care-şi îngrijesc un părinte bolnav.

Unele variante au unul sau mai multe personaje feminine, deţinătoare de puteri mistice. În aproape toate, fecioarele sînt indescriptibil de frumoase. Virtutea, exprimată prin virginitate, e de o importanţă vitală, indicînd că inocenţa sexualităţii fizice este un ingredient esenţial pentru constituirea unei legende.

Inocenţa, o misiune, sărăcia financiară, frumuseţea fizică. Aceste elemente se repetă într-un număr de poveşti care se perpetuă şi, de-a lungul genera-

ţiilor, au devenit legende. Intervenţiile bune sau rele, ale făpturilor de pe lumea cealaltă – ca să spunem aşa – reprezintă un alt element comun. Muritorul sau muritorii din poveste au de învăţat o lecţie morală sau de primit o răsplată pentru comportamentul lor altruist.

Aproape la fel de des, simpla frumuseţe şi inocenţa sînt recompensate şi ele.

Jude se rezemă de spătar, închizînd ochii. Aici o nimerise, nu?

Întrucît ea nu era nici frumoasă, nici inocentă, şi nu avea nici o putere sau dibăcie deosebită, nu părea să aibă şansă de a fi absorbită într-un basm cu final fericit.

Nu că ar fi vrut să fie.

Simpla idee de a ajunge faţă în faţă cu locuitorii unei coline a zînelor sau ai unui castel din cer, ori cu o vrăjitoare, rea sau nu, îi tulbura mintile.

I le tulbura îndeajuns, recunoscu ea, pentru a-şi închipui că nestematele se transformau în flori.

Prudentă, vîrî mîna în buzunar şi scoase piatra strălucitoare s-o mai examineze încă o dată.

Doar sticlă, se încredinţă ea, fatetată frumos, desigur, scînteind ca razele soarelui.

Dar tot sticlă era.

Una ar fi fost să accepte că locuia în aceeaşi casă cu o fantomă bătrînă de trei sute de ani. Acesta fusese un salt suficient de mare al imaginaţiei.

Dar putea considera că acest fenomen aparte fusese studiat şi documentat.

Parapsihologia nu era acceptată la nivel universal, însă unii savanţi de mare reputaţie şi cu o inteligenţă respectabilă credeau în formele de energie pe care laicii le numeau stafii.

Prin urmare, putea accepta aşa ceva. Putea explica raţional ceea ce văzuse cu propriii ei ochi.

Dar elfi, zîne şi... ce-or mai fi fost. Nu. A spune că doreai să crezi şi a declara că într-adevăr *credeai* erau două lucruri complet diferite.

Acela era momentul cînd indulgenţa înceta să mai fie inofensivă, devenind psihoză.

Nu existau nici un fel de prinţi chipeşi ai zînelor hoinărind pe coline, vizitînd cimitirele ca să poarte discuţii filosofice şi supărîndu-se apoi pe oamenii care treceau întîmplător pe-acolo.

Iar aceste zîne inexistente nu aruncau în stînga şi-n dreapta cu pietre preţioase pentru femei americane necunoscute.

Întrucît logica nu părea să se aplice situaţiei, trebuia să presupună că imaginaţia ei, care crease întotdeauna probleme, acum scăpase de sub control.

Nu trebuia decît s-o readucă pe linie şi să-şi vadă de lucru. Era foarte posibil să fi trecut printr-un soi de episod anormal.

O stare de irealitate în timpul căreia înglobase diverse elemente din cercetările ei. Faptul că se simţea aproape ridicol de sănătoasă, nu se înscria în ecuaţie.

Era posibil s-o fi ajuns din urmă stresul din ultimii cîţiva ani şi, cu toate că fizic se simţea sănătoasă, mintea ei putea avea de suferit.

Trebuia să consulte un neurolog bun şi să-şi facă un examen complet pentru a elimina ipoteza unei probleme fizice.

Şi să viziteze un bijutier competent, pentru a-i expertiza diamantul... sticla, se corectă ea.

Prima idee o speria, iar a doua o deprima, aşa că, sfidînd orice logică, amînă ambele soluţii.

Doar pentru cîteva zile, îşi făgădui ea. Avea să procedeze responsabil, dar nu încă.

Nu voia decît să lucreze, să se dedice cu tot sufletul articolelor.

Şi avea să reziste îmboldului de a merge la cîrciumă, pentru a petrecere seară prefăcîndu-se că nu se uita la Aidan Gallagher.

Urma să stea acasă, cu hîrtiile şi însemnările ei, apoi să meargă la Dublin peste cîteva zile, pentru a căuta bijutierul şi medicul.

Avea să cumpere cărţi, diverse alte lucruri, să admire peisajele.

O seară de muncă sănătoasă. După aceea, urma să-şi acorde cîteva zile pentru a colinda împrejurimile şi oraşele, satele şi colinele.

Avea să se distanţeze în mod firesc de poveştile pe care le culegea şi le studia, ceea ce urma s-o ajute la stabilirea propriei sale perspective înainte de a pleca la Dublin.

Cînd auzi bătaia în uşă, degetele i se împiedicară pe tastele computerului. Şi îi sări inima în piept. Aidan, fu primul ei gînd, acest lucru în sine fiind de ajuns ca s-o irite.

Sigur că nu putea fi Aidan, îşi spuse, chiar în timp ce se repezea la oglindă să-şi verifice părul. Trecuse de ora opt, iar el era ocupat la cîrciumă.

Totuşi, cînd coborî grăbită să răspundă, inima îi bătea cam repede. Deschise uşa şi abia apucă să clipească o dată din ochi.

- Am adus de mîncare, anunţă Brenna, intrînd cu o sacoşă maro proptită pe şold. Biscuiţi, cartofi pai şi ciocolată.

– Şi, mai ales, vin! ciocni cu zgomot Darcy cele trei sticle, în timp ce închidea nepăsătoare cu piciorul uşa în urma ei.

– A. Păi...

Jude n-o luase pe Darcy în serios, nu se putuse gîndi la vreun motiv pentru care ea sau Brenna ar fi vrut să vină.

Dar cele două tinere se îndreptau deja spre bu-

cătărie, într-un iureş de mişcare şi sporovăială.

– Aidan a încercat să mă reţină la muncă astă seară, ca să recuperez absenţa de azi. L-am băgat undeva, declară veselă Darcy, în timp ce punea vinul pe bufet. M-ar fi legat cu lanţuri de robinete, dacă nu eram iute de picior. Avem nevoie de un tirbuşon.

– E unul în...

– L-am găsit, o întrerupse Brenna, cu un zîmbet scurt spre Jude, în timp ce-l scotea din sertar. Să fi văzut ce urît s-a uitat la noi Aidan cînd am plecat din cîrciumă. „De ce n-o poţi aduce să beţi aici". Tot timpul bombăne şi mormăie.

– Pe urmă, continuă Darcy, scoţînd paharele, în timp ce Brenna destupa vinul, vede că iau trei sticle. Şi-ncepe să ne bată la cap că, vezi dumneata, Jude Frances nu ţine la băutură şi să nu care cumva să ţi se facă rău. De parcă ai fi cine ştie ce cătelandru şi să nu-ţi dăm prea multe resturi de la masă. Mari nătărăi mai sînt bărbaţii.

– Ei, ăsta-i un lucru excelent pentru care să închinăm primul toast.

Cu un gest înflorit, Brenna umplu cele trei pahare.

– Pentru creierii cît nuca ai masculului speciei, declară ea, punîndu-i lui Jude un pahar în mînă şi ridicîndu-l pe al ei.

– Binecuvîntaţi fie cu toţii, adăugă Darcy şi bău; apoi ochii îi scăpărară strălucitori spre Jude, care nu făcea decît să le privească lung. Bea, iubito, că pe urmă ne aşezăm şi-ncepem să discutăm părţile bune şi rele din vieţile noastre sexuale, ca să ne cunoaştem mai bine.

Jude luă o înghiţitură prelungă, apoi suflă zgomotos.

– Nu prea am cu ce să contribui la un subiect ca ăsta.

Darcy rîse, cu un sunet gutural, amuzat.

– Ei, da' Aidan şi-a pus în cap să schimbe situaţia, nu?

Jude deschise gura, apoi o închise la loc, hotărînd că la urma urmei cel mai bine era să tacă şi să bea.

– N-o mai tachina, Darcy.

Brenna rupse punga cu cartofi prăjiţi şi se avîntă în ea, apoi îi făcu cu ochiul:

– Mai întîi o-mbătăm, şi pe urmă scoatem totul de la ea.

– Şi după ce se-mbată, am s-o conving să mă lase să-i probez toate hainele.

Vorbeau atît de repede, încît Jude abia le putea urmări.

– Hainele mele?

– Ai o garderobă minunată, se trînti Darcy într-un scaun. Nu sîntem prea diferite ca măsuri şi coloraţie, aşa că mă gîndesc că unele dintre ele s-ar putea să-mi vină destul de bine. Cît porţi la pantofi?

– La pantofi? îşi privi Jude prosteşte încălţările.

– Ăă, vreo şapte jumate, medie.

– Astea-s măsurile americane, stai să calculez...

Darcy ridică din umeri şi sorbi o înghiţitură.

– Mă rog, e pe-aproape, ia scoate-ţi-i să văd cum îmi vin.

– Să-mi scot pantofii?

– Pantofii, Jude, licăriră ochii lui Darcy, în timp ce se descălţa şi ea. Încă două pahare, şi încercăm pantalonii.

– Fă bine şi n-o refuza, o sfătui Brenna, cu gura plină de cartofi prăjiţi. E o diavoliţă cu hainele, Darcy a noastră, şi-o să te bată la cap pînă mori, dacă nu accepţi.

Simţindu-se la fel de încurcată ca după-amiază, la mormîntul lui Maude, Jude se aşeză şi-şi scoase pantofii.

– Ooo! mîngîie Darcy pielea fină, ca o mamă dez-

mierdînd obrazul unui oopil. Parc-ar fi unt, nu?

Ridică privirea, cu o plăcere feminină pură întipărită pe față.

– Ce-o să ne mai distrăm!

– Deci, i-a intrat în cap că, dacă primisem să mă invite la cină de două ori şi-l lăsasem să-mi bage limba-n gură, chestie nici pe departe atît de excitantă pe cît o credea el, aş fi fost încîntată să mă despoi în pielea goală şi să-l las să sară pe mine. Sexul e un mod plăcut de a-ţi petrece timpul, continuă Darcy, în timp ce-şi lingea ciocolata de pe degete, dar jumătate din timp sau chiar mai mult, merită mai degrabă să-ţi lăcuieşti unghiile şi să te uiţi la televizor.

– Poate din cauza bărbaţilor pe care-i laşi să se ţină după tine, gesticulă Brenna cu paharul. Sunt aşa de orbiţi, încît ajung să bîjbîie. Tu, fata mea, ai nevoie de un bărbat cinic, egocentric şi vaintos pînă-n măduva oaselor, la fel ca tine.

Jude se înecă, scuipînd vinul, convinsă că insulta avea să provoace o ceartă, dar Darcy nu făcu decît să zîmbească vicleană:

– Şi cînd îl găsesc, cu condiţia să fie bogat ca Midas, am să mi-l înfăşor uite-aici, pe degetul mic, ridică ea mîna. Şi-am să-i permit să mă trateze ca pe o regină.

Brenna pufni, luînd încă un pumn de cartofi prăjiţi.

– Da, iar în clipa cînd o s-o facă, te va plictisi de moarte. Perversă mai e Darcy a noastră, îi spuse ea lui Jude. Vezi, tocmai de-asta o iubim. Pe cînd eu, sînt genul de femeie simplă şi directă. Caut un bărbat care să mă privească drept în ochi şi să vadă cine şi ce sînt...

Bău, cu un rîs afectat.

– Şi pe urmă, să cadă în genunchi şi să-mi promită totul.

– N-au să te vadă niciodată aşa cum eşti.

Şocată, Jude privi în jur să vadă cine vorbise, apoi îşi dădu seama că ea era aceea.

– Nu? întrebă Brenna, înălţînd din sprîncene, în timp ce îi umplea iarăşi paharul.

– Nu văd decît o reflectare a propriei lor percepţii. Tîrfă sau înger, mamă sau copil. În funcţie de viziuna lor, se simt îndemnaţi să apere, să cucerească sau să exploateze. Sau, să te trateze ca pe un obiect, murmură ea în continuare. Folosit şi aruncat cu nepăsare.

– Şi mai zici de mine că-s cinică, replică Darcy, cu un zîmbet afectat spre Brenna. Deci, şi tu ai fost aruncată la gunoi, Jude?

Jude simţea o vibraţie plăcută în sînge, iar capul i se învîrtea delicios. Latura ei logică susţinea că vinul era cauza.

Dar inima, sufletul plin de dorinţă, ştia că i se datora companiei. Erau între fete. Niciodată în viaţa ei nu-şi făcuse de cap o seară cu fetele.

Luă un cartof prăjit, îl examină, muşcă din el şi oftă.

– În iunie se împlinesc trei ani de cînd m-am măritat.

– Te-ai măritat? se aplecară spre ea Brenna şi Darcy.

– Şi peste şapte luni, a venit acasă şi mi-a spus caim că-i părea foarte rău, dar se îndrăgostise de alta. Considera că era mai bine pentru toată lumea dacă pleca în aceeaşi seară, şi imediat am depus actele de divorţ.

– Auzi ce mitocan!

Plină de o mare compasiune, Brenna turnă vin pentru toată lumea.

– Canalia!

– Nu tocmai. A procedat cinstit.

– Mă fut în ea de cinste. Sper că l-ai jupuit de i-au

mers fulgii, scînteiară cu răutate ochii lui Darcy. Abia şase luni şi ceva de căsnicie, şi să se îndrăgostească de alta? Abia dacă a aşteptat să se schimbe aşternutul patului nupţial. Şi tu ce-ai făcut?

– Ce să fac? se încruntă Jude. A doua zi, am băgat ate1e.

– Şi i-ai luat tot ce avea.

– Nu, vai de mine, o privi ea cu gura căscată, sincer şocată de idee. Fiecare a luat doar ceea ce-i aparţinea. A fost foarte civilizat.

Întrucît Darcy părea să fi amuţit de uimire, Brenna preluă ştafeta.

– Dacă vrei chiar să ştii, divorţurile civilizate sînt cauza tuturor căsniciilor destrămate. Eu, una, prefer un scandal monstru, cu urlete, pumni şi farfurii sparte. Dacă am iubit un bărbat atît de mult încît să jur că mă unesc cu el pe viaţă, l-aş face să plătească scump, cu sînge şi carne, dacă mă aruncă la gunoi.

– Nu l-am iubit.

În clipa cînd rosti aceste cuvinte, Jude rămase cu gura căscată.

– Vreau să zic... nu ştiu dacă l-am iubit. Doamne, e îngrozitor, sună oribil! Abia acum mi-am dat seama. Habar n-am dacă l-am iubit pe William sau nu.

– Mă rog, eu continui să zic că a fost un nesimţit şi trebuia să-i dai un şut în cur şi să-l arunci la cîini, că l-ai iubit, că nu l-ai iubit.

Darcy alese o prăjiturică de casă de-a lui Mollie O'Toole şi muşcă din ea cu poftă.

– Îţi dau cuvîntul meu – de fapt, jur acum şi aici – că indiferent cu ce bărbat voi fi, şi indiferent cînd, eu am să hotărăsc cînd terminăm. Iar dacă încearcă să fugă înainte de-a fi eu gata, va plăti cîte zile o avea.

– Bărbaţii nu părăsesc femeile ca tine, interveni Jude. Tu eşti genul de femeie pentru care le părăsesc pe cele ca mine...

Îşi trase respiraţia.

– N-am vrut să... eu voiam doar...

– Nu-ţi face griji. Cred că ai vrut să-mi faci un compliment.

Şi, mai mult încîntată decît ofensată, Darcy o bătu pe braţ.

– Şi mă mai gîndesc că, dacă ai limba atît de slobodă, înseamnă că ai băut destul vin ca să mă laşi să mă joc cu hainele tale. Hai să mergem cu toate astea sus.

Jude nu ştia ce să răspundă. Poate pentru că niciodată nu avusese surori care să-i dea iama prin dulapuri.

Nici una dintre prietenele sale nu manifestase vreun interes mai deosebit pentru garderoba ei, cu excepţia obişnuitelor comentarii faţă de cîte o jachetă sau fustă nouă.

Niciodată nu se considerase o mare cunoscătoare într-ale modei şi tindea spre liniile clasice şi materialele de calitate.

Dar, după sunetele înfundate care se auzeau din dulapul unde îşi îngropase Darcy capul, garderoba lui Jude căpătase lustrul comorii lui Aladdin.

– O, ia te uită ce mai pulover! E de caşmir! smulse Darcy articolul verde vînătoresc cu col-roul, frecîndu-şi-l cu voluptate de obraz.

– Ţine bine de cald, începu Jude, după care rămase cu gura căscată, cînd Darcy se dezbrăcă de bluză.

– Mai bine fă-te comodă, îi recomandă Brenna, întinzîndu-se pe pat, cu picioarele încrucişate la glezne şi paharul de vin în mînă. O să dureze ceva timp.

– Fin ca un poponeţ de bebeluş, gînguri Darcy, pozînd în faţa oglinzii. Senzaţional, dar culoarea e cam închisă pentru mine. Mai degrabă ţie ţi-ar veni, Brenna.

Veselă, şi-l scoase şi îl aruncă pe pat.

– Aruncă-i o privire.

Absentă, Brenna pipăi cu degetul mîneca puloverului.

– E plăcut la atingere.

Aşezîndu-se pe pat, Jude o privi pe Darcy cum proba o bluză de mătase crem.

– Ăă, mai am şi altele, dincolo.

Capul lui Darcy sări în sus ca al unui lup adulmecînd oile.

– Mai ai?

– Da, ăă, haine subţiri şi vreo două ţinute de cocktail pe care mi le-am adus în caz că...

– Vin imediat.

– Hai c-ai brodit-o bine! decretă pe un ton tragic Brenna, în timp ce Darcy o zbughea din cameră. Acum în veci nu mai scapi de ea.

Punîndu-şi vinul deoparte, se descheie la cămaşă. Cînd din camera vecină se auzi un chiţăit încîntat, Brenna îşi dădu ochii peste cap şi luă pe ea puloverul.

– Vai, dar e delicios, se ridică ea să se vadă în oglindă, surprinsă de moliciunea lînii fine pe piele. După cum îmi stă, arăt aproape ca şi cum aş avea şi eu ţîţişoare.

– Ai o siluetă superbă

Deşi nu fusese niciodată acuzată de vanitate, Brenna se învîrti în faţa oglinzii:

– Totuşi, ar fi frumos să am sîni. Cred că soră-mea Maureen i-a luat şi pe-ai mei. Era dreptul meu să am, fiind cea mai mare.

– Ai nevoie de un sutien ca lumea, declară Darcy, în timp ce revenea îmbrăcată cu o rochie neagră de cocktail, cu un maldăr de haine în braţe. Ca să foloseşti ce ţi-a dat Dumnezeu, nu să le laşi să se fleşcăie. Jude, rochia asta e splendidă, dar zău că trebuie să-i mai tai un deget, două, de la poale.

– Eu sînt mai înaltă ca tine.

– Nu cu mult. Ia, puneți-o și s-aruncăm o privire.

– Păi, eu...

Însă Darcy o scotea deja. Avînd în față o femeie în chiloți și sutien, cu o rochiță neagră în mîini, Jude fu nevoită s-o ia.

Înghiți în sec, înainte de a-și alunga pudoarea, pentru a începe să se dezbrace.

– Știam eu că ai picioare frumoase, dădu din cap cu admirație Darcy. De ce ți le-oi fi ascunzînd sub o rochie ca asta? Mai are nevoie s-o scurteze cu încă un deget cel puțin, nu-crezi, Brenna?

Încă pe jumătate goală, Darcy îngenunche și îndoi tivul, studiind rezultatul cu buzele strînse.

– Un deget jumate, și-ai s-o porți cu pantofii ăia negri, cu toc cui și deschiși la vîrf. Ai să fii mortală.

Dădu din cap, apoi se ridică să probeze o pereche de pantaloni gri, ca niște burlane.

– Ia pune rochia acolo, și-ți scurtez eu tivul.

– Nu, zău așa, nu trebuie...

– Ca plată, continuă Darcy, cu o lucire strengărească în ochi, pentru că mă lași să-ți iau cu împrumut hainele.

– Darcy e îndemînatică la cusut, o asigură Brenna. Nu-ți face griji.

Molipsită și ea de spiritul petrecerii, găsi un blezăr gri închis și îl luă peste pulover.

– Încearcă și vesta asta, ca să arăte mai vesel, îi propuse Jude, scoțînd la iveală o vestă cu pătrățele mici, verzi și bordo.

– Ai ochi buni, zîmbi aprobator Darcy, strîngînd-o cu un braț. Și-acum, Brenna, mai adaugă o chestie cît mai scurtă în chip de fustă, și-au să cadă-n limbă bărbații după tine.

– Nu vreau să cadă-n limbă. Pe urmă, nu mai știu cum să scap de ei.

– Cînd au căzut destui, calci peste trupurile lor şi mergi mai departe.

Darcy găsi un taior albastru ca ardezia şi trase fusta pe ea.

– Ai de gînd să-i dai un brînci lui Aidan, nu, Jude?

– Un brînci?

– Şi fusta asta trebuie să fie ridicată aici. Un brînci, reluă ea. Încă nu te-ai culcat cu el, aşa-i?

– Păi...

Făcu un pas înapoi, pentru a-şi lua din nou paharul cu vin.

– Nu, n-am făcut-o.

– Nici nu credeam.

Darcy făcu o piruetă, pentru a se uita cum îi cădea jacheta la spate.

– Mă aşteptam să-ţi lucească mai tare ochii, dacă ai fi avut o tăvăleală cu el.

Experimentînd, îşi ridică părul, întorcîndu-se încoace şi-ncolo, şi imaginîndu-şi cum ar fi fost să ia cu împrumut micii cercei de argint pe care-i văzuse la urechile lui Jude.

– Ai să te culci cu el, nu?

– Darcy, nesimţito, o faci să se simtă prost.

– Dar de ce? Darcy îşi lăsă părul să cadă, încercînd să aleagă dintre două perechi de pantofi de culoarea oşului. Toate trei sîntem femei şi nici una nu mai este virgină. Nu-i nimic în neregulă cu sexul, nu-i aşa, Jude?

„Nu roşi," îşi impuse Jude. „*N-ai* să roşeşti."

– Nu, evident că nu.

– Iar Aidan cred că are un talent nemaipomenit, rîse Darcy, în timp ce Jude mai lua o gură de vin. Deci, cînd vei face treaba aia cu el, Brenna şi cu mine ţi-am fi recunoscătoare să ne povesteşti unele detalii, de vreme ce, pe moment, nici una nu avem vreun bărbat cu care să ne tăvălim.

– Nimic nu e mai plăcut ca discuțiile despre sex, decît sexul propriu-zis, comentă Brenna, în timp ce zărea în șifonier o bluză cu dungi. Dintre noi trei, tu ai cele mai mari șanse, în viitorul previzibil. E, în aprope un an, nu m-am apropiat mai mult decît la nivelul unui pumn dat lui Jack Brennan, pentru că a-ncercat să mă pipăie în noaptea de Anul Nou – și nici acum nu-s sigură că de fapt nu întindea doar mîna după o halbă, cum zice el.

Scoțîndu-și cămașa, se așeză și mai turnă vin.

– Eu, una, știu cînd un bărbat mă dorește pe mine, sau o bere, își înclină Darcy capul în fața oglinzii.

Arăta destul de elegantă, își zise ea. Ca o doamnă pe care o așteaptă fel de fel de locuri și fapte minunate. La ce porți costumul ăsta, Jude?

– Păi, la întîlniri profesionale, conferințe, prînzuri de afaceri...

– Prînzuri, oftă Darcy, învîrtindu-se încet în loc. În cine știe ce restaurante sau săli de bal, unde servesc ospătari cu sacouri albe.

– Și cel mai grețos pui-surpriză de săptămîna asta, răspunse Jude, zîmbind. Plus cel mai plicticos vorbitor pe care l-a putut găsi comitetul.

– Fiindcă te-al obișnuit tu cu ele.

– M-am obișnuit atît de mult, încît aș fi fericită să știu că nu va mai trebui să particip la nici unul. Am fost o universitară jalnică.

– Nu mai spune?

Brenna îi umplu din nou paharul, înainte de a-și lua înapoi propriul ei pulover.

– Groaznică. Nu puteam suferi planificarea cursurilor, faptul că trebuia să știu toate răspunsurile și să notez lucrările scrise. Și, peste toate astea, politica și protocolul.

– Atunci, de ce ai făcut-o?

Distrasă, Jude întoarse capul spre ea.

Darcy era atît de încrezătoare, se simţea atît de bine cu sine însăşi, chiar în timp ce stătea avînd pe ea un sutien de bumbac şi fusta altei femei.

Cum putea fi o persoană atît de sigură cine şi ce era, nu putea şti. Pur şi simplu nu putea.

– O aşteptau alţii din partea mea, răspunse ea, într-un tîrziu.

– Şi faci întotdeauna ceea ce aşteaptă alţii de la tine?

Jude expiră prelung, luîndu-şi paharul cu vin.

– Mă tem că da.

– I-auzi.

Cuprinsă de afecţiune, Darcy îi luă faţa în mîini şi o sărută.

– Lasă c-o dregem noi.

Cînd fu golită şi a doua sticlă de vin, dormitorul era un dezastru. Brenna avusese inspiraţia să aprindă focul, pornind apoi să caute brînză şi biscuiţi.

Stătea aşezată pe jos, cam dezamăgită că pantofii lui Jude erau prea mari pentru ea.

Nu că ar fi avut unde să-i poarte, dar erau teribil de eleganţi.

Jude zăcea tolănită pe pat, cu bărbia rezemată în pumni, privind-o pe Darcy cum proba la nesfîrşit diverse combinaţii de haine.

Expresia neghioabă de pe propria ei faţă o făcea să se întrebe dacă era ameţită, sau beată de-a binelea.

Din cînd în cînd, sughiţa încet.

– Prima dată, povestea Darcy, a fost cu Declan O'Malley, şi am jurat să ne iubim o veşnicie. Aveam şaişpe ani şi abia bîjbîiam. Am făcut-o pe-o pătură, pe plajă, într-o noapte cînd am şters-o amîndoi de-acasă. Şi dă-mi voie să-ţi spun, nu e nimic romantic în a te rostogoli pe nisip, chiar şi cînd ai şaişpe ani şi eşti

bătut în cap ca o ridiche.

– Cred că e dulce, spuse visătoare Jude, imaginîndu-şi lumina lunii, foşnetul valurilor şi două trupuri tinere strălucind în văpaia dragostei şi a descoperirii. Ce s-a întîmplat cu Declan O'Malley?

– Păi, veşnicia noastră a durat cam trei luni, după care ne-am văzut de altele. Acum doi ani, a băgat-o pe Jenny Duffy în belea, aşa că s-au căsătorit şi-au mai făcut o fată, pe lîngă prima. Şi par destul de fericiţi.

– Mi-ar plăcea să am copii, se răsuci Jude să-şi caute vinul; începuse să aibă gust de ambrozie. Cînd am discutat problema, William şi cu mine...

– Aţi discutat-o, va să zică? o întrerupse Brenna şi, în calitatea ei de paharnic, îi turnă lui Jude încă o porţie.

– A, da, într-un mod foarte logic, practic şi civilizat. William era întotdeauna foarte civilizat.

– Cred că lu' William ăsta îi trebuia un şut în cur.

Brenna îi înapoie paharul, ferindu-se, pentru a nu fi stropită pe păr de vinul care sări prin aer, cînd Jude izbucni în rîs.

– Studenţii lui l-au poreclit Acritura Powers. Aşa-l cheamă, William Powers. Sigur că eu, fiind o intelectuală modernă, mi-am păstrat numele de familie, aşa că n-am avut atîtea complicaţii la divorţ. Oricum... ce spuneam?

– Cît de civilizat e Acritură Powers.

– A, da. William a hotărît să aşteptăm între cinci şi şapte ani. După care, dacă circumstanţele erau acceptabile, urma să discutăm din nou dacă să avem un copil sau nu. Dacă ne hotăram să-l facem, aveam să ne interesăm şi să alegem cea mai potrivită creşă, instituţiile preşcolare, iar după ce aflam sexul copilului, am fi stabilit un plan de învăţămînt pe care să-l urmeze pînă la colegiu.

– Colegiu? se întoarse Darcy spre ea. Înainte de naşterea copilului?

– William era foarte înainte-gînditor.

– Pentru un om care gîndeşte cu fundul.

– Nu cred că era atît de rău pe cît îl fac eu să pară, se încruntă Jude, privind în paharul cu vin. Probabil. E mult mai fericit cu Allyson.

Spre propria-i stupoare, ochii i se umplură de lacrimi.

– Cu mine, pur şi simplu n-a fost fericit în căsnicie.

– Canalia.

Biruită de compasiune, Darcy abandonă dulapul şi se aşeză pe pat, pentru a o cuprinde pe Jude cu un braţ pe după umeri.

– Nu te-a meritat.

– Nici un minut, lăsaţi-l naibii, fu Brenna de acord, bătînd-o pe Jude pe genunchi. Fir-ar al dracu' de nenorocit constipat şi fustangiu. Tu faci cît o sută de Allysoane.

– E blondă, preciză Jude, trăgîndu-şi nasul. Şi are nişte picioare care-i pornesc din gît.

– Vopsită, fac pariu, nu se lăsă Darcy. Şi tu ai picioare minunate. Superbe. Nu-mi mai pot lua ochii de la ele.

– Serios? se şterse Jude cu o mînă la nas.

– Sunt fabuloase, îi mîngîie Brenna pulpa, încurajator. Cred că-n fiecare seară la culcare plînge că te-a pierdut.

– Of, la naiba! explodă Jude. Era un plicticos împuţit. N-are decît să şi-o ţină pe Allyson.

– Probabil nici nu mai poate scăpa de ea, comentă Darcy, făcînd-o să pufnească în rîs.

– În fie, eu cu siguranţă n-aud niciodată îngerii cîntînd. Mă simt excelent, îşi frecă ea faţa cu mîinile, ştergîndu-se de lacrimi. În viaţa mea n-am mai avut nişte prietene care să vină la mine, să se-mbete şi

să-mi arunce hainele prin toată casa.

– Poți conta pe noi, îi strînse Darcy mîna, cu putere.

La un moment dat, în timpul celei de-a treia sticle de vin, Jude le povesti ce văzuse – ce i se păruse că văzuse – în cimitirul vechi.

– Se transmite prin sînge, dădu din cap Darcy, înțelepțește. Bătrîna Maude avea clarviziune, şi vorbea adesea cu Cei Buni.

– Hai, lasă-mă.

La comentariul lui Jude, Darcy nu făcu decît să-şi înalțe elegant o sprînceană.

– Auzi cum vorbeşte femeia care tocmai a descris două întîlniri cu un prinț al zînelor.

– N-am spus nici un moment asta. Am spus că l-am întîlnit de două ori pe omul ăsta ciudat. Sau, aşa am crezut. Mă tem că am o tumoră pe creier.

Simpla idee o făcu pe Brenna să se strîmbe.

– Prostii. Eşti sănătoasă tun.

– Dacă nu e asta, dacă nu există nici o cauză fizică, atunci înseamnă că sînt pur şi simplu nebună. Nu uitați, sînt psiholoagă, le aminti ea. Mă rog, am fost, mediocră, dar totuşi am destulă experiență ca să recunosc simptomele unei disfuncții mintale serioase.

– Şi de ce, mă rog? întrebă Brenna. Din cîte-mi dau eu seama, eşti cea mai logică dintre femei. Mama mea consideră că din cauza asta, şi dintr-a manierelor tale de doamnă, o să ai o influență bună asupra mea.

Îi dădu un pumn uşor, vesel, în umăr.

– Şi-n ciuda faptului că oricum îmi placi.

– Chiar mă placi, aşa e?

– Sigur că da, şi Darcy la fel, şi nu numai pentru hainele tale elegante.

– Normal că n-o plac pe Jude a noastră pentru hainele ei, confirmă Darcy, pe un ton indignat. O plac

şi pentru farafastîcurile ei.

Şi cu asta, se prăpădi de rîs.

– Glumesc. Sigur că ne placi, Jude. Eşti o companie nostimă şi, de cele mai multe ori, e o ciudăţenie delicioasă să te ascultăm.

– Ce frumos, se umplură din nou ochii lui Jude de lacrimi. E atît de plăcut să ai prietene, mai ales cînd sau mori de cancer la creier, sau baţi cîmpii ca un nebun de legat.

– Nici una, nici alta. L-ai văzut pe Carrick din neamul zînelor, declară Brenna. Hoinărind pe coline, deasupra plutei, pînă i se va alătura Lady Gwen.

– Chiar crezi asta?

Acum, i se părea posibil, într-un mod cum nu se putuse – cum nu permisese ea – cu doar cîteva ore în urmă.

– Crezi în fortăreţe ale zînelor, stafii şi vrăji care durează secole? N-o spui doar ca să mă faci să mă simt mai bine?

– În nici un caz.

Înfăşurată în halatul gros al lui Jude, Brenna se aruncă asupra resturilor de ciocolată.

– Cred în multe, pînă la proba contrară. Din cîte ştiu eu, nimeni nu a dovedit vreodată cu certitudine că sub dealurile de pe-aici nu există fortăreţe ale zînelor, iar oamenii spun mai des că sînt decît că nu sînt.

– Da! o bătu Jude pe umăr, cu entuziasm, deşi era cam turtită de vin. Exact asta voiam şi eu să spun. Legendele se perpetuează şi, adesea, repetarea le face să dobîndească aparenţa adevărului. Personajul istoric Arthur devine legendarul Arthur, prin adaosul spadelor magice şi al lui Merlin. Vlad Ţepeş devine vampir. Doftoroaiele, bătrînele înţelepte ale satelor, devin vrăjitoare - şi aşa mai departe. Tendinţa omenească de a dezvolta, de a extrapola, de a garnisi cu fantezie pentru a face poveştile să fie mai distractive

le transformă în legende pe care apoi anumite grupuri le adoptă în culturile lor ca pe nişte fapte.

– Ascult-o, numai. Nu-i aşa că le zice de toată frumuseţea?

Încîntată că avea pe ea unul dintre pulloverele de caşmir, Darcy îşi ţuguie buzele, gînditoare.

– Şi sînt sigură, Jude dragă, că în ceea ce ai spus există şi vreun lucru profund şi miraculos, chiar şi pentru cineva care se pretinde a fi un psiholog mediocru. Dar mie pe moment mi se par simple gogoşi. L-ai văzut sau nu l-ai văzut pe Carrick al zînelor, chiar azi?

– Am văzut pe cineva. Nu s-a prezentat.

– Şi acest cineva a dispărut ca prin farmec, în faţa ochilor tăi?

Jude se încruntă:

– Mie mi s-a părut că da, dar...

– Nu, nici un „dar", numai faptele. Aşa se procedează, nu, logic vorbind? Dacă a vorbit cu tine, înseamnă că vrea ceva de la tine, de vreme ce n-am auzit să fi vorbit cu nimeni altcineva în afară de bătrîna Maude, de cînd mă ştiu eu. Tu ce zici, Brenna?

– Nu, nici eu n-am auzit. Ţi-a fost frică de el, Jude?

– Nu, evident că nu.

– Atunci e bine. Cred că ai fi ştiut, dacă voia să-ţi facă vreun rău. Probabil se simte singur şi o doreşte lîngă el pe aleasa inimii lui. Trei sute de ani, comentă ea, cu dor. E o mîngîiere, să ştii că dragostea poate dura atîta.

– Cît de romantică eşti, Brenna, spuse Darcy căscînd şi ghemuindu-se într-un fotoliu. Dragostea durează atîta timp cît există dorul. Pune-i pe amîndoi să trăiască împreună, şi-n şase luni au să se mîrîie şi muşte ca doi cîini turbaţi.

– N-ai găsit tu niciodată un bărbat destul de curajos ca să-ţi cucerească inima.

Darcy ridică din umeri, cuibărindu-se şi mai bine.

– Şi nici n-am de gînd să-i dau vreunuia şansa. Dacă-i ţii la distanţă, rămîi stăpînă pe situaţie. Lasă-i să devină stăpîni pe tine, şi s-a zis!

– Cred că mi-ar plăcea să fiu îndrăgostită...

Lui Jude i se închideau ochii.

– Chiar dacă doare. Cînd eşti îndrăgostită, nu te poţi simţi banal, nu?

– Nu, dar cu siguranţă poţi să te simţi prost, mormăi Brenna.

Jude rîse încet, în timp ce adormea.

Capitolul 10

Cînd Jude se trezi, în capul ei dansau un step vioi nişte dansatori mici, încălţaţi cu galenţi butucănoşi. Putea număra bătăile, fiecare tropăit mărunt în tîmple. Era mai mult ciudat decît neplăcut, iar pleoapele îi tresăriră spasmodic, cînd deschise cu prudenţă ochii.

Lumina o făcu să-i închidă la loc, cu un şuierat printre dinţi, apoi îi întredeschise din nou, mai prudentă.

Peste tot zăceau haine. La început, crezu că avusese loc cine ştie ce furtună violentă, un soi de tornadă ca-n „Vrăjitorul din Oz", care îi învîrtise lucrurile, aruncîndu-le care-ncotro prin cameră.

Aşa s-ar fi explicat şi de ce zăcea de-a curmezişul patului, pe jumătate goală, cu faţa în jos.

Cînd auzi o foială înceată sub pat, i se opri respiraţia, accelerîndu-i-se apoi imediat.

Îşi imagină că erau rozătoare, în cel mai bun caz; în cel mai rău, nu se îndoia că era una dintre acele mici păpuşi maniace care se însufleţesc şi vin cu cuţie şi alte alea să taie mîinile şi picioarele oamenilor, dacă aceştia sînt neatenţi să şi le lase atîrnînd peste marginea patului.

Încă din copilărie avusese coşmaruri cu acele păpuşi hidoase şi niciodată nu-şi lăsa vreun membru să depăşească marginile patului. Pentru orice eventualitate.

Indiferent ce se afla acolo, era singură şi trebuia să se apere. Din fericire, pe pernă zăcea întîmplător un escarpin albastru-închis.

Fără a se gîndi cum ajunsese acolo, Jude apucă pantoful ca pe o armă şi se încordă.

Cu dinţii încleştaţi, se tîrî spre marginea patului şi privi în jos, pregătită pentru orice.

Brenna zăcea pe covor, înfăşurată ca o mumie în halatul gros al lui Jude, cu capul rezemat pe un morman de pulovere şi o sticlă goală de vin la picioare.

Jude se holbă la ea, închise strîns ochii, apoi îi deschise iarăşi, să mai vadă o dată.

Dovezile erau în faţa ei. Irefutabile. Sticle de vin, pahare, farfurii goale, haine împrăştiate.

N-o invadaseră rozătoarele, nici păpuşile diabolice. Găzduise o beţie.

Hohotul i se ridică în gît şi fu nevoită să-şi îngroape repede faţa în aşternutul răvăşit, de teamă să n-o rezească pe Brenna, după care ar fi trebuit să-i explice de ce stătea aplecată peste marginea patului, rîzînd ca o smintită.

Cît de şocaţi ar fi fost, prietenii, asociaţii şi rudele ei, dacă vedeau cum arăta casa în dimineaţa de după dezmăţ!

Ţinîndu-se de burta care o durea, se răsuci cu faţa în sus, privind bucuroasă tavanul.

Viața ei de distracții din Chicago constase întotdeauna în dineuri sau întruniri planificate cu cea mai scrupuloasă grijă, cu muzica de fundal aleasă la fel de atent ca soiurile de vin potrivite.

Şi dacă cineva bea un păhărel în plus, problema se rezolva întotdeauna discret. Gazda nu sucomba niciodată pe pat, vai de mine, ci îşi conducea cu grație oaspeții la uşă şi apoi făcea ordine, cu mult simț de răspundere.

În viața ei nu i se întîmplase să se ghemuiască un musafir pe jos şi niciodată nu se trezise a doua zi dimineața chinuită de mahmureală.

Îi plăcea.

Îi plăcea atît de mult, încît dorea să scrie imediat în jurnal despre cele întîmplate. Se dădu jos din pat, strîmbîndu-se, apoi zîmbind, cînd simți cum îi bubuia capul. Prima mahmureală din viața ei! O minune!

Ieşi tiptil, fascinată la gîndul de a consemna totul în jurnal.

Apoi urma să facă un duş şi să fiarbă cafeaua. Plus un mic dejun copios pentru musafire.

Musafirele, îşi aminti ea dintr-o dată. Unde Dumnezeu era Darcy?

Jude primi răspunsul în clipa cînd intră în micul cabinet. Movila de sub pătura pătuțului nu putea fi decît Darcy, ceea ce însemna că notațiile din jurnal trebuiau să mai aştepte.

Oricum, îşi spuse Jude, amuzată şi încîntată că noile sale prietene se simțeau ca la ele acasă. În ciuda durerii de cap, intră la duş aproape dansînd.

Fusese cea mai frumoasă noapte din viața ei.

Nu-i păsa cît de jalnic suna această declarație, îşi spuse ea, în timp ce-şi vîra capul sub stropii de apă fierbinte.

Fusese minunat – conversațiile, rîsetele, toate aiurelile.

Acele două femei atît de interesante veniseră la ea, se simțiseră bine, o făcuseră să participe la prietenia dintre ele.

O prietenie. Nimic mai simplu. Şi nu avea nici o legătură cu şcoala unde învățase, cu meseria din care trăia, cu oraşul copilăriei. Nu contase decît cine era ea, ce avea de spus, ce gîndea şi simțea.

Şi, lucru deloc neglijabil, garderoba ei, adăugă Jude, cu un chicotit. Dar îmbrăcămintea nu era decît o reflectare a personalității, nu? Cel puțin, reflectau modul cum se vedea ea pe sine însăşi. Şi de ce n-ar fi fost măgulită că o femeie frumoasă ca Darcy Gallagher îi admira hainele?

Continuînd să zîmbească, ieşi să se şteargă, apoi luă două aspirine din dulăpiorul cu medicamente.

Se înfăşură cu prosopul, gîndindu-se că putea găsi ceva de luat pe ea doar căutînd pe podeaua dormitorului, după care, cu părul ca o claie de bucle ude, ieşi în hol.

Primul țipăt ar fi putut să spargă geamurile – cu siguranță, îi arse beregata şi-i stîrni un junghi prin capul maltratat. Al doilea sună mai mult ca un chițăit, cînd îşi strînse prosopul la piept, privindu-l pe Aidan.

– Iartă-mă că te-am speriat, iubito, dat am ciocănit – şi în față, şi în spate – înainte de a intra.

– Eram... eram sub duş...

– Văd şi eu.

Şi ce mai încîntare a ochiului, îşi zise Aidan, toată umedă şi înroşită, cu părul căzîndu-i peste umeri ca nişte frînghii ude. Castaniul său închis, lucios, contrasta cu pielea albă şi trandafirie.

Îi fu necesar un mare efort de voință ca să nu se apropie, pentru a o muşca de unde se nimerea.

– Nu... nu poți să intri aşa, hodoronc-tronc.

– Mă rog, uşa din spate era descuiată, cum se obişnuieşte pe-aici.

Zîmbea în continuare, privind-o drept în ochi. Deşi era tentant – mai mult decît tentant – să-şi lase privirea să coboare.

– Şi am văzut camionul Brennei parcat pe stradă, aşa că mi-am spus că ea şi Darcy sînt încă aici. Mai sînt, aşa-i?

– Da, dar...

– Trebuie s-o iau pe Darcy. Azi e în schimbul de la amiază şi are obiceiul să uite chestiile astea.

– Nu ne-am îmbrăcat.

– Asta se vede cu ochiul liber, iubito, deşi am încercat să nu comentez. Însă dacă tot ai adus vorba, aş vrea să spun că-n dimineaţa asta arăţi fermecător. Proaspătă ca un trandafir şi...

Mai făcu un pas, adulmecînd-o.

– ...de două ori mai parfumată.

– Cum să doarmă omul, cu atîta trăncăneală în jur?

Jude tresări, cînd vocea Brennei erupse din dormitor.

– Sărut-o odată, Aidan, pentru numele înduratului Dumnezeu, şi nu mai daţi din gură!

– Păi, eu tocmai mă pregăteam...

– Nu!

Ţipătul fu atît de prostesc, încît Jude îşi dori imediat să o înghită pămîntul de vie. Nu avu altă singura soluţie decît să se repeadă îndormitor, pentru a înhăţa un pulover. Înaine de a fi apucat să-şi croiască drum prin maldărele de haine pînă la o pereche de pantaloni, Aidan intrase în urma ei.

– Maică Precistă, ce ritualuri femeieşti secrete pot avea efecte ca astea?

– Iisuse, Aidan, mai tacă-ţi clanţa, bine? Îmi cade capu' de pe umeri.

Aidan se lăsă pe vine, lîngă ghemul de păr roşcovan.

– Ştii bine că vinul îţi dă dureri de cap, fătuco, dacă nu te opreşti la timp.

– Bere n-am avut, mormăi Brenna.

– Ce să-i faci? Noroc că am adus Leacul Gallagher.

– Chiar l-ai adus? se răsuci ea, cu faţa palidă şi ochii cîrpiţi spre el, agăţîndu-i-se de mînă. Cu-adevărat? Dumnezeu să te ţină, Aidan. Omul ăsta-i un sfînt, Jude. Un sfînt, ascultă-mă pe mine. Ar trebui să-i înalţe un monument în piaţa centrală din Ardmore.

– Cînd te pui pe picioare, tîrăşte-te pînă la bucătărie. Am adus un borcan, pentru orice eventualitate, continuă Aidan, sărutînd-o uşurel pe frunte. Şi, soră-mea unde-i?

– În cabinetul meu - celălalt dormitor, îi răspunse Jude, cu o demnitate calmă, după cum spera, strîngîndu-şi hainele la piept.

– Pe-acolo sînt multe obiecte care se sparg?

– Poftim?

Aidan îşi îndreptă umerii.

– Nu da atenţie la urlete şi bubuituri. Mă voi strădui să reduc la minimum avariile.

– Ce-a vrut să spună? şuieră Jude spre Brenna, în momentul cînd Aidan ieşi; chiar în timp ce se repezea să-şi tragă pe ea pantalonii.

– Aaa, căscă Brenna de-i trosniră fălcile. Doar că Darcy nu e prea veselă dimineaţa cînd se scoală.

La primul zbieret, Brenna se spucă de tîmple, gemînd. Şocată, Darcy îşi trase puloverul peste cap şi o luă la goană în direcţia înjurăturilor şi a bufniturilor.

– la labele de pe mine, maimuţoi împuţit, că-ţi dau un şut în cur de zbori de-aici pîn-la dracu-n praznic!

– Tu-ai să primeşti un şut în cur, dacă nu te mişti din patul ăla, la muncă, fato.

Dacă vorbele şi tonul veninos cu care erau rostite

o şocaseră, asta fu nimic pe lîngă impactul vizual. Jude năvăli în cameră tocmai la timp pentru a-l vedea pe Aidan, cu chipul crunt şi hotărît, tîrînd-o jos din pat pe Darcy, care avea pe ea doar sutienul şi chiloţii.

– Ce faci, brută! Încetează imediat!

Îndemnată să-şi apere noua prietenă, Jude se năpusti înainte.

Ordinul şi mişcarea reuşiră să-i distragă lui Aidan atenţia exact atîta timp pentru ca Darcy să strîngă pumnul, dezvelindu-şi dinţii, şi să-i trîntească o directă scurtă drept între picioare.

Jude nu fu sigură că sunetul scos de el era uman. Oscilînd între un nou şoc şi un val de amuzament feminin pur, de care nu era deloc mîndră, îl văzu pe Aidan căzînd în genunchi, în timp ce Darcy se prăvălea asupra lui ca o lupoaică.

– Au! Iisuse! Ce mama dracu'!

Făcea ce putea ca să se apere, în timp ce sora lui îl buşea, îl smucea şi-l muşca exact aşa cum o învăţase el. Încă gîfîind după prima lovitură, reuşi în sfîrşit s-o imobilizeze.

– Azi-mîine, Darcy Alice Mary Gallagher, am să uit că eşti femeie şi-ţi cîrpesc una!

– N-ai decît, mălai mare ce eşti, îşi repezi ea bărbia înainte, suflîndu-şi părul din ochi. Hai, cîrpeşte-mă acum!

– Cred că mi-aş rupe mîna în mutra ta. Oricît o fi de drăgălaşă, se întinde peste-o ţeastă de piatră.

În clipa următoare, îşi zîmbeau, iar Aidan îi freca faţa cu mîna pe cît de exasperat, pe-atîta de afectuos. Jude continuă să se holbeze la ei, în timp ce se ridicau în picioare.

– Ia repede nişte haine pe tine, neruşinato, şi treci la muncă.

Darcy îşi împinse părul răvăşit, fără să pară deloc deranjată de recenta încăierare.

– Jude, îmi împrumuți și mie puloverul de cașmir albastru?

– Ăă, da, sigur.

– Vai, ce dulce ești, trecu ea pe-alături în pas de dans, dîndu-i o pupătură pe obraz. Nici o grijă, strîng la loc cît pot, înainte de-a pleca.

– Ei, lasă, nu trebuie. Merg să fac cafeaua.

– Ar fi excelent. Sau chiar un ceai, dacă ai pe-aici.

– Cafea? întrebă Aidan, după ce Darcy ieși țanțoșă din cameră. Cred că-mi datorezi și mie cel puțin o ceașcă.

– Îți datorez?

Aidan se apropie de ea.

– E a doua oară cînd îmi distragi atenția în timpul unei bătăi, făcîndu-mă să primesc o lovitură de care altfel m-aș fi ferit. A, și poți tu mult și bine să te muști de obraz ca să-ți ascunzi zîmbetul, că ți se vede destul de limpede în ochi.

– Sunt sigură că te înșeli, își mută Jude intenționat privirea. Dar cafeaua tot o fac.

– Și cum te mai simți cu capul în dimineața asta? o întrebă el, în timp ce o urma pe scară.

– Perfect.

Aidan arcui o sprînceană.

– Nici un efect neplăcut din cauza excesului de struguri tescuiți?

– Poate o mică durere de cap.

Era prea mîndră ca să se arate jenată.

– Am luat niște aspirine.

– Am ceva mai bun pentru tine.

Îi frecă nepăsător ceafa cu o mînă, atingînd ca prin miracol tocmai locul care-i trezea cheful de a toarce, apoi se îndreptă spre bufet, cînd intrară în bucătărie. Borcanul pe care-l luă era plin cu un lichid roșu-închis, periculos la înfățișare.

– Leacul lui Gallagher. Te drege cît ai clipi.

– Arată oribil.

– Nu-i tocmai rău la gust, una peste alta, deşi unii zic că ar mai fi de lucru, răspunse el, luînd un pahar din dulap. Cînd un om îşi cîştigă existenţa servind de băut, onoarea îl obligă să aibă şi leacul pentru a doua zi dimineaţă.

– Nu-i decît o uşoară durere de cap, repetă ea, studiind cu îndoială paharul pe care i-l umplea Aidan.

– Atunci, bea doar puţin, pînă-ţi fac eu ceva de mîncare.

– Îmi faci tu?

– Un pic din-asta, un strop din-aia şi-un pui de somn.

Împinse paharul spre ea. Jude era puţin cam palidă la faţă şi avea cearcăne sub ochi. Îi venea s-o răsfeţe pînă se refăcea.

– Cînd ai să te trezeşti, vei fi uitat că aseară ai pus de-o orgie hedonistă.

– N-a fost orgie. N-am avut nici un bărbat.

Aidan zîmbi scurt, strălucitor.

– Atunci, data viitoare invită-mă şi pe mine. Ia poftim, soarbe un pic şi pune de cafea, şi de nişte ceai. De restul mă ocup eu.

Părea o legătură plăcută cu seara care trecuse, ca dimineaţa să-i pregătească un bărbat micul dejun, în bucătăria ei. Era încă un lucru care nu i se mai întîmplase niciodată.

Uluitor cît de repede şi de complet putea să se schimbe o viaţă. Sorbi cu grijă, pentru a găsi băutura mai suportabilă decît se aşteptase. După ce bău şi restul, puse ibricul pe foc.

– Jude, n-ai cîrnaţi. Şi nici şuncă.

Starea de şoc calm din glasul lui o amuză.

– Nu, nu prea mănînc aşa ceva.

– Nu le mănînci? Atunci, cum faci micul dejun?

Pentru că acum şocul nu mai era la fel de calm, nu

se putu abține să-şi fîlfîie genele spre el. Ca să vezi, flirt înainte de micul dejun.

– De obicei, punînd o felie de pîine integrală în prăjitor şi apăsînd pe buton.

– O singură felie de pîine prăjită?

– Şi o jumătate de grapefruit sau o ceaşcă de suc din fructe proaspete - ce am la îndemînă. Dar mărturisesc că, din cînd în cînd, îmi fac de cap şi mănînc un covrig întreg, cu brînză-cremă degresată.

– Şi asta numeşte o persoană raţională mic dejun?

– Da, unul foarte sănătos.

– Yankeii, clătină Aidan din cap, scoţînd ouăle. De ce-oţi fi crezînd voi c-o să trăiţi veşnic, şi de ce-oţi fi dorind-o, tare-aş mai vrea să ştiu, cînd vă refuzaţi atîtea dintre plăcerile elementare ale vieţii?

– Cumva, reuşesc să trăiesc de pe o zi pe alta fără a îngurgita carne de porc plină de grăsime.

– Suntem cam irascibilă dimineaţa, aşa-i? Ei bine, n-ai mai fi, dacă ai mînca un mic dejun cum se cade. Dar vom face pentru tine ce putem.

Jude se răsuci, gata să mîrîie la el, însă Aidan, cu mîna în care nu ţinea ouăle, o apucă de ceafă şi o trase spre el, după care îi muşcă uşurel buza de jos. Înainte ca Jude să-şi fi revenit, continuă scurta muşcătură cu un sărut prelung şi tandru, care-i supse ultimele gînduri ce-i mai rămăseseră în minte.

– Trebuie musai să faceţi treaba asta înainte de micul dejun? se plînse Brenna.

– Da, îşi trecu Aidan minunata mînă în josul spinării lui Jude, după care o ridică din nou. Şi pe urmă, dacă e după mine.

– N-ajungea că ai dat buzna, tropăind şi sculînd pe toată lumea din somn.

Încruntată, cu acelaşi halat în care se îmbrăcase de cu seară, Brenna se îndreptă direct spre borcan şi turnă puţin leac al lui Gallagher într-un pahar.

Îl dădu de duşcă, apoi se uită la Aidan cu ochii îngustaţi.

– Faci odată micul dejun, sau nu?

– Acuş-acuş. Pari cam... burzuluită în dimineaţa asta, Mary Brenna. Vrei ţi tu un sărut?

Brenna pufni, apoi îi surîse:

– Nu m-ar deranja.

Aidan îi făcu planul, punînd ouăle deoparte pentru a o ridica de sub coate. Cînd Brenna chiui, îi trînti un sărut răsunător pe buze.

– Poftim, şi ţi-au înflorit din nou şi bujorii în obraji.

– Ăştia, după efectul leacului Gallagher, replică ea, făcîndu-l să rîdă.

– Urmărim să bucurăm lumea. Soră-mea mai e pe picioare?

– E la duş, şi încă te mai înjură. Cum te-aş înjura şi eu, dacă n-ai fi atît de darnic cu sărutările.

– Dacă Dumnezeu nu voia ca buzele femeii să fie sărutate, nu le-ar fi făcut atît de accesibile. Ai cartofi în cămară, Jude?

– Cred că... da.

Darnic cu sărutările? Se distrase copios urmărind jocul amical şi afectuos, dar acum începea să se întrebe ce însemna „dărnicia cu sărutările", în timp ce Aidan curăţa nişte cartofi şi-i punea într-o tigaie la prăjit.

Însemna oare că înhăţa cu ambele mîini toate femeile care-i ieşeau în cale? Cu siguranţă, nu-i lipsea farmecul necesar.

Nici talentul.

Şi nici înfăţişarea.

Ce importanţă avea? Între ei nu era ceea ce s-ar fi putut numi o relaţie.

Nu-şi dorea o relaţie. Nu cu adevărat.

Nu voia decît să ştie dacă făcea parte dintr-o serie interminabilă, sau dacă – prin cine ştie ce minune –

era într-un fel mai deosebită. Măcar o dată să fie mai deosebită pentru cineva.

– Pe ce meleaguri te poartă visele? o întrebă Aidan.

Jude tresări, revenind la realitate, şi-şi impuse să nu roşească.

– Nicăieri.

Îşi făcu de lucru cu cafeaua, încercînd să nu se simtă ciudat cînd Brenna scotoci prin dulapuri după farfurii şi tacîmuri.

Niciodată nu i se mai întîmplase ca nişte oameni să se simtă atît de firesc în casa ei. Spre propria sa surprindere, îşi dădu seama că îi plăcea.

Îi dădea senzaţia că făcea parte dintr-o prietenie curată şi simplă.

Nu conta că Brenna era destul de eficientă ca să intimideze şi un robot perfect programat. Nu conta că Darcy era atît de frumoasă încît toate femeile păleau pe lîngă ea.

Nu conta nici măcar dacă Aidan săruta cîte o sută de femei înainte de micul dejun, în fiecare zi a săptămînii.

Cumva, în doar cîteva săptămîni, deveniseră prietenii ei. Şi nu părea să aştepte de la ea să fie nimic altceva decît ceea ce era.

Un miracol mic, dar nepreţuit.

– De ce nu simt miros de şuncă prăjită? întrebă Darcy, intrînd.

– Jude n-are, răspunse Aidan.

În timp ce Darcy îşi turna cafea, Jude zîmbi:

– Am să cumpăr. Pentru data viitoare.

Sentimentul o urmări toată ziua, cu căldura şi bucuria sa calmă. La micul dejun, făcuse planuri de a merge cu Darcy la Dublin pentru a face cumpărături, şi de a lua cina duminică seară la familia O'Toole, şi

mai programă o şedinţă de spus poveşti cu Aidan.

Nu i se ceru să vină la cîrciumă în seara aceea. Era de la sine înţeles că venea. Cu atît mai bine.

Cînd faci parte din ceva, nu ai nevoie de invitaţie specială.

În bucătărie mirosea a cartofi prăjiţi şi a cafea. Clopotele de vînt cîntau în briză. Cînd se ridică să-şi mai pună cafea, o zări pe Brenna afară, alergînd nebuneşte după un iepure care fugea peste frumoasa pajiştea plină cu flori.

Jude îşi imprima totul în minte, făgăduindu-şi să reia momentul cînd avea să se simtă singură sau deprimată.

Mai tîrziu, cînd rămase singură şi se aşeză la computer, i se păru că toată acea căldură şi energie rămăseseră în casă. Aşa că scrise în jurnal:

E ciudată că nu mi-am dat seama niciodată că doream atît de mult asta. Un cămin. Un loc unde oamenii care-mi plac şi care mă plac să vină cînd vor. Să se simtă firesc şi comod. Poate că, de fapt, nu singurătatea o căutam, cînd mi-am luat zborul atît de grăbită spre Irlanda. Ci ceea ce am găsi în aceste ultime cîteva ore. Prietenie, distracţie, aiureli şi, ei bine, da - romantism.

Cred că nu mi-am dat seama, fiindcă niciodată nu mi-am permis să le doresc cu adevărat. Iar acum, chiar şi fără a le fi cerut, le am.

E şi asta un soi de magie, nu? Întru totul la fel ca aceea a zînelor, vrăjilor şi cailor înaripaţi. Aici sînt acceptată nu pentru ceea ce fac, nici pentru locul de unde vin sau şcoala în care am învăţat. Sunt acceptată pentru cea care sînt. Pentru cea care, mai important, mă las în sfîrşit să devin.

Cînd voi lua cina la familia O'Toole, n-am să fiu timidă şi n-o să mă simt stînjenită. Mă voi distra. Cînd

merg cu Darcy la cumpărături, sînt hotărîtă să-mi cumpăr ceva extravagant şi de nici un folos. Fiindcă va fi amuzant.

Iar data viitoare cînd Aidan va intra pe poarta grădinii mele, s-ar putea să-l las să-mi devină amant. Fiindcă îl doresc. Fiindcă mă face să mă simt cumva cum niciodată nu m-am mai simţit. Total şi scandalos de feminină.

Şi fiindcă, ce mama dracu', o să fie distractiv.

Dînd din cap satisfăcută, schimbă fişierele şi începu să-şi revadă unele lucrări. Privind monitorul, parcurgînd însemnările scrise, se lăsă absorbită în rutina cercetării şi a analizei. Era adîncită în studiul unei poveşti despre copilul substituit al unui arendaş, cînd sună telefonul.

Cu mintea preocupată de dilema arendaşului, ridică receptorul.

– Da? Alo?

– Jude, sper că nu de deranjez din lucru.

Clipi din ochi spre display, în timp ce îşi îndrepta atenţia asupra vocii mamei sale.

– Nu, nu făceam nimic important. Bună, mamă. Ce faci?

– Foarte bine.

Vocea Lindei Murray era cultivată şi lină, o idee cam rece.

– Tatăl tău şi cu mine vom profita de sfîrşitul semestrului. Mergem pentru cîteva zile la New York, ca să vizităm o expoziţie din Whitney şi să vedem o piesă de teatru.

– Ce frumos, zîmbi Jude, gîndindu-se cît de bine se simţeau părinţii ei unul în compania celuilalt; o comunicare spirituală perfectă. O să vă placă.

– Foarte mult. Eşti binevenită să ne însoţeşti, dacă vrei, şi dacă te-ai săturat de viaţa la ţară.

O comuniune sufletească perfectă, îşi spuse din nou Jude. Iar ea nu putuse niciodată să se înscrie în acea unitate fermecătoare.

– Îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar mă simt bine aici. Îmi place foarte mult.

– Serios? întrebă mama ei, pe un ton uşor surprins. Întotdeauna te-ai luat după bunică-ta – care, a propos, îţi trimite salutări.

– Transmite-i-le şi pe ale mele.

– Nu găseşti casa o idee cam prea rustică?

Jude se gîndi la prima ei reacţie – nu tu cuptor cu microunde, nu tu deschizător de conserve electric – şi zîmbi în sinea sa.

– Am toate cele necesare. În faţa ferestrelor cresc flori. Şi încep să recunosc unele dintre păsări.

– Foarte frumos. Pari într-adevăr odihnită. Sper că plănuieşti să stai cîtva timp şi în Dublin, dacă tot eşti acolo. Am auzit că au nişte galerii superbe. Şi, desigur, va trebui să vizitezi Trinity College.

– De fapt, mă duc pentru o zi la Dublin, săptămîna viitoare.

– Perfect. Perfect. O mică recreere la ţară prinde foarte bine, dar nu-ţi lăsa mintea să stagneze.

Jude deschise gura, apoi o închise din nou şi inspiră adînc.

– Dacă tot ai adus vorba, chiar acum lucram la articol. Aici e o sursă nesecată de materiale. Şi învăţ grădinăritul.

– Serios? E un hobby minunat. Pari fericită, Jude. Mă bucur foarte mult să aud. E mult de cînd n-ai mai fost fericită.

Jude închise ochii, în timp ce simţea nemulţumirea incipientă risipindu-se.

– Ştiu, aţi fost îngrijoraţi pentru mine şi-mi pare rău. Sunt într-adevăr fericită. Cred că nu aveam nevoie decît să plec pentru un timp.

– Recunosc că şi tatăl tău şi eu am fost îngrijoraţi. Păreai atît de agitată şi nesatisfăcută.

– Cred că aşa eram.

– Divorţul te-a costat scump. Înţeleg asta, cred, mai bine decît bănuieşti. A fost atît de neaşteptat şi de definitiv, şi ne-a luat pe toţi prin surprindere.

– Şi pe mine m-a luat prin surprindere, cu siguranţă, replică sec Jude. Şi nu era cazul. Nu s-ar fi întîmplat aşa ceva, dacă eram mai atentă.

– Poate, consimţi Linda, iar acceptarea ei nepăsătoare o făcu pe Jude să se strîmbe. Dar asta nu schimbă faptul că William nu era omul care am crezut noi că era. Şi ăsta e unul dintre motivele pentru care ţi-am telefonat, Jude. Am considerat că ar fi mai bine s-o afli de la mine, nu din zvonuri sau din vreo scrisoare de la altă cunoştinţă.

– Ce este? simţi Jude un junghi în stomac. E vorba de William? S- a îmbolnăvit?

– Nu, dimpotrivă. Pare să prospere.

Înverşunarea neaşteptată şi nedisimulată din vocea mamei sale o surprinse pe Jude.

– Mă rog, foarte bine.

– Ai o fire mai iertătoare decît a mea, se răsti Linda. Eu aş fi preferat să contracteze vreo boală rară, care să-l lase infirm, sau măcar să chelească şi să i se formeze ticuri nervoase ale feţei!

Uluită atît de violenţa necaracteristică a mamei ei, cît şi de sentimentele acesteia, Jude izbucni în rîs.

– Nemaipomenit! Ah! Îmi place la nebunie! Dar nu ştiam că simţi aşa ceva faţă de el.

– Tatăl tău şi cu mine ne-am străduit să menţinem o aparenţă politicoasă. Nu se putea să te simţi comod, faţă de prietenii şi cunoştinţele comune. Ţi-ai păstrat demnitatea. Am fost mîndri de tine.

Demnitate, meditä Jude. Da, întotdeauna se mîndriseră cu demnitatea ei.

Şi-atunci, cum îi putuse deamăgi aşa, făcîndu-şi de cap ca-aseară?

– Vă mulţumesc.

– Cred că ai dovedit o putere enormă, prin felul cum ai rămas cu capul sus. Şi nu pot decît să-mi imaginez cît de mult te-a costat s-o faci. Cred că era necesar să-ţi părăseşti postul de la universitate şi să pleci aşa. Ca să te refaci.

– Nu credeam că m-aţi înţeles.

– Sigur că te-am înţeles, Jude. Individul te-a făcut să suferi.

Nimic mai simplu, îşi dădu seama Jude, simţind că o usturau ochii. De ce nu avusese încredere că familia ei îi stătea alături?

– Am crezut că mă acuzaţi.

– De ce Dumnezeu să te acuzăm pe tine? Cinstit, tatăl tău chiar l-a ameninţat pe William cu bătaia. Se întîmplă atît de rar ca sîngele irlandez să iasă la suprafaţă şi au fost necesare mari eforturi pentru a-l calma la loc.

Jude încercă să şi-l imagineze pe tatăl ei, atît de demn, luîndu-l la pumni pe şi mai demnul William. Dar aşa ceva îi depăşea puterea imaginaţiei.

– Nici nu pot să-ţi spun ce bine-mi face să aud asta.

– Nu ţi-am spus niciodată, pentru că păreai hotărîtă să păstrezi o atmosferă civilizată. Şi sper să nu te superi, dar mai e un lucru, pe care nu vreau să-l afli din alte surse.

Lui Jude i se formă din nou un ghem în stomac.

– Ce s-a mai întîmplat?

– William şi noua lui soţie profită şi ei de sfîrşitul semestrului. Se duc pentru două săptămîni în Indiile de Vest. Nici mai mult, nici mai puţin. William le spune vesel tuturor celor care-l ascultă că vor să aibă vacanţa asta exotică, înainte de a trebui să se liniş-

tească. Jude, aşteaptă un copil, pentru luna octombrie.

Bulgărele din stomac căzu, prăbuşindu-i-se drept pînă-n tălpi.

– Înţeleg.

– Şi se poartă ca un nătărău. Efectiv, şi-a făcut o copie după ecografie şi le-o arată tuturor, ca pe-o fotografie de familie. I-a cumpărat un inel cu smarald cît toate zilele, ca să sărbătorească evenimentul. Se comportă de parcă nevastă-sa ar fi prima femeie din lume care a conceput un copil.

– Sunt sigură că nu e decît fericit.

– Mă bucur că suporţi atît de uşor vestea. Eu, una, turbez de furie. Avem mai mulţi prieteni comuni şi această, cum să zic, satisfacţie a lui e foarte penibilă în societate. Ar fi fost normal să dea dovadă de mai mult tact.

Linda tăcu, vizibil pentru a-şi calma nervii. Cînd vorbi din nou, era mai liniştită.

– N-a meritat nici o clipă din viaţa ta, Jude. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama de asta înainte să te fi măritat cu el.

– Şi mie, murmură Jude. Te rog, nu-ţi mai face griji, mamă. A trecut. Regret doar că e jenant pentru voi.

– A, mă descurc. Cum spuneam, n-am vrut să auzi de la altcineva. Acum îmi dau seama că nu aveam de ce să mă îngrijorez că te-ai fi necăjit sau tulburat din nou. Cinstit, nu eram sigură că trecuseşi cu totul peste şocul despărţirii. Sunt uşurată că eşti atît de raţională. Ca întotdeauna.

– Da, Jude cea raţională, comentă ea, deşi simţea un nod fierbinte în gît. Categoric. De fapt, ai grijă să-i transmiţi urările mele de bine, cu proxima ocazie cînd îl vezi.

– Aşa voi face. Mă bucur foarte mult că eşti fe-

ricită, Jude. Te vom căuta, tatăl tău sau eu, cînd ne întoarcem de la New York.

– Bine. Distracție plăcută. Sărută-l pe tata din partea mea.

– Neapărat.

Cînd închise, Jude se simțea paralizată. Împietrită. Pielea îi era rece ca gheața, sîngele i se oprise în vene.

Toată căldura şi plăcerea, delectarea simplă care o stăpînise de dimineață încoace, fuseseră înlocuite de deznădejde.

William pleca într-o insulă fermecătoare din Indiile de Vest, cu frumoasa lui soție. Să facă baie în apele albastre scînteietoare, să se plimbe pe plaja albă ca zahărul, sub lună plină, ținîndu-se de mînă şi cu ochii visători.

William, îmbătat de perspectiva paternității, lăudîndu-se cu sarcina frumoasei Allyson, devorînd împreună cu ea cărți despre creşterea copiilor, înşirînd liste de nume.

Răsfățînd-o pe viitoarea mamă cu inele, flori şi leneviri duminicale în pat, cu cornuri şi sucuri de portocale proaspăt stoarse.

Putea vizualiza totul perfect – un blestem al imaginației ei atît de antrenate.

William cel la patru ace, dezmierdîndu-şi cu satisfacție fermecătoarea Madonă, în timp ce zăceau tolăniți pe plajă.

William cel de obicei atît de rezervat, vorbindu-le unor oameni complet necunoscuți despre apropiatul eveniment fericit.

William cel notoriu de frugal, achitînd prețul unui inel cu smarald. Cît toate zilele.

Canalia.

Creionul pe care-l ținea în mîini se rupse în două, şi aruncă ambele bucăți în perete. Abia cînd sări de

pe scaun, răsturnîndu-l cu un trosnet zgomotos, îți dădu seama că nu deznădejde simțea, ci furie. O furie arzătoare.

Respira cu gîfîieli şi-şi ținea pumnii încleştați.

Nu avea ce să lovească, pe cine să snopească în bătaie. Mînia care creştea în ea era atît de neagră, atît de feroce, încît se uită în jur, căutînd înnebunită o cale de descărcare pînă nu-i începea pieptul să-i explodeze.

Trebuia să iasă, să se mişte, să respire, înainte ca forța turbării să se reverse într-un urlet care ar fi spart toate ferestrele casei.

Se răsuci orbeşte spre uşă, coborî scara şi ieşi.

O luă la fugă peste coline pînă i se tăie respirația, pînă cînd începură s-o înjunghie coastele şi să-i tremure picioarele.

Se porni o ploaie uşoară, cu soare, făcînd aerul să scînteieze şi înrourînd iarba. Vîntul sufla cu putere, răsunînd ca un plînset de femeie.

Şi pe dedesubt se auzea, ca o şoaptă, muzică de fluiere.

Ajunsă pe cărarea spre Ardmore, Jude îşi continuă drumul, la pas.

Capitolul 11

Seara ploioasă făcuse ca oamenii din cîrciumă să stea adunați pe scaune, mai mult visînd decît vorbind. Tînărul Connor Dempsey cînta melodii nostalgice la flaşnetă, în timp ce tatăl lui sorbea din Smithwick's şi discuta despre situația mondială cu bunul său prieten Jack Brennan.

Întrucît inima lui Jack era în curs de vindecare, acesta era la fel de atent la conversație, ca şi la bere.

Din spatele barului, Aidan îl supraveghea totuşi. Jack şi Connor Dempsey senior se contraziceau adesea în legătură cu starea lumii şi uneori aveau nevoie să-şi puncteze argumentele cu pumnii.

Aidan le înțelegea destul de bine această necesitate, dar nu avea chef de dezbateri furtunoase în localul său.

Din cînd în cînd, urmărea evoluția partidei de fot-

bal transmise la televizor. Echipa din Clare o conducea pe cea din Mayo, iar Aidan o încuraja în sinea lui, întrucît pariase o mică sumă pe rezultatul meciului.

Prevedea o seară liniştită şi se întreba dacă ar fi putut s-o cheme pe Brenna în locul lui. Îl îmboldea nevoia de a afla dacă Jude voia să mai ia o masă împreună. Într-un restaurant, de astă dată, cu flori şi lumînări pe masă şi vin bun, galben- pai la culoare, în pahare elegante.

Cu aşa ceva era mai obişnuită, bănuia el, decît cu jumările de ouă şi cartofii prăjiţi în propria ei bucătărie.

O fi fost ea timidă şi drăgălaşă, dar era o femeie sofisticată. Crescută la oraş, în casele avute. Bărbaţii cu care era obişnuită o duceau la teatru şi la restaurante pretenţioase.

Purtau cravate şi costume bine croite, şi discutau cu pătrundere despre literatură şi cinema.

Mă rog, nici el nu erau tocmai neînvăţat, nu? Citea cărţi şi-i plăceau filmele. Călătorise mai mult decît majoritatea celorlalţi şi văzuse cu ochii lui destule mari opere de artă plastică şi arhitecturală. Îi putea face faţă în conversaţie oricărui fante din Chicago.

Cînd îşi dădu seama că se încruntase, clătină din cap. Ce-l apucase, pentru numele lui Dumnezeu, să se lanseze într-o competiţie cu cine ştie ce bărbat imaginar?

Era de rîsul lumii, cum nu se putea gîndi la trei idei succesiv fără ca una dintre acestea să fie legată de Jude Murray.

Probabil frustrarea sexuală era cauza, conchise el. Demult timp nu-şi mai plimbase mîinile peste un trup de femeie. Ori de cîte ori îşi imagina că o făcea, trupul închipuit sub mîinile lui era al lui Jude. Şi, graţie celor întîmplate în acea dimineaţă, acum avea o imagine mult mai clară a componentelor acelui trup.

Toată acea piele fină şi albă, care tindea atît de

uşor să se înroşească trandafiriu. Picioarele lungi, suple, şi mica aluniţă sexy de lîngă sînul stîng.

Avea nişte umeri atît de frumoşi, umeri care păreau să strige după buze bărbăteşti.

Felul ei de a se intimida, topindu-se apoi sub atingerea lui. Era de mirare că făcuse o fixaţie? Orice bărbat ar fi trebuit să fie mort de zece ani ca să nu reacţioneze.

O parte din el – una de care nu era prea mîndru – îşi dorea s-o fi putut atrage în pat, cu şoşele cu momele, şi să rezolve totul. Plăcere, uşurare şi eliberare pentru amîndoi. O altă parte recunoştea, cu o undă de stînjeneală, că era la fel de fascinat de mintea şi comportamentul ei ca şi de ambalajul în care erau împachetate.

Liniştită şi timidă, ordonată şi politicoasă. Îl făcea să-i vină să şteargă tot acel lustru, pînă cînd descoperea tot ce se ascundea dedesubt.

Uşa se deschise.

Aidan aruncă o privire nepăsătoare, apoi se mai uită o dată, cu ochii holbaţi, aproape într-o stare de şoc.

Intrase Jude. Nu, mai bine zis, dăduse buzna. Era udă pînă la piele, cu părul în neorînduială, atîrnînd în jurul umerilor. Avea ochii întunecoşi şi, cu toate că Aidan îşi spuse că era doar o iluzie cauzată de lumină, păreau ameninţători. Fu gata să jure că aruncau scîntei, în timp ce Jude venea spre bar.

– Aş vrea să beau ceva.

– Eşti udă leoarcă.

– Plouă, şi am umblat prin ploaie.

Vorbea sacadat, cu o iritare subtilă. Îşi împinse înapoi părul îngreunat de apă. Undeva, pe drum, îşi pierduse banderola.

– De obicei, ăsta-i rezultatul. Pot să beau şi eu ceva, sau nu?

– Sigur, am vinul care-ţi place. Ce-ar fi să te aşezi acolo, lîngă foc, ca să te mai încălzeşti. Şi-ţi aduc un prosop ca să te ştergi pe cap.

– N-am nevoie de foc. Nici de prosop n-am nevoie. Vreau un whisky.

O rostise ca pe o provocare şi-şi trînti pumnul strîns pe bar.

– Aici.

Ochii ei continuau să-l poarte cu gîndul la o zeiţă a mării, dar acum era o zeiţă răzbunătoare. Dădu încet din cap.

– Cum preferi.

Luă un pahar scurt şi turnă în el două degete de Jameson's. Jude îl înhăţă şi îl dădu peste cap ca şi cum ar fi fost apă. Focul izbucnit pe neaşteptate în mijlocul pieptului îi făcu respiraţia să explodeze. Ochii i se umplură de lacrimi, dar rămaseră aprinşi.

Aidan avu înţelepciunea de a nu afişa nici o expresie.

– Eşti binevenită să urci în camerele mele de sus, dacă vrei să iei cu împrumut o cămaşă uscată.

– Nici o problemă.

Jude avea senzaţia că-i turnase cineva ace pe gît, dar acum în burtă îi ardea mocnit un focuşor destul de plăcut. Puse paharul la loc pe bar, arătînd spre el cu capul:

– Încă unul.

Experienţa îl făcu pe Aidan să se rezeme de bar, nepăsător. Unii erau în stare să golească o sticlă întreagă şi n-aveau nici pe dracu'. Pe alţii, îi scoteai pe uşă în ghionturi, după ce trăgeau prea multe pahare. Şi mai erau şi unii care aveau mai multă nevoie să-şi deşerte necazurile decît avea nevoie cîrciumarul să toarne whisky.

Ştia cu care caz avea de-a face acum. Pe lîngă asta, dacă un pahar de vin şi jumătate o cherchelea,

două porții de whișky aveau s-o doboare sub masă.

– De ce nu-mi spui ce s-a întîmplat, iubito?

– N-am spus că s-a întîmplat ceva. Am spus că mai vreau un whisky.

– Mă rog, de la mine nu-l primești. Dar am să-ți fac un ceai și îți ofer un scaun lîngă foc.

Jude trase aer în piept, apoi îl expiră, ridicînd din umeri:

– Bine, dă-l încolo de whisky.

– Bravo, fetițo, o bătu el pe pumnul încă strîns. Acum, du-te și stai jos, iar eu am să-ți aduc ceaiul. Pe urmă, poți să-mi spui ce-ai pățit.

– N-am nevoie să stau jos, își aruncă ea părul ud din față, apoi se aplecă peste bar, la fel ca el. Vino mai aproape, îi ordonă.

Cînd Aidan se conformă, ajungînd cu fața la doar cîțiva centimetri de a ei, Jude îl apucă de cămașă. Vorbi deslușit, concis, dar avu totuși atîta minte să nu ridice glasul:

– Mai vrei să faci sex cu mine?

– Mă scuzi?

– Ai auzit ce-am spus.

Însă repetarea frazei îi prilejuia un fior sumbru.

– Mai vrei să facem sex sau nu?

Deși nervii îi zornăiau prin tot corpul, Aidan se erectă pe loc. Îi era peste puteri să-și controleze reacțiile.

– În clipa asta?

– Nu-ți convine? Trebuie să fie toate planificate, configurate și legate naibii cu fundulița?

De astă dată, uitase să vorbească încet și cîteva capete se întoarseră spre ei, mișcînd din sprîncene. Aidan își depuse o mînă peste cea cu care continua să-l strîngă de cămașă, bătînd-o ușurel.

– Hai cu mine-n spate, în cuib, Jude.

– În ce?

– În spate, hai.

O bătu iarăşi peste mînă, apoi îi desprinse degetele. Arătă spre o uşă din capătul barului.

– Shawn, vino-aici şi stai un moment la bar, vrei?

Ridică tăblia din capăt, pentru ca Jude să poată trece, apoi o împinse pe uşă.

„Cuibul" era o cameră mică, fără ferestre, mobilată cu două scaune care fuseseră ale bunicii lui şi o masă făcută de tatăl său, exact atît de şubredă cît să aibă farmec. Mai exista o veche lampă cu glob de sticlă, pe care Aidan o aprinse, şi o carafă cu whisky, pe care n-o luă în seamă.

Încăperea era destinată discuţiilor particulare şi afacerilor private. Aidan nu se putea gîndi la nimic mai privat decît să discute cu femeia visurilor lui, despre întrebarea ei dacă voia sau nu să aibă relaţii intime.

– Ce-ar fi să...

„...stăm jos", ar fi vrut el să continue, dar amuţi, cu gura devorată de a ei. Jude îl rezemase cu spatele de uşă, încleştîndu-şi mîinile în părul lui, cu buzele încleştate fierbinţi, flămînde, de ale lui.

Aidan reuşi să scoată un geamăt sugrumat, apoi se pierdu în plăcerea de a fi atacat de o femeie udă şi hotărîtă. Stătea lipită de el. Iisuse, contopită cu el, arzînd ca un cuptor. Se întreba cum de nu i se topeau hainele.

Inima ei bătea nebuneşte - sau, poate, era a lui. Simţea bătăile frenetice, nervoase, bubuind spasmodic între ei. Jude miroasea a ploaie şi avea gust de whisky, şi o dorea cu o fervoare vecină cu boala. Se tîra prin el, îl zgîria cu ghearele, i se rostogolea prin cap, îi ardea în gît.

Ca prin caaţă, auzi glasul fratelui său, rîsul cuiva drept răspuns, melodia vagă cîntată de un băiat. Şi îşi aminti, parţial, de ce se aflau acolo. Cine erau.

– Jude. Stai.

Sîngele îi vîjîia prin cap, în timp ce încerca s-o împingă înapoi.

– Nu e locul potrivit.

– De ce?

Era disperată. Avea nevoie de ceva. De el. De orice.

– Mă doreşti. Şi eu te doresc.

Destul pentru ca Aidan să-şi imagineze uşor cum ar fi făcut schimb de roluri şi ar fi încălecat-o pe loc, ca un armăsar montînd o iapă în călduri. Cu foc în sînge şi fără pic de suflet.

– Încetează un moment. Să ne tragem respiraţia.

Îi trecu o mînă prin păr, o mînă care nu era nici pe departe sigură.

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Nu s-a întîmplat nimic...

Vocea i se frînse, dînd-o de gol.

– De ce trebuie să se fi întîmplat ceva? Fă doar dragoste cu mine şi atîta.

Cu mîini tremurătoare, începu să-i bîjbîie la nasturii cămăşii.

– Atinge-mă, doar.

Acum, Aidan inversă într-adevăr poziţiile, rezemînd-o de uşă şi apucîndu-i faţa în mîini, ferm, pentru a i-o ridica. Indiferent ce-i spunea trupul, inima şi mintea dădeau ordine diferite. Iar el era un om care prefera să-şi asculte inima.

– Poate am să te-ating, dar nu voi ajunge niciodată la tine dacă nu-mi spui ce te tulbură.

– Nu mă tulbură nimic, şuieră Jude. Apoi, izbucni în plîns.

– Ei, halde, iubito.

Era mai puţin îngrijorător să consoleze o femeie, decît să-i reziste. Cu blîndeţe, o cuprinse în braţe, rezemîndu-i capul la pieptul lui.

– Cine te-a necăjit, *a ghra*?

– Nimic. O prostie. Iartă-mă.

– Ba este ceva, şi nu-i deloc o prostie. Spune-mi de ce eşti tristă, *mavourneen*.

Cu respiraţia întretăiată, frîntă de deznădejde, îşi îndesă faţa în umărul lui. Era tare ca stînca, dulce ca o pernă.

– Soţul meu şi soţia lui se duc în Indiile de Vest şi vor avea un copil.

– Ce?

Cuvîntul ţîşni ca un glonţ, în timp ce Aidan o împingea brutal înapoi.

– Ai un soţ?

– Am avut, îşi trase ea nasul, dorindu-şi să-şi sprijine din nou capul pe umărul lui. Nu m-a mai vrut.

Aidan inspiră de două ori prelung, dar capul continua să i se învîrtească, de parcă ar fi înghiţit o sticlă de Jameson's. Sau ar fi primit-o în frunte.

– Ai fost căsătorită?

– Tehnic vorbind, răspunse Jude, cu un gest de lehamite. Ai o batistă?

Zguduit, Aidan vîrî mîna în buzunar şi i-o întinse.

– Cred că vom începe cu începutul, cumva, dar îţi aduc nişte haine uscate şi un ceai fierbinte, pînă nu răceşti.

– Nu, mi-e bine. Ar trebui să...

– Taci odată. Mergem sus.

– Sunt într-un hal fără de hal.

Îşi suflă nasul, cu furie.

– Nu vreau să mă vadă oamenii.

– Aici nu e nimeni care să nu fi vărsat ceva lacrimi la viaţa lui, iar unii, chiar în cîrciuma asta. Vom trece prin bucătărie şi urcăm la mine.

Înainte de a mai apuca să se opună, Aidan o luă de braţ şi o trase spre uşă.

Apoi, chiar în timp ce o izbea primul val de jenă, continuă s-o tragă mai departe, în bucătărie, unde

Darcy ridică privirea, surprinsă.

– Ei, Jude, ce-ai pățit? începu ea, apoi închise gura, cînd Aidan clătină din cap tăcut, conducînd-o pe Jude spre o scară strîmtă.

În capătul scării, deschise o uşă şi intră în livingul său mic şi aglomerat.

– Dormitorul e acolo. Ia ce-ți vine mai bine, iar eu pun de ceai.

Jude începu să-i mulțumească, să se scuze, orice, dar el ieşea deja pe o uşă joasă. În urma lui rămăsese o tensiune suficientă pentru a-i coborî şi mai mult moralul.

Intră în dormitor.

Spre deosebire de living, aici domnea o ordine desăvîrşită, iar mobilierul era sumar. Jude îşi dori să fi avut timpul şi dreptul de a scormoni puțin. Dar se duse grăbită spre dulap, acordîndu-şi timp doar ca să privească patul de o singură persoană, cu cuvertură bleumarin, un scrin înalt ce părea vechi şi tocit plăcut la balamale, covorul decolorat de pe podelele înnegrite de vreme.

Găsi o cămaşă, la fel de cenuşie ca starea ei de spirit. În timp ce se schimba, studie pereții. Aici se lăsa Aidan în voia laturii sale romantice, îşi spuse ea. Peste tot se vedeau afişe şi fotografii din locuri îndepărtate.

Scene de stradă din Paris şi Londra, din New York şi Florența, mări furtunoase şi insule luxuriante. Munți înalți, văi liniştite, deşerturi misteroase. Ş, desigur, falezele aspre şi colinele blînde din țara lui. Fotografiile erau prinse una lîngă alta, ca un tapet fabulos şi excentric.

Prin cîte dintre acele locuri călătorise? se întrebă ea. Le vizitase pe toate, sau pe unele încă nu le văzuse?

Oftă din rărunchi, fără a-i păsa că era un sunet

încărcat de auto-compasiune, şi reveni în living, cu puloverul ud în mînă.

Aidan se plimba încoace şi-ncolo, iar la vederea ei se opri. Cămaşa lui era prea mare, şi părea scundă, nefericită şi nici pe departe gata să se confrunte cu emoţiile ce se zbuciumau prin sufletul lui. Aşa că nu spuse nimic, nu încă, luîndu-i doar puloverul şi ducîndu-l în baie, pentru a-l întinde pe bara duşului, la uscat.

– Stai jos, Jude.

– Ai tot dreptul să fii supărat pe mine, că am venit în halul ăsta şi m-am purtat cum m-am purtat. Nici nu ştiu cum să încep să...

– Aş prefera să taci un minut, o întrerupse el răstit, spunîndu-şi, cînd îi văzu tresărirea, că nu era făcut din piatră. Apoi, intră în bucătărie să se ocupe de ceai.

Fusese căsătorită, la altceva nu se putea gîndi. Era un detaliu deloc neglijabil, pe care Jude uitase să-l menţioneze.

Crezuse că avea foarte puţină experienţă în materie de bărbaţi şi cînd colo ea fusese măritată, divorţase şi se vedea clar că mai ofta după afurisitul ăla.

Ofta după un fante din Chicago care nu era destul de cinstit ca să-şi ţină jurămintele, iar în tot acest timp Aidan Gallagher oftase la rîndul lui după ea.

Dacă nici asta nu era de-ajuns ca să-l pună pe jăratic, atunci de ce altceva mai era nevoie?

Turnă ceaiul, negru şi tare, adăugînd în propria sa ceaşcă o doză zdravănă de whisky.

Cînd se întoarse, Jude stătea în picioare, cu degetele înlănţuite laolaltă. Părul umed i se cîrlţiona teribil, iar ochii-i erau plini de lacrimi.

– Cobor să le prezint scuze clienţilor tăi.

– De ce?

– Că am făcut o scenă.

Aidan puse ceştile pe masă, studiind-o încruntat,

atît cu nedumerire, cît şi cu iritare.

– Şi ce-mi pasă mie? Cînd trece o săptămînă fără să avem o scenă la *Gallagher's*, ne întrebăm ce s-o fi întîmplat. Ai de gînd să stai naibii odată jos şi să nu te mai uiţi la mine de parcă m-aş pregăti să te bat cu cureaua?

Se aşeză şi el, după ea, apoi îşi luă ceaiul. Jude sorbi, îşi fripse limba şi se grăbi să pună ceaşca la loc.

– De ce nu mi-ai spus că ai fost măritată?

– Nu m-am gîndit.

– Nu te-ai gîndit? trînti el ceaşca pe masă, cu un clănţănit. A însemat atît de puţin pentru tine?

– A însemnat enorm pentru mine, replică ea, cu o demnitate calmă care îl făcu să-şi îngusteze ochii. Pentru omul cu care am fost căsătorită, a însemnat incomparabil mai puţin. Încerc să mă împac cu gîndul ăsta.

Cînd Aidan nu răspunse nimic, Jude îşi luă din nou ceaiul, ca să aibă ceva de făcut cu mîinile.

– Ne cunoşteam de cîţiva ani. E profesor la universitatea unde am predat şi eu. La prima vedere, aveam foarte multe în comun. Părinţii mei îl plăceau foarte mult. M-a cerut în căsătorie. Am acceptat.

– Îl iubeai?

– Da, aşa am crezut, ceea ce înseamnă acelaşi lucru.

Nu, îşi spuse Aidan, nu însemna deloc acelaşi lucru. Dar trecu peste asta.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Plănuiserăm... El, mai bine-zis, plănuise totul. Lui William îi place să facă planuri meticuloase, analizînd detaliile, posibilele probleme şi soluţiile lor. Ne-am cumpărat o casă, fiind mai convenabilă ca să primim musafiri, iar el avînd ambiţii profesionale. Am avut o nuntă mică, foarte exclusivistă şi demnă, la care au

participat numai oamenii potriviți – referindu-mă la furnizori, florari, fotografi și invitați.

Inspiră adînc și, întrucît avea limba deja opărită, mai luă o înghițitură de ceai.

– Peste șapte luni, a venit la mine și mi-a spus că era nesatisfăcut. Chiar cuvîntul ăsta l-a folosit: „Jude, sînt nesatisfăcut de căsnicia noastră." Și cred că eu am spus: „Aha, îmi pare rău."

Închise ochii, lăsînd umilința să i se coboare în stomac odată cu whisky-ul.

– Și asta mă rîcîie, să știu că prima mea reacție a fost să-mi prezint scuzele. Le-a acceptat elegant, ca și cum s-ar fi așteptat. Ba nu, se corectă ea, privindu-l din nou pe Aidan. *Fiindcă* se aștepta.

Suferința emana dinspre ea valuri-valuri.

– Ar trebui să-ți dai seama, din asta, că te scuzi prea mult.

– Poate. În orice caz, mi-a explicat că, întrucît mă respecta și voia să fie absolut cinstit, considera că trebuia să-mi spună că se îndrăgostise de altă femeie.

Una mai tînără, își spuse Jude. Și mai drăguță, mai isteață.

– Nu voia s-o implice într-o aventură adulterină sordidă, așa că mi-a cerut să introduc imediat acțiunea de divorț. Aveam să vindem casa și să împărțim totul egal-egal. Întrucît el fusese cu inițiativa, era dispus să mă lase să aleg bunurile materiale pe care mi le doream.

Aidan continua s-o privească. Era liniștită din nou, cu ochii calmi și mîinile nemișcate.

Prea stăpînită, după părerea lui. O prefera atunci cînd era pătimașă și reală.

– Și ce-ai făcut?

– Nimic. N-am făcut nimic. I-am acordat divorțul, s-a recăsătorit și ne-am văzut fiecare de viața lui.

– Dar te rănise.

– William ar numi asta o consecinţă colaterală nefericită, dar necesară a situaţiei.

– Atunci William ăsta e un bou.

Jude zîmbi vag:

– Poate. Dar ceea ce-a făcut are mai mult sens decît să te chinuieşti cu o căsnicie care te face nefericit.

– Şi tu fuseseşi nefericită?

– Nu, dar cred că nici fericită cu adevărat n-am fost.

Acum o durea capul şi era obosită. Îşi dorea să se fi putut face ghem şi să doarmă.

– Nu cred că mă caracterizează emoţiile foarte intense.

Şi el era secătuit. Avea în faţă aceeaşi femeie care i se aruncase în braţe cu patimă, apoi plînsese amarnic, în urmă cu doar cîteva momente.

– Nu, eşti liniştea întruchipată, nu-i aşa, Jude?

– Da, şopti ea. Jude cea raţională.

– Şi dacă eşti aşa, azi ce te-a activat?

– O prostie.

– De ce să fi fost prostie, dacă a însemnat ceva pentru tine?

– Fiindcă nu trebuia. N-ar fi trebuit să însemne nimic.

Ridică din nou capul, cu o mişcare smucită, iar licărirea care i se ivi în ochi nu-i displăcea deloc lui Aidan.

– Am divorţat, nu? Suntem divorţaţi de doi ani. De ce să-mi pese că se duce în Indiile de Vest?

– Şi-atunci, de ce îţi pasă?

– Fiindcă voiam să mă duc acolo! explodă ea. Doream să ne facem luna de miere într-un loc străin, exotic şi minunat. Cumpărasem broşuri. Paris, Florenţa, Bimini. Fel de fel de locuri. În oricare dintre ele am fi putut să mergem şi aş fi fost fascinată. Dar el nu

era în stare decît să vorbească despre... despre...

Îşi învîrti mîna prin aer, negăsindu-şi cîteva momente cuvintele.

– Despre dificultăţile de limbă, şocurile culturale, diverşii germeni – pentru numele lui Dumnezeu!

Înfuriată din nou, sări de pe scaun:

– Aşa că ne-am dus la Washington şi am petrecut ore întregi – zile, secole – vizitînd Institutul Smithsonian şi ascultînd conferinţe.

Aidan fusese şocat încă dinainte, dar asta le punea capac la toate.

– V-aţi dus la *conferinţe* în luna de miere?

– Comuniune culturală, se răsti ea. Aşa-i zicea el.

Îşi aruncă mîinile în sus, începînd să se plimbe prin cameră.

– Majoritatea cuplurilor aşteaptă delicii imposibile pentru luna de miere, după părerea lui William.

– Şi nu e firesc? murmură Aidan.

– Tocmai! se răsuci ea, cu faţa roşie de furie îndreptăţită. E mai bine ca minţile să se întîlnească pe un teren comun? Mai bine să mergem într-un decor uşor de recunoscut? La dracu' cu toate astea! Ar fi trebuit să facem amor ca nebunii, pe o plajă tropicală.

O parte din Aidan se bucura enorm că nu se întîmplase asta.

– Am impresia că e mai bine c-ai scăpat de el, iubito.

– Nu *asta* contează.

Îi venea să-şi smulgă părul din cap, era cît pe ce s-o facă. Se trezise irlandeza din Jude, clocotind, fierbînd într-un mod cu care bunica ei precis s-ar fi mîndrit nespus.

– Contează că m-a părăsit, iar plecarea lui m-a distrus. Poate nu în inimă, dar în mîndrie şi orgoliu, şi care e diferenţa? Toate fac parte din mine.

– Nu e nici o diferenţă, răspunse încet Aidan. Ai

dreptate. Nici o diferență.

Faptul că era de acord, fără o secundă de ezitare, nu făcea decît să-i alimenteze și mai mult revolta.

– Iar acum, nenorocitul se duce acolo unde am vrut eu să mergem. Și fac un copil, și e *entuziasmat*. Cînd eu vorbeam despre copii, aducea vorba de cariere și stilurile noastre de viață, despre ratele demografice, despre costurile studiilor, pentru Dumnezeu. Și a făcut o diagramă.

– O ce?

– O diagramă. O împuțită de diagramă generată pe computer, proiectînd situația noastră financiară și de sănătate, starea carierei și administrarea timpului pe o perioadă de cinci pînă la șapte ani. După asta, mi-a spus că, dacă ne atingeam scopurile, puteam să ne gîndim - să ne gîndim doar – la conceperea unui singur copil. Dar în următorii șapte ani, el trebuia să se concentreze asupra carierei, a avansărilor planificate și ale idiotului de portofoliu.

Furia ei părea o ființă vie, sfîșiindu-i feroce pieptul cu ghearele.

– *El* a hotărît cînd și dacă să facem copii. *El* a hotărît ca, într-o asemenea eventualitate, să nu facem decît unul singur. Dacă ar fi fost în stare, ar fi hotărît pînă și sexul copilului. Eu îmi doream o familie, iar el îmi dădea proiecte și planuri răsuflate.

Respirația i se întretăie, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi. Dar, cînd Aidan se ridică să vină spre ea, Jude scutură din cap cu tărie:

– Am crezut că nu-și dorea copii și voiaje în străinătate. Mi-am zis: bine, le știe pe-ale lui, oricum e un om atît de practic, frugal și ambițios. Dar nu era așa. Nu era deloc asta. N-a vrut să meargă în Indiile de Vest cu *mine*. Cu *mine* n-a vrut să-și întemeieze o familie. Ce nu-i convenea la mine?

– N-avea ce să nu-i convină la tine. Absolut nimic.

– Ba avea! strigă Jude, cu vocea frîngîndu-i-se, în timp ce scotea batista. Dacă n-ar fi avut, în veci nu l-aş fi lăsat să scape aşa uşor. Sunt nesărată. S-a plictisit de mine aproape imediat după căsătorie. Toţi se plictisesc de mine. Studenţii mei, colegii. Proprii mei părinţi s-au plictisit de mine.

– Vorbeşti prostii, se apropie în sfîrşit Aidan de ea, apucînd-o de braţe ca s-o zgîlţîie uşor. Nu ai nimic plicticos.

– Încă nu mă cunoşti destul de bine. Sunt plicticoasă, nici vorbă.

Îşi trase nasul, apoi dădu din cap, accentuîndu-şi cuvintele.

– Niciodată nu fac nimic interesant, nu spun niciodată nimic inteligent. Totul, la mine, e mediocru. Pînă şi eu mă plictisesc de mine însămi.

– Cine ţi-a băgat în cap ideile astea?

Îi venea s-o mai zgîlţîie odată, dar arăta prea jalnic.

– Nu ţi-a trecut nici un moment prin minte că William ăla şi diagramele lui nenorocite, şi toate nu-ştiuce-urile alea culturale era cel plicticos? Dacă studenţii nu erau entuziasmaţi, înseamnă că nu pedagogia e ocupaţia destinată ţie?

Jude ridică din umeri:

– Eu sînt factorul comun.

– Ia spune-mi, Jude Frances, cine a venit în Irlanda de una singură, ca să trăiască într-un loc unde n-a mai fost niciodată, cu oameni pe care nu i-a cunoscut în viaţa ei şi ca să facă o muncă pe care niciodată n-a mai făcut-o?

– Asta-i altceva.

– De ce?

– Fiindcă nu fac decît să fug.

Îi trezea atît iritarea, cît şi compasiunea.

– Plicticoasă nu eşti, dar căpoasă, da. Pînă şi unui

catîr i-ai putea da lecții. De ce nu-i în regulă c-ai fugit, dacă nu-ți convenea unde erai? Nu reiese că ai fugit *spre* altceva? Spre ceva care ți se potrivește?

– Nu știu.

Și era prea obosită și chinuită ca să se mai gîndească.

– Și eu am tras niște alergături la viața mea. Dincotrova și încotrova. Pînă la urmă, am nimeri acolo unde mi-era locul.

Se aplecă să-i depună un sărut pe frunte.

– Și la fel se va întîmpla și cu tine.

Apoi o îndepărtă puțin, ștergîndu-i cu degetul mare o lacrimă de pe obraz.

– Și-acum, stai jos, pînă merg eu să rezolv cîteva chestii în cîrciumă. Pe urmă, te conduc acasă.

– Nu, nu-i nevoie. Pot merge singură.

– N-ai să mergi pe jos prin întuneric și prin ploaia asta, mai ales cînd ești abătută. Stai jos și bea-ți ceaiul. N-am să stau mult.

Și ieși fără a-i da timp să se mai opună, după care se opri cîteva momente pe scară, ca să-și pună gîndurile în ordine.

Încera să nu fie supărat pe ea că nu-i spusese despre căsătorie. Aidan era un om care lua în serios angajamentele de acest gen, datorită confesiunii și a propriilor sale sensibilități. Căsnicia nu era o nimica toată în care să intri și să ieși cum poftești, ci o instituție care cimenta personalitatea.

A lui Jude se destrămase, deși nu din vina ei, și ar fi trebuit să-i spună. Din principiu.

Nu-i mai rămînea decît să treacă peste asta, se preveni el. De asemenea, trebuia să pășească foarte atent printre zonele sensibile ale sufletului ei, pe care le împrejurările le brutalizaseră atît de crud. Nu voia să fie responsabil de agresarea unor locuri deja dureroase.

Iisuse, îşi zise Aidan, masîndu-şi ceafa, în timp ce cobcra spre cîrciumă. Femeia asta era un sac de belele.

– Ce-i cu Jude? întrebă Darcy, în clipa cînd Aidan intră în bucătărie.

– Nimic. A primit de-acasă o veste care a necăjit-o, atîta tot.

Ridică receptorul telefonului de pe perete, ca s-o sune pe Brenna.

– O, nu cumva bunica ei... puse Darcy jos tava cu comanda, privindu-l îngrijorată.

– Nu, nimic de soiul ăsta. O chem pe Brenna, să văd dacă poate să-mi ţină locul vreo două ore. Vreau s-o duc pe Jude cu maşina acasă.

– Bine, şi dacă nu poate, ne descurcăm Shawn şi cu mine.

Aidan se opri, cu receptorul în mînă, zîmbind.

– Eşti o dulceaţă, cînd vrei, Darcy.

– O plac şi cred că are nevoie de puţină distracţie în viaţa ei. Se pare că, pe moment, nu mai prea are parte de-aşa ceva. Iar faptul că soţul ei a părăsit-o pentru alta înainte să i se fi uscat florile din buchetul de mireasă e firesc să...

– Ia stai...! Stai o clipă! Ştiai că a fost măritată?

Darcy înălţă o sprînceană:

– Sigur că ştiam.

Apoi ridică tava, pornind cu ea spre uşă.

– Nu e nici un secret.

– Nu e nici un secret, mormăi Aidan, scrîşnind din dinţi, în timp ce forma numărul Brennei. Ştia tot satul, numai eu nu.

Capitolul 12

Pînă cînd Aidan reveni în cameră şi ieşiră la maşină, Jude avusese timp să se calmeze şi să revadă situaţia.

Cuvîntul „mortificare" n-o putea descrie nici pe departe. Dăduse buzna în cîrciumă, apoi îl agresase sexual pe un bărbat, la locul de muncă.

Poate că, cu timpul – în douăzeci, treizeci de ani, după estimaţiile ei – această amintire avea să devină fascinantă, amuzantă chiar. Deocamdată, însă, nu era decît umilitoare.

Iar apoi, o făcuse şi mai lată, strigînd, plîngînd, bolborosind şi înjurînd. Una peste alta, nu-i trecea prin minte nici un lucru care ar fi putut să-i şocheze pe amîndoi şi mai mult – poate doar dacă se dezbrăca şi începea să danseze goală ţonţoroiul pe bar.

Mama ei o felicitase pentru felul cum îşi păstra

demnitatea în cele mai îngrozitoare condiții de stres. *Ei bine, mamă,* spuse ea în gînd, *nu te uita acum.*

Și după toate astea, Aidan o aducea cu mașina acasă fiindcă era noapte, ploua, și avea un suflet bun.

Probabil abia aștepta să scape de ea.

În timp ce se hurducau pe drumeag, încercă într-o duzină de moduri diferite să treacă peste penibilul situației, și fiecare dintre ele părea sau ridicol, sau de-a dreptul prostesc. Totuși, trebuia să spună ceva. Ar fi fost o lașitate și o grosolănie să n-o facă.

Așa că trase adînc aer în piept, după care spuse totul dintr-o suflare:

– O vezi și tu?

– Pe cine?

– La fereastră.

Îl apucă strîns de braț, privind lung spre apariția din fereastra casei.

Aidan ridică privirea, cu un ușor zîmbet:

– Foarte bine. Așteaptă. Mă întreb dacă nu cumva pentru ea timpul se dilată, sau dacă un an e doar cît o zi.

Opri motorul, rămînînd doar cu ropotul ploii, pînă cînd silueta se șterse.

– Ai văzut-o. N-o spui doar așa.

– Sigur că am văzut-o, cum mi s-a mai întîmplat și altă dată și-o să mi se mai întîmple.

Întoarse capul, studiind profilul lui Jude:

– Nu te simți incomod, așa-i, locuind aici cu ea?

– Nu.

Întrucît răspunsul îi venise atît de ușor, rîse:

– Deloc. Ar trebui, cred, dar nu sînt deloc stînjenită aici, nici cu ea. Uneori...

– Uneori ce?

Jude ezită din nou, spunîndu-și că n-ar fi trebuit să-l rețină. Dar se simțea atît de bine, în căldura mașinii, cu ropotul ploii și vălătucii de ceață.

– Ei bine, uneori o simt. Îi simt prezența în aer. Un fel de – nu știu cum să explic – un fel de unduire. Și mă întristează, fiindcă și ea e tristă. Și pe el l-am văzut.

– Pe el.

– Prințul zînelor. L-am întîlnit de două ori, cînd m-am dus să pun flori pe mormîntul lui Maude. Știu că pare o nebunie – probabil ar trebui să consult un medic, să-mi fac niște analize, dar...

– Am spus eu că pare o nebunie?

– Nu...

Jude lăsă din nou să se reverse aerul pe care-l ținuse în piept.

– Cred că de-asta ți-am povestit totul, fiindcă știam că n-aveai s-o spui. Nici nu te-ai fi gîndit.

Și nici ea – nu mai gîndea așa.

– L-am întîlnit, Aidan.

Se întoarse în scaun, spre el, cu ochii strălucitori de emoție.

– Am vorbit cu el. Prima dată, am crezut că era doar un om care locuia pe-acolo. A doua oară, însă, a fost aproape ca un vis, sau o transă, sau... am ceva, continuă ea, în urma unui impuls. Ceva ce-aș vrea să-ți arăt. Știu că probabil vrei să te întorci, dar dacă ai doar un minut...

– Mă inviți în casă?

– Da, aș...

– Atunci, am tot timpul.

Coborîră din mașină și porniră prin ploaie. Puțin cam nervoasă, Jude se trase de părul umed cînd intrară în antreu.

– E sus. Îl acum acum. Vrei un ceai?

– Nu, e-n ordine.

– Atunci, doar... așteaptă, mai spuse ea și urcă grăbităspre dormitor, unde îngropase piatra între ciorapi.

Cînd reveni, ţinînd-o la spate, Aidan aprindea deja focul. Lumina acestuia îl scăla pîlpîitoare, în timp ce stătea pe vine lîngă cămin, iar inima lui Jude făcu un mic salt, dureros de plăcut.

Era la fel de chipeş ca prinţul zînelor. Îi plăcea felul cum focul îi scotea în evidenţă nuanţele roşiatice închise ale părului, cum juca peste unghiurile feţei, cum îi aurea minunaţii ochi albaştri.

Era de mirare că se îndrăgostise de el?

O, Doamne, cît era de îndrăgostită! Forţa impactului o izbi ca o lovitură în burtă, aproape făcînd-o să geamă. Cîte greşeli idioate mai era în stare să facă într-o singură zi?

Nu-şi putea permite să se îndrăgostească de un irlandez superb, să-şi lase inima să se frîngă pentru el, să se facă de rîs. Aidan căuta cu totul altceva şi nu se prefăcuse nici un moment.

Dorea sex şi distracţie, plăcere şi amuzament. Şi companie, bănuia Jude. Dar n-avea nevoie de femei cu ochii visători îndrăgostite de el, şi cu atît mai puţin de una care deja dăduse greş în singura relaţie serioasă pe care şi-o îngăduise.

Dorea o aventură amoroasă, de unde mai era cale lungă pînă la iubire. Şi dacă voia să reuşească, să aibă parte de plăcerea unei relaţii intime cu el, trebuia să-nveţe să le separe între ele.

N-avea de gînd să complice situaţia. N-avea să despice firul în patru. Să distrugă totul.

Aşa că, în momentul cînd Aidan se ridică şi se întoarse, îi zîmbi:

– E minunat, un foc aprins într-o noapte ploioasă. Îţi mulţumesc.

– Atunci, vino mai aproape, îi întinse el mîna.

Intra în foc, ba bine că nu. Şi puţin îi păsa dacă se ardea. Veni spre el, cu ochii într-ai lui. Încet, scoase mîna de la spate şi desfăcu degetele.

Diamantul stătea cuibărit în centrul palmei, răspîndind lumină şi splendoare.

– Sfîntă inimă a lui Iisus, îl privi lung Aidan, clipind din ochi. E ceea ce cred eu că este?

– Le-a turnat din pungă ca pe nişte bomboane. Nestemate atît de strălucitoare, încît mă dureau ochii. Şi le-am văzut transformîndu-se în flori, pe mormîntul lui Maude. Cu excepţia diamantului ăstuia, care a rămas aşa cum era. N-ar trebui să cred, murmură ea, gîndindu-se atît la dragoste, cît şi la piatra din mîna ei. Dar, iată-l.

Aidan i-l luă din mînă, pentru a-l ţine în lumina focului. Păru să pulseze o clipă, apoi se linişti.

– Are în el toate culorile curcubeului. Aici există magie, Jude Frances.

Ridică privirea spre a ei.

– Ce-ai de gînd să faci cu el?

– Nu ştiu. Voiam să-l duc la un bijutier, să-i facă expertiza, la fel cum şi mie voiam să-mi fac analizele. Dar m-am răzgîndit. Nu vreau să fie testat şi studiat, analizat şi evaluat. E de ajuns că-l am, nu crezi? Doar să ştiu că există. Viaţa mea n-a fost destul de bogată în materie de credinţă. Vreau să schimb situaţia asta.

– Foarte înţelept din partea ta. Şi curajos. Poate că tocmai din motivul ăsta ţi-a fost lăsat în păstrare.

Îi luă mîna, întorcînd-o cu palma în sus. După ce-i depuse piatra în căuşul palmei, îi închise degetele deasupra ei.

– E pentru tine, cu toate vrăjile pe care le ascunde. Mă bucur că mi l-ai arătat.

– Trebuia să-l arăt cuiva.

Ţinea strîns piatra şi, cu toate că ştia ce naivitate era, i se păru că aceasta îi dădea curaj.

– Ai fost atît de înţelegător şi răbdător cu mine. Cu comportamentul meu scandalos, cu felul cum ţi-am aruncat în braţe toate nevrozele mele. Nici nu ştiu

cum să te răsplătesc.

– Nu țin un registru de datorii.

– Știu. Nici n-ai face-o vreodată. Ești cel mai generos om din cîți cunosc.

Aidan reuși să nu se strîmbe.

– Generos, zici?

– Da, foarte.

– Și înțelegător, și răbdător.

Buzele ei se arcuiră.

– Da.

– Ți-aș putea fi un frate.

Jude își păstră zîmbetul neschimbat.

– Mă rog, aș zice... hmmm.

– Și ai tu așa un obicei să te-arunci în brațele bărbaților pe care-i consideri ca pe niște frați?

– Trebuie să-mi prezint scuzele pentru asta, te-am pus într-o situație jenantă.

– Nu ți-am spus că te scuzi prea des? Răspunde la întrebare și atît.

– Păi, știi... De fapt, nu m-am aruncat niciodată în brațele nimănui, numai într-ale tale.

– Deci, ăsta-i adevărul? Ei bine, sînt flatat, deși atunci erai destul de răvășită.

– Da, într-adevăr, așa eram.

Acum, diamantul devenise greu precum plumbul în mîna ei. Se întoarse, recunoscătoare că un moment stătea cu spatele spre el, și îl puse pe consolă.

– Și acum ești răvășită?

– Nu. Mulțumesc, acum mă simt bine.

– Atunci, hai să mai încercăm o dată.

O răsuci în loc și, cînd buzele i se despărțiră de surprindere, i le captură.

Trupul lui Jude tresări spasmodic, pradă acelui șoc de o clipă pe care întotdeauna îl găsea atît de excitant.

– Și acum te mai gîndești că sînt generos și răb-

dător? murmură el, muşcînd-o uşurel de adîncitura gîtului.

– Nu mai pot gîndi deloc.

– Bine.

Dacă exista ceva mai îmbătător decît o femeie care se împiedica în propria ei pasiune, el încă nu descoperise.

– Te prefer aşa.

– Mă gîndeam că te-ai supărat, sau...

– Iarăşi gîndeşti, îşi continuă el drumul, cu muşcături mărunte, spre tîmplă. Trebuie să-ţi cer să încetezi.

– Bine. În regulă.

Acceptarea ei abia suflată îi stîrni o jinduire cumplită.

– *Mavourneen dheelish*. Fii a mea în noaptea asta.

Gura îi reveni peste a ei, făcîndu-i gîndurile deja risipite să se împrăştie care-ncotro.

– Să fie în noaptea asta. Nu mai pot continua doar să visez la tine.

– Încă mă mai doreşti?

Plăcerea uluită din vocea ei aproape că-l doborî în genunchi. Îl umilea, o atît de totală lipsă de vanitate.

– Doresc tot ceea ce eşti. Nu-mi cere ca în noaptea asta să plec.

Jude îşi urmase glasul inimii pînă în acel loc, şi îl găsise pe el. Acum, avea să-şi asculte din nou inima.

– Nu, spuse ea, în timp ce-şi înfigea degetele în părul lui, întîlnindu-i gura cu toată dragostea şi pasiunea recent descoperite în ea. Nu, nu pleca.

Ar fi putut s-o culce pe podea, s-o cucerească pe loc şi să se delecteze amîndoi în faţa focului. Nici unul dintre ei nu mai era copil şi amîndoi ardeau de nerăbdare. Dar îşi aminti ce-i promisese şi o ridică în braţe. Cînd îi văzu surprinderea de pe faţă, ştiu că nu greşea.

– Ți-am spus că prima dată va fi încet şi dulce. Sunt un om de cuvînt.

Nimeni n-o mai dusese în brațe. Romantismul situației era năucitor, o fantezie erotică aurită pe margini. Inima îi bubuia în urechi ca tunetul, în timp ce Aidan o ducea pe scară şi prin holişor, pînă în dormitor.

Fu recunoscătoare pentru întunericul de-acolo. În beznă, îi era mai uşor să nu se sfiască. Cînd o aşeză pe marginea patului, Jude închise ochii. Apoi, aceştia se deschiseră din nou, cînd Aidan aprinse lampa de pe noptieră.

– Frumoasă Jude, murmură el, zîmbindu-i. O clipă stai, să aprind focul.

Focul, îşi spuse ea.

Desigur, un foc avea să fie minunat. Îşi înlănțui mîinile laolaltă, încercînd să-şi calmeze nervii, să-şi potolească nevoile. Avea să aducă nu numai căldură, ci şi atmosferă. Aidan dorea atmosferă. O, Doamne, de ce nu găsea nimic de spus? De ce nu avea o lenjerie minunată, pe care s-o ia pe ea, ca să-l orbească?

Amuțită, îl privi cum se ridica de lîngă foc după ce flăcările se învăpăiară, începînd apoi să aprindă lumînările răspîndite prin cameră.

– Voiam să te invit în seara asta la cină.

Ideea era atît de surprinzătoare, o intriga atît de mult, încît îl privi cu ochi mari:

– Serios?

– Acum, asta va trebui să mai aştepte.

Stătea cu ochii ațintiți asupra ei, observîndu-i nervozitatea, savurînd-o puțin, în timp ce stingea din nou lampa. Iar camera rămase scăldată în lumini şi umbre schimbătoare.

– Nu mi-e foarte foame.

Aidan rîse.

– Pe-asta am de gînd s-o schimb, şi cît mai repede.

Spre deplina ei uimire, se aplecă şi începu să-şi dezlege şireturile.

– Mie mi-e poftă de tine de cînd ai intrat prima oară în cîrciuma mea.

Jude simţi un nod. Dureros. Era tot ce putea face. Apoi, Aidan îşi trecu uşor un deget peste adîncitura piciorului ei gol, iar respiraţia i se opri în gît, sugrumată.

– Ai picioare frumoase.

O spusese pe un ton firesc, cu hazul în ochi, pe cînd îi ridica piciorul să-i muşte uşurel degetele. Răsuflarea blocată îi explodă din nou, iar degetele i se înfipseră în saltea, ca nişte ţepi.

– Dar trebuie să recunosc că, după ce i-am văzut azi-dimineaţă umezi şi înroşiţi, îţi prefer umerii.

– Umerii... Oh...

Aidan trecuse la celălalt picior, ştergîndu-i repede din minte orice gînduri.

– Ce?...

– Umerii tăi. Îmi plac.

Fiindcă era destul de adevărat, se ridică, săltînd-o şi pe Jude pe picioarele care acum o furnicau.

– Sunt graţioşi, dar şi puternici.

În timp ce vorbea, îi descheie cămaşa pe care ea o luase cu împrumut. Ca să se mai chinuiască amîndoi puţin, nu i-o scoase, ci o trase doar în josul umerilor, pentru a-i urmări cu limba curbura acestora.

– O, Doamne!

Senzaţia i se propagă prin organism ca o pulbere de aur, făcînd-o să scînteieze peste tot pe dinăuntru. Cînd se agăţă de şoldurile lui ca să-şi ţină echilibrul, Aidan porni în sus pe-o parte a gîtului spre maxilar, ca un om care înaintează încet printr-un bogat sortiment de bunătăţi, gustîndu-le pe rînd, la un ospăţ.

Trecu cu gura peste a ei, gustînd-o sîcîitor, într-un mod care îi atîța sucurile poftei. Auzi acest lucru în geamătul ei scăzut şi reveni s-o mai guste odată, mai îndelung.

Mîinile ei îi lunecau în sus pe spate, şi-şi mişca trupul lipit de al lui într-un ritm visător, cu capul căzut pe spate, în abandon.

Încet, spusese el, încet şi dulce. Exact aşa era. În pîlpîirea lumînărilor, ropotul slab al ploii şi propriile ei oftaturi, sărutările blînde deveneau tot mai prelungi, mai adînci. I se părea că tot trupul i se însufleţise de gustul lui, savuros, masculin, desăvîrşit.

Cînd Aidan îşi scoase cămaşa, Jude slobozi un sunet slab de plăcere şi-şi lăsă mîinile să-i cutreiere spatele, frămîntîndu-i muşchii.

Inima lui tresări lîngă a ei. Acele mîngîieri încete, ezitante, erau înnebunitoare. Minunate. Gura ei era atît de gingaşă, dăruia aşa de mult. Şi felul cum se înfiora – de nervozitate şi nerăbdare – cînd el îi descheie pantalonii şi-i lăsă să alunece pe jos, îi lansă prin sînge un nou fulger de dogoare. Prin mintea lui Aidan ardeau dezmierdări gaelice, i se rostogoleau de pe limbă, în timp ce-i străbătea cu gura faţa, gîtul, din nou umerii aceia superbi, pînă cînd fiorii se contopiră într-un tremur puternic, iar oftaturile-i deveniră gîfîieli.

Mai încet, mai încet, îşi impuse Aidan. Dar cum ar fi putut să ştie că nevoia de ea avea să se repeadă şi să-i muşte sufletul cu dinţi colţuroşi? Temîndu-se să n-o sperie, îşi apăsă buzele în curba gîtului ei şi o ţinu nemişcată în braţe pînă cînd valul trecu.

Jude plutea, prea cuprinsă de senzaţii ca să mai observe schimbarea de ritm. Ca prin vis, întoarse capul, îi găsi gura cu a ei şi lunecă într-un sărut. I se părea că i se dizolvau oasele, iar în pîntec simţea o apăsare delicioasă. Oriunde o atingea, o parte din ea se lumina.

„Asta înseamnă să faci dragoste" – numai atîta putea gîndi. „În sfîrşit, asta." Cum putuse să confunde altceva cu acest lucru?

Aidan nu se putea mulţumi doar cu atît. Îi înlătură cămaşa şi se pomeni fermecat de sutienul alb, simplu. Ca să-şi facă o plăcere, urmări cu un deget marginea de sus, încercuind aluniţa.

Genunchii ei se înmuiară.

– Aidan...

– Azi-dimineaţă, murmură el, privindu-i faţa, cînd am văzut punctişorul ăsta, mi-a venit să te muşc.

Cînd Jude nu făcu decît să clipească din ochi, zîmbi şi-i descheie sutienul.

– M-a făcut să mă întreb ce alte secrete sexy mai ascunzi sub hainele astea îngrijite ale tale.

– N-am nici un fel de secrete sexy.

Sutienul căzu pe podea. Aidan îşi coborî privirea, văzînd cum îi trecea peste piele o undă de roşeaţă păcătos de erotică.

– Aici te înşeli, spuse el încet, şi-i cuprinse sînii în palme.

Un şoc scurt, apoi o licărire de surpriză în ochii ei. Experimental, îi frecă sfîrcurile cu degetele mari, privind cum acei ochi verzi ca marea se înceţoşau.

– Nu, nu-i închide, spuse, coborîndu-o pe pat. Nu încă. Vreau să văd ce efect au atingerile mele.

Aşa că îi privi faţa în timp ce o desfăta, în timp ce-i descoperea secretele pe care ea şi le negase.

Piele mătăsoasă şi păr buclat, toate mirosind a ploaie. Curbe delicate, adîncituri subtile. Cînd mîinile lui de muncitor treceau peste ea, se cutremura. Şi fiecare secret pe care-l descoperea era o plăcere pentru amîndoi.

Cînd îi simţi gustul, lumea se îndepărtă pînă cînd nu mai rămase decît ritmul propriului ei puls şi fierbinţeala glorioasă a gurii lui pe pielea ei.

Gata pentru eliberare, Jude se arcui în mîna lui. Începu să se mişte astfel, în timp ce durerea devenea dulce, iar dulceaţa insuportabilă. Gura lui Jude se pogorî peste a ei, capturîndu-i strigătul de plăcere. Continuă s-o satisfacă, tot mai mult şi mai mult, pînă cînd respiraţia i se întretăie în suspine şi tot trupul i se topi ca aurul.

Ochii care îl fascinaseră atît de tare erau acum orbi, iar pielea, umedă şi arzătoare. Nu numai lumea ei îi părăsise, ci şi a lui. Numai ea îi mai rămăsese.

Îi rosti numele, o dată, apoi lunecă într-însa. Căldură în căldură, dorinţă în dorinţă, puternic şi adînc, rămînînd astfel pînă cînd Jude se înfăşură toată împrejurul lui.

Uniţi, începură să se mişte împreună, în spasme prelungi şi încete, ce hrăneau sufletul. Ameţită, Jude zîmbi. Lumina scînteia irizată, ca strălucirea diamantului, în timp ce buzele lui se arcuiau în semn de răspuns, întîmpinîndu-le pe ale ei.

Aceasta, îşi spuse ea, era adevărata magie. Cea mai puternică. Şi, agăţîndu-se de ea, sări de pe marginea lumii împreună cu Aidan.

Flăcările lumînărilor pîlpîiau.

Focul trosnea, iar ploaia lovea ferestrele. În patul ei era un bărbat splendid, excitant, fascinant şi minunat de gol.

Jude se simţea ca o pisică după ce a primit cheile lăptăriei.

– Mă bucur atît de mult că William va avea un copil.

Aidan întoarse capul, pentru a se pomeni cu faţa îngropată în părul ei, apoi şi-l răsuci la loc.

– Ce naiba are de-a face aici William?

– A. Nu mi-am dat seama c-am spus-o cu voce tare.

– E totuna cu a te gîndi la alt bărbat, cînd eu sînt

gata să-mi dau sufletul după ce-am făcut dragoste cu tine.

– Nu aşa mă gîndeam la el.

Copleşită, Jude se ridică în capul oaselor, uitînd că era goală.

– Mă gîndeam doar că, dacă n-ar fi urmat să aibă un copil, mama mea nu mi-ar fi spus-o, eu nu m-aş mai fi supărat, nu veneam la cîriumă şi... toate au dus aici, la momentul ăsta, încheie ea, cu voce slabă.

Aidan mai avea atîta energie cît să fie arogant. Înălţînd o sprînceană, spuse:

– Tot aici ai fi ajuns, în cele din urmă.

– Mă bucur că s-a întîmplat în seara asta. Acum. Fiindcă a fost atît de perfect. Iartă-mă. Am spus o prostie.

– Nu mai tot susţine că fiecare gînd rătăcit care-ţi iese pe gură e prostesc. Şi dacă există o logică în succesiunea de care ai amintit, aş spune că e cazul să închinăm un toast pentru oportunitatea virilităţii lui William.

Uşurată, Jude îi zîmbi.

– Cred că am putea, deşi nu e nici pe jumătate la fel de bun la pat ca tine.

Într-o clipă, surîsul vesel îi deveni o grimasă îngrozită.

– Auleo, ce-am spus!

– Dacă-ţi închipui că m-ai jignit cu asta, te înşeli.

Chicotind, Aidan se ridică şi el, sărutînd-o apăsat.

– Aş zice că merită încă un toast. Pentru prostia lui William de a nu fi recunoscut nestemata pe care-o avea, ca să-mi cadă mie în mîini.

Jude îşi aruncă mîinile împrejurul lui, strîngîndu-l cu putere.

– Nimeni nu m-a mai atins vreodată la fel ca tine. Nu credeam că ar dori-o cineva.

– Eu deja te doresc din nou, îşi frecă el nasul în

curba gîtului ei. Ce-ar fi să mergem jos, să bem vinul ăla şi să îmbucăm ceva. Pe urmă, urcăm înapoi şi-o luăm de la început.

– Cred că e o idee minunată.

Îşi impuse să nu se simtă ruşinată, cînd coborî din pat să se îmbrace. Aidan văzuse deja tot ce era de văzut, aşa că ar fi fost o prostie ca tocmai acum să se sfiască.

Totuşi, fu uşurată după ce luă pe ea cămaşa de împrumut şi pantalonii. Dar, cînd întinse mîna după o panglică pentru păr, Aidan o apucă de umăr, făcînd-o să tresară.

– De ce ţi-l legi?

– Fiindcă îmi stă groaznic.

– Mie aşa îmi place, groaznic, îi răsfiră el părul cu degetele. Ca un iureş rebel, în culoarea asta fermecătoare.

– E castaniu.

Şi întotdeauna îl considerase la fel de original ca scoarţa de copacilor.

– Şi zibelina are blana de aceeaşi culoare, iubito, o sărută el pe vîrful nasului. Ce ne facem noi cu tine, Jude Frances, ca să-ţi scoţi odată ochelarii de cal şi să te priveşti cu adevărat? Cred c-ai să mă terorizezi tot timpul. Haide, lasă-l în pace, mai adăugă, începînd s-o tragă spre uşă. În fond, eu sînt cel care ţi-l vede, nu altcineva.

Era prea încîntată ca să-l contrazică, dar cînd ajunseră în bucătărie, se încăpăţînă din nou.

– Tu ai pregătit micul dejun, aşa că eu am să fac cina, zise ea, scoţînd vinul. Nu-s o bucătăreasă prea grozavă, aşa că va trebui să te mulţumeşti cu proviziile mele de rezervă.

– Şi în ce-or fi constînd alea?

– Supă la cutie şi sandvişuri cu brînză gratinată.

– Pare formula ideală pentru o noapte ploioasă.

Aidan luă vinul şi se aşeză pe un scaun.

– În plus, voi avea plăcerea de a te privi cînd le pregăteşti.

– Prima oară cînd am văzut bucătăria asta, mi s-a părut fermecătoare, comentă ea, mergînd spre aragaz, unde aprinse focul cu o uşurinţă care-l cam surprinse pe Aidan. Pe urmă, mi-am dat seama că nu are spălător de vase, cuptor cu microunde, nici măcar un deschizător electric de conserve sau un filtru pentru cafea.

Rîzînd, scoase din cămară o cutie de supă şi începu s-o deschidă cu micul desfăcător manual.

– Am fost cam abătută, dă-mi voie să-ţi spun. Iar în bucătăria asta am făcut mai multe şi mi-am savurat mîncărurile mai bine decît oricînd în condomeniul meu. Unde am o bucătărie, ultimul strigăt. Instalaţie Jenn-Air, frigider sub zero grade.

În timp ce vorbea, puse supa la încălzit şi deschise frigiderul să scoată brînza şi untul.

– Desigur, n-am abordat nici o reţetă complicată. Îmi adun curajul ca să încerc să coc pîine de casă. Mi se pare destul de simplu şi, dacă n-o stric prea rău, poate voi ajunge să fac chiar şi prăjituri.

– Deci, te tentează specialităţile de brutărie?

– Cred că da, îi zîmbi ea peste umăr, în timp ce ungea untul pe pîine. Dar sînt destul de dificile, cînd nu le-ai mai făcut niciodată.

– Nu poţi şti, dacă nu încerci.

– Aşa e. Şi nu suport eşecurile, clătină ea din cap, în timp ce încălzea tigaia. Ştiu că asta-i o problemă. Din acelaşi motiv n-am încercat multe lucruri pe care mă tot gîndesc să le încerc. Întotdeauna mă conving singură că oricum am să le încurc, aşa că nici măcar nu mai încerc. Şi totul, din cauză că am fost copilul stîngaci al unor părinţi eleganţi.

Puse sandvişurile în tigaie, mulţumită cînd acestea

începură să sfîrîie vesel.

– Dar mă pricep să fac nişte sandvişuri cu brînză destul de bune, aşa că nu vei muri de foame.

Şi, întorcîndu-se, nimeri drept în pieptul lui.

Gurile li se contopiră din nou. Fierbinte, puţin cam dur şi cît se poate de excitant. Cînd o lăsă să respire din nou, Aidan dădu din cap:

– Nu eşti stîngace nici în asta, nici în altceva din ceea ce faci, după cîte am văzut.

Mulţumit, se întoarse la vinul de pe masă.

Jude îşi reveni la timp pentru a împiedica supa să dea în foc.

Aidan rămase la ea toată noaptea, astfel încît Jude putu adormi ghemuită la pieptul lui. Cînd primele raze ale soarelui se strecurară pe fereastră pentru a iriza aerul, întinse din nou braţele spre ea, făcînd dragoste alene, astfel încît să n-o smulgă din visuri.

Data următoare cînd se trezi, Aidan stătea aşezat pe marginea patului, lîngă ea, cu o ceaşcă de cafea într-o mînă şi mîngîindu-i părul cu cealaltă.

– Ce oră e?

– Zece şi ceva, şi praf ţi-am făcut reputaţia.

– Zece? se ridică Jude imediat, surprinsă şi recunoscătoare cînd Aidan îi oferi cafeaua. Ce-i cu reputaţia mea?

– E irecuperabilă. Am vrut să plec în zori, ca să nu-mi vadă nimeni maşina pe strada ta. Dar am fost... reţinut.

Jude oftă adînc.

– Îmi amintesc.

– Acum au să iasă vorbe, cum că junele Gallagher îşi face de cap cu fătuca yankee.

Ochii lui Jude sclipiră:

– Chiar aşa? Ce minunat.

Rîzînd, Aidan o trase de păr:

– Mă aşteptam eu să-ţi placă, într-un fel.

– Mi-ar plăcea şi mai mult dacă-ţi distrugeam şi eu reputaţia. Pînă acum, n-am mai distrus reputaţia nimănui.

Îi atinse chipul, încîntată că o putea face, coborîndu-şi degetul pînă la brazda îngustă din bărbie.

– Aş putea fi acea americancă de moravuri uşoare care l-a suflat pe patronul localului *Gallagher's* de sub nasul tuturor domnişoarelor locale.

– E, dacă te-ai hotărît să fii o femeie uşuratică, mă întorc diseară după ora închiderii şi poţi profita de mine în cel mai necinstit mod.

– Cu cea mai mare plăcere.

– Să mă aştepţi cu lumina aprinsă, iubito, da? se aplecă el s-o sărute, dar zăbovind destul pentru a începe să aibă iarăşi probleme. Hîrţoage afurisite, bombăni. Trebuie să le rezolv. Să-ţi fie dor de mine, Jude, ne-am înţeles?

– În regulă.

După plecarea sa, Jude se rezemă de perne, ascultînd uşa închisă în urma lui şi motorul maşinii pornind.

O oră încheiată, nu făcu altceva decît să stea în pat, fredonînd.

Capitolul 13

Am o relație amoroasă.

Jude Frances Murray are o aventuyră pasională cu un irlandez trăsnet, fermecător şi sexy.

Mor de plăcere cînd scriu asta.

Abia rezist să nu mă port ca o elevă, scriindu-i numele la nesfîrşit în caiete.

Aidan Gallagher. Ce nume minunat!

E atît de frumos. Ştiu că e absolut superficial să stărui asupra înfățişării fizice a cuiva, dar... În fine, dacă nu pot fi superficială nici măcar în paginile propriului meu jurnal intim, atunci unde aş mai putea fi?

Părul lui are o culoare castanie-închisă şi bogată, iar soarele îi scoate în evidență nuanțele acestea roşcate. Ochii-i sînt minunați, de un albastru închis şi strălucitor, iar cînd şi-i îndreaptă spre mine, doar privindu-mă, aşa cum face de atîtea ori, mă topesc toată

pe dinăuntru. Are un chip puternic. Oase zdravene, cum ar spune bunica. Zîmbeşte uşor şi încet, iar în bărbie are o brazdă abia vizibilă.

Trupul... Nici nu-mi vine să cred că l-am avut peste mine, sub mine. E atît de tare şi pietros, cu muşchi ca fierul. Puternic, cred că ăsta e cuvîntul.

Iubitul meu are o constituţie foarte puternică.

Şi cred că, pînă aici, m-am bălăcit destul în superficialităţi.

În regulă... am terminat.

Celelalte calităţi ale lui sînt la fel de impresionante. E foarte generos şi are un simţ viu al umorului. Ştie să asculte. Ăsta-i un talent pe cale de dispariţie, iar al lui Aidan e foarte cizelat.

Legăturile lui familiale sînt profunde şi puternice, iar etica profesională, admirabilă. Îi găsesc mintea fascinantă, iar talentul de povestitor foarte atrăgător. Adevărul e că l-aş putea asculta ore-n şir.

A călătorit mult, a văzut locuri pe care eu doar am visat să le văd. Acum, cînd părinţii lui s-au stabilit la Boston, a preluat firma şi rolul de cap al familiei cu o autoritate calmă şi absolut firească.

Ştiu că n-ar fi trebuit să mă îndrăgostesc. Ceea ce se întîmplă între Aidan şi mine e o relaţie fizică satisfăcătoare şi o prietenie fermecătoare şi afectuoasă. Ambele sînt nepreţuite şi ar trebui să fie mai mult decît suficiente pentru oricine.

Dar nu pot să nu fiu îndrăgostită de el.

Am ajuns să-mi dau seama că tot ceea ce s-a scris vreodată pe tema dragostei e absolut adevărat. Aerul e mai parfumat, soarele mai strălucitor. Am impresia că n-am mai atins pămîntul cu picioarele de nu ştiu cîte zile.

E înfricoşător. Şi minunat.

Nimic din tot ceea ce am trăit vreodată nu se compară cu asta. Nici prin minte nu mi-a trecut că aveam

în mine asemenea sentimente. Pasionale, euforice şi absolut neghioabe.

Ştiu că sînt aceeaşi persoană. Pot să mă uit în oglindă şi să mă văd acolo tot pe mine. Şi totuşi, cumva, pare să fie mai mult decît atît. Ca şi cum nişte bucăţi ascunse sau nerecunoscute ar fi căzut dintr-o dată la locurile lor.

Îmi dau seama de stimulii fizici şi emoţionali, încărcătura endorfinelor şi... Of, mai ducă-se la dracu' toate. N-au nevoie să fie analizate şi categorisite. Nu trebuie decît să existe şi atît.

E aşa de scandalos de romantic, felul cum vine spre casa mea, seara. Cum se apropie, prin întuneric sau la lumina lunii, ca să-mi bată în uşă. Îmi aduci flori de cîmp, scoici de pe plajă sau pietricele frumoase.

Face cu trupul meu nişte lucruri pe care în mod sigur nu le ştiam decît din lecturi. O, Doamne, e clar că lectura a trecut pe locul doi.

Mă simt ca o desfrînată. Îmi vine să rîd de mine însămi. Jude Frances Murray a intrat în călduri. Care nu dau nici un semn că s-ar potoli.

În viaţa mea nu m-am mai distrat atît de bine.

Habar n-am avut că romantismul poate fi distractiv. De ce nu mi-o fi spus nimeni?

Cînd mă uit în oglindă, mă simt frumoasă. Ca să vezi. Mă simt frumoasă.

Azi o iau pe Darcy cu maşina şi mergem la Dublin, să facem cumpărături. Am să-mi iau o mulţime de lucruri extravagante, de care n-am nici cea mai mică nevoie.

Casa Gallagher era veche şi frumoasă, aflată la marginea satului, pe o colină mică şi abruptă, cu faţada spre mare.

Dacă Jude ar fi întrebat, i s-ar fi spus că fiul lui

Shamus, un alt Aidan, construise casa în anul în care se căsătorise.

Cei din neamul Gallagher nu-şi cîştigau existenţa pe mare, dar le plăcea s-o privească.

Alte generaţii adăugaseră de-a lungul anilor noi anexe casei, după cum le permiseseră banii şi timpul. Iar acum, dintre numeroasele camere, cele mai multe aveau vedere spre mare. Casa propriu-zisă era construită din lemne de esenţă închisă şi piatră în culoarea nisipului, ce păreau să se combine fără nici un stil anume.

Jude o găsea incitantă şi unică. Avea două niveluri, cu o verandă lată în faţă, care ar fi trebuit să fie revopsită, şi o aleea strîmtă din dale de piatră tocite de paşi. Ferestrele erau formate din ochiuri romboidale a căror spălare, probabil, necesita eforturi infernale.

O considera situată undeva între grandoare şi preţiozitate, avînd suficient din amîndouă. Şi, cu ceaţa subţire a dimineţii care tocmai se risipea în jurul ei, ascundea şi o undă de mister.

Jude se întrebă cum fusese copilăria lui Aidan în acea casă mare şi labirintică, la o aruncătură de băţ de plajă şi destul de aproape de sat pentru a fi viziată de roiuri de prieteni.

Grădinile necesitau mai multe îngrijiri, după cum o înştiinţa ochiul ei recent format, dar aveau o atmosferă sălbatică plăcută.

O pisică neagră şi slabă, tolănită pe alee, îi aruncă o privire de oţel din ochii ei galbeni, în timp ce se apropia. Sperînd să n-o supere, Jude se ghemui s-o scarpine între urechi.

Fu răsplătită cu o îngustare a ochilor şi un tors care durui ca un tren de marfă.

– Ăsta-i Bub, spuse Shawn din uşă, cu un zîmbet. Prescurtare de la Beelzebub, fiind un drac de motan.

din fire. Vino să bei un ceai, Jude. Dacă te-aştepţi ca Darcy să fie gata la timp, înseamnă că n-o cunoşti.

– Nu-i nici o grabă.

– Cu atît mai bine, de vreme ce se dichiseşte cîte o oră numai ca să dea fuga după o litră de lapte. Dumnezeu ştie cît se mai admiră în oglindă pentru un drum la Dublin.

Se retrase, făcîndu-i loc să intre, apoi aruncă un strigăt peste umăr, spre scară:

– A venit Jude, Darcy, şi zice să-ţi mişti mai repede fundul ăla fudul, dacă vrei să te ducă la Dublin City cu maşina.

– Ba n-am zis aşa ceva, izbucni Jude, fîstîcită, făcîndu-l pe Shawn să rîdă, în timp ce o trăgea ferm în casă.

– Oricum o doare-n cot. Atunci, să te servesc cu un ceai?

– Nu e nevoie, zău.

Privi în jur, observînd că livingul care se prelungea din micul antreu era aglomerat şi comod.

Un cămin, îşi spuse ea din nou. Inspira o stare de cămin şi de familie. Şi de bun-venit.

– Aidan e la cîrciumă, recepţionează marfa.

Shawn o luă prietenos de mînă şi o conduse în living. De mult dorea să petreacă un răstimp cu ea, ca s-o studieze pe femeia care-i vrăise într-un asemenea hal fratele.

– Deci, va trebui să te mulţumeşti cu mine.

– Aha. Mă rog, nu mi se pare prea greu.

Cînd Shawn rîse din nou, Jude îşi dădu seama că, în urmă cu cîteva luni, i-ar fi fost imposibil să flirteze atît de uşor şi inofensiv cu un bărbat. Şi în nici un caz cu unul care avea un chip de înger ştrengar.

– Pînă acum, fratele meu nu mi-a dat ocazia să schimb mai mult decît o vorbă, două, cu tine, spuse el, cu ochii licărindu-i. Te ţine numai pentru el.

– Cînd vin la cîrciumă, tu eşti mereu la bucătărie.

– Unde mă ţin în lanţuri. Dar ne putem scoate pîrleala acum.

Şi el flirta, îşi dădu Jude seama, la fel de nevinovat. N-o neliniştea deloc. Nu-i provoca acele junghiuri ciudate şi delicioase pe care i le stîrneau flirturile cu Aidan. O făcea doar să se simtă relaxată.

– Atunci, voi începe prin a-ţi spune că aveţi o casă fermecătoare.

– Suntem fericiţi în ea.

O conduse la un fotoliu şi, cînd Jude se aşeză, se instală şi el pe braţul acestuia.

– Darcy şi cu mine o îngrijim onorabil.

– Este făcută pentru mai mulţi oameni. O familie mare, cu-o droaie de copii.

– A fost de mai multe ori plină decît goală. Tatăl nostru mai avea nouă fraţi.

– Nouă? Doamne Dumnezeule!

– Avem unchi şi mătuşi împrăştiaţi peste tot – Gallagheri şi Fitzgeralzi. Una din ele fiind şi tu, adăugă el, cu un zîmbet. Ţin minte, cînd eram mic, uneori veneau şi plecau de la noi cîrduri-cîrduri, aşa că mereu dormeam în acelaşi pat cu cîte-un puşti care-mi era văr, din Wicklow, Boston sau Devonshire.

– Şi mai vin şi-acum?

– Din cînd în cînd. Ai venit tu, verişoară Jude.

Îi plăcu zîmbetul ei la auzul acestor cuvinte, dulce şi cam timid.

– Dar, de cele mai multe ori, nu mai sîntem în casă decît Darcy şi cu mine. Şi-aşa vom continua pînă se hotărăşte primul din noi trei să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie. Aceluia îi va reveni casa.

– Ceilalţi doi n-au să se supere?

– Nu. Aşa e obiceiul în familia Gallagher.

– Şi veţi şti că întotdeauna o să fiţi bineveniţi aici, că tot casa voastră va fi.

– Exact.

O spusese încet, căci ştia să descifreze intonaţiile şi nuanţele şi observa clar că Jude tînjea după o casă a ei.

– Ai şi tu o casă la Chicago?

– Nu. Stau într-un condomeniu ca un apartament glorificat, adăugă ea, după care se ridică, dintr-o dată neliniştită; într-adevăr, era un apartament şi nimic mai mult - nu un cămin. Locul ăsta de-aici e minunat. Poţi privi marea.

Porni spre fereastră, apoi se opri lîngă un pian vechi.

Clapele erau îngălbenite şi cîteva dintre ele se ciobiseră, iar peste lemnul zgîriat erau împrăştiate partituri. Cine cîntă?

– Toţi, veni Shawn lîngă ea, depunîndu-şi degetele lungi pe clape, pentru a solfegia o serie rapidă de acorduri; o fi fost zgîriat instrumentul, dar corzile sale sunau dulce şi fidel. Cînţi şi tu?

– Puţin. Nu prea bine.

Jude răsuflă scurt, amintindu-şi să nu se poarte ca o cretină.

– Da.

– Ce da?

– Da, cînt.

– Bine, atunci, s-auzim.

Îi dădu un ghiont, cu şoldul în şold, surpriza silind-o să se aşeze pe banchetă.

– N-am mai cîntat de luni de zile, începu ea, deşi răsfoia deja partiturile, pentru a pune o bucată în faţa ei, înainte ca Shawn să se aşeze alături.

– Încearc-o pe asta.

Întrucît intenţiona să cînte doar cîteva acorduri, Jude nu se deranjă să-şi scoată ochelarii de citit din poşetă. Fără ei, trebuia să se aplece, cu ochii mijiţi.

Simţi o uşoară nervozitate, îşi şterse de coapse

palmele umezite şi-şi spuse că nu era unul din acele recitaluri din copilărie care o speriau pînă-i veneau greţurile.

Totuşi, fu nevoită să inspire adînc de două ori, făcînd colţurile gurii lui Shawn să tresară, înainte de a începe să cînte.

– O:..!

Trecu imediat de la primul portativ la al doilea.

– O, ce frumos sună!

Îşi uită complet nervozitatea, captivată de plăcere, în timp ce notele pluteau visătoare, iar gîtul începea s-o doară de emoţie.

– Îmi sfîşie inima.

– Aşa şi trebuie.

Shawn înclină capul, ascultînd muzica în timp ce o studia pe Jude. Îşi dădea seama uşor de ce atrăsese atenţia fratelui său. Faţa frumoasă, purtarea liniştită şi ochii aceia surprinzător de expresivi şi ceţoşi.

Da, medită el, o asemenea combinaţie i-ar fi trezit lui Aidan interesul, pentru ca apoi să-i îmbrobodească inima. Cît despre inima ei, era plină de dor. Se vedea limpede.

– Cînţi într-adevăr foarte bine, Jude Frances. De ce-ai spus că nu prea ştii?

– Sunt obişnuită să spun că nu mă prea pricep la nimic, fiindcă de obicei aşa e, răspunse ea absentă, absorbită de muzică. Oricine ar putea să cînte bine piesa asta. E minunată. Cum se intitulează?

– Încă nu i-am găsit nici un titlu.

– Tu ai compus-o? se întrerupse ea din cîntat, pentru a-l privi cu ochi mari; artiştii de tot felul şi de orice gen o uluiau. Serios? Shawn, e superbă.

– A, nu-l lua cu complimente, şi-aşa e destul de enervant, interveni Brenna, intrînd în cameră, cu mîinile înfundate în buzunarele jeanşilor ei lăbărţaţi.

– Domnişoara O'Toole aici de faţă nu admiră mu-

zica decît dacă e o melodie rebelă, iar ea a tras o halbă la bord.

– Cînd vei compune una, am să închin şi pentru tine un pahar.

Se strîmbară amical unul la altul.

– Ce-i cu tine aici? Nu ştiu să se fi stricat nimic?

– Mă vezi cumva cu trusa de scule în mînă?

Oare n-avea de gînd să se uite vreodată şi la *ea*? se întrebă Brenna. Dobitoc cu vedere de liliac.

– Merg la Dublin, cu Jude şi Darcy, ridică ea din umeri. M-am săturat de pisălogelile lui Darcy, aşa că am capitulat.

Apoi se întoarse, strigînd în susul scării:

– Darcy, pentru numele înduratului Dumnezeu, ce mama dracului durează atîta? De-o oră te-aştept.

– Minciuna asta va trebui să i-o mărturiseşti Părintelui Clooney, spuse Shawn, de vreme ce abia ai intrat în casă.

– E o minciună nevinovată şi are şanse s-o aducă jos pînă nu-ncepe săptămîna viitoare, se trînti Brenna într-un fotoliu. Tu de ce nu eşti la cîrciumă, să-l ajuţi pe Aidan? Azi e zi de livrare.

– Fiindcă el mi-a cerut să stau aici şi să-i ţin de urît lui Jude pînă-şi face Darcy intrarea, mămică dragă. Dar dacă tot ai venit, eu o şterg. Să mai treci pe la noi, ca să cînţi, Jude Frances, îi zîmbi el, ridicîndu-se. E o plăcere să-mi aud melodiile interpretate de cineva care ştie să aprecieze muzica.

Şi porni, oprindu-se lîngă Brenna doar atîta cît să-i tragă pe ochi cozorocul şepcii. Brenna şi-o smuci la loc imediat ce uşa din faţă se trînti în urma lui.

– Se poartă de parc-aş avea zece ani şi i-aş trage şuturi în fund la fotbal.

Apoi, zîmbi strengăreşte.

– Şi are un fund drăguţ, nu?

Jude rîse, ridicîndu-se să îndrepte partiturile.

– Nici în rest nu arată rău. Şi compune nişte melodii minunate.

– Mhm, are un talent deosebit.

Întorcîndu-se spre ea, Jude ridică din sprîncene:

– Adineaori nu păreai să gîndeşti la fel.

– Păi, dacă-i spuneam, începea să se umfle în pene, devenind şi mai nesuferit ca deobicei.

– Cred că-l cunoşti de-o viaţă.

– De-o viaţă şi-o zi, pare-se, confirmă Brenna. Între noi sînt patru ani diferenţă, în favoarea lui.

– Iar tu ai fost în casa asta de prea multe ori ca să le mai ştii numărul. Poţi să intri ca la tine acasă, după cum e obiceiul pe-aici.

Începu să se plimbe prin cameră, privind fotografiile de familie risipite ici şi colo în rame desperecheate, o carafă veche cu buza ciobită, conţinînd un amestec multicolor de flori primăvăratice. Tapetul era tocit, iar covorul, ros.

– Cred că m-am zbenguit pe-aici la fel ca Darcy şi fraţii ei la noi în casă, îi spuse Brenna. Sigur, doamna Gallagher îmi lua şi mie fundul la trozneală cu tot atîta entuziasm ca şi propriilor ei copii.

Aceste cuvinte o cam surprinseră pe Jude. Ei nu-i luase nimeni fundul la trozneală, niciodată. În disciplină se folosea întotdeauna raţiunea şi starea de vinovăţie pasiv-agresivă.

– Cred că a fost o copilărie minunată, aici, înconjurată de muzică.

Dădu ocol camerei, observînd pernele comode şi decolorate, lemnăria veche, aglomeraţia de obiecte şi formele pe care le arunca lumina intrată prin ferestre.

Fără îndoială, puţină împrospătare n-ar fi stricat, reflectă ea. Dar nu lipsea nimic. Căminul, familia, continuitatea. Da, era o casă ideală pentru o familie, pentru copii, la fel cum a ei era cea mai potrivită pentru singurătate şi contemplaţie.

Îşi imagina că pereţii acestei case păstraseră ecourile prea multor voci ridicate cu furie sau cu bucurie, pentru a fi vreodată cu adevărat tăcuţi.

Tropăitul de pe scară o făcu să se întoarcă, pentru a o vedea pe Darcy coborînd în fugă, cu părul înfoiat în jurul capului.

– Aveţi de gînd să leneviţi pe-aici toată ziua? le întrebă ea. Sau plecăm odată la Dublin?

Drumul spre Dublin fu cu totul diferit de cel de la sosire. Maşina era plină de sporovăială, abia lăsîndu-i lui Jude loc pentru nervi.

Darcy nu mai contenea cu bîrfele din sat. Se părea că tînărul Douglas O'Brian o băgase pe Maggie Brennan în belea şi nunta bătea la uşă.

James Brennan fusese atît de indignat de ideea că fiica lui o ştersese din casă pentru a se tăvăli cu Douglas, încît se îmbătase cît trei porci la un loc şi petrecuse noaptea dormind în curte, întrucît nevastă-sa îl încuiase afară.

– Am auzit că domnul Brennan a pornit să-l caute pe tînărul Douglas, iar băiatul s-a ascuns în fînarul lui taică-său – unde pun prinsoare isteţii că s-a comis fapta – pînă a trecut criza, spuse Brenna, întinzîndu-se ca o mîţă leneşă pe bancheta din spate, cu şapca trasă pe ochi. Lui Maggie va avea de ce să-i pară rău, cînd s-o trezi cu burta la gură şi cu neisprăvitul ăla de Douglas la uşă.

– Şi n-au nici douăzeci de ani, adăugă Darcy, clătinînd din cap. Jalnic mod de a-ţi începe viaţa.

– De ce trebuie neapărat să se căsătorească? vru să ştie Jude. Sunt prea tineri.

– Păi, o să li se nască un copil, ce altceva vrei să facă?

Jude deschise gura, apoi o închise la loc, înainte de a apuca să înşire toată gama de soluţii logice. Îşi

aminti că se aflau în Irlanda. Aşa că încercă s-o ia pe altă cale.

– Tu aşa ai face? o întrebă ea pe Darcy. Dacă ai constata că ai rămas gravidă?

– Mai întîi, aş avea grijă să nu am relaţii sexuale cu un om cu care n-aş fi pregătită să-mi împart viaţa, în caz că se iveşte nevoia. Şi pe urmă, adăugă ea după un moment de gîndire, am douăzeci şi patru de ani, o slujbă, şi nu mă tem de bîrfele satului atît de tare încît să nu cresc singură un copil, dacă aş face-o fiartă.

Apoi îşi întoarse capul, ridicînd dintr-o sprîceană spre Jude.

– Nu cumva eşti însărcinată?

– Nu! Jude fu cît pe ce să iasă cu maşina de pe drum, înainte de a-şi reveni. Nu, în nici un caz.

– De ce „în nici un caz", cînd de-o săptămînă-n-coace te culci cu Aidan noapte de noapte? Toate bune şi frumoase cu protecţia, dar nu e nici aia infailibilă, nu?

– Nu, dar...

– Of, Darcy, n-o mai speria. Ştii doar că eşti invidioasă pentru că ea are contacte sexuale regulate, iar tu nu ai.

Darcy aruncă o privire sarcastică spre bancheta din spate.

– Cum nici tu n-ai, fata mea.

– Cu atît mai rău, se ridică Brenna, rezemîndu-şi braţele de spătarul fotoliilor din faţă. Aşa că ia povesteşte-ne, frustratelor de noi, cum e sexul cu Aidan. Hai, Jude, nu te oftica.

– Nu! rîse ea.

– Ia nu mai face pe mironosiţa, o împunse Brenna în umăr. Zi-mi şi mie, te ia cu binişorul, sau e membru în Clubul Preludiului Irlandez?

– Clubul Preludiului Irlandez?

– A, n-ai auzit de ei, continuă serioasă Brenna, în timp ce Darcy rîdea pe înfundate. Strigătul lor de luptă e: „Bridget, păzea că vin!" Cum au intrat, au şi ieşit, de nici n-a apucat să li se-ncălzească berea.

Spre propria ei surprindere, Jude aproape că hohoti de rîs.

– Nu-mi zice Bridget decît dacă şi eu îi zic Shamus.

– A făcut un banc, îşi şterse Darcy o lacrimă imaginară de la ochi. Jude a noastră. E un moment solemn.

– Şi cu haz, pe deasupra, fu Brenna de acord. Da' ia zi-ne, Jude, o ia pe îndelete, cu mîngîieri şi muşcături peste tot, sau se-aprinde şi termină cît ai bate din palme, de nici n-apuci să strigi că l-ai văzut pe Dumnezeu?

– Nu pot discuta despre sexul cu Aidan, cînd e şi sora lui în maşină.

– Bine, atunci hai s-o aruncăm jos, ca să-mi spui mie.

– Şi de ce nu poţi, mă rog? întrebă Darcy, oprindu-se doar o clipă ca să se uite la ea încruntată. Doar ştiu că are sex. Afurisitul. Dar dacă-ţi vine greu, nu te mai gîndi la mine ca la soră-sa, ci doar ca la prietena ta.

– Bine, vă spun doar atît: e cel mai minunat lucru care mi s-a întîmplat vreodată. Cu William, era ca un... ca un marş militar în cadenţă, declară ea, din nou spre propria ei surpriză şocată. Iar înaintea lui n-a fost decît Charles.

– Auzi acolo, Charles?! Brenna, Jude a noastră are un trecut.

– Şi cine-a fost Charles ăsta? o descusu Brenna.

– Un finanţist.

– Deci, bogat, se agăţă imediat Darcy de cuvîntul magic.

– Familia lui era bogată. Ne-am cunoscut în timpul

ultimului meu an de facultate. Cred că relația cu el a fost... În fine, să zicem că pînă la urmă nimeni n-a rămas dator cu nimic, dar a fost un proces destul de greoi. Aidan e un romantic.

Prietenele sale scoaseră un şir de oooh-uri care o făcură să chicotească neputincioasă.

– Of, încetați! O vorbă nu mai scot.

– Ce nesimțită... să ne hărțuiască așa! o trase Brenna de păr. Cu siguranță, ne poți da măcar un mic exemplu despre latura lui romantică, în relație cu sexul reuşit.

– Unul?

– Numai unul şi ne declarăm mulțumite, nu-i așa, Darcy?

– A, sigur că da. Doar n-o să ne băgăm nasul în viața ei personală, nu?

– Bine. Prima dată, m-a luat în brațe la parterul casei şi m-a purtat așa pînă sus. Tot drumul pînă-n dormitor.

– Cum a dus-o Rhett pe Scarlett? întrebă Darcy. Sau pe umăr, ca pe un sac de cartofi?

– Ca Rhett şi Scarlett.

– Mişto poanta! îşi rezemă Brenna obrazul pe brațe. Are o bilă albă de la mine.

– Mă tratează ca pe o ființă deosebită.

– Şi de ce n-ar face-o? întrebă Darcy.

– Nimeni n-a mai făcut-o pînă acum. Şi, mă rog, dacă tot sîntem la subiectul ăsta, şi nu e tocmai un secret ce se întîmplă, eu n-am nimic... cum să spun, nimic drăguț, sexy. Lenjerie, chestii de-astea. M-am gîndit că poate mă ajutați voi să-mi aleg cîte ceva.

– Ştiu exact locul potrivit, declară Darcy, aproape frecîndu-şi palmele.

– Am cheltuit două mii de lire sterline pe lenjerie intimă.

Ameţită, Jude mergea prin aglomeraţia de pe Grafton Street. Pretutindeni forfoteau oameni. Cumpărători, turişti, găşti de adolescenţi şi, la fiecare cîţiva paşi, se părea, muzicanţi cîntînd pentru un pumn de monede.

Atmosfera era îmbătătoare, toată zarva, culorile şi formele. Dar nimic nu o buimăcea mai tare decît ceea ce făcuse.

– Două mii. Pe lenjerie.

– Şi a meritat pînă la ultimul sfanţ, completă vioaie Darcy. O să-ţi fie ca un sclav.

Erau încărcate cu sacoşe pline şi, deşi Jude se avîntase hotărîtă să cumpere cu nepăsare, concepţia ei în acest sens echivala cu noţiunea de conservatorism a lui Darcy.

Cum, necum, în două ore acumulase o garderobă întreagă, cu tot cu accesorii, la instigările nemiloase ale lui Darcy.

– Altceva nu mai pot să car.

– Dă-ncoace, îi înhaţă Darcy cîteva pungi, îndesîndu-le în braţele Brennei.

– Eu n-am cumpărat nimic.

– Deci ai mîinile libere, nu? Oooh! Ia uitaţi-vă ce mai pantofi!

Şi Darcy se năpusti prin mulţimea adunată în jurul unui trio de scripcari, drept spre ţintă.

– Sunt delicioşi!

– Eu vreau ceaiul meu, mormăi Brenna, apoi se încruntă spre pantofii negri cu barete şi tocuri de patru degete după care îi lăsa lui Darcy gura apă. Dacă mergi cu parascoveniile astea în picioare, după nici un kilometru te umpli de băşici şi cîrcei.

– Ăştia nu-s pentru mers, vaco. Eu mi-i iau! dispăru Darcy pe uşa magazinului.

– S-a zis cu ceaiul meu, se plînse Brenna. Am să mor de inaniţie şi deshidratare, şi voi două nici n-o să

observaţi, de vreme ce voi fi îngropată sub un munte de sacoşe, în care, pot s- adaug, nu e nici un lucru de-al meu.

– Mergem la ceai imediat ce probez pantofii. Uite, Jude, ăştia-s pentru tine.

– Nu mai am nevoie şi de alţi pantofi.

Dar o părăsiseră totuşi puterile şi se prăbuşi pe un scaun, unde se pomeni studiind drăgălaşii escarpini de culoarea bronzului.

– Sunt foarte frumoşi, dar atunci voi avea nevoie şi de o poşetă care să se asorteze cu ei.

– O poşetă. Iisuse, îşi dădu Brenna ochii peste cap şi căzu de pe scaun, grămadă.

Cumpără pantofii şi o poşetă, apoi o jachetă senzaţională, dintr-un magazin de pe aceeaşi stradă.

Urmă o pălărie de paie aiurită, pe care o alese numai pentru grădinărit.

Pentru că erau atît de încărcate, supuseră la vot şi, cu un rezultat de doi la unu în defavoarea Brennei, duseră cumpărăturile la maşină, ca să le încuie în portbagaj, înainte de a căuta un local unde să mănînce.

– Mulţumescu-ţi Ţie Sfîntă Fecioară şi tuturor sfinţilor...

Brenna se tolăni într-un separeu dintr-un mic restaurant italian care trăsnea a usturoi. Sunt leşinată de foame. Ia o halbă de Harp, comandă ea, în clipa cînd apăru un chelner, şi o pizza cu de toate pe ea, numai chiuveta de la bucătărie nu.

– Ba s-o crezi tu!

Darcy îşi desfăcu şervetul şi-i adresă ospătarului un zîmbet care-l făcu să se amorezeze pe loc.

– Luăm pizza, cu cîte două garnituri pentru fiecare. Şi vreau şi eu o Harp, dar numai un pahar.

– Bine, atunci eu vreau cu ciuperci şi cîrnaţi.

– Perfect. Iar eu, cu măsline negre şi ardei. Tu, Jude?

– Ăă, apă minerală şi...

Observă privirea Brennei şi rămase serioasă, în timp ce prietena ei articula muteşte, cu disperare, „pepperoni şi capere".

– ...Pepperoni şi capere, completă ea, docilă.

Oftă, se rezemă de spătar şi începu inventarul. Picioarele o dureau îngrozitor, nu-şi mai amintea nici jumătate din tot ce cumpărase, o durea capul de nemîncare şi din cauza conversaţiei neîntrerupte şi toate astea o făceau să nu-şi mai încapă în piele de fericire.

– Este prima zi pe care am petrecut-o în Dublin, începu ea. N-am fost la nici un muzeu sau galerie, n-am făcut nici măcar o poză. Nu m-am dus pe St. Stephen's Green, nici la Trinity College, ca să văd biblioteca sau Book of Kells. Mai mare ruşinea.

– De ce? Dublinul nu pleacă nicăieri, îşi întrerupse Darcy flirtul cu ospătarul. Poţi să mai vii şi să faci toate astea oricînd vrei.

– Se pare că da. Atîta doar că, în mod normal, le-aş fi făcut acum. Şi aş fi plănuit totul, studiam ghidurile şi stabileam un itinerariu şi un program, şi chiar dacă îmi rezervam şi o oră de cumpărat suveniruri, asta ar fi fost la coada listei.

– Deci, ai întors lista pe dos, nu? comentă Darcy, gratificîndu-l pe chelner cu încă un zîmbet radios, în timp ce le servea băuturile.

– Toate s-au întors pe dos. Stai, o apucă ea pe Brenna de încheietură, înainte de a apuca să ridice halba.

– Jude, mi s-a uscat gîtul ca o fată mare de optzeci de ani. Fie-ţi milă.

– Nu vreau decît să spun că niciodată n-am mai avut nişte prietene ca voi.

– Sigur că da, şi nici nu există altele ca noi, îi făcu

Brenna cu ochiul, apoi îşi dădu ochii peste cap, cînd Jude continuă s-o ţină de mînă.

– Nu, voiam să zic... Niciodată n-am avut nişte prietene atît de apropiate, încît să pot face haz cu ele pe seama discuţiilor despre... sex sau să împărţim pizza, sau să m-ajute să-mi aleg lenjerie intimă de dantelă neagră.

– O, Doamne, fii bună şi nu-mi deveni lacrimogenă, Jude!

Cam disperată, Brenna îşi întoarse mîna s-o bată pe Jude pe dosul palmei.

– Şi eu am glande lacrimale simpatizante şi nu mi le pot controla.

– Iartă-mă...

Dar era prea tîrziu. Ochii îi luceau deja, umezi.

– Doar că sînt aşa de fericită...!

– Hai, gata.

Trăgîndu-şi şi ea nasul, Darcy le împărţi şerveţele de hîrtie.

– Şi noi sîntem fericire. Atunci, pentru prietenie.

– Da, pentru prietenie, scoase Jude un oftat nesigur, în timp ce ciocneau paharele. *Slainte.*

Pînă la urmă, tot văzu cîte ceva din Dublin; în timp ce se plimbau să-şi facă digestia. În sfîrşit, îşi scoase aparatul de fotografiat şi se delectă cu imagini ale graţiosului pod cu arcade de peste rîul Liffey, ale fermecătoarelor grădini umbroase şi ale coşurilor pline de flori ce împodobeau terasele restaurantelor.

Văzu un pictor de stradă care picta un răsărit de soare pe mare şi, pradă unui impuls, îl cumpără pentru Aidan.

Le puse pe Brenna şi Darcy să-i pozeze de-o duzină de ori şi le mituí cu ecleruri de la o cofetărie, ca să mai exploreze doar puţin oraşul.

Chiar şi atunci cînd îşi tîrîră picioarele înapoi spre

parching, nivelul de energie îi rămăsese ridicat. Îşi spunea că ar fi putut să ccntinue aşa la nesfîrşit.

Cînd plecară din Dublin, cerul de la apus era împroşcat cu culorile asfinţitului, părînd să dureze o veşnicie în lunga înserare de primăvară.

Şi, în timp ce se apropiau de Ardmore, răsări luna, pentru a scălda cîmpiile în lumina ei argintie şi a împrăştia spade albe peste mare.

Nu se simţi obosită nici chiar după ce-şi lăsă prietenele la casele lor şi o ajută pe Darcy să-şi ducă înăuntru pachetele. Intră în casă aproape dansînd şi, în timp ce-şi căra propriile pungi la etaj, strigă veselă:

– M-am întors, şi m-am distrat de minune!

Nici nu plănuia să se oprească. Cea mal grea decizie era ce anume să aleagă ca să poarte pe sub noua bluză de mătase.

Urma să prelungească seara cu o vizită la Gallagher, înainte de ora închiderii. Ca să flirteze deschis şi neruşinat cu Aidan.

Capitolul 14

Nu-şi mai vedea capul de treburi. În seara aceea, avusese loc o prezentare de step la şcoală, şi se părea că jumătate din sat hotărîse să treacă pe la *Gallagher's* după aceea ca să tragă o halbă.

Cîteva dintre fete se încălţaseră din nou cu pantofii de dans, ca să-şi reia numerele pentru clienţi. Domnea o atmosferă festivă, iar cîrciuma era plină.

Aidan umplea halbe cu ambele mîini, purtînd trei conversaţii simultan şi manevrînd casa de marcat.

Îi venea să se împuşte pentru că-i dăduse liber lui Darcy.

Shawn mai ieşea din cînd în cînd de la bucătărie, după cum îi permitea timpul, şi-i mai dădea cîte o mînă de ajutor la bar şi la servit. Dar era captivat de dans şi, de cele mai multe ori, uita să se mai întoarcă.

– Nu sîntem la o-mputită de petrecere, îi aminti

încă o dată Aidan, cînd Shawn reveni agale după tejghea.

– Ba mie fii sigur că aşa mi se pare. Toată lumea se distrează, arătă Shawn cu capul spre mulţimea care înconjura trei dansatoare. Fata lui Duffy e cea mai bună din toate, după părerea mea. Are un stil al ei aparte.

– Auzi, ia mai lasă-le-n pace şi treci în celălalt capăt al barului.

Tonul său repezit îl făcu pe Shawn să zîmbească.

– Ţi-e dor de cucoana ta, aşa-i? Nu te pot condamna. E o scumpete.

Aidan oftă, întinzînd paharele pline în mîinile care le aşteptau cu nerăbdare.

– N-am timp să-mi fie dor de nimeni şi nimic, cînd sînt scufundat pîn-la cur în bere.

– Ei, atunci e mare păcat, de vreme ce tocmai a intrat şi arată proaspătă şi drăgălaşă ca o picătură de rouă, în ciuda orei înaintate, adăugă Shawn, cînd capul lui Aidan se răsuci brusc.

Încercase să nu se gîndească la ea. Ba chiar, făcuse un efort conştient în acest sens, mai mult ca să vadă dacă era în stare. Şi reuşise onorabil, pomenindu-se furat de gînduri numai de vreo două duzini de ori pe ziua în curs.

Iar acum, iat-o, cu părul legat la spate şi zîmbetul numai pentru el. Pînă se strecură spre bar, zîmbetul îi devenise rîs, iar Aidan uitase de berea Guinness pe care o potrivea în halbă.

– Ce se întîmplă aici?

Fu nevoită să ridice vocea pînă aproape ce strigă, aplecîndu-se spre el, atît de aproape încît Aidan îi simţi parfumul, al cărui mister îi dăinuia pe piele.

– Un mic bairam, se pare. Îţi aduc un pahar de vin, cînd mi s-o elibera o mînă.

Ar fi preferat să-şi folosească acea mînă, ba chiar

şi pe cealaltă, ca s-o înşface, s-o salte peste bar şi s-o strîngă la piept.

„Te-ai prins în laţ de-a binelea, Gallagher," îşi zise el, trăgînd concluzia că era o senzaţie destul de plăcută.

– Şi, te-ai distrat bine la Dublin?

– Da, minunat. Am cumpărat tot ce nu era bătut în cuie. Şi dacă încercam să mă abţin, Darcy mă convingea imediat.

– Asta se pricepe la tocat banii... începu Aidan, apoi se reculese. Darcy? Deci, s-a întors. O, slavă Domnului. Cu încă o pereche de mîini, avem şanse s-o scoatem la cap fără o răzmeriţă.

– Le poţi folosi pe ale mele.

– Hmm?

– Pot să iau şi eu comenzile.

Ideea îi prinse rădăcini în cap şi înflori.

– Şi să servesc.

– Iubito, nu-ţi pot cere să faci asta.

Aidan se întoarse spre alt client, care se înghesuise la bar să comande halbe, pahare şi apă carbogazoasă.

– Nici nu mi-o ceri. Dar mi-ar face plăcere. Dacă încurc borcanele, toţi îşi vor zice că yankeea e cam împiedicată, şi-atunci ai s-o poţi chema pe Darcy.

– Ai mai servit vreodată la mese? îi zîmbi el indulgent, făcînd-o imediat să se ambiţioneze.

– Cît de greu poate fi? îl repezi Jude şi, pentru a-şi dovedi spusele, se răsuci şi porni cu forţa spre una dintre măsuţe, ca să înceapă.

– Nu şi-a luat carnetel, nici tavă, îi spuse Aidan clientului, aşteptîndu-i simpatia, în timp ce-i dădea comanda. Şi dacă aş chema-o acum pe Darcy, mi-ar mînca mîine dimineaţă capul la micul dejun.

– Femeile, i se răspunse, sînt în cel mai bun caz nişte fiinţe periculoase.

– Destul de adevărat, destul de adevărat, dar asta e şi normală, calmă din fire. Face cinci lire optzeci. Şi, continuă el, în timp ce lua banii şi dădea restul, cele calme din fire îţi pot tăia beregata cel mai repede, cînd le-apucă dracii.

– Înţelept om eşti, Aidan.

– Da.

Profitînd de un moment mai liniştit, Aidan îşi trase respiraţia.

– Destul de înţelept să n-o chem pe Darcy, ca să n-am două femei care să mă ia la trei-păzeşte.

Totuşi, îşi spunea că Jude n-avea nevoie de mai mult de-un sfert de oră pentru a-şi da seama în ce se băgase. La urma urmei, era o femeie practică. Şi, mai tîrziu, o putea împăca spunîndu-i că în orice caz era o seară rară pentru cîrciumă şi ce frumos fusese din partea ei să-şi ofere ajutorul, şi aşa mai departe, pînă o dezbrăca şi-o băga în pat.

Încîntat de imagine, Aidan servi vesel următorul rînd. Şi, cînd Jude reveni spre bar, o aşteptă cu zîmbetul pe buze.

– Îţi aduc acum vinul ăla... începu el.

– Nu beau niciodată în timpul programului, replică scurt Jude. Dă-mi două halbe de Harp şi-un pahar de Sithwick's, două whiskey-uri, ăă, Paddy's, două Cola şi un Baileys.

Apoi, îi adresă un surîs fudul.

– Şi nu mi-ar strica un şorţuleţ din-alea, dacă mai ai la îndemînă.

Aidan începu să aducă băuturile comandate, dregîndu-şi glasul:

– Ăă, nu ştii preţurile.

– Ai o listă, nu? Bag-o-n buzunarul şorţului. Ştiu să adun şi încă destul de bine. Dacă ai o tavă, pînă pregăteşti tu comanda asta pot strînge de pe unele mese pînă nu se sparg toate.

Un sfert de oră, îşi spuse el şi scoase un menu şi un şorţ, întinzîndu-i-le pe amîndouă pe o tavă.

– Eşti foarte amabilă că mă ajuţi, Jude Frances.

Jude înălţă din sprîncene:

– Nu mă crezi în stare.

Şi, cu aceste cuvinte, se îndepărtă.

– Doare? întrebă Shawn, din spatele lui.

– Ce?

– Să-ţi bage-aşa pumnu-n gură. Pariez că ţi-a trosnit fălcile, ceva de speriat.

Cînd Aidan îi arse un cot în coaste, nu făcu decît să rîdă afectat.

– Şi ea are un stil propriu, adăugă, privind-o pe Jude cum strîngea de pe o masă, conversînd cu familia aşezată acolo. Ţi-aş lua-o bucuros de pe cap, dacă...

Lăsă fraza în aer, cam descurajat de privirea veninoasă pe care i-o aruncă Aidan.

– Glumeam doar, murmură el, strecurîndu-se spre celălalt capăt al barului.

Jude se întoarse şi începu să descarce de pe tavă paharele şi halbele goale, înlocuindu-le cu noua comandă.

– O halbă şi un pahar de Guinness, două orangeens şi o ceaşcă de ceai cu whisky.

Înainte ca Aidan să răspundă, săltă tava doar atît de nesigură, cît să-l facă să-şi ţină respiraţia, şi porni să servească.

Se simţea mai bine ca oricînd în viaţa ei. Era în toiul agitaţiei, participa din plin. Muzică, mişcare, strigăte şi rîsete. Oamenii i se adresau pe nume şi o întrebau ce mai făcea. Nimeni nu părea deloc surprins că aducea comenzile şi golea scrumierele.

Ştia că nu avea eficienţa şi stilul graţios ale lui Darcy, dar se descurca. Iar dacă fu cît pe ce să verse o halbă de bere peste domnul Duffy, ideea principală

rămase „cît pe ce". Domnul Duffy prinse halba la timp, făcîndu-i cu ochiul şi spunînd zîmbitor că prefera berea în el, nu pe el.

Şi cu banii se descurca, şi nu credea că făcuse vreo greşeală gravă de calcul. De fapt, unul dintre buzunarele şorţului îi era umflat de bacşişuri, făcînd-o să radieze de mîndrie.

Cînd Shawn trecu vesel pe-alături şi o captură într-un dans rapid, fu prea surprinsă ca să se mai simtă şi jenată.

– Nu mă pricep.

– Ba te pricepi. Cînd mai vii să-mi cînţi compoziţiile, Jude?

– Oricînd, cu toată plăcerea. Dar acum trebuie să-mi dai drumul. Nu mai am suflu şi te calc pe picioare.

– Dacă ar fi să-mi dăruieşti un sărut, l-am face pe Aidan să fiarbă de gelozie.

– Mai bine nu: Se.ios?

Zîmbetul lui era irezistibil.

– Te sărut numai fiindcă eşti aşa de drăguţ.

Cînd Shawn rămase cu gura căscată, îl sărută pe obraz.

– Şi-acum, lasă-mă că am treabă. Dacă mai dansez cu tine, şeful o să-mi taie din salariu.

– Băieţii ăştia ai lui Gallagher n-au pic de ruşine, o înştiinţă Kathy Duffy, în timp ce strîngea alte pahare. Domnul să-i binecuvînteze pentru asta. Două femei de ispravă i- ar pune la punct, da' nu atît de mult încît să nu mai fie interesanţi.

– Aidan este însurat cu cîrciuma, comentă Kevin Duffy, în timp ce-şi aprindea o ţigară. Iar Shawn, cu muzica lui. Au să treacă ani de zile pînă să-şi ia vreunul din ei o nevastă.

– Nimic nu poate opri o fată deşteaptă să-ncerce, nu-i aşa?

Şi Kathy îi făcu lui Jude cu ochiul.

Jude reuşi să zîmbească, în timp ce trecea la altă masă. Reuşi să-şi păstreze zîmbetul pe buze, în timp ce lua comenzile. Dar i se învîrteau minţile.

Asta credeau oamenii? se întreba. Că încerca să-l ademenească pe Aidan spre a se căsători cu ea? Dar nici nu-i trecuse prin minte. Nu serios. Aproape deloc.

Oare şi el credea că asta urmărea?

Îi aruncă pe furiş o privire, observîndu-l cum umplea abil halbele, în timp ce conversa cu două dintre surorile Riley. Nu, evident că nu. Nu făceau decît să se distreze, amîndoi. Se distrau împreună. Dacă ei îi trecuse prin cap ideea căsătoriei, era destul de firesc. Dar nu stăruise asupra ei.

Adevărul era că nici nu voia. Mai bătuse acel drum şi fusese călcată în picioare.

Mai bună era distracţia. Lipsa obligaţiilor şi a pretenţiilor era eliberatoare. Îşi nutreau afecţiune şi respect reciproc, iar dacă ea se îndrăgostise de el, ei bine... asta nu făcea decît ca totul să devină şi mai romantic.

N-avea de gînd să facă nimic care ar fi stricat totul. Ba chiar, urma să facă tot ce putea pentru a ajuta, a stoarce de plăcere pînă la ultimul strop ceea ce se întîmpla.

– Cînd mai treci pe-aici, Jude, iau încă o halbă, înainte de închidere.

– Hmmm?

Distrată, privi spre chipul lătăreţ şi răbdător al lui Jack Brennan.

– A, scuză-mă...

Îi luă halba goală, apoi se încruntă.

– Nu-s supărat, o încredinţă el. Mi s-a dres de tot inima. Adevărul e că nici nu ştiu de ce-am ajuns în starea aia pentru o femeie. Da' dacă-ţi faci griji, poţi să-l întrebi pe Aidan dacă pot să mai primesc o halbă.

Era aşa de dulce, îşi spuse ea, stăpînindu-şi por-

nirea de a-l mîngîia pe cap, ca pe un cîine mare şi lăţos.

– Nu-ţi vine să-i rupi nasul?

– Ei, acuma, recunosc că-ntotdeauna am vrut-o, numai fiindcă n-am reuşit niciodată. Şi mi l-a rupt şi el mie, acu' cîtăva vreme.

– Aidan ţi-a rupt nasul?

Era îngrozitor. Şi fascinant.

– Nu intenţionat, precizează Jack. Aveam cinşpe ani, jucam fotbal şi una a dus la alta. Aidan n-a prea fost niciodată omu' care să-şi umple de sînge prietenii, decît dacă...

– Dacă una duce la alta?

– Ie dară, îi zîmbi Jack. Şi cred că n-a mai încasat o snopeală zdravănă de luni de zile. Ar cam fi timpul, se pare, da-i prea ocupat să-ţi facă ţie curte ca să-şi mai găsească timp pentr-un caft.

– Nu-mi face curte.

Jack îşi boţi buzele, cu o expresie aflată între nedumerire şi îngrijorare.

– Atuncea, nu eşti drăguţă cu el?

– Ştii, eu...

Cum să răspundă la asta?

– Îmi place foarte mult. Merg să-ţi aduc halba aia. E aproape ora închiderii.

– Ai alergat de-ţi sfîrîiau călcîiele, spuse Aidan, după ce închise uşa în urma ultimului client. Stai jos, Jude, să-ţi aduc un pahar cu vin.

– Nu m-ar deranja.

Muncise pe brînci, trebuia să recunoască. Plăcut, dar epuizant. O dureau braţele, de la atîtea tăvi grele. Nici nu era de mirare că braţele lui Darcy erau atît de tonifiate.

Şi nici nu suporta să se gîndească la picioare, cum o înjunghiau muşchii.

Se lăsă pe un taburet, rulîndu-şi umerii.

În bucătărie, Shawn spăla vasele şi cînta ceva despre un băiat nebunatic din colonii. Aerul era albastru de fum şi trăsnea a bere şi whisky.

Se simţea ca acasă.

– Dacă te hotărăşti să renunţi la psihologie, spuse Aidan, în timp ce-i punea un pahar în faţă, te angajez.

Nimic n-ar fi putut-o bucura mai mult.

– M-am descurcat bine, aşa-i?

– Strălucit, îi luă el mîna, sărutîndu-i-o. Îţi mulţumesc.

– Mi-a plăcut. N-am dat prea multe petreceri. Mă neliniştesc prea tare. Planificarea mă ţine într-o stare continuă de nelinişte. Şi pe urmă, să fiu gazdă, să mă asigur că totul merge perfect... Asta a fost ca o petrecere, fără nervi. Şi...

Îşi zornăi bacşişurile din buzunarul şorţului.

– Am fost plătită.

– Acum poţi să stai locului şi să-mi povesteşti cum a fost la Dublin, în timp ce fac eu curat pe-aici.

– Am să-ţi povestesc în timp ce te-ajut şi eu la curăţenie.

Aidan preferă să nu rişte să-i strice buna dispoziţie contrazicînd-o din nou, dar se hotărî să nu-i dea nimic mai greu de făcut decît să strîngă paharele goale şi să le pună pe bar. Jude însă era mai rapidă decît crezuse şi îşi suflecă mînecile în timp ce el încă se mai ocupa de eliberarea tejghelei şi casieriei.

Cu o găleată şi o cîrpă pe care le luase de la Shawn, începu să şteargă mesele.

Aidan o asculta, savurînd modul cum îi curgea vocea cu suişuri şi coborîşuri, în timp ce descria tot ceea ce văzuse şi făcuse în acea zi. Cuvintele nu erau prea importante, dar îl calma s-o asculte.

Părea să aducă o linişe atît de binecuvîntată cu ea, oriunde mergea.

Aidan începu să spele podelele, lucrînd pe lîngă Jude şi împreună cu ea. Era uluitor, medită el, cît de lin prelua ritmul. Sau poate el îl prelua pe al ei? Nu putea spune. Însă părea atît de natural, felul cum îşi găsise un loc în localul lui, în lumea lui. În viaţa lui, la o adică.

Nu şi-o imaginase niciodată ducînd tăvi sau încasînd bani. Desigur, nu asta era menirea ei, dar reuşise de minune. Fiindcă era ceva inedit, desigur. Cu siguranţă, nu era croită să şteargă în fiecare seară bere vărsată. Dar o făcea cu o uşurinţă atît de exersată, încît îi venea s-o strîngă în braţe.

Cînd îşi puse intenţia în aplicare, cuprinzînd-o de talie şi trăgînd-o spre el, Jude se relaxă pe loc.

– Ce plăcut e, murmură ea.

– Este, într-adevăr. Deşi te reţin peste program, la munca de jos.

– Îmi place. Acum, cînd s-a lăsat liniştea şi toţi s-au dus la culcare, mă pot gîndi la ceea ce mi-a spus Kathy Duffy, sau la gluma lui Douglas O'Brian, şi pot să-l asoult pe Shawn cîntînd în bucătărie. La Chicago, acum aş fi dormit, după ce terminam lucrul cu hîrtiile şi citeam un capitol dintr-o carte bună, cu cronici excelente în presă.

Îşi depuse mîinile peste ale lui, destinsă.

– Asa-mi place mult mai mult.

– Şi cînd te vei întoarce... îşi rezemă el obrazul de creştetul capului ei, ai să găseşti în cartier o cîrciumă şi vei petrece acolo o seară, două, pe săptămînă?

Acest gînd îi dădu impresia că peste viitorul ei se închidea un zid gros şi întunecat.

– Mai e mult pînă să se pună problema asta. Îmi place să-nvăţ cum să trăiesc de pe-o zi pe alta.

– Şi... de pe-o noapte pe alta, o răsuci el în loc, pornind cu ea într-un vals lin pe melodia cîntată de Shawn.

– De pe-o noapte pe alta. Dansez îngrozitor.

– Nu-i adevărat.

Era încă atît de ezitantă şi de nesigură pe sine însăşi.

– Te-am urmărit dansînd cu Shawn şi sărutîndu-l, în văzul lumii şi-al lui Dumnezeu.

– A spus c-ai să fierbi de gelozie.

– S-ar fi putut şi asta, dacă nu ştiam că pot să-l las lat în bătaie, la nevoie.

Jude rîse, încîntată de felul cum se rotea camera în jurul ei.

– L-am sărutat fiindcă m-a rugat el, şi e drăguţ. Şi tu eşti drăguţ. S-ar putea să te sărut şi pe tine, dacă mă rogi.

– De vreme ce eşti atît de darnică la sărutări, dă-mi şi mie una.

Ca să-l tachineze – şi nu era minunat să descopere că putea tachina un bărbat? – îi depuse un sărut cast pe obraz. Apoi îi mai dărui unul, la fel de uşor, pe celălalt obraz.

Cînd Aidan zîmbi, încercuind-o cu braţele, Jude îşi ridică mîna de pe umărul lui în păr şi, continuînd să-l privească în ochi, se înălţă pe vîrfuri pentru a-i apăsa fierbinte buzele cu ale ei.

De astă dată, cel ce reacţionă fu trupul lui. Jude conducea sărutul, luîndu-l pe nepregătite, de la căldură la dogoare, de la gingăşie la brutalitate, astfel încît îi umplea gura, sîngele, creierul, cu gustul ei.

Ameţit, Aidan strînse pumnul pe spatele blăzei ei, lăsîndu-şi mintea să se golească de orice gînduri.

– Se pare că a trecut ora cînd trebuia să plec.

Aidan înălţă capul.

– Încuie cînd ieşi, Shawn, răspunse el, fără a-şi lua ochii de la faţa lui Jude.

– Am să-ncui. Noapte bună îţi urez, Jude.

– Noapte bună, Shawn.

Fluierînd, Shawn răsuci încuietorile şi închise discret uşa în urma lui, pe cînd Aidan şi Jude stăteau în mijlocul podelei proaspăt spălate.

– Simt o nevoie îngrozitoare de tine, îi trase el la gură mîna, sărutînd-o.

– Mă bucur aşa de mult.

– Uneori, mi-e cam greu să fiu blînd.

– Atunci, nu fi.

Emoţia o străbătu ca un val fierbinte. Fascinată de propria îi îndrăzneală, făcu un pas înapoi şi începu să-şi descheie bluza.

– Poţi fi oricum vrei. Poţi lua tot ce vrei.

Niciodată nu se mai dezbrăcase în faţa unui bărbat, sau cel puţin, nu într-un mod destinat să excite. Dar nervii care-i palpiau în abdomen vibrau de emoţie, fiind apoi înghiţiţi de o plăcere feminină pură, în timp ce-i vedea ochii întunecîndu-se.

Sutienul de dantelă neagră avea croiala decoltată, contrastînd erotic cu pielea albă ca laptele pe care o cuprindea.

– Iisuse, şuflă el nesigur. Încerci să mă omori.

– Doar să te seduc, îşi aruncă Jude pantofii din picioare. E o premieră pentru mine.

Îşi descheie pantalonii, încet, mai mult din lipsă de experienţă decît intenţionat.

– Aşa că... sper că-mi vei scuza orice pas greşit.

Gura lui Aidan se uscă, anticipînd ceea ce urma.

– Nu observ nici un cusur. Mi se pare că totul ţi-e ca înnăscut.

Degetele ei erau cam ţepene, dar şi le desprinse, lăsînd pantalonii să cadă. Din nou dantelă neagră, un triunghi minuscul care se îngusta în josul pîntecului, înălţîndu-se foarte sus pe şolduri.

Nu avusese curaj să încerce portjartierul din aceeaşi garnitură şi dressul negru subţire pe care Darcy o convinsese să-l cumpere, dar la vederea expresiei de

pe chipul lui Aidan, îşi spuse că data viitoare avea s-o facă.

– Azi am făcut o mulţime de cumpărături.

Aidan nu era sigur că mai putea vorbi. Jude stătea în lumina lămpilor din cîrciumă, cu părul legat la spate şi ochii ei de zeiţă a mării visători, avînd pe ea doar puţină dantelă neagră care urla a sex.

Ce parte din ea ar fi trebuit s-o asculte un bărbat?

– Mi-e frică să te ating.

Jude se încordă, apoi făcu un pas spre el, lăsînd pantalonii pe jos.

– Atunci, am să te ating eu.

Cu inima bubuindu-i în piept, îşi petrecu braţele pe după gîtul lui şi-şi ridică gura spre a sa.

Era atît de excitant, să se lipească de Aidan cînd ea era aproape goală, iar el încă îmbrăcat complet. Era o senzaţie atît de puternică, să-i simtă trupul trepidînd lîngă al ei ca şi cum şi-ar fi înfrînat un imbold violent şi feroce.

Era atît de eliberator să-şi dea seama că ea însăşi voia ca acea violenţă şi ferociate să se descătuşeze.

– Ia-mă, Aidan, îi muşcă ea uşor buza de jos, aproape prelingîndu-se peste pieptul lui. Ia tot ce vrei de la mine.

Aidan îşi auzi propriul autocontrol sfărîmîndu-se cu o bubuitură ca de tun în cap. Ştia că era brutal şi nu putea face nimic, în timp ce mîinile lui o agresau şi gura se ospăta.

Exclamaţia şocată a lui Jude nu făcu decît să-l întărîte şi mai tare, cînd o trînti pe podea.

Se rostogoli împreună cu ea, încercînd înnebunit s-o atingă cu mîinile peste tot în acelaşi timp. Dorind nebuneşte mai mult, îi apucă între buze şi dinţi dantela de peste sîn.

Jude se arcui în sus, încordată de plăcere, străbătută de furnicături. Prin ea se scurgea putere, efec-

tul revelației că îl împinsese dincolo de orice limite civilizate.

Doar oferind. Doar existînd.

La fel de înnebunită ca el să atingă, îi înhăță cămașa și trase de ea pînă ajunse cu mîinile pe piele.

Apoi cu buzele și cu dinții.

Înfierbîntați și frenetic, se cutreierau cu mîini lacome, desfătați și desfătînd.

Nu mai erau bărbatul răbdător și femeia timidă, ci două ființe dezgolite pînă la cel mai primitiv nivel. Jude savura starea, absorbind fiecare senzație acută și luptîndu-se s-o înapoieze.

Primul orgasm explodă în ea ca un soare.

Mai vreau, fu singurul ei gînd. Vreau mai mult, și mai mult. Aidan ar fi vrut s-o mănînce de vie, s-o devoreze, asfel încît gustul ei sălbăticit dintr-o dată să rămînă într-însul de- a pururi. De fiecare dată cînd trupul i se cutremura, de fiecare dată cînd striga, el își spunea același lucru iar. Și iar, și iar.

Nevoia de împerechere îi agita sîngele ca o febră. Se afundă în ea, cu o viteză și mai dezlănțuită cînd Jude juisă, strigîndu-i numele.

Apoi, începu să se înalțe și să coboare odată cu el, conducînd ritmul în timp ce era și ea condusă. Vederea lui se împăienjenise, astfel că fața ei – ochii, părul răvășit – toate se pierdeau într-o ceață mătăsoasă.

După care dispăru și aceea, cînd animalul dinlăuntrul lui sări afară și-i înghiți pe amîndoi.

Zăcea răstignită peste el, epuizată, îndurerată, zîmbitoare. Dedesubt, Aidan rămăsese buimac și mut.

Reacțiile lor contrare aveau aceeași origine.

O posedase pe podeaua cîrciumii. Nu se putuse stăpîni; nu mai avea nici o putere de a se controla. Nici o finețe, nici urmă de răbdare.

Nu făcuseră dragoste, ci se împreunaseră, în cel mai primitiv mod.

Propriul lui comportament îl şoca.

Gîndurile lui Jude urmau aceeaşi direcţie. Pe ea, însă, comportarea lui Aidan şi a ei proprie o fascina.

Cînd îi auzi oftatul prelung, şuierător, Aidan tresări şi hotărî să facă tot ce putea pentru a o ajuta să se simtă mai bine.

– Te duc sus.

– Mmmm.

Nădăjduia, cu siguranţă, s-o poată lua de la început.

– Poate vrei să faci o baie fierbinte şi să bei un ceai, înainte de a te conduce acasă.

– Hmmm, oftă ea din nou, apoi îşi strînse buzele. Vrei să fac o baie?

Ideea o intriga.

– Mă gîndeam că poate te va face să te simţi mai bine.

– Nu cred că e posibil să mă simt mai bine – nu pe planul ăsta al existenţei.

Aidan îşi schimbă poziţia şi, întrucît Jude era moleşită ca pastele făinoase, îi fu uşor s-o întoarcă în loc, cuibărind-o în braţele lui.

Cînd ea nu făcu decît să zîmbească şi să-şi lase capul pe umărul său, Aidan clătină din cap.

– Ce te-a apucat, Jude Frances Murray? Porţi lenjerie elegantă ca să mă scoţi din minţi şi pe urmă mă laşi să-mi fac mendrele cu tine pe podea?

– Mai am.

– Ce mai ai?

– Şi altă lenjerie. Mi-am cumpărat sacoşe întregi.

Fu rîndul lui să-şi lase capul pe umărul ei, vlăguit.

– Sfinte Iisuse! Pînă într-o săptămînă, s-a zis cu mine.

– Am început cu lenjeria cea neagră, fiindcă Darcy

zicea că are efect garantat.

La asta, Aidan nu mai putu decît să se înece.

Mulţumită de reacţia lui, Jude se strînse şi mai aproape.

– Erai ca o plastilină în mîinile mele. Mi-a plăcut.

– Te-ai dat la mine cu neruşinare.

– Într-adevăr, aşa că-ţi spun acum că vreau să mă duci sus. Îmi place cînd mă porţi în braţe, fiindcă mă face să mă simt ca o femeie neajutorată. Pe urmă, du-mă în patul tău.

– Dacă trebuie, trebuie.

Privi în jur, observînd hainele risipite. Avea să se întoarcă după ele, îşi spuse el. Mai tîrziu.

Şi cînd reveni, mult mai tîrziu, pipăi între degete fîşiile de dantelă în timp ce le ducea înapoi la etaj. Era un izvor nesecat de surprize, Jude Frances. Surprize şi pentru ea însăşi, după părerea lui.

Trandafirul cel sfios înflorea.

Acum dormea, cît se poate de comod, în patul lui. Arăta atît de firesc acolo, conchise Aidan, în timp ce se aşeza pe margine s-o privească. La fel de firesc cum arătase servind de băut în cîrciuma lui, sau lucrînd în grădina ei de-acasă, sau plimbîndu-se pe coline cu căţeua familiei O'Toole după ea.

Într-adevăr, se potrivea perfect în viaţa lui. Şi de ce n-ar fi rămas acolo? De ce să se întoarcă la Chicago, cînd aici era atît de fericită, şi era fericit şi el cu ea?

Era timpul să-şi ia o soţie, nu? Şi să-şi întemeieze o familie. Nu găsise pe nimeni cu care această perspectivă să fie însorită, pînă la Jude.

Aşeptase ceva anume, nu? Şi, într-o seară ploioasă, în cîrciuma lui intrase Jude. Destinul nu avea nevoie de mai mult decît atît.

O fi fost ea de altă părere, dar avea s-o convingă.

Nu însemna că trebuia să renunţe la profesiunea

ei, deşi Aidan trebuia să găsească o soluţie pentru a putea face în continuare ceea ce o mulţumea cel mai mult. Era o femeie practică, în fond, şi dorea ca posibilităţile să fie expuse clar.

Îi purta sentimente intense, îşi spuse, jucîndu-se cu părul ei. Cum avea şi el pentru ea. Rădăcinile ei erau aici, la fel ca ale lui.

Şi oricine avea ochi să vadă îşi putea da seama că acum, cînd îşi găsise aceste rădăcini, îşi desfăcea petalele ca o floare.

Toate aveau o logică despre care era sigur că urma s-o satisfacă. Poate că-l cam încerca o uşoară nervozitate, dar acest lucru era destul de firesc, pentru un om ce reflecta la o schimbare atît de importantă în viaţa lui, însoţită de toate responsabilităţile, de permanenţa unei soţii şi a copiilor.

Aşa că, dacă îi cam asudau palmele, nu era nici un motiv de îngrijorare. Avea să găsească toate soluţiile şi, pornind de- acolo, să meargă înainte.

Mulţumit, se strecură în pat lîngă ea, o strînse la piept, unde ei îi plăcea cel mai mult, şi se lăsă în voia somnului.

În timp ce Aidan dormea, Jude îl visă pe Carrick, călare pe un cal alb înaripat, galopînd pe cer, peste pămînt şi ape.

Şi, în timp ce zbura, aduna nestematele soarelui, lacrimile lunii şi inima mării.

Capitolul 15

Era un pas îndrăzneț, dar în ultima vreme făcuse mulți asemenea pași. Nu era nimic în neregulă cu asta. O fi fost prostesc și nepractic, dar nu era ilegal.

Totuși, Jude privi în jur vinovată, în timp ce căra o masă spre grădina din față.

Alesese deja locul, la cotitura cărării, unde verbina și ciocul-berzei se înghesuiau printre pietre. Masa se clătină puțin pe pământul denivelat, dar îi putea propti picioarele.

Puțină clătinătură era o nimica toată, pe lîngă privelişte, aer şi miresme. Reveni după scaunul pe care şi-l alesese şi îl aranjă cu precizie în spatele mesei. Văzînd că nu venea nimeni s-o întrebe ce naiba o apucase, se repezi în casă după laptop.

Avea să lucreze afară, iar ideea îi producea o bucurie ameţitoare.

Îşi aranjase locul de muncă aştfel încît să vadă colinele, ca şi gardurile vii, cu belşugul lor de cerceluşi înfloriţi. Soarele strălucea blînd prin straturile de nori, astfel încît lumina forma un păienjeniş delicat de aur şi argint. O briză firavă agita florile şi îi aducea parfumurile lor.

Îşi pregăti un mic ceainic, folosind unul dintre cele mai frumoase vase ale lui Maude. Desfrîu curat, alături de micii biscuiţi cu ciocolată pe care şi-i aranjase pe o tavă. Era atît de perfect, încît avea aproape senzaţia că trişa.

Jude jură să lucreze de două ori mai îndîrjit.

Dar se aşeză doar pentru o clipă, sorbindu-şi ceaiul, cu privirea visătoare peste coline. Micul ei colţ de rai, îşi spuse. Păsările cîntau şi zări străfulgerarea de culoare a unui duet de gaiţe – sau, cel puţin, credea că erau gaiţe.

Una pentru tristeţe, meditä ea, a doua pentru bucurie. Iar dacă vedea şi o a treia, însemna... Nu mai ţinea minte, aşa că nu-i rămînea decît să se resemneze cu bucuria.

Rîse de ea însăşi. Da, avea să se resemneze cu bucuria. Iar fi fost greu să fie mai fericită decît în acel moment. Şi ce putea prelungi fericirea mai uşor decît un basm?

Inspirată, se apucă de lucru.

Muzica păsărilor triluia în jur. Fluturii îşi fîlfîiau aripile de zîne peste flori. Albinele zumzăiau somnoros, pe cînd ea luneca într-o lume cu vrăjitoare şi războinici, cu elfi şi zîne.

Era surprinzător să-şi dea seama cît de multe acumulase deja. Peste două duzini de poveşti, povestiri şi fabule. Se adunaseră atît de treptat, aproape fără a părea o muncă.

Analiza fiecăreia era departe de a se fi încheiat şi trebuia să le finalizeze.

Problema era că vorbele ei păreau atît de seci şi banale, pe lîngă muzicalitatea şi magia basmelor.

Poate ar fi trebuit să încerce să încorporeze în textele ei şi cîte ceva din acea... melodicitate, presupunea. De ce trebuia ca analizele să fie atît de aride, de ştiinţifice?

Nu făcea nici un rău dacă le înveselea puţin, dacă le îmbogăţea cu propriile ei gînduri şi sentimente, ba chiar şi din experienţele şi impresiile recente, descrieri ale oamenilor care-i spuseseră poveştile, ale modului şi locului unde le povestiseră.

Cîrciuma slab luminată, unde cînta muzica, bucătăria aglomerată a familiei O'Toole, colinele pe unde se plimbase cu Aidan. Aşa, totul avea să arate mai personal, mai real.

Avea să arate a literatură.

Îşi încleştă mîinile, cu palmele apăsate puternic una de alta. Îşi putea permite să scrie aşa cum dorise dintotdeauna. La acest gînd, îngăduindu-şi să atingă ispititoarea idee, aproape că simţea acea încuietoare dinlăuntrul ei începînd să se deschidă.

Şi dacă nu reuşea, avea vreo importanţă? Fusese, în cel mai bun caz, o profesoară mediocră. Dacă reieşea că era şi o scriitoare la fel de mediocră, cel puţin avea să fie nivelul mediu al unei ocupaţii pe care şi-o dorea cu disperare.

Biciuită de emoţii, îşi depuse mîinile pe keyboard, apoi şi le smuci înapoi. Îndoiala de sine, vechea ei tovarăşă, îşi trase un scaun alături.

Haide, Jude, doar n-ai nici urmă de talent pentru auto-exprimare, îşi spuse ea: Ţine-te de ceea ce ştii. Oricum n-o să-ţi publice nimeni articolul. Deja îţi facui de cap într-un stil scandalos. Măcar respectă planul iniţial şi du-l pînă la capăt.

Sigur că nimeni n-avea să-l publice, recunoscu ea, cu un oftat prelung.

Era deja prea încărcat pentru un articol de ziar sau revistă. Două duzini de poveşti erau mult prea multe. Cel mai logic era să le aleagă pe cele mai bune şase, să le analizeze conform planului şi să spere că avea să trezească interesul vreunei publicaţii de la periferia universitară.

Aşa era raţional.

Pe colţul mesei poposi un fluture, desfăcîndu-şi aripile albastre ca de cobalt. Un moment, păru s-o studieze la fel de curios pe cît îl privea şi ea.

Şi auzi aoordurile muzicale, fluiere, flaute şi vibraţia lăcrimîndă a corzilor de harpă. Păreau să plutească în josul colinelor spre ea, făcînd-o să-şi ridice privirea spre toată acea verdeaţă scînteietoare.

De ce mai trebuia, într-un asemenea loc, să fie Jude cea raţională? Magia o atinsese deja. Nu mai trebuia decît să se deschidă şi mai mult în faţa ei.

Nu voia să scrie un afurisit de articol.

Voia, o, Doamne, voia să scrie o carte. Nu voia să se ţină de ceea ce ştia, sau ce aştepta toată luma de la ea. Voia, în sfîrşit, să se îndrepte spre ceea ce dorea să ştie, ceea ce niciodată nu îndrăznise să aştepte de la sine însăşi. Indiferent dacă reuşea sau eşua, îşi dorea libertatea experienţei.

Cînd îndoiala de sine bombăni alături, îi dădu un cot brutal, înlăturînd-o.

Ploua, iar dincolo de ferestre se învolbura ceaţa. În mica vatră din bucătăria casei mele ardea focul. Pe bufet erau flori udate de ploaie. Ceştile de ceai abureau pe masă, între noi, în timp ce Aidan îmi spunea această poveste.

Are o voce la fel ca ţara lui, plină de muzică şi poezie. Ţine cîrciuma din satul Ardmore, care a aparţinut de generaţii familiei lui, şi o conduce atît de bine încît e cel mai cald şi prietenos local. L-am văzut

adesea după tejghea, ascultînd poveşti sau spunîndu-le, în timp ce cîntă muzica, iar clienţii îşi beau halbele.

E plin de farmec şi cu un chip care atrage ochii femeilor şi încrederea bărbaţilor. Zîmbeşte iute, se enervează greu, dar cu la fel de multă putere. În după-amiaza aceea ploioasă, cînd stătea în liniştea din bucătăria mea, iată ce mi-a spus.

Jude ridică mîinile, apăsîndu-şi-le pe buze. Deasupra, ochii-i erau strălucitori, emanînd lumina revelaţiei. Iată, îşi spuse ea. Începuse. Începuse şi era înviorător. Îi aparţinea. Dumnezeule, se simţea aproape euforizată.

Trăgînd încă o dată aer în piept, ca să se calmeze, tastă pe keyboard pînă cînd mută povestea lui Aidan despre Lady Gwen şi Prinţul Carrick în introducere.

O reciti, inserînd de astă dată comentarii despre modul cum vorbise el, gîndurile ei ascultînd-o, căldura focului din bucătărie şi raza de soare piezişă care apăruse şi dispăruse de pe masă.

Cînd termină, reveni la început şi adăugă unele cuvinte, mai schimbă pe ici pe colo frazarea. Însufleţită, deschise un nou document. Avea nevoie de un prolog, nu? Deja îi alerga prin minte. Fără a sta pe gînduri, scrise ceea ce-i împingea creierul în degete.

În capul ei răsuna un fel de muzică. Iar refrenul era simplu şi miraculos: *Scriu o carte.*

Aidan se opri la poarta grădinii, s-o privească. Ce mai tablou, cum stătea aşezată între flori, bătînd pe tastele acelui aparat mic şi meşteşugit, ca şi cum de-asta ar fi depins toată viaţa ei.

Îşi cocoţase pe cap o pălărie de paie aiurită, ca să-i ţină umbră. Pe nas îi stăteau ochelarii cu rame negre metalice. Un fluture albastru-viu dansa deasu-

pra umărului ei stîng, ca şi cum ar fi citit cuvintele care apăreau pe display.

Jude bătea din picior, făcîndu-l să-şi spună că în capul ei răsuna o melodie. Se întrebă dacă era conştientă de asta, sau dacă muzica era doar un fundal sonor al gîndurilor.

Avea buzele arcuite, ceea ce însemna că gîndurile îi plăceau. Aidan spera să-l lase şi pe el să le citească. Oare asta era influenţa dragostei, se întrebă, sau chiar arăta uluitor de frumoasă, parcă radiind de lumină?

Nu avea intenţia s-o deranjeze înainte de a termina, aşa că nu făcu decît să se rezeme de poartă, ţinînd sub braţ ceea ce-i adusese.

Dar Jude se opri brusc, smulgîndu-şi mîinile de pe taste şi apăsîndu-şi-o pe una peste inimă, în timp ce întorcea scurt capul. Ochii li se întîlniră şi, cu toată distanţa, Aidan îi putu distinge toată gama de emoţii. Surpriza de a-l vedea, şi plăcerea. Apoi, uşoara jenă care părea să-i înnoureze ochii atît de des.

– Bună ziua ţie, Jude Frances. Îmi pare său că te întrerup din lucru.

– Ei, mă rog...

Îi simţise prezenţa, simţise ceva, îşi spuse Jude, oricît de ridicol părea. O schimbare în atmosferă. Iar acum, era prinsă.

– Nu face nimic.

Căută tastele de salvare şi închidere a documentului, apoi îşi scoase ochelarii şi îi puse pe masă.

– Nu era ceva important.

„E totul!" îi venea să strige. „E o lume întreagă. Lumea mea."

– Ştiu că ţi se pare ciudat să mă găseşti aici... începu ea, ridicîndu-se.

– De ce? E o zi excelentă ca să lucrezi afară.

– Da... da, aşa este, închise ea computerul, ca să

economisească bateria. Pierdusem noțiunea timpului.

Întrucît o spusese ca şi cum s-ar fi spovedit unui preot, Aidan rîse, în timp ce trăgea zăvoraşul porții cu mîna liberă.

– Păeai să te distrezi şi să lucrezi cu spor. De ce-ți mai faci griji cu timpul?

– Atunci voi spune doar că e momentul ideal pentru o pauză. Cred că ceaiul s-a răcit, dar...

Lăsă fraza în aer, observînd ce ținea Aidan în mînă. Ochii i se luminară de plăcere şi porni grăbită spre el.

– O, ai adus un cățeluş! Vai ce dulce e!

Cățelul adormise, în timpul drumului din sat, dar acum se foi, trezit de glasuri. Mai întîi căscă strașnic, apoi ochişorii căprui i se deschiseră. Părea un ghem de blană albă cu negru, numai urechi pleoştite şi labe mari, cu un firişor de coadă încîrligată între picioarè.

Scoase un schelălăit emoționat şi începu imediat să se zbată.

– Vai, ce adorabil şi drăgălaş sîntem noi, aşa-i? Şi ce blăniță moale avem, murmură, cînd Aidan îi puse cățelul în mîini. Imediat ce-şi îngropă nasul în blana lui, animalul începu să-i lingă adorator fața.

– Ei, văd că nu e nevoie să întreb dacă vă simpatizați. E dragoste la prima vedere, aia în care Jude a noastră susține că nu crede.

– Cine ar putea să-i reziste? ridică ea cățelul în aer, unde acesta începu să dea din labe, în extaz.

– Cățeaua familiei Clooney a fătat acum cîteva săptămîni, iar ăsta mi s-a părut că are cel mai mult caracter. Tocmai a fost înțărcat şi e gata să se mute în casă nouă.

Jude se lăsă pe vine, punînd cățelul jos, pentru a se putea cățăra peste picioarele ei, de unde se rostogoli pe spate ca să fie scărpinat pe burtă.

– Pare gata de orice. Cum îl cheamă?

– Asta tu hotărăşti.

– Eu? Îşi ridică ea privirea, apoi rîse, cînd căţeluşul o muşcă de degete ca să-i atragă atenţia. Sîntem lacom, da? Vrei să ţi-l botez eu?

– Ţie să ţi-l botezi. Ţi l-am adus cadou, dacă-l vrei. M-am gîndit că-ţi poate ţine de urît, aici, pe colina zînelor.

Mîinile ei rămaseră nemişcate.

– Mi l-ai adus mie?

– Ai îndrăgit-o pe căţeaua aceea galbenă a familiei O'Toole, aşa că m-am gîndit că poate ţi-ar plăcea să ai un cîine al tău, pornind de la zero, ca să zic aşa.

Întrucît Jude îl privea cu ochi mari, tăcută, Aidan bătu în retragere:

– Dacă nu eşti pregătită să te ocupi de el, îl iau eu.

– Mi-ai adus un căţel?

Aidan îşi foi picioarele în loc.

– Cred că mai întîi ar fi trebuit să te-ntreb dacă-l voiai. Am vrut să-ţi fac o surpriză, dar...

Se întrerupse, cînd Jude se aşeză brusc pe pămînt, luă căţelul în braţe şi izbucni în plîns.

De regulă, lacrimile nu-l deranjau, dar acestea începuseră pe neaştepate şi habar n-avea ce însemnau. Cu cît se agita mai mult căţelul în braţele ei şi îi lingea mai înverşunat faţa, cu atît îl ţinea mai strîns şi plîngea mai tare.

– Of, haide, iubito, nu te ambala aşa. Gata, *a ghra*, nu e nevoie de scena asta, se lăsă el pe vine, scoţîndu-şi batista, în timp ce o bătea uşurel pe umăr. Gata, taci, e numai vina mea.

– Mi-ai adus un căţeluş! aproape se tîngui ea, făcînd căţelul să izbucnească în urlete de simpatie.

– Ştiu, ştiu. Iartă-mă. Trebuia să mă gîndesc dinainte. Va fi fericit la cîrciumă. Nu-i nici o problemă.

– E al meu! cuprinse ea căţelul, ocrotitor, cînd Aidan întinse mîinile să-l ia. Mie mi l-ai dat, acum e al meu!

– Da... murmură Aidan, prudent; Dumnezeule din ceruri, femeile erau cele mai mari enigme. Deci, îl vrei?

– Toată viața mi-am dorit un cățel, suspină Jude, legănîndu-se înainte și-napoi.

Aidan își trecu o mînă prin păr, dîndu-se bătut. Se așeză lîngă ea.

– Chiar așa? Și atunci de ce nu ai nici unul?

În sfîrșit, Jude își ridică fața udă de lacrimi. Ochii continuau să i se umple și să dea pe dinafară.

– Mama mea are pisici, îngăimă ea, cu un sughiț.

– Înțeleg.

Cel puțin, în măsura în care putea să înțeleagă o ceață deasă.

– Mă rog, pisicile sînt drăguțe. Și noi avem una.

– Nu, nu, nu. Astea parc-ar fi de viță regală. Sunt fermecătoare și trufașe, înțepate și sclifosite. Sunt siameze pursînge, foarte frumoase, dar nu m-au plăcut niciodată. Eu nu-mi doream decît un prostănac de cîine, care să zgîrie mobila, să-mi roadă pantofii și... să mă placă.

– Cred că pe ăsta te poți baza, din toate punctele de vedere.

Ușurat, Aidan îi mîngîie obrazul, ud de lacrimi și de pupături cîinești.

– Deci, n-ai să mă înjuri cînd ți-o lăsa băltoace pe podele sau o să-ți roadă cei mai buni pantofi italienești pe care-i admiră mereu Darcy?

– Nu. E cel mai minunat cadou pe care l-am primit în viața mea.

Întinse brațele spre Aidan, prinzînd între trupurile lor cățelul încîntat.

– Iar tu, ești cel mai minunat om din lume.

Și, cam la fel cum îi făcuse ei cățelul, acoperi chipul lui Aidan cu sărutări de adorație.

Poate că-i adusese cățelușul ca s-o farmece, dar

ce rost avea să se simtă vinovat că reuşise, nu?

Cum ar fi putut şti că îi satisfăcea o profundă jinduire din copilărie, cu un cățel corcit şi cu urechi clăpăuge?

Îşi înlătură senzația neplăcută, reuşind să-i acopere gura entuziastă cu a lui.

Voia s-o ştie fericită, îşi reaminti el. Ăsta era lucrul cel mai important.

– Am nevoie de o carte, murmură Jude.

– O carte?

– Nu ştiu cum se dresează cîinii. Am nevoie de o carte.

Întrucît era o reacție atît de tipică, Aidan zîmbi şi se retrase.

– Mai întîi, ți-aş recomanda cît mai multe ziare, ca să reduci băltoacele, şi o frînghie solidă, să-ți salvezi pantofii.

– Frînghie?

– Ca s-o roadă pe aia în schimb.

– Deştept gîndit, zîmbi Jude. A, şi va mai avea nevoie de mîncare, de-o zgardă, de jucării şi de vaccinuri. Şi...

Ridică din nou cățelul în aer.

– De mine. Va avea nevoie de mine. Nimeni n-a mai avut nevoie vreodată de mine.

Am eu. Cuvintele îi răsunau în minte, chinuindu-se să iasă, dar Jude sări în sus, învîrtindu-se în cerc cu cățel cu tot.

– Trebuie să-mi duc lucrurile în casă şi să alerg în sat, ca să-i cumpăr toate cele necesare. Poți să mă aştepți şi să vii cu mine?

– Da, pot. Duc eu lucrurile. Tu stai afară şi familiarizează-te cu noul tău prieten aci de față.

În timp ce mergea spre masă, Aidan expiră nesigur. Era mai bine că nu i-o spusese. Ar fi fost prea devreme pentru amîndoi, să schimbe nivelul relației.

Aveau timp destul ca să aducă vorba despre căsătorie.

Timp destul ca să găsească formula cea mai potrivită.

Jude îi cumpără o zgardă roşie şi o lesă, şi străchini de culoare albastră-vie. Aidan îi găsi o bucată de frînghie, legînd-o într-un nod solid. Totuşi, Jude umplu un sac întreg cu alte lucruri pe care le considera esenţiale pentru fericirea şi bunăstarea căţeluşului.

Îl duse la plimbare prin sat – sau, încercă să-l plimbe. Cătelul îşi petrecu aproape tot timpul încercînd să scape din lesă, încurcîndu-se în ea sau rozînd-o.

Jude se hotărî să pună mîna pe un manual de dresaj, cît de curînd posibil.

O întîlni pe Brenna, în timp ce prietena ei încărca o ladă de scule în bena camionetei, lîngă pensiunea satului.

– Bună ziua, Jude, unde-ai fost? Ăsta nu-i unul din cătelandrii familiei Clooney?

– Ba da, nu-i aşa că-i minunat? Am să-l numesc Finn, după marele războinic.

– Mare războinic, zici? se lăsă Brenna pe bine, să-l scarpine amical pe Finn. Ie dară, fac rămăşag că eşti fioros, viteazule Finn, rîse ea, cînd cătelul sări s-o lingă pe faţă. E plin de viaţă, nu? Ai făcut o alegere inspirată. Aş zice că vei avea o companie foarte plăcută, Jude.

– Aşa credea şi Aidan. El mi l-a dat.

Cu buzele ţuguiate, Brenna îi aruncă o privire:

– I-auzi?!

– Da, mi l-a adus acasă azi după-amiaza. A fost aşa de drăguţ din partea lui, să se gîndească la mine. Crezi că lui Betty o să-i placă?

– Sigur, si-i place si ei compania.

După ce-l mai mîngîie o dată pe Finn, Brenna se ridică.

– Se va bucura să se joace cu cățelul. Tocmai voiam să trec pe la cîrciumă, să beau o halbă. Vii și tu? Hai, că fac cinste.

– Mulțumesc, dar... Nu, trebuie să-l duc pe Finn acasă. Cred că i s-a făcut foame.

În clipa cînd se despărțiră, Brenna porni ață spre cîrciumă. Cînd o văzu pe Darcy, smuci scurt din cap și alese o masă dintr-un colț, unde aveau mai multă liniște.

Darcy aduse cu ea și un pahar de Harp.

– Ce te arde?

– Stai jos un minut, spuse încet Brenna, urmărindu-l pe Aidan peste umărul lui Darcy. Tocmai am văzut-o pe Jude, plimbîndu-și pe stradă noul cățel.

– A primit un cățel, zici?

– Șșș. Vorbește mai încet, să n-audă că discutăm despre asta.

– Cine să n-audă că discutăm, și despre ce? întrebă Darcy, într-o șoaptă șuierătoare.

– Aidan va auzi că vorbim despre cum a ales un pui de-ai cățelei lui Clooney – și-ncă unul foarte frumos – și i l-a dus lui Jude cadou, acasă.

– I la...

Darcy se opri, cînd Brenna îi făcu din nou semn să vorbească mai încet, apoi se aplecă înainte, conspirativ.

– Aidan i-a dăruit un cățel? Nu mi-a suflat o vorbă, nici altcuiva, din cîte știu.

Întrucît vestea era pe cît de recentă, pe atît de surprinzătoare, Darcy căzu pe gînduri.

– A mai fost văzut dîndu-le cîte-un flecuștet fetelor, din cînd în cînd, dar așa ceva e cu totul neobișnuit.

– La fel îmi ziceam și eu.

– Și flori, continuă Darcy. Întotdeauna le oferă flori

femeilor care-i plac, dar acum e altceva.

– Cu totul altceva, bătu uşurel Brenna cu palma în masă, subliniindu-şi cuvintele. Ăsta-i un cadou viu, permanent. Ca între iubiţi, nu doar cu sensul de vai-ce-bine-mă-simt-la-tine- n-pat.

Ş, ca să-şi puncteze opinia, ridică paharul şi bău.

– Mă rog, şi ea i-a dăruit tabloul ăla pe care l-a cumpărat de la Dublin, iar el e entuziasmat peste măsură, dacă vrei să ştii părerea mea. Poate se gîndea să-i dea ceva în schimb şi, întîmplător, s-a nimerit să fie cățelul.

– Dacă eu era să-i dau ceva în schimbul tabloului – şi găsesc că e un tablou fermecător.– i-aş fi lua un bibelou, o bijuterie ieftină, sau aşa ceva. Un simbol pentru alt simbol, întări Brenna. Dar un cățel e cu cîteva trepte mai sus decît un cadou simbolic.

– Aici ai dreptate, bătu Darcy cu degetele în masă, îngustîndu-şi ochii spre fratele ei, care lucra la bar. Crezi că e îndrăgostit de ea?

– Aş risca să pariez că într-acolo se-ndreaptă, se foi Brenna pe scaun. Ar trebui să putem afla, iar dacă noi nu, Shawn în orice caz. Iar de la el vom putea scoate totul destul de uşor, că oricum nu se gîndeşte niciodată ce dă pe gură.

– Nu, dar îi e de-o loialitate feroce lui Aidan. Mi-ar plăcea s-o am de soră, meditâ Darcy. Şi mi se pare că se potriveşte de minune cu Aidan. Niciodată nu l-am mai văzut uitîndu-se la o femeie ca la Jude a noastră. Totuşi, bărbaţii din neamul Gallagher sînt de-o încetineală notorie ca să pornească spre însurătoare, după ce le-a fost cucerită inima. Mama mea spunea că aproape a trebuit să-i dea tatei în cap cu flori de portocal, pîn-a venit să-i ceară mîna.

– Plănuieşte să mai stea aici încă trei luni cel puţin.

– Va trebui să ne grăbim. Amîndoi au stofă de

cununie, aşa că n-ar avea de ce să ne fie prea greu. Trebuie să ne gîndim pe îndelete.

Aidan avea dreptate. Finn avea o companie minunată. Se plimba pe dealuri cu Jude, distrîndu-se cînd ea se oprea să admire florile sau să culeagă piciorul-cocoşului şi ciuboţica-cucului care înfloreau la sfîrşitul lui mai şi începutul lui iunie.

Vara sosea în Irlanda cu un fermecător torent de căldură, iar pentru Jude văzduhul era o adevărată poezie. Cînd vremea era blîndă, cu ploi ca mătasea, se plimba pe distanţe scurte, ca să se poată retrage uşor în casă.

Iar în zilele uscate, îşi făcea de cap cu acele plimbări matinale lungi, în timpul cărora Finn alerga înnebunit în cerc împrejurul indulgentei Betty. Ori ce cîte ori se plimba, fie ploaie fie soare, se gîndea la omul pe care-l văzuse la venirea dinspre Dublin, plimbîndu-şi cîinele. Şi îşi amintea cum visase să facă şi ea acelaşi lucru, oriunde şi oricînd dorea.

La fel ca acel cîine imaginar, Finn dormea lîngă vatră, în timp ce Jude făcea prima încercare cu pîinea de casă. Şi scheună, cînd se trezi singur, la ora trei dimineaţa. Cînd începu să-i scurme la rădăcina florilor, fură nevoiţi să poarte o discuţie serioasă, dar reuşi să reziste două săptămîni fără să-i roadă pantofii. Cu excepţia unei singure ocazii, pe care se înţeleseră s-o uite.

Îl lăsa să se plimbe şi să alerge pînă se întorcea cu limba scoasă, iar cînd vremea le-o îngăduia, îşi instala masa şi lucra în curte, după-amiaza, în timp ce el dormea sub scaun. Cartea ei. Era un secret atît de bine păzit, şi totuşi trebuia să recunoască în sinea ei cît de mult dorea s-o vîndă, s-o vadă cu o copertă frumoasă, cu numele ei scris pe ea, în raftul unei librării.

Îşi ţinea îngropată această speranţă aproape dureroasă şi se adîncea în munca pe care descoperise c-o iubea. Ca s-o îmbogăţească şi mai mult, adeseori îşi petrecea o oră, două, seara, schiţînd ilustraţiile pentru poveşti. Desenele ei erau în cel mai bun caz naive, după propria sa părere, şi diletante, în cel mai rău. Niciodată nu considerase deosebit de fructuoase lecţiile de artă plastică pe care părinţii ei insistaseră să le urmeze. Dar desenul o destindea.

Avea grijă să fie puse bine ori de cîte ori venea cineva în vizită. Din cînd în cînd, era nevoie să facă mari eforturi ca să le ascundă. Se afla în bucătărie, revăzîndu-şi ultima schiţă a casei, cea pe care o considera cea mai bună dintr-o serie complet mediocră, cînd auzi un ciocănit rapid în uşă, apoi zgomotul acesteia trîntindu-se.

Sări în picioare, făcîndu-l pe Finn să izbucnească într-un şir de lătrături, şi îndesă repede schiţele în mapa unde şi le ţinea de obicei. Abia apucă s-o închidă şi s-o ascundă într-un sertar, cînd în bucătărie intrară Darcy şi Brenna.

– Ia uite-l pe fiorosul dulău războinic, se trînti Brenna pe jos, pentru a-şi începe obişnuitul meci de trîntă cu Finn.

– Ai ceva rece pentru o prietenă obosită, Jude? se aşeză Darcy pe un scaun, la masă.

– Am pregătit nişte sucuri.

– Lucrai? o întrebă Darcy, în timp ce Jude deschidea frigiderul.

– Nu, nu tocmai. Am terminat aproape tot ce planificasem să fac în dimineaţa asta.

– Bine, pentru că Brenna şi cu mine avem nişte planuri pentru tine.

– Serios? Jude puse băuturile pe masă. Nu se poate să vă doriţi încă o expediţie la cumpărături, atît de curînd.

– Eu sînt gata orioînd pentru o expediție la cumpărături, dar nu, nu asta era. Te afli la noi de trei luni.

– Mai mult sau mai puțin, fu Jude de acord, încercînd să nu se gîndească la faptul că trecuse jumătate din termen.

– Iar Brenna şi cu mine am hotărît că a sosit momentul pentru un *ceili*.

Interesată, Jude se aşează şi ea. Întotdeauna îi plăcuse să-şi asculte bunica vorbind despre *ceili*-urile la care participase cînd era fată.

Mîncare, muzică şi dans prin toată casa. Oameni îngrămădiți în bucătărie, revărsîndu-se prin curte.

– Vreți să dați un *ceili*?

– Nu, zîmbi Darcy. Tu îl dai.

– Eu?!?

Aproape cu groază, Jude se holbă la ele.

– Nu pot. N-aş şti cum.

– Nu-i nici o scofală, o asigură Brenna. Bătrîna Maude dădea cîte unul în fiecare an, prin perioada asta, înainte de a-i fi slăbit sănătatea. Ai lui Gallagher aduc muzica şi se găsesc destui care vor fi mai mult decît fericiți să cînte. Mîncare şi băutură aduce toată lumea.

– Iar tu nu trebuie decît să le deschizi uşa ți să te distrezi, continuă Darcy. Toți te vom ajuta să faci pregătirile şi ne vom îngriji că se duce vestea. Ne-am gîndit să fie de sîmbătă într-o săptămînă, la solstițiu. Noaptea de Sînziene e exelentă pentru un *ceili*.

– O săptămînă? horcăi Jude. Da' nu-i timp destul. Nu poate fi destul.

– E mai mult decît destul, îi făcu Darcy cu ochiul. Te vom ajuta cu toate, aşa că nu-ți face nici o grijă. Crezi că pot să iau cu împrumut rochia aia a ta albastră? Cea cu bretelute şi jachetă.

– Da, desigur, dar zău că nu pot.

– Ți-am spus să nu te agiți, se aşează şi Brenna pe

un scaun. Mama mea e hotărîtă să-ţi dea şi ea o mînă de ajutor. Caută cît mai multe diversiuni, ca să mai uite cît o înnebuneşte Maureen, cu nunta ei. Sfatul meu ar fi să organizăm muzica în salon, cea mai mare parte din ea, oricum, iar butoaiele cu bere să stea afară, lîngă uşa din spate. Aşa, lumea va circula comod dintr-un loc în altul.

– Va trebui să mutăm mobila, ca să facem loc pentru dans, adăugă Darcy. Şi, dacă e o noapte frumoasă, putem pune nişte scaune şi afară.

– Va fi tocmai lună plină. Maică-mea s-a gîndit să aprindem lumînări afară, ca să fie o atmosferă sărbătorească şi să nu se împiedice oamenii.

– Dar eu nu...

– Îl poţi convinge pe Shawn să facă nişte colcannon, Darcy? o întrerupse Brenna, înainte de a-şi duce protestul pînă la capăt.

– Sigur, o să facă destul, iar cîrciuma va dona un butoi şi cîteva sticle. Poate face şi maică-ta cîteva din plăcintele ei cu carne. Nimeni n-are o mînă mai dibace ca ea.

– Le va face cu toată plăcerea.

– Nu, serios...!

Jude avea senzaţia că se scufunda pentru a treia oară sub apă, iar prietenele ei îi zîmbeau indulgente, după ce îi aruncaseră o ancoră în locul colacului de salvare.

– Nu i-aş putea cere...

– Aidan va închide cîrciuma în noaptea aia, aşa că va putea veni mai devreme, ca să ajute cu tot ce e nevoie, încheie Darcy, cu un oftat de satisfacţie. Poftim, sîntem ca şi gata.

Jude nu putu decît să-şi rezeme capul pe masă.

– Cred că a ieşit bine, comentă Darcy, în timp ce se urca împreună cu Brenna în camion.

– Eu mă simt puțin cam vinovată, că am luat-o așa, în forță.

– Pentru binele ei o facem.

– Am lăsat-o palidă și bîlbîindu-se, dar a ieșit binișor.

Rîzînd, Brenna porni motorul.

– Mă bucur că mi-am amintit cum i-a cerut tatăl meu mamei mîna, la un *ceili*, chiar aici, în casa asta. E de bun augur.

– Prietenii au grijă de prieteni.

Unii ar fi putut-o declara superficială, dar nu exista o prietenă mai de nădejde decît Darcy Gallagher.

– Este îndrăgostită de el la nebunie și prea timidă ca să-l împingă acolo unde-l vrea. Vom avea grijă să aibă la dispoziție noaptea și muzica, iar eu voi veni destul de devreme ca s-o țin locului și s-o aranjez pînă va arăta atît de drăguță, încît lui Aidan au să-i cadă ochii-n cizme. Dacă nici așa nu reușim, atunci înseamnă că nu mai e nici o speranță.

– Din cîte mi-am dat eu seama, cu bărbații din neamul Gallagher nu ai niciodată speranțe.

Capitolul 16

– Şi, întrebă Jude, cum să dau o petrecere cînd nu ştiu cîte persoane vor veni? Cînd n-am menu, n-am nici un program clar? Nici un plan?

Întrucît Finn era singurul care o auzea şi nu părea să aibă nici un răspuns pregătit, Jude se trînti într-un fotoliu din livingul ei imaculat şi închise ochii. Făcea curăţenie de zile-ntregi.

Aidan rîsese de ea, spunîndu-i să nu se mai ambaleze aşa. Nimeni n-avea să se uite după fire de praf prin colţuri, ca pe urmă s-o pedeapsească prin deportare.

Nu înţelegea. La urma urmei, nu era decît un bărbat.

Felul cum arăta casa era singurul aspect al întregii afaceri pe care putea să-l controleze.

– E casa mea, mormăi ea. Iar casa unei femei o

reflectă pe acea femeie. Nu mă interesează în ce mileniu trăim, asta e.

Mai primise musafiri şi reuşise să organizeze petreceri rezonabil de satisfăcătoare. Dar fuseseră plănuite cu săptămîni întregi în prealabil, dacă nu chiar cu luni de zile. Avusese liste, teme şi furnizori, muzică şi aperitive alese cu mare grijă.

Şi galoane întregi de tablete antiacide.

Iar acum, i se pretindea să deschidă pur şi simplu uşile, în calea unor prieteni şi străini deopotrivă.

Cel puţin o jumătate de duzină de oameni pe care nu-i mai văzuse în viaţa ei o opriseră în sat, ca să vorbească despre *ceili*. Spera că arătase încîntată şi răspunsese cum se cuvenea, dar nu simţise decît că i se rostogoleau ochii prin cap.

Era primul *ceili* din viaţa ei. Prima petrecere adevărată pe care o dădea în casa din Ardmore. Prima oară cînd primea musafiri, în Irlanda. Se afla într-un alt continent, pentru numele lui Dumnezeu. De unde putea şti ce se făcea şi ce nu? Avea nevoie de-o aspirină mare cît Golful Ardmore.

Încercînd din nou să se calmeze, să pună lucrurile în perspectivă, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Ar fi trebuit să fie o petrecere neformalistă. Oameni aduceau găleţi, platouri şi munţi de mîncare. Ea nu răspundea decît de decor, iar casa era fermecătoare.

Şi pe cine încerca să păcălească? Toată povestea se îndrepta direct spre un dezastru. Casa era prea mică pentru o petrecere. Dacă ploua, nu se putea aştepta ca oamenii să stea afară, sub umbrele, în timp ce ea le dădea farfurii cu mîncare pe fereastră. Pur şi simplu nu avea loc unde să-i înghesuie pe toţi, nici dacă veneau măcar jumătate din toţi oameni care vorbiseră cu ea.

Nu era destul spaţiu, nici în picioare, nici de stat jos. Nu era destul aer în casă, ca să le ajungă tuturor

oxigenul, şi cu siguranţă, nu era nici destulă Jude F. Murray, să circule ca gazdă.

Mai rău, în ultimele cîteva zile o absorbise de cîteva ori scrisul la carte şi neglijase să respecte termenele pe care şi le stabilise pe lista de pregătiri.

Fusese hotărîtă, cu toată sinceritatea, să se oprească din scris la ora unu. După ce depăşise prima oară termenul, îşi pusese pînă şi ceasul să sune. Iar cînd sunase, îl închisese, cu gîndul de a termina doar acel paragraf. Iar cînd se dezmeticise, era trecut de trei şi nici una dintre camerele de baie nu era lustruită, aşa cum plănuise.

În pofida tuturor acestor lucruri, peste cîteva oare, o mulţime de oameni necunoscuţi aveau să dea buzna în casa ei, aşteptînd să fie găzduiţi şi hrăniţi.

Nu avea nici un motiv de îngrijorare. I se spusese asta de zeci şi zeci de ori. Dar *cum să nu aibă toate motivele de îngrijorare?* Era datoria ei. Trebuia să se gîndească la mîncare, nu? Era casa ei şi, fir-ar să fie, avea nervi, aşa că ce-i puteau pretinde?

Încercase nişte tarte, care ieşiseră tari ca piatra. Nici măcar Finn nu se atinsese de ele. Al doilea efort dăduse rezultate mai bune - cel puţin, cîinele le rontăise, înainte de a le scuipa. Dar era nevoită să recunoască un lucru: niciodată n-avea să primească o medalie pentru talentele ei la coptul prăjiturilor.

Reuşise să încropească două ghivece simple, după o reţetă din cartea de bucate a bătrînei Maude. Arătau şi miroseau destul de bine. Acum, nu-i mai rămînea decît să spere că n- avea să intre nimeni în spital, cu intoxicaţie alimentară.

Avea o şuncă în cuptor. Deja îi telefonase bunicii sale de trei ori, ca să verifice şi să re-verifice procesul de coacere. Era atît de mare, de unde putea şti cînd era gata? Probabil avea să iasă crudă în mijloc şi arsă la suprafaţă, şi tot la indigestie se ajungea.

Dar cel puțin avea să servească într-o casă curată. Slavă Domnului că nu era nevoie de nici un talent ca să frece podelele sau să spele geamurile. Alea, cel puțin, știa că erau bine făcute.

În timpul nopții plouase, iar dinspre mare venise ceață. Dar dimineață atmosfera se limpezise, cu un soare strălucitor și cald, îmbiind păsările și bobocii.

Nu mai putea decît să spere că vremea rămînea la fel de frumoasă.

Deschisese larg ferestrele acelea sclipind de curățenie, ca să aibă casa aerisită și primitoare. Miresmele florilor bătrînei Maude se combinau și intrau prin plasele contra țînțarilor. Aroma calma cît de cît nervii întinși la limită ai lui Jude.

Flori! Sări de pe scaun ca din puşcă. Nu culesese nici o floare, ca să le aranjeze în casă. Se repezi în bucătărie după foarfece, cu Finn pe urmele ei. Cățelul alunecă pe podelele proaspăt ceruite, derapă și intră cu capul în ușa dulapului.

Evident, după aceea avu nevoie de mîngîieri și consolări. Murmurîndu-i vorbe de alint, Jude îl duse în curte.

– Şi-acum, nu ne-apucăm să scormonim prin rondurile de flori, da?

Finn îi aruncă o privire adoratoare, de parcă în veci nu i-ar fi trecut prin minte un asemenea gînd.

– Şi nu fugărim fluturi prin albăstrele, adăugă ea, punîndu-l jos, cu o pălmuță la fund.

Apoi luă un coș și începu să aleagă florile cele mai potrivite pentru cules.

Era o activitate care o relaxa întotdeauna. Formele, mirosurile, culorile, găsirea celor mai potrivite combinații.

Hoinărelile printre ronduri și pe cărarea pietruită îngustă, cu colinele întinzîndu-se la nesfîrșit și liniștea de la țară la fel de dulce ca aerul.

Dacă ar fi fost să se stabilească acolo cu locuința, permanent, urma să-şi extindă grădina şi în spate. Avea să-şi construiască un mic zid de piatră pe latura de est, acoperindu-l cu trandafiri cățărători, sau eventual să-şi sădească un gard viu de levănțică.

Şi, în fața acestuia, putea să planteze un rîu întreg de dalii. Şi poate avea să instaleze o boltă pe latura de vest şi să lase vița de vie cu miros delicat să se cațăre peste ea pînă o acoperea ca un tunel.

Urma să-şi facă o cărare, ca să se plimbe pe-acolo – cu muşețel, mentă şi căldăruşe risipite prin apropiere. Avea să-şi croiască drum printre flori, pe sub ele, prin jurul lor, ori de cîte ori pornea la plimbare pe coline şi cîmpii.

Avea să instaleze o bancă de piatră. Şi, seara, cînd termina munca, urma să se relaxeze acolo, ascultînd doar lumea pe care şi-o făurise.

Urma să fie sciitoarea americană expatriată, locuind în căsuța de pe dealul zînelor, cu florile ei şi cîinele credincios. Şi cu iubitul ei.

Sigur, totul era o fantezie, îşi reaminti ea. Timpul trecuse deja pe jumătate. În toamnă, avea să se întoarcă la Chicago. Chiar dacă avea curaj să dea curs ideii de a preda efectiv cartea unui editor, trebuia să-şi găsească o slujbă. Nu prea putea trăi la nesfîrşit numai din economii. Era... anormal.

Nu? Trebuia să fie un post de profesoară, probabil. Ideea practicii private era prea îndrăzneață, aşa că pedagogia rămînea singura şansă. Deşi simplul gînd făcea s-o cuprindă deprimarea, şi-o alungă.

Poate reuşea să-şi găsească o catedră într-o mică şcoală particulară. Undeva unde să se simtă mai apropiată de studenți. Aşa, ar fi avut timp să continue cu scrisul. Pur şi simplu nu putea renunța la el, acum, cînd îl găsise.

Putea să se mute în suburbii, să-şi cumpere o

căsuță. Nimic nu o obliga să rămînă în condomeniul din Chicago. Acolo, îşi putea amenaja un studiou, Un mic spaţiu numai pentru scris, şi ar fi avut curaj să-şi ofere cartea.

N-avea să-şi mai permită laşităţi, în legătură cu un lucru atît de important. Niciodată.

Şi putea să se întoarcă în Irlanda. Pentru cîte două săptămîni în fiecare vară. Putea să revină, să-şi viziteze prietenii, să-şi reîntinerească spiritul.

Să-l vadă pe Aidan.

Nu, era mai bine să nu se gîndească la asta, se preveni ea. Să se gîndească la vara viitoare, şi la cea următoare, şi la Aidan. Această perioadă, această... fereastră pe care o deschisese era magică şi trebuie să fie preţuită pentru ceea ce era. Cu atît mai preţioasă, îşi spuse ea, cu cît era temporară.

Aveau să meargă înainte amîndoi. Fiindcă era inevitabil.

Sau urma să meargă înainte el, iar ea, înapoi. Dar avea plăcerea de a şti că niciodată n-avea să se mai înapoieze la viaţa dinainte. Nu mai era aceeaşi persoană. Acum ştia că-şi putea clădi o viaţă. Chiar dacă nu era viaţa din fanteziile ei, putea fi satisfăcătoare şi productivă.

Putea să fie fericită. Putea fi împlinită. Ultimele trei luni îi demonstraseră că avea potenţialul necesar. Putea şi avea să termine ceea ce începuse.

Tocmai se felicita în sinea ei, cînd Finn lătră voios şi se repezi spre poarta grădinii, drept prin panselele ei.

– Bună ziua ţie, Jude, intră Mollie O'Toole, lăsîndu-l pe Finn să iasă ca să sară spre Betty; amîndoi cîinii o luară la fugă fericiţi spre coline. M-am gîndit să trec pe-aici ca să văd dacă te pot ajua cu ceva.

– De vreme ce tot nu ştiu ce fac, uită-te şi singură.

Coborî privirea spre coş şi oftă.

– Deja am tăiat prea multe flori.

– Niciodată nu pot fi prea multe.

Mollie, îşi spuse Jude cu recunoştinţă şi admiraţie, ştia să dea întotdeauna răspunsul cel mai potrivit.

– Mă bucur mult că ai venit.

Mollie respinse complimentul cu un gest, deşi obrajii i se înroşiseră de plăcere.

– Eşti tu drăguţă, atîta.

– Nu, vorbesc serios. În preajma ta, mă simt întotdeauna mai calmă, ca şi cum nu s-ar putea întîmpla nimic rău, cînd eşti tu în apropiere.

– Mă rog, sînt măgulită. Te temi să nu fi ieşit ceva prost?

– Nu ceva, totul.

Dar o spusese zîmbind.

– Vrei să intri în casă pînă le pun eu în apă? Apoi, îmi vei putea atrage atenţia asupra celor şase duzini de lucruri pe care am uitat să le fac.

– Sunt sigură că n-ai uitat nimic, dar mi-ar plăcea să vin şi să te-ajut cu florile.

– Mă gîndeam să le răspîndesc prin casă, în boluri şi sticle diferite. Maude n-avea nici o vază propriu-zisă.

– Şi ei îi plăcea să facă la fel. Să pună cîteva peste tot. Semeni cu ea mai mult decît îţi dai seama.

– Serios?

Ciudat, cît de mult îi plăcea ideea de a semăna cu o femeie pe care n-o cunoscuse niciodată.

– Într-adevăr. Îţi răsfeţi florile, faci plimbări lungi, te cuibăreşti în căsuţa asta a ta şi ţii uşa deschisă pentru musafiri. Ai mîinile ei, adăugă ea. Cum ţi-am mai spus, şi ceva din inima ei.

– A locuit singură, privi Jude în jur, prin căsuţa ordonată. Toată viaţa.

– Aşa-i convenea ei. Dar, deşi singură, nu era însingurată. N-a mai iubit nici un bărbat după Johnny al

ei – sau, cum spunea Maude, n-a mai existat nici un bărbat pe care să-l iubească în viața asta, după ce el n-a mai fost. Hmm, adulmecă ea, în timp ce intrau. Ai o şuncă în cuptor. Miroase delicios.

– Chiar aşa? mirosi şi Jude, experimental, pornind spre bucătărie. Cred că da. Vrei să-i arunci o privire, Mollie? N-am mai făcut niciodată aşa ceva şi sînt neliniştită.

– Sigur, bag eu un ochi.

Deschise cuptorul şi făcu inspecția, în timp ce Jude lăsa coşul jos şi aştepta, rozîndu-şi buza.

– E bine. Şi-i aproape gata, declară ea, după ce verifică scurt să vadă cît de uşor se desprindea pielița. După cum miroase, n-o să-ți mai rămînă nici o bucățică pentru prînzul de mîine. Muck al meu moare după şunca la cuptor şi, cel mai probabil, va fi mai porc decît cel de la care-a venit asta.

– Zău?

Clătinînd din cap, Mollie închise cuptorul.

– Jude, în viața mea n-am cunoscut o femeie care să fie atît de surprinsă de fiecare dată cînd i se face un compliment.

– Sunt nevrotică, spuse ea, cu un zîmbet, mai mult decît ca pe o scuză.

– Mă rog, tu ştii mai bine, cred. Şi casa asta, ai făcut-o să strălucească lună, nu-i aşa? N-ai mai lăsat nimic de făcut pentru o vecină, decît să-ți dea un sfat.

– Îl primesc.

– Cînd termini cu florile şi-ți scoți şunca la răcit, pune-o destul de sus, ca să nu se poată cățăra cățelul s-o guste. Am avut experiența asta şi nu-i deloc plăcută.

– Că bine zici.

– După aia, du-te sus şi îngăduie-ți plăcerea unei băi fierbinți, lungi. Pune şi spumant în apă. Solstițiul este un moment minunat pentru un *ceili* şi chiar mai

minunat pentru romantism.

Cu un gest matern, o mîngîie pe obraz:

– Diseară, pune-ţi o rochie frumoasă şi dansează cu Aidan la lumina lunii. Restul, îţi promit eu, se va rezolva de la sine.

– Nici măcar nu ştiu cîţi oameni vor veni.

– Ce contează? Zece, o sută zece?

– O sută zece? se înecă Jude, pălind.

– Fiecare vine ca să se distreze, continuă Mollie, scoţînd o sticlă. Şi asta vor face. La urma urmei, un *ceili* nu înseamnă decît ospitalitate. Irlandezii ştiu cum s-o dăruiască şi cum s-o primească.

– Dacă nu va ajunge mîncarea?

– Pe-asta las-o să fie ultima din grijile tale.

– Dacă...

– Dacă sare o broască peste lună şi-ţi cade pe umăr? ridică Mollie mîinile, cu exasperare amuzată. Ţi-ai aranjat casa să arate frumos şi primitor. Fă şi tu la fel, iar restul, cum ţi-am spus, o să se rezolve de la sine.

Era un sfat bun, conchise Jude. Chiar dacă nu credea nici o iotă din el. Întrucît baia cu spumă era o metodă sigură de relaxare, şi-o pregăti în iubita ei cadă cu gheare, stînd cu fundată pînă i se înroşi toată pielea, pleoapele începură să i se îngreuneze, iar apa se răci.

Apoi, desfăcu crema pe care şi-o cumpărase la Dublin şi se unse cu ea. Întotdeauna reuşea să-i dea o senzaţie de feminitate.

Complet relaxată, începu să cocheteze cu ideea unui pui de somn înainte de petrecere. Intră în dormitor şi scoase un ţipăt:

– Finn! O, Doamne!

Cătelul era în mijlocul patului, unde purta un război feroce şi violent cu pernele. Peste tot zburau fulgi. Se

întoarse spre ea, dînd triumfător din coadă, în timp ce ţinea cu dinţii perna învinsă.

– Eşti un rău! Răule!

Înlăturînd fulgii din faţa ei cu mîinile, se repezi spre pat. Simţind că era rost de distracţie, Finn sări jos, tulind-o cu tot cu perna. În urma lui rămase o dîră de fulgi.

– Nu, nu, nu! Stai! Finn, vino imediat aici!

O luă la fugă după el, cu halatul fîlfîind, în timp ce încerca să culeagă penele. Îl ajunse abia jos, unde făcu greşeala de a apuca perna în locul căluţului.

Ideea unui joc de-a care pe care îi lumină ochii. Mîrîind jucăuş, cu dinţii înfipţi, începu să scuture din cap, împrăştiind în jur alţi fulgi.

– Dă-i drumul! La dracu' uite ce-mi faci aici!

Dădu să-l apuce şi, călcînd pe fulgii căzuţi pe podelele ceruite, alunecă. Un un ţipăt scurt, patină pe burtă prin living.

Auzi uşa deschizîndu-se în spatele ei şi, uitîndu-se peste umăr, îşi spuse: *Perfect. Absolut perfect.*

– Ce faci aici, Jude Frances? se rezemă Aidan de tocul uşii, în timp ce Shawn se uita peste umărul lui.

– A, nimic, îşi suflă ea din ochi părul şi fulgii. Absolut nimic.

– Şi eu, care credeam să roboteşti la lustruitul lustrului şi frecatul frecuşului, cum faci în fiecare zi de-o săptămînă-ncoace, şi cînd colo leneveşti jucîndu-te cu cîinele.

– Ha ha.

Jude se ridică în şezut, frecîndu-şi cotul cu care se lovise de podea.

Finn sări peste ea şi, generos, scuipă perna la picioarele lui Aidan.

– Aşa, bravo. Dă-i-o lui.

– Deci, ai omorît-o, aşa-i, băiete? E mai moartă decît Moise.

După ce-l mîngîie în semn de felicitare, Aidan traversă camera, să-i întindă lui Jude o mînă:

– Te-ai lovit, iubito?

– Nu, îi aruncă ea o privire posomorîtă. Şi nu-i nimic de rîs.

Îi dădu mîna la o parte, încruntîndu-se şi spre Shawn, care începuse să chicotească.

– Peste tot sînt pene. Am nevoie de cîteva zile ca să le găsesc pe toate.

– Ai putea începe cu părul, se aplecă Aidan, apucînd-o de talie, ca s-o ridice. E plin de fulgi.

– Excelent. Mulţumesc pentru ajutor. Acum, am treabă.

– Am adus nişte butoiaşe de la cîrciumă. Ţi le punem în spate.

Îi suflă un fulg de pe obraz, apoi se aplecă să-i miroasă gîtul.

– Miroşi perfect, murmură el, cînd Jude îl împinse. Ia ieşi tu puţin afară, Shawn.

– Nu, nici să nu-ndrăzneşti. N-am timp pentru aşa ceva.

– Şi închide uşa după tine, încheie Aidan, trăgînd-o pe Jude mai aproape.

– Iau şi cîinele, că tot a terminat aici. Haide, fiară feroce, îl chemă Shawn pe Finn şi închise uşa după el.

– Trebuie să fac curat... începu Jude.

– E timp destul pentru asta.

Încet, Aidan începu s-o împingă de-a-ndăratelea.

– Nu sînt îmbrăcată.

– Am observat.

Cînd Jude ajunse cu spatele la perete, Aidan îşi trecu mîinile în josul trupului ei, apoi din nou în sus.

– Ia dă-ne un pupic, Jude Frances. Unul care să mă ţină cît durează ziua cea mai lungă.

Părea o cerere absolut rezonabilă, cel puţin cînd

ochii lui o priveau atît de intim, iar trupul îi era atît de cald, de dur şi de aproape. Ca să-i răspundă, Jude ridică braţele, pentru a-l cuprinde pe după gît. Apoi, animată de un impuls, îl răsuci în jur cu o mişcare rapidă, pînă ajunse el cu spatele la perete iar ea rezemată apăsat în faţă, cu gura lipită fierbinte peste a lui.

Sunetul scos de Aidan păru al unui om care se îneca – de bunăvoie. O apucă de şolduri, înfigîndu-şi degetele în carne, pentru a-i aminti de noaptea cînd îşi pierduse complet răbdarea şi controlul.

Fiorul senzaţiei o biciui prin toată făptura, puternic şi intens, cu un spasm posesiv.

Era al ei, atît cît avea să dureze. Să-l atingă, să-l guste, să-l posede. Pe ea o dorea. Spre ea gravita. Ea era cea care-i făcea inima să bată.

Ceea ce, îşi dădu seama Jude, era cea mai adevărată putere din lume.

Uşa se deschise, apoi se trînti. Jude rămase cu gura sudată de a lui. Nu-i păsa nici dacă ar fi intrat în cameră toţi bărbaţii, femeile şi copiii din sat.

– Iisuse, Marie şi Sfinte Iosife! se plînse Brenna. Voi nu sînteţi în stare să vă găsiţi şi altceva de făcut? Cum întoarce omul capul în altă parte, gata, v-aţi şi agăţat de buze.

– E doar geloasă, comentă Jude, frecîndu-şi nasul de gîtul lui Aidan.

– Am treburi mai importante decît să fiu geloasă pe-o ameţită de muiere care sărută un Gallagher.

– Probabil iar s-a înfuriat pe Shawn.

Aidan îşi îngropă faţa în părul lui Jude. Nu era sigur că mai respira. Ştia că n-ar fi vrut să se mişte de-acolo încă vreo zece ani.

– Toţi bărbaţii sînt căzuţi în cap, iar hahalera de frate-tău a căzut mai rău ca oricare.

– Auzi, ia nu te mai tot plînge de Shawn, îi ordonă Darcy, intrînd grăbită. Ce s-a întîmplat aici? Sunt fulgi

peste tot. Jude, lasă omu-n pace, doar trebuie să te îmbraci, nu? Şi eu la fel. Aidan, ieşi afară şi-ajută-l pe Shawn cu butoaiele. Nu-i poţi pretinde să le facă numai el pe toate.

Aidan se rezumă să întoarcă puţin capul, atîta cît să se rezeme cu obrazul pe părul lui Jude.

Expresia de pe chipul lui o şocă atît de tare pe sora sa, încît se holbă la el zece secunde încheiate, după care începu s-o împingă pe Brenna spre bucătărie.

– Noi punem vasele în bucătărie şi facem rost de-o mătură.

– Nu mă mai împinge. Fir-aş a naibii, mi-e pîn-aici de Gallagheri, pe ziua de azi.

– Taci, taci. Trebuie să gîndesc.

Încurcată, Darcy puse pe bufet vasele pe care le adusese şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo.

– E îndrăgostit de ea.

– Cine?

– Aidan, de Jude.

– Păi, pentru numele lui Dumnezeu, Darcy, o credeai încă dinainte. Nu de-asta ne agităm pe-aici, pentru un *ceili*?

– Dar o iubeşte cu adevărat. Nu i-ai văzut mutra? Cred că trebuie să stau jos.

Se aşeză brusc, apoi apoi suflă zgomotos.

– Nu mi-am dat seama, nu cu adevărat. Era mai mult un fel de... joc. Dar adineaori, cînd o ţinea în braţe... N-am crezut să-l văd vreodată arătînd aşa, Brenna. Un om care se uită aşa la o femeie, poate fi rănit, îl poate lovi drept în inimă.

– Jude n-ar lovi nici o muscă.

– Fără voie.

Darcy avea palpitaţii de îngrijorare.

Aidan era stînca ei şi niciodată nu se aşteptase să-l vadă lipsit de apărare.

– Sunt sigură că şi ea ţine la el, şi e absorbită de tot romantismul situaţiei.

– Atunci, care să fie problema? E exact aşa cum am spus.

– Ba nu e deloc cum am spus.

Nu evitase ea disperarea dragostei timp suficient ca s-o recunoască în momentul cînd îl pălea pe fratesău în cap?

– Brenna, a primit toată educaţia aia fandosită, cu iniţiale după numele mic, şi a trăit toată viaţa la Chicago. Acolo e familia ei, şi munca ei, şi casa ei cea elegantă. Viaţa lui Aidan e aici.

În ochi i se vedea o deznădejde sinceră, pornită din adîncul inimii.

– Nu-ţi dai seama? Cum ar putea să plece, iar ea, de ce ar rămîne aici? Ce-oi fi avut în cap, să-i combin aşa?

– Nu tu i-ai combinat. Erau combinaţi dinainte.

Pentru că spusele lui Darcy începeau s-o tulbure şi pe ea, Brenna luă mătura. Gîndea mai bine cînd avea mîinile ocupate.

– Ce-o fi, o fi. Noi n-am făcut nimic mai mult decît s-o convingem să dea o petrecere.

– În noaptea solstiţiului, îi aminti Darcy. Noaptea de Sînziene. Ispitim soarta, şi dacă iese prost, noi vom fi de vină.

– Dacă am ispitit soarta, atunci ea hotărăşte. Altceva, nu mai e nimic de făcut, declară Brenna şi începu să măture.

Jude alese rochia albastră, o altă achiziţie din Dublin pe care n-ar fi cumpărat-o în vecii vecilor dacă n-o pisa Darcy. În clipa cînd o luă pe ea, o binecuvîntă şi pe Darcy, şi propria ei lipsă de voinţă.

Era lungă şi dreaptă, foarte simplă, fără nici un volan sau pensă, coborînd vertical de sub corsajul cu

bretele înguste, pentru a se evaza abia perceptibil la glezne. Culoarea, un albastru argintiu, refleca nuanța luminii lunare în miezul verii. În urechi își puse perle mici în formă de lacrimi. Alte simboluri ale lunii, medită ea.

Dorea din toată inima să urmeze pînă la capăt sfatul lui Mollie, dansînd cu Aidan la lumina lunii pline.

Dar în acea zi, cea mai lungă a anului, pe cînd afară se lăsa seara, cerul rămînea senin și fermecător. Dincolo de fereastră pluteau culori irizate, tonuri de albastru și verde dureros de vii. Aerul părea pictat cu miresme.

Natura hotărîse ca Noaptea de Sînziene să fie una dintre victoriile ei.

În timp ce privea, asculta și asimila totul, Jude nu se putea gîndi decît că în casa ei răsuna muzică, înălțîndu-se din living.

Se adunaseră oameni, care dansau și rîdeau. Triumful naturii era nimic pe lîngă al ei. Șunca fusese deja devorată mai mult de jumătate.

Nimeni nu părea să se simtă rău din cauza ei. Reușise și ea să ia vreo două îmbucături, dar în cea mai mare parte a timpului era prea emoționată pentru a face mai mult decît să ciugulească sau să soarbă cînd și cînd din paharul cu vin.

Mai multe perechi dansau în hol, în bucătărie și în curte. Alții se jucau cu copiii sau stăteau comod la bîrfă. În prima oră, încercă s-o facă pe gazda, circulînd de la un grup la altul pentru a se asigura că toți aveau pahare sau farfurii. Dar nimeni nu părea să aibă nevoie de nimic în mod special. Toți se serveau din banchetul de vase îngrămădite în bucătărie sau înșirate pe scîndurile puse peste capre, pe care o minte isteață le instalase în curte, lîngă casă.

Copiii se zbenguiau peste tot sau stăteau pe genunchii părinților. Cîte un bebeluș se agita, dornic de

lapte sau atenție, și i se dădea cu voie bună și una, și alta. Peste jumătate din fețe îi erau necunoscute.

În sfîrșit, făcu lucrul pe care își dădu seama că niciodată nu-l încercase la vreuna din propriile ei petreceri. Se așeză, lăsîndu-se în voia bunei dispoziții.

Stătea înghesuită între Mollie și Kathy Duffy, ascultînd pe jumătate conversația și uitînd cu totul felia de tort de pe farfuria pe care o ținea pe genunchi.

Shawn cînta la vioară, acorduri repezi și vesele, care o făceau să-și dorească înnebunită să fi știut să danseze. Darcy, radioasă în rochia roșie de împrumut, smulgea note muzicale din flaut, în timp ce Aidan pompa muzică dintr-un mic acordeon.

Din cînd în cînd, schimbau între ei instrumentele, sau aduceau cîte unul nou. Fluierașe, o tobiță, o liră, toate trecînd din mînă în mînă fără nici o întrerupere a ritmului.

Cel mai mult îi plăcea cînd își adăugau și vocile, producînd armonii atît de complexe și intime încît o durea inima.

Cînd Aidan cîntă despre tînărul Willie MacBride, care avea pe vecie nouăsprezece ani, Jude se gîndi la Johnnie cel pierdut de Maude și nu-i mai păsă că vărsa lacrimi în public.

De la melodiile sfîșietoare, trecură la cele tropăitoare, fără o secundă de răgaz. De fiecare dată cînd Aidan îi întîlnea privirea, sau îi adresa acel surîs leneș, se simțea la fel de amețită ca o adolescentă.

Cînd Brenna se așeză la picioarele ei, cu capul rezemat de genunchiul mamei sale, Jude îi dădu ei farfuria cu tort.

– Are un stil, cînd este cu muzica lui... murmură Brenna, Te face să uiți – aproape – ce căzut în cap e.

– Sunt minunați. Ar trebui să înregistreze melodiile. Să cînte pe-o estradă, nu într-un *living room*.

– Shawn cîntă de plăcere. Dac-ar veni ambiția și

i-ar da cu ciocanu-n cap, n-ar lăsa nici o urmă.

– Nu oricine vrea să le facă pe toate în acelaşi timp, spuse blajină Mollie, mîngîind însă părul Brennei. Ca tine şi tatăl tău.

– Cu cît încerci, cu atît faci mai multe.

– A, eşti bucăţică ruptă Mick. De ce nu dansezi, la fel ca surorile tale, în loc să-ţi rumegi melancolia? Doamne Dumnezeule, fato, eşti o O'Toole pînă-n măduva oaselor.

– A, am şi un strop de Logan în vene, sări Brenna în picioare, înveselită, luîndu-şi mama de mînă. Păi atunci, haide, mama, dacă nu cumva te simţi prea bătrînă şi slăbită.

– Pot dansa de să te las fără suflare.

Se înălţă un val de ovaţii, cînd Mollie începu o serie complicată de paşi repezi. Ceilalţi dansatori îi făcură loc, cu aplauze şi fluierături.

– Mollie a fost campioană de step, la vremea ei, îi spuse Kathy lui Jude. Şi l-a transmis moştenire şi fiicelor ei. Sunt o familie drăguţă, nu-i aşa?

– Sigur că da! Uită-te la ele, numai!

Una cîte una, surorile O'Toole li se alăturară, pînă ajunseră trei cîte trei faţă în faţă. Erau şase femei scunde, un amestec de plete blonde şi roşcate, cu mîinile proptite obraznic în şolduri şi picioarele zburînd. Cu cît curgea muzica mai repede, cu atît li se mişcau mai rapid şi picioarele, pînă cînd lui Jude i se tăie respiraţia doar privindu-le.

Nu numai talentul şi agilitatea lor îi făceau gîtlejul să se contracte de invidie şi admiraţie, ci şi comunicarea. Femeie cu femeie, soră cu soră, mamă şi fiică. Muzica nu era decît o verigă de legătură în plus.

Nu numai legendele şi miturile formau tradiţiile unei culturi. Aidan avusese dreptate. Cînd scria despre Irlanda, nu putea uita muzica.

Tobe de război şi cîntece de pahar, balade şi hore

mari, rotitoare. Trebuia să le cerceteze şi pe acestea, cu sursele lor, ironia, umorul şi disperarea lor.

Strînse la piept noua inspiraţie şi se lăsă purtată de acordurile muzicii.

Cînd terminară, camera era plină cu cei care veniseră din alte zone ale casei şi de afară. Iar ultima notă, ultimul tropăit apăsat al picioarelor, fură salutate cu aplauze furtunoase.

Brenna se apropie, împleticită, pentru a cădea din nou la picioarele lui Jude.

– Mama are dreptate, nu-i fac faţă. Femeia asta e o minune.

Oftă, ştergîndu-şi fruntea cu un braţ.

– Fie-vă milă şi daţi-mi careva o bere.

– Ţi-o aduc eu. O meriţi.

Jude se ridică în picioare, încercînd să se strecoare spre bucătărie. Primi mai multe invitaţii la dans, pe care le refuză rîzînd, felicitări pentru şuncă, făcînd-o să ameţească de plăcere, şi pentru felul cum arăta, ducînd-o cu gîndul la faptul că mai mulţi oaspeţi cam întrecuseră măsura cu savuratul butoiaşelor.

Cînd în sfîrşit ajunse la bucătărie, fu surprinsă să vadă că Aidan, aflat în spatele ei, îi prinsese deja mîna într-a lui.

– Vino afară să iei puţin aer.

– Bine, dar i-am promis Brennei că-i aduc o bere.

– Jake, du-i tu Brennei o halbă, vrei? strigă Aidan, în timp ce o scotea pe Jude pe uşa din spate.

– Îmi place să te ascult cum cînţi, dar cred că pînă acum te-ai săturat.

– Niciodată nu mă deranjează cîteva ore de muzică. E stilul familiei Gallagher.

Continuă s-o tragă după el, pe lîngă grupul de bărbaţi strînşi lîngă uşă, spre şirul arcuit al lumînărilor aprinse în iarba din grădină.

– Dar nu mi-a lăsat timp să stau cu tine, nici să-ţi

spun cît de fermecătoare arăți în seara asta. Ți-ai lăsat părul despletit, remarcă el, încurcîndu-şi degetele în vîrfurile şuviţelor.

– Pare să meargă mai bine cu rochia.

Jude îşi scutură părul pe spate şi ridică faţa spre cer. Devenise de un albastru intens, foarte închis, culoarea unei nopţi care nu avea să devină niciodată noapte deplină, datorită globului alb al lunii.

O noapte magică, a umbrelor şi a luminii, cînd zînele ieşeau să danseze.

– Nu pot crede în ce stare am ajuns. Toţi au avut dreptate. Au spus că avea să se întîmple de la sine, şi aşa a fpst. Cred că aşa se întîmplă cu cele mai fericite lucruri.

Se întoarse, cînd ajunseră în locul unde îşi imaginase că avea să instaleze o boltă. În spatele lor, casa – casa ei, îşi spuse Jude, încălzită de mîndrie – era luminată ca un pom de Crăciun. Muzica şiroia în continuare pe uşi şi ferestre, amestecată cu voci şi rîsete.

– Aşa e firesc să fie, murmură ea. În orice casă trebuie să existe muzică.

– Îţi voi dărui muzică ori de cîte ori doreşti.

Cînd Jude zîmbi şi se strecură în braţele lui, începu să danseze cu ea, întocmai aşa cum visase că avea să facă.

Era perfect, îşi spuse ea.

Vrajă, muzică şi raze de lună. O noapte lungă cînd întunericul era doar o scurtă străfulgerare.

– Dacă ai veni în America şi ai cînta un singur cîntec, ţi s-ar încheia contractul de înregistrare încă înainte să-l termini.

– Nu-i de mine aşa ceva. Viaţa mea e aici.

– Într-adevăr, se lăsă ea pe spate, surîzîndu-i; nu şi l-ar fi putut imagina în altă parte. Aici e viaţa ta.

Iar magia, muzica şi lumina lunii îl împinseră să vorbească înainte de a avea cuvintele pregătite.

– Şi viaţa ta. Nu ai nici un motiv să pleci înapoi. Eşti fericită aici.

– Sunt, într-adevăr. Dar...

– Există destule lucruri care să te reţină. De ce nu-ţi ajunge să fii doar fericită şi atît?

Tonul lui repezit îi făcu zîmbetul să devină întrebător.

– Nimic, desigur, dar trebuie să lucrez. Să-mi cîştig existenţa.

– Poţi găsi şi aici de lucru, cît doreşti.

Găsise, îşi spuse ea. Îşi găsise munca de-o viaţă, în scris. Dar vechile obiceiuri dispar greu.

– Pe moment, în Ardmore nu prea pare să fie mare cerere de profesori de psihologie.

– Nu ţi-a plăcut să faci meseria asta.

Începea s-o neliniştească. Un fior îi străbătu braţele, făcînd-o să-şi dorească o haină.

– E meseria mea. Cea pe care o cunosc.

– Deci, vei învăţa să faci alta. Vreau să rămîi aici cu mine, Jude.

Chiar în momentul cînd inima ei făcea un salt nebunesc la auzul acelor cuvinte, Aidan continuă:

– Am nevoie de o soţie.

Nu era sigură dacă era zgomotul inimii ei căzînd din piept, sau doar efectul şocului.

– Poftim?

– Am nevoie de o soţie, repetă el. Cred că ar trebui să ne căsătorim, iar restul problemelor le rezolvăm mai tîrziu.

Capitolul 17

– Ai nevoie de o soție, repetă ea, pătrîndu-şi vocea calmă, cu cuvintele ritmate regulat.

– Am, da.

Nu chiar aşa voise să i-o spună, dar acum era prea tîrziu.

– Avem nevoie unul de altul. Ne potrivim, Jude. N-are nici un rost să te întorci la o viață care nu te satisface, cînd poți avea aici una cu toate satisfacțiile.

– Înțeleg.

Ba nu înțelegea deloc, îşi spuse ea. Parcă ar fi încercat să privească prin apă tulbure. Dar încerca să vadă.

– Deci, consideri că ar trebui să rămîn aici şi să mă mărit cu tine, fiindcă tu ai nevoie de o soție iar eu am nevoie de o... viață?

– Da. Şi nu.

Formulase fraza într-un mod nefericit. Ceva nu era în regulă, la tonul pe care vorbise. Dar Aidan era prea fîstîcit ca să înțeleagă ce anume.

– Vreau să spun că te-aș putea întreține destul de bine, pînă ți-ai găsi genul de ocupație care-ți place, sau dacă preferi ca în schimb să lucrezi la întemeierea unei familii, îmi convine și asta. Cîrciuma merge binișor. Nu sînt un sărăntoc și, deși s-ar putea să nu fie stilul de viață cu care te-ai obișnuit, ne-am descurca ușor.

– Ne-am descurca. În timp ce tu... m-ai întreține în stilul de viață cu care nu sînt prea obișnuită. M-ai întreține, pînă aș descoperi, pe bîjbîite, la ce anume mă pricep?

– Ascultă...

De ce nu putea să înșire cuvintele așa cum trebuia?

– Ai aici o viață, asta vreau să spun. O viață alături de mine.

– Oare?

Întoarse capul, în timp ce se chinuia să rețină ceva negru și clocotior care încerca să se reverse din ea. Nu știa ce era, nici măcar nu era sigură că o dorea, dar simțea că era ceva periculos. Irlandezii, medită ea, ar fi trebuit să fie poeți, să le curgă de pe limbă cele mai fermecătoare cuvinte.

Și iată că, pentru a doua oară în viața ei, i se spunea că trebuia să se mărite cu un bărbat fiindcă avea să-i prindă bine.

Și William avusese nevoie de o nevastă, își aminti ea. Ca să-l ajute să-și cimenteze poziția, să primească musafiri, să arate prezentabil. Și, desigur, ea avea nevoie de un bărbat care să-i spună ce, cum și cînd să facă. O soție pentru el, o viață pentru ea. Ce putea fi mai logic?

Prima dată cînd i se spusese asta, se conformase.

Docilă, aproape umilă. Amintirea o înfuria şi o ruşina. O înfuria şi o ruşina să-şi dea seama cît de mult dorea o parte din ea să facă acelaşi lucru cu Aidan.

Dar acum era mai mult decît atît. Mai mult decît îşi dădea seama. Îşi găsea un nou rost în viaţă şi, pe toţi sfinţii, era hotărîtă să meargă pînă la capăt. Fără a fi călăuzită cu blîndeţe, pentru că era prea nepricepută ca să-şi găsească singură drumul.

– Am stat aici un timp, Aidan.

Cu faţa calmă, cu vocea stăpînită, se întoarse să-i studieze chipul în lumina argintie a lunii.

– Am stat un timp cu tine. Lunile astea nu înseamnă o viaţă, iar cea pe care încerc s-o înţeleg e viaţa mea, ca să pot clădi ceva pe temelia ei, să-i fac un rost. Vieţil mele, şi mie.

– Fă-ţi-l împreună cu mine.

Şocul scurt de disperare îl năuci, făcîndu-l să se bîlbîie.

– Ţii la mine, Jude.

– Sigur că da.

Cumva, reuşise să-şi păstreze vocea plăcută, deşi acel clocot neguros continua să fiarbă în ea.

– Căsătoria e treabă serioasă, Aidan. Eu am trecut prin ea, pe cînd tu, nu. Nu e un angajament pe care să am de gînd să mi-l asum din nou.

– Dar e ridicol.

– N-am terminat.

Vocea îi devenise rece, oţel acoperit cu gheaţă.

– Nu e un angajament pe care să am de gînd să mi-l asum din nou, repetă ea, înainte de a avea suficientă încredere în mine însămi, în bărbatul respectiv şi în situaţie, ca să pot crede că e pentru toată viaţa. N-am să mă mai las înlăturată.

– Crezi că ţi-aş face una ca asta?

Înfuriat, o apucă de braţe, strîns.

– Poţi să mă compari cu ticălosul care şi-a călcat

jurămintele față de tine?

– Nu am cu cine sau cu ce să te compar. Îmi pare rău dacă te supăr. Dar adevărul e că, în perioada asta, căsnicia nu intră în planurile mele. Îți mulțumesc pentru intenție. Acum, zău că trebuie să mă întorc în casă. Îmi neglijez musafirii.

– Să-i ia dracu' de musafiri! Trebuie să lămurim problema asta.

– Am lămurit-o.

Cu același zîmbet rigid pe buze, îi dădu mîinile la o parte.

– Dacă n-am vorbit destul de clar, mai încerc o dată. Nu, n-am să mă mărit cu tine, Aidan, dar îți mulțmesc că mi-ai cerut-o.

În timp ce o spunea, peste coline bubui un tunet și explodă o lance de lumină, împrăștiind un păienjeniș de crăpături albe și subțiri peste toată bolta cerească. Jude se întoarse să pornească spre casă, în timp ce vîntul se întețea, plesnind aerul și făcînd clopotele să izbucnească într-un cîntec nebunesc, înverșunat.

Ciudat, își spuse ea, că și în inimă simțea același lucru. Nebunie și înverșunare.

Aidan nu făcu decît să privească după ea. Îl refuzase. Pur și simplu nu fusese pregătit pentru posibilitatea unui refuz. Își pusese în minte că aveau să se căsătorească. Ea era aleasa. Pentru el, nu mai putea exista decît una singură.

Furia neașteptată a vîntului îi răvășea părul, iar aerul trosnea a ozon, de la următorul fulger. Stătea în mijlocul furtunii ce începea, chinuindu-se să-și limpezească gîndurile.

Nu avea nevoie decît de încă puțin timp și muncă de lămurire. Asta era. Asta trebuia să fie, își spuse el, în timp ce-și freca inima cu podul palmei. Senzația pe care o avea acolo era o durere nouă și panicată, care nu-i plăcea deloc. Avea să se răzgîndească, sigur că

dă. Pînă şi orbii vedeau că erau hărăziţi să fie împreună.

Tocmai o făcuse să înţeleagă că acolo avea să fie fericită, că el urma să aibă mare grijă de ea. Că nu avea s-o lase de izbelişte, aşa cum i se mai întîmplase. Era prudentă, atîta tot. O luase prin surprindere, dar acum, cînd îi cunoşea intenţiile, urma să se deprindă cu ele. Avea să se îngrijească el de asta.

Un Gallagher nu bătea în retragere de la prima rafală. Rezista pe poziţie. Iar Jude Frances Murray era pe cale să afle cît de mult şi de îndîrjit putea rezista pe poziţie un Gallagher.

Cu chipul hotărît, porni înapoi spre casă. Dacă ar fi ridicat privirea, ar fi văzut silueta din fereastra de la etaj. Femeia stătea în picioare, cu părul pal în jurul umerilor, iar pe obraz i se prelingea o singură lacrimă, strălucitoare ca un diamant.

Jude reuşi să răzbească pînă la sfîrşitul petrecerii. Rîdea, dansa şi conversa. Nu avea nevoie de nici un efort pentru a fi încontinuu înconjurată de oameni şi a evita o altă confruntare cu Aidan. Dar nu-i fu la fel de uşor să-l împingă spre uşă cînd oamenii începură să plece, să i se scuze, zîmbitoare, că era frîntă de oboseală. Trebuia să doarmă, îi explică ea.

Bineînţeles că numai de somn nu putea fi vorba. În clipa cînd casa se goli, îşi suflecă mînecile. Nu voia să gîndească, nu încă, şi cea mai bună cale de a evita asta era munca sănătoasă, pe brînci.

Adună farfuriile şi paharele din toată casa, spălîndu-le, ştergîndu-le şi punîndu-le la loc pînă la ultima. Dură ore întregi, iar trupul îi era atît de extenuat pe cît afirmase. Dar mintea refuza să i se odihnească, aşa că se forţă în continuare, ştergînd, frecînd, făcînd ordine.

La un moment dat, i se păru că auzea de pe scară

un plînset de femeie, dar nu-i dădu atenție. Disperarea tînguirilor îi umplea și ei ochii de lacrimi, și nu se cădea. Propriile ei lacrimi n-aveau s-o ajute cu nimic pe Lady Gwen. Nu puteau ajuta pe nimeni.

Tîrî mobilele la locurile lor, apoi scoase mătura mecanică și curăți podelele și covoarele. Era palidă la față de oboseală, cu ochii încercănați, cînd în sfîrșit urcă scara spre dormitor.

Dar nu plînsese, iar munca manuală brută îi arsese toate emoțiile, cu excepția unei epuizări fizice totale. Complet îmbrăcată, se întinse pe pat, cu fața în perină, și-și impuse să adoarmă.

Și visă că dansa cu Aidan, sub lumina argintie a unei luni magice, din care curgeau flori, colorate și vesele ca zînele, fermecînd aerul cu miresmele lor.

Călărea împreună cu el, pe spinarea lată a unui cal alb înaripat, peste cîmpii verzi sclipitoare, mări furtunoase și lacuri calme, de un albastru imposibil.

Asta-i oferea. Îl auzise spunîndu-i. Asta, o țară care fascinează și calmează. Un cămin care așteaptă să fie clădit. O familie care își așteaptă întemeierea.

Ia-le, și pe moine.

Dar răspunsul era nu, trebuia să fie nu. Nu era țara ei. Nu era căminul ei. Nici familia ei. Nu puteau fi, pînă cînd nu avea forță în ea însăși, încredere în ele, iubire din partea lui.

Apoi, rămase singură, stînd la fereastră, în timp ce ploaia spăla geamul, pentru că în toate făgăduielile făcute de el nu existase nici măcar un singur cuvînt de dragoste.

Cînd se trezi, soarele strălucea orbitor, iar sunetul plînsului de femeie era al ei propriu.

Mintea îi era tulbure de nesomn și-și simțea trupul firav, ca și cum s-ar fi deșteptat bătrînă și bolnavă. Milă de sine însăși, își spuse Jude, recunoscînd prea

bine simptomele. Depresie incipientă. După ce căsnicia îi fusese smulsă de sub picioare, săptămîni de zile se aflase în starea asta.

Nopți nedormite, zile nefericite care nu se mai terminau, nori de amărăciune și rușine.

Nu și de data asta, își făgădui ea. Acum era stăpînă pe situație, își lua singură hotărîrile. Și prima era aceea de a nu se bălăci în propria-i compasiune, nici măcar o oră.

Culese flori, le legă cozile cu o panglică frumoasă și, însoțită de Finn și Betty, porni spre mormîntul lui Maude.

Furtuna care amenințase în noaptea trecută nu începuse. Deși se mai vedeau cîțiva nori mohorîți la sud-vest, văzduhul era minunat de cald.

Marea își cînta cîntecul, iar pe coline florile de piciorul-cocoșului își soreau fețele. Zări un iepure cu coadă albă, înainte cu cîteva secunde de a-l mirosi cățeaua galbenă. Betty o tuli din loc, ca un glonț lucios, după pata albă săltăreață, numai pentru a se întoarce peste cîteva momente. Limba îi atîrna din bot, într-o expresie spășită, ca și cum i-ar fi foșt rușine că revenea din nou cu coada între picioare.

Cinci minute în care îl privise pe cățel zburdînd în jurul lui Betty, făcînd tumbe și lătrînd ascuțit fuseseră de ajuns ca s-o mai înveselească.

La vremea cînd ajunse lîngă mormînt, era calmă și se așeză, conform obiceiului ei, pentru a-i spune lui Maude ultimele știri.

– Azi-noapte, am avut un *ceili* minunat. Toată lumea a spus ce bine era că aveam din nou muzică în casă, și oameni. Două dintre surorile Brennei O'Toole au venit cu tinerii lor bărbați. Păreau atît de fericiți, toți patru, iar Mollie se luminează toată la față numai privindu-i. A, și am dansat cu domnul Riley. Pare atît de bătrîn și firav, încît mi-era frică să nu-l sparg, dar abia

am putut ține pasul cu el.

Rîzînd, își scutură părul pe spate, apoi se așeză pe călcîie.

– Pe urmă, m-a cerut în căsătorie, așa că știu că sînt acceptată aici. Am copt o șuncă. Era prima oară cînd făceam așa ceva, și mi-a reușit. Nici măcar fărîmițe pentru cîini nu mi-au mai rămas din ea. Mai tîrziu, Shawn Gallagher a cîntat *„Four Green Fields"*. Un ochi uscat nu mai rămăsese. În viața mea n-am mai dat o petrecere unde oamenii să rîdă și să plîngă, să cînte și să danseze. Și-acum, nu înțeleg de ce unii oameni dau petreceri de alt fel.

– De ce nu-i spui nimic despre Aidan?

Jude ridică încet privirea.

Nu se miră să-l vadă pe Carrick stînd în cealaltă parte a mormîntului lui Maude.

Alt miracol, presupuse ea, că acum așa ceva nu i se mai părea deloc ciudat. Dar înălță din sprîncene, pentru că ochii lui scăpărau de enervare, și-și dezvelise dinții.

– A fost și Aidan, spuse ea, calmă. A cîntat superb și a adus de la cîrciumă destulă bere ca să poată pluti pe ea un crucișător.

– Și te-a luat la plimbare sub lumina lunii, unde te-a cerut de nevastă.

– Mă rog, mai mult sau mai puțin. M-a plimbat la lumina lunii și a spus că are nevoie de o soție, iar eu corespund cerințelor.

Coborî privirea spre Finn, care amușina cizmele de piele cafenie moale ale lui Carrick.

– Și care a fost răspunsul tău?

Jude își împreună mîinile pe genunchi.

– Dacă știi atîtea lucruri, înseamnă că știi și restul.

– Nu!

Cuvîntul îi explodă din piept, culcînd iarba la pămînt.

– I-ai spus nu, fiindcă n-ai minte nici cît un morcov!

Împinse aerul cu un deget, spre ea, şi cu toate că se aflau la cîţiva paşi distanţă, Jude îi simţi vîrful apăsînd-o pe umăr.

– Te-am crezut o femeie deşteaptă, cu minte ascuţită şi maniere elegante, cu inimă tare şi bună.

Acum, văd că eşti neghioabă, slabă de înger şi încăpăţînată.

– Dacă ai o părere atît de proaste despre mine, nu te voi mai obliga să-mi suporţi compania.

Se ridică în picioare, cu bărbia repezită înainte, şi în clipa următoare rămase cu gura căscată cînd, răsucindu-se în loc, se pomeni iarăşi faţă în faţă cu el.

– Ba ai să stai pe loc, madam, pînă ţi se dă voie să pleci.

Pentru prima oară, auzi în glasul lui tonul regal, ameninţarea şi puterea. Întrucît îi venea să tremure, se ţinu bine pe picioare.

– Voie? Sunt liberă să vin şi să plec cum poftesc. Asta e lumea mea.

În momentul cînd ochii lui scăpărară de furie, cerurile se cutremurară, întunecîndu-se cu nori de furtună.

– Ba este a mea, de pe vremea cînd spiţa ta încă mai orbecăia prin peşteri. Şi va rămîne a mea multă vreme după ce voi veţi fi oale şi ulcele. la seama şi ţine minte asta.

– De ce m-oi fi certînd cu tine? Nu eşti decît o iluzie. Un mit.

– Un mit la fel de real ca tine, o apucă el de mînă; avea carnea tare şi caldă. Te-am aşteptat, de trei ori cît o sută de ani. Dacă am greşit, şi trebuie să mai aştept încă o dată pe- atîta, voi şti de ce. Acum să-mi spui de ce i-ai răspuns nu bărbatului care te-a cerut de nevastă.

– Fiindcă aşa am hotărît.

– Ai hotărît, rîse el sarcastic, întorcînd capul în altă parte. Of, voi, muritorii şi binecuvîntatele voastre hotărîri. Întotdeauna contează atît de mult pentru voi. Pînă la urmă, oricum se împlineşte voia soartei.

– Poate, dar pînă atunci ne alegem singuri drumul.

– Chiar şi dacă e un drum greşit.

Cînd Carrick se răsuci din nou spre ea, Jude zîmbi uşor. Chipul lui era un adevărat studiu al nedumeririi sincere.

– Da, chiar şi dacă e greşit. Asta-i firea noastră, Carrick. Nu ne-o putem schimba.

– Îl iubeşti?

Cînd Jude ezită, fu rîndul lui să zîmbească.

– Te-ar deranja să minţi, *colleen*, o iluzie şi un mit?

– Nu, n-am să te mint. Îl iubesc.

Carrick îşi aruncă mîinile în sus, gemînd:

– Dar nu vrei să fii a lui?

– Nu voi mai fi niciodată proprietatea cuiva, ridică ea vocea, însufleţită de o putere de alt soi. Apartenenţa, dacă se va mai întîmpla vreodată, va fi reciprocă şi totală. M-am dăruit o dată unui om care nu mă iubea, fiindcă aşa părea rezonabil şi fiindcă...

Închise un moment ochii, dîndu-şi seama că niciodată n-o recunoscuse, nici măcar faţă de ea însăşi.

– Fiindcă mă temeam că nimeni n-avea s-o mai facă vreodată. Mă temeam să nu rămîn singură pentru toată viaţa. Nimic nu mi se părea mai înspăimîntător decît singurătatea. Iar acest lucru pur şi simplu nu mai e adevărat. Învăţ cum să fiu singură şi cum să-mi placă să stau cu mine însămi, s-o respect pe cea care sînt.

– Deci, faptul că poţi fi singură înseamnă că aşa trebuie să fii?

– Nu!...

De astă dată, ea îşi aruncă mîinile în sus, răsucindu-se pentru a se plimba prin jur.

– Bărbaţii! bombăni. De ce trebuie să li se explice totul cuvînt cu cuvînt? Nu *trebuie* să mă mărit ca să fiu fericită. Şi, cu siguranţă, nu-mi voi schimba viaţa pe care tocmai am început-o, riscînd din nou o căsnicie şi aruncîndu-mă în viziunea altcuiva fără să fiu sigură că eu însămi o doresc. Fără să ştiu că, măcar o dată, *eu* sînt pe primul plan. Eu, Jude Frances Murray.

Ridicînd vocea, îşi lovi inima cu o mînă. Iar ochii lui Carrick se îngustară, gînditori.

– Nu accept nici o iotă mai puţin de-atît. Numai fiindcă îl iubesc pe Aidan, numai fiindcă sîntem amanţi, nu înseamă că voi leşina înfiorată cînd mi se spune că a decis c-are nevoie de-o afurisită de nevastă şi m-a ales tocmai pe mine. De data asta, eu voi face alegerea, mulţumesc foarte mult.

Roşie în obraji şi cu răsuflarea tăiată, îl privi încruntată pe Carrick. Şi îşi dădu seama că-i spusese tot ceea ce înainte nu mai exprimase prin vorbe.

Nu înţelesese ceea ce avea înăuntrul ei, ca să se exprime în cuvinte. Nicicînd în viaţa ei, n-avea să se mai mulţumească vreodată cu mai puţin decît totul.

– Credeam că nu-i înţeleg pe muritori, spuse Carrick, după un moment. Dar acum cred că numai pe femeile muritoare nu le înţeleg. Aşa că, explică-mi un lucru, Jude Frances, vrei? De ce nu e de ajuns dragostea?

Jude oftă încet.

– Este, atunci cînd există.

– De ce vorbeşti în şarade?

– Fiindcă, pînă nu rezolvi singur şarada, n-are nici un rost să ţi se spună răspunsul. Şi cînd o rezolvi, nu mai ai nevoie să ţi se spună.

Carrick murmură ceva în gaelică, apoi clătină din cap:

– Ascultă-mi sfatul – o singură hotărîre poate clădi

destine, sau le poate distruge. Hotărăşte bine.

Şi, dintr-o mişcare a încheieturilor de la mîini, dispăru într-o unduire de aer.

În acel moment, Aidan era la fel de frustrat din pricina femeilor ca şi Carrick. Dacă i-ar fi spus cineva că orgoliul său fusese crunt lovit, l-ar fi luat în rîs. Dacă cineva i-ar fi spus că panica se tot furişa în sus ca să-l gîdile în gîtlej, l-ar fi blestemat ca pe un mincinos nătîng. Dacă i-ar fi pomenit că junghiurile din jurul inimii erau de durere, l-ar fi dat afară din cîrciumă.

Dar simţea toate acestea lucruri însoţite de o mare nedumerire. Fusese atît de sigur că o înţelegea pe Jude. Mintea, inima şi trupul. Era umilitor să-şi dea seama că, la un moment dat, călcase greşit.

Era destul de adevărat că o luase pe scurtături, ca să zică aşa. Dar nu se aşteptase să fie atît de rece şi nepăsătoare cu răspunsul la cererea lui în căsătorie.

Pentru numele lui Dumnezeu, ceruse în căsătorie o femeie, *acea* femeie, iar ea zîmbise, răspunzîndu-i „nu, mulţumesc" cît se putea de drăguţ, după care se înapoiase la *ceili*.

Dulcea şi sfioasa lui Jude Frances nu se bîlbîise, nu roşise, ci îl privise cu o răceală analitică şi îl refuzase scurt. N- avea nici un sens, cînd era la mintea cocoşului că-şi aparţineau unul altuia.

Ca două verigi dintr-un lanţ lung şi complicat. Era un lanţ pe care şi-l putea imagina perfect, un lanţ al continuităţii şi tradiţiei solide. Între bărbat şi femeie, între o generaţie şi alta. Ea era femeia sortită lui, pentru ca împreună să poată făuri următoarele verigi din acel lanţ fără început şi sfîrşit.

Era necesar s-o abordeze într-un cu totul alt mod, îşi spuse el, în timp ce se plimba prin camere, în loc să termine munca la acte. Ştia cum să curteze şi să cucerească o femeie, nu?

Mai curtase şi cucerise destule. Desigur, atunci o făcuse în scopuri absolut diferite, îşi spuse Aidan, începînd din nou să se îngrijoreze. Dar nu atît de mult – încă – încît să recunoască faţă de sine însuşi că era un ageamiu în materie de a convinge o femeie să-i devină soţie.

Auzi paşi pe scară, cu cîteva momente înainte ca Darcy, conform obiceiului ei, să intre fără a ciocăni la uşă.

– Shawn e la bucătărie şi, crezîndu-mă curiera lui, m-a trimis să văd dacă ai comandat cartofi şi morcovi, şi dacă la sfîrşitul săptămînii ne mai vine peşte de la Patty Ryan, întrucît şi-a făcut nişte planuri.

– Patty mi-a promis peşte proaspăt pentru mîine, iar restul va veni pe la jumătatea săptămînii. Doar n-a început să gătească mîncărurile pentru azi, nu? Este abia unu jumate.

– Nu, dar se fîţîie de colo-colo, studiind nu ştiu ce reţetă pe care i-a dat-o o cucoană aseară la *ceili* şi lăsînd greul servitului în seama mea. Vii jos să te ocupi de bar, sau ai de gînd să stai mai departe aici, cu ochii la pereţi?

– Lucram, spuse el, destul de descumpănit, pentru că petrecuse un timp considerabil privind pereţii. Oricînd vrei să preiei tu hîrţoagele astea, scumpo, nu trebuie decît să spui.

Tonul lui o puse pe gînduri. Ştiind că-i lăsa pe Shawn şi pe ajutorul de după-amiază încurcaţi, se trînti într-un fotoliu, cu picioarele aruncate peste braţul acestuia.

– Las socotelile în seama ta, de vreme ce eşti aşa de deştept şi înţelept.

– Atunci, lasă-le în seama mea şi du-te jos să-ţi faci treaba.

– Mi se apropia o pauză de zece minute şi, dacă tot sînt aici, mi-o iau acum, îi zîmbi ea, mult prea suav

ca să fie demnă de încredere. Ia zi, ce te frămîntă?

– Nu mă frămîntă nimic.

Darcy se mulţumi să-şi ridice o mînă, examinîndu-şi într-o doară unghiile. Aidan merse la ferastră, apoi reveni la birou, şi din nou la fereastră, pînă cînd tăcerea îşi făcu efectul.

– În ultimele cîteva luni, te-ai apropiat de Jude.

– Într-adevăr, deveni zîmbetul ei mai tăios. Nu la fel de mult ca tine, dintr-un anumit punct de vedere. V-aţi certat? De-asta te-nvîrţi pe-aici cu mutra asta acră?

– Nu, nu ne-am certat. Nu tocmai.

Îşi înfundă mîinile în buzunare. Of, umilitor mai era, dar avea încotro?

– Ce zice despre mine?

Darcy nu rîse sonor, dar capul i se umplu de hohote, în timp ce dădea din gene spre fratele ei.

– Asta ar însemna s-o torn. Nu-s o palavragioaică.

– O oră liberă în plus, sîmbăta viitoare.

Într-o clipă, Darcy se ridică în fotoliu, cu ochii vicleni.

– Păi de ce nu zici aşa? Ce vrei să ştii?

– Ce părere are despre mine?

– A, te consideră chipeş şi fermecător, şi orice-aş spune, nu-i pot schimba gîndul. Ai luat-o de pe picioare, cu tot romantismul tău. Urcarea aia a scărilor cu ea în braţe a fost o mişcare inspirată.

Cînd îi văzu expresia chinuită, izbucni în rîs.

– Dacă nu vrei să ştii ce discută femeile între ele, nu întreba.

Aidan reuşi să respire, cu mare grijă.

– N-a vorbit despre... urmări?

– A, fiecare şoaptă şi murmur.

Neputîndu-se opri, Darcy sări în picioare, îl apucă de obraji şi-l sărută.

– Normal că nu, tolomacule. Este prea discretă

pentru aşa ceva, deşi Brenna şi cu mine am iscodit-o cît am putut noi. Ce te îngrijorează? Din cîte-mi dau seama, Jude te consideră că eşti cel mai nemaipomenit amant, de cînd a cucerit-o Solomon pe Regina din Saaba.

– Deci, asta-i tot? Sex, romantism şi cîteva luni de vrajă? Altceva, nimic?

Amuzamentul se şterse din ochii lui Darcy, cînd privi într-ai lui.

– Regret, scumpule. Eşti cu-adevărat necăjit. Ce s-a întîmplat?

– Azi-noapte, am cerut-o în căsătorie.

– Pe bune?

Se repezi la el cît ai clipi, cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît şi cu picioarele peste talie, încolăcită ca un boa constrictor.

– Dar e minunat! Nici n-aş putea fi mai fericită pentru voi!

Rîzînd, îl sărută zgomotos pe amîndoi obrajii.

– Hai jos la bucătărie, să-i spunem lui Shawn, şi pe urmă le telefonăm şi mamei şi lui tata.

– A refuzat.

– Vor dori să vină aici şi s-o cunoască înaine de nuntă. Şi pe urmă vom... Ce?

În timp ce Darcy îl privea cu gura căscată, inima i se prăbuşi şi mai jos în piept.

– A zis nu.

Darcy fu complet înghiţită de vinovăţie.

– Nu se poate. N-a vorbit serios.

– A vorbit foarte clar, foarte politicoasă, şi a adăugat un cuvînt de mulţumire.

Of, amară pilulă mai fusese şi acea mulţumire.

– Bine, da' ce dracu' a apucat-o? se înfurie brusc Darcy, sărind nervoasă, cu pumnii proptiţi în şolduri; furia, cum ştia prea bine, era întotdeauna mai comodă decît vinovăţia. Normal că vrea să se mărite cu tine.

– Ea a spus că nu. A spus că nu vrea să se mărite cu nimeni. Din vina nenorocitului ăluia împuțit care a părăsit-o. M-a comparat cu el, şi cînd i-am atras atenția, a zis că n-are cu cine să mă compare. Bine, atunci să nu mă compare cu nimeni, pe toți sfinții. Sunt cel care sînt.

– Sigur că eşti, şi eşti de zece ori mai bărbat decît William.

Din vina ei, îşi spuse ea iarăşi. Întrezărise distracția, dar nu prevăzuse durerea.

– Deci, nu e... nu e doar din cauză că nu vrea să-şi părăsească viața din America?

– Nici n-am ajuns pînă la asta. Şi de ce n-ar vrea, cînd aici e mai fericită decît a fost vreodată acolo?

– Păi...

Darcy pufni sonor, încercînd să se gîndească pe îndelete.

– Nici o clipă nu m-am gînduit că nu vrea să se căsătorească.

– Pur şi simplu nu gîndeşte dincolo de cele întîmplate în trecut. Ştiu că a suferit, şi îmi vine să-i sucesc gîtul ăluia.

Ochii i se tulburară de emoție.

– Dar ei nu i-aş face nici un rău.

Într-adevăr, ar fi prețuit-o şi îngrijit-o, aşa cum făcea cu tot ceea ce-i era drag, îşi spuse Darcy, cu inima frîntă de regret pentru el.

– Poate că e, în parte, o rană care încă nu s-a vindecat complet. Dar adevărul e că nu toate femeile vor verighetă-n deget şi-un plod sub şorț.

Îi venea să se ridice, să-l îmbrățişeze şi să-l consoleze cum putea, dar îşi dădea seama că în ochii lui era prea multă furie ca să accepte mîngîierile.

– Îi înțeleg foarte bine sentimentele, Aidan, în legătură cu asta. Cu toate limitele, cu finalitatea căsniciei.

– Nu e un final, ci un început.

– O fi pentru tine, dar nu şi pentru toată lumea, se rezemă Darcy de spătar, bătînd din degete. Ei, eu mă pricep la oameni, şi spun că Jude a noastră este genul de măritat, indiferent dacă pe moment o crede sau nu. Este o femeie de cuib, care pînă acum n-a avut şansa să clădească acel cuib, dacă vrei să ştii părerea mea, înainte de a veni aici de una singură. Poate că ne-am cam pripit.

– Noi?

– Nu, vreau să zic, se corectă Darcy, gîndindu-se la planurile pe care le ticluise împreună cu Brenna; nu era nevoie să le menţioneze, din moment ce se părea că nu se încurcaseră din vina ei - numai. Dar e prea tîrziu ca să mai schimbăm asta, aşa că nu-ţi rămîne decît să mergi înainte. S-o convingi.

Zîmbi din nou:

– Aşteaptă cîtva timp, dar fă-o să înţeleagă la ce renunţă dacă nu primeşte ce-i oferi tu. Eşti un Gallagher, Aidan. Gallagherii obţin ceea ce vor, mai devreme sau mai tîrziu.

– Ai dreptate.

Unele frînturi din orgoliul lui sfărîmat începeau să se aşeze la loc.

– Nu mai e cale de întoarcere. Trebuie doar s-o ajut să se împace cu ideea.

Uşurată să-i vadă brusc licărirea din ochi revenind, Darcy îl bătu uşurel pe obraz:

– Eu pun banii pe tine.

Capitolul 18

N-avea să-l aştepte – nu atît de curînd, în orice caz. Dar, din moment ce Darcy era atît de cooperantă, Aidan plecase cu două ore înaintea închiderii, pentru a se plimba pe drumul spre casa lui Jude.

Seara era îmbălsămată de briza mării. Norii pluteau vioi peste cer, astfel încît stelele apăreau pe alocuri, licăreau şi dispăreau. Luna era rotundă şi grasă, cu o lumină blîndă.

O noapte minunată, îşi spuse Aidan, pentru a-i face curte femeii alese să-i fie soţie.

Îi adusese un buchet de trandafiri de un roz delicat, pe care-i şterpelise din grădina lui Kathy Duffy. Nu credea că avea să se supere, cînd erau destinaţi unei cauze atît de nobile.

La ferestrele lui Jude ardeau luminile, formînd un tablou cald şi binevenit.

Îşi imagina că, în anii viitori, cînd erau căsătoriţi şi aşezaţi la casa lor, la fel avea să arate. El urma să vină acasă după muncă, iar ea să-l aştepte cu luminile aprinse, ca să-i călăuzească paşii.

Nu-l mai surprindea cît de mult îşi dorea acest lucru, nici cît de limpede putea să vadă totul. Seară de seară, an după an, o viaţă de om.

Nu ciocăni. Între ei, formalismele de acest gen dispăruseră de mult.

Observă că deja făcuse ordine după petrecere. Era un lucru atît de tipic pentru ea, îşi spuse el, cu afecţiune. Totul era curat şi aranjat, întocmai aşa cum se cădea să fie.

Auzi muzică de la etaj şi porni pe scară într-acolo.

Jude era în micul cabinet, cu radioul pus încet şi căţelul sforăind la picioarele ei, sub masă. Avea părul legat la spate, iar degetele îi alergau cu repeziciune pe claviatura computerului.

Îi venea s-o ia în braţe şi s-o înfulece toată. Dar nu credea că ar fi fost cea mai înţeleaptă atitudine, în situaţia existentă.

Convingerea, îşi reaminti el, nu se realiza cu grabă şi fierbinţeală, ci încet şi cu căldură.

Merse spre ea, fără zgomot, apoi se aplecă să-i depună un sărut pe ceafă.

Jude tresări, dar Aidan se aşteptase şi, chicotind, o cuprinse cu braţele, astfel încît florile ajunseră sub bărbia ei, iar gura lui, la ureche.

– Eşti aşa de drăguţă cum stai aici, *a ghra,* lucrînd pînă noaptea tîrziu. Ce poveste depeni?

– Păi, eu...

Inima îi sărise în gît. Într-adevăr, nu-l aşteptase. Nu doar atît de devreme, ci deloc. Ştia că fusese repezită şi grosolană, rece chiar, şi se convinsese că tot ceea ce existase între ei luase sfîrşit. Începuse chiar să ţină şi doliu.

Şi totuşi, Aidan era acolo, aducîndu-i flori şi vorbindu-i încet la ureche.

– Este, ăă, povestea cu pooka şi Paddy McNee, pe care mi-a spus-o domnul Riley. Sunt foarte frumoase, Aidan.

Întrucît era departe de a fi gata să-şi lase lucrările văzuse de cineva, închise capacul laptopului, apoi mirosi trandafirii.

– Mă bucur că-ţi plac, din moment ce sînt de furat şi s-ar putea să vină în orice moment *garda* ca să mă aresteze.

– Îţi plătesc eu cauţiunea.

Se răsuci în scaun, să-l privească. Nu era supărat, observă ea, cu o uşurare nedumerită. Nici un om n-ar fi putut zîmbi aşa, dacă era furios.

– Merg să le pun în apă şi să-ţi fac un ceai.

Cînd se ridică, Finn se întoarse pe partea cealaltă, cu un mîrîit, şi se încovrigă la loc.

– Ca dulău de pază, e un eşec total, comentă Aidan.

– E doar un pui, luă ea florile, în timp ce coborau. Şi oricum, n-am nimic de păzit.

Era atît de plăcut, să revină la vechea rutină, la prietenie şi flirt. O parte din ea ar fi vrut să aducă vorba despre cele întîmplate în noaptea trecută, dar izgoni gîndul. De ce să menţioneze un lucru care-i punea în conflict?

Probabil regreta că o ceruse de soţie şi era uşurat că-l refuzase. Din cine ştie ce motiv, acest raţionament făcea să fiarbă iar în ea acea stare păcătoasă şi neagră. Îşi impuse să se calmeze şi potrivi trandafirii într-o sticlă albastră.

În acel moment, observă ceasul şi se încruntă.

– E abia zece. Ai închis cîrciuma?

– Nu, mi-am luat două ore libere. Mai am şi eu dreptul, din cînd în cînd. Şi mi-era dor de tine, adăugă

el, depunîndu-şi mîinile pe talia ei. Pentru că n-ai venit să mă vezi.

– Lucram.

N-am crezut că vrei tu să mă vezi. Nu ne supăraserăm? se întrebă Jude, chiar în timp ce Aidan se apleca să-i mîngîie buzele cu ale lui.

– Şi te-am deranjat. Dar, dacă faptul tot e consumat...

Se retrase.

– Vii cu mine la o plimbare, Jude Frances?

– La o plimbare? Acum?

– Ie dară.

O ocolea deja, spre uşa din spate.

– Serile frumoase sînt făcute pentru plimbări.

– S-a întunecat deja, răspunse ea, dar Aidan ieşise deja pe uşă.

– Avem lumină. Luna şi stelele. Cea mai potrivită lumină. Am să-ţi spun o poveste despre regina zînă care nu ieşea din palat decît noaptea, cînd era lună ca să-i îndrume paşii. Căci pînă şi zînele pot fi legate cu descîntece, iar al ei o blestema ca în timpul zilei să ia înfăţişarea unei păsări albe.

În timp ce se plimbau, cu mîna ei înlănţuită într-a lui, Aidan începu povestea, zugrăvindu-i tabloul cu singuratica regină care rătăcea noaptea şi lupul negru pe care-l găsise rănit la poala falezei.

– Avea nişte ochi verzi ca smaraldul, care o priveau prudenţi, dar inima ei n-a putut rezista şi a învins orice frică. L-a îngrijit, folosindu-şi puterile şi dibăcia ca să-i lecuiască rănile. Din noaptea aceea, lupul a devenit însoţitorul ei, mergînd cu ea peste dealuri şi stînci în fiecare noapte, pînă cînd zorii luminau marea, iar ea pleca într-un fîlfîit de aripi albe, cu un ţipăt de jale ce izbucnea din inima ei frîntă.

– Nu exista nici o cale de a desface vraja?

– A, întotdeauna este o cale, nu-i aşa?

Ridică mîinile împreunate la buze, îi sărută degetele, apoi o trase pe poteca falezei, spre locul unde marea începea să mugească, iar vîntul să sufle cu putere.

Lumina lunii spuzea iarba înaltă şi sălbatică, şi cărarea care o străbătea prin mijloc, trasformînd pietricelele în monede de argint şi pietrele cizelate de intemperii în elfi cocoşaţi. Jude îl lăsa pe Aidan s-o conducă, în timp ce aştepta continuarea poveştii.

– Într-o dimineaţă, pe cîmp vîna un tînăr, căci îi era foame şi nu avea decît arcul şi chivăra cu săgeţi ca să-şi rostuiască de mîncare. Vînatul fusese sărac zile de-a rîndul, iar în ziua aceea, ca şi în altele, iepurii şi cerbii îl ocoliseră, pînă se făcuse de după-amiază, iar foamea-l chinuia cumplit. O văzu pe pasărea cea altă înălţîndu-se şi, cu gîndul numai la burdihan, potrivi săgeata în arc, o slobozi şi doborî zburătoarea. Fii atentă pe unde calci, iubito. Pe-aici e drumul.

– Dar nu se poate s-o fi omorît.

– Încă n-am terminat, nu-i aşa?

Se întoarse s-o tragă în sus. Apoi o ţinu un moment pe loc, nemişcat, de vreme ce se potrivea atît de firesc la pieptul lui.

– Pasărea a scos un ţipăt plin de durere şi deznădejde, care i-a sfîşiat vînătorului inima, deşi i se învîrtea capul de nemîncare. A alergat spre ea şi a găsit-o privindu-l cu ochii ei albaştri ca un lac. Mîinile îi tremurau, căci cunoştea acei ochi şi începea să înţeleagă.

Întorcînd-o pe Jude, cuibărită sub braţul lui, porni din nou, sub lumina lunii şi a stelelor.

– Deşi era pe jumătate mort de foame, a făcut tot ce putea ca să tămăduiască rana şi a dus pasărea la adăpostul acestor faleze. Şi, aprinzînd un foc ca să-i ţie de cald, a rămas veghind-o, în aşteptarea asfinţitului.

Cînd ajunseră pe culmea falezei, Aidan o cuprinse cu un braţ, ca să privească marea împreună. Valurile se rostogoleau, se retrăgeau, iarăşi se apropiau, într-un ritm constant, primitiv, sexual.

Şi, înţelegînd că şi poveştile lui Aidan aveau ritmul lor, Jude ridică o mînă peste a lui.

– Şi ce s-a întîmplat mai departe?

– S-a întîmplat aşa. Cînd soarele a apus, şi noaptea a luat locul zilei, ea a început să se preschimbe, şi el de asemenea, Aşa că pasărea a devenit femeie, iar bărbatul, lup, şi preţ de-o clipă au vrut să se îmbrăţişeze. Dar mîna a trecut prin mînă, şi prefacerea s-a desăvîrşit. Şi aşa a trecut noaptea, ea fiind prea slăbită şi chinuită de febră ca să se vindece. Iar lupul n-a plecat o clipă de lîngă dînsa, ci a stat să-i ţină de cald cu trupul lui şi s-o vegheze cu preţul vieţii, la nevoie. Ţi-e frig? o întrebă, simţind-o că se cutremura.

– Nu, şopti Jude. Sunt emoţionată.

– Mai urmează. Noaptea a trecut şi s-a făcut din nouă ziuă, iar zilei i-a urmat o nouă noapte, şi de fiecare dată nu aveau decît avea clipă ca să se apropie unul de altul şi să fie opriţi. El nu pleca niciodată de lîngă ea ca să mănînce, nici ca om şi nici ca lup, aşa că ajunsese el însuşi în pragul morţii. Simţind, ea a folosit ultimele puteri care-i mai rămăseseră ca să-l întremeze, să-l scape mai degrabă pe el decît pe ea însăşi. Căci dragostea pe care i-o purta însemna mai mult decît viaţa ei. Din nou s-au ivit pe cer zorii, şi preschimbarea a început. Din nou s-au îndreptat unul spre altul, ştiind că nu aveau nici o nădejde, iar ea ştiind că n-avea să mai vadă alt răsărit de soare. Dar, de astă dată, jertfa pe care o săvîrşiseră amîndoi a fost răsplătită. Mîinile s-au întîlnit, degetele s-au încleştat şi s-au uitat unul la altul, în sfîrşit, bărbatul la femeie, femeia la bărbat. Şi primele cuvinte pe care şi le-au rostit au fost vorbe de dragoste.

– Şi au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi?

– Mai mult decît atît. El, care fusese la rîndul său rege, într-o ţară îndepărtată, şi-a luat regina zînă cu el, să- i fie soţie. Şi niciodată n-au mai petrecut un singur apus sau răsărit de soare despărţiţi, pînă la sfîrşitul zilelor lor.

– A fost minunată, îşi depuse Jude capul pe umărul lui. Cum e şi locul ăsta.

– E locul meu. Sau, aşa îmi spuneam cînd eram mic şi mă căţăram pînă aici să privesc lumea şi să visez la locurile din ea unde aveam să mă duc.

– Şi unde voiai să ajungi?

– Peste tot.

Se întoarse cu faţa în părul ei, spunîndu-şi că, acum, acel loc era totul pentru el. Pentru ea însă era altceva.

– Tu unde vrei să ajungi, Jude?

– Nu ştiu. Niciodată nu m-am gîndit cu adevărat.

– Atunci, gîndeşte-te acum.

Îi schimbă poziţia şi se aşeză împreună cu ea pe o piatră.

– Dintre toate locurile care există în lume, pe care ai dori să-l vezi?

– Veneţia.

Nu ştia de unde-i venise acest răspuns şi rîse de ea însăşi, cînd îşi dădu seama că-l avusese în minte, gata să iasă la iveală.

– Cred că mi-ar plăcea să văd Veneţia, cu clădirile ei minunate, marile catedrale şi canalele misterioase. Şi regiunea vinurilor din Franţa, toate acele pogoane de vii cu struguri pîrguiţi, vechile ferme şi grădini. Şi Anglia. Londra, desigur, pentru muzee, pentru istorie, dar mai mult partea de la ţară. Cornwall-ul, cu colinele şi falezele, ca să respir aerul unde s-a născut Arthur.

Nici o insulă tropicală, plajă fierbinte sau porturi exotice n-o mai chemau acum pe Jude Frances a lui,

observă Aidan. Din nou îşi dorea romantismul şi tradiţia cu iz de legendă.

– Nici unul dintre aceste locuri nu e foarte departe de cel unde stăm acum. De ce nu vrei să vii cu mine, Jude, ca să le vedem pe toate?

– A, sigur, diseară zburăm pînă la Veneţia, iar la întoarcere trecem prin Franţa şi Anglia.

– Mă rog, diseară ar fi cam greu, dar restul e la fel cum mă gîndeam şi eu. Te-ar deranja să aşteptăm pînă în septembrie?

– Despre ce vorbeşti?

Despre o lună de miere, fu el cît pe ce să răspundă, dar găsi de cuviinţă să fie mai prudent, deocamdată.

– Despre o călătorie în doi.

O luase din nou de mînă, ronţăindu-i uşurel degetele, în timp ce-i zîmbea pe deasupra lor.

– Despre noi doi zburînd în locuri pline de romantism, mister şi legendă. Te voi duce în Tintagal, unde a fost conceput Arthur în noaptea cînd Merlin l-a vrăjit pe Uther, astfel încît Ygraine a crezut că-şi primea propriul soţ. Şi vom sta într-una dintre acele ferme din Franţa, unde le vom bea vinul şi vom face dragoste într-un pat mare, cu saltea de puf. Apoi ne vom plimba pe canalele din Veneţia şi ne vom minuna de marile catedrale. Nu ţi-ar plăcea, iubito?

– Ba da, desigur.

Suna miraculos, magic. Ca o alta dintre poveştile lui.

– Numai că e imposibil.

– Şi de ce să fie aşa?

– Fiindcă... am de lucru, şi tu la fel.

Aidan chicoti, apoi îşi mută atenţia de la degetele ei către maxilar.

– Şi crezi că o să mi se dărîme cîrciuma, sau că lucrările tale vor dispărea? Ce înseamnă două săp-

tămîni, în marele ansamblu al lucrurilor, la urma urmei?

– Da, aşa este, dar...

– Eu am văzut acele locuri despre care vorbeşti, trecu Aidan la gura ei pentru a i-o seduce încetişor. Acum, vreau să le văd cu tine.

Mîinile lui îi treceau peste faţă abia atingînd-o, şi începea să se piardă în ea, în gusturile şi texturile ei.

– Vino cu mine, *a ghra,* murmură, trăgînd-o mai aproape cînd Jude se înfioră.

– Trebuie... trebuie să mă întorc la Chicago.

– Nu te întoarce.

Gura îi deveni mai fierbinte, mai posesivă.

– Rămîi cu mine.

– Păi...

Gîndurile refuzau să i se mai înşire. De fiecare dată cînd încerca să pună unul în rînd, acesta se răsturna, împrăştiindu-le şi pe celelalte.

– Da, cred...

Ce erau două săptămîni, în fond?

– În septembrie. Dacă eşti sigur...

– Sunt sigur.

Aidan se ridică în picioare, apoi o culese de pe stîncă, zîmbind cînd Jude scoase un mic ţipăt, agăţîndu-se cu braţele de gîtul lui.

– Te temi să nu te scap, acum cînd te-am prins? Ştiu să am mai multă grijă de ceea ce-mi aparţine.

De ceea ce-i aparţinea? Această expresie o cam îngrijora, dar, înainte de a apuca să se gîndească la un răspuns, văzu silueta din spatele lor.

– Aidan, abia reuşi ea să şoptească.

Aidan se încordă, o potrivi sub braţ, ocrotitor, şi se întoarse, pentru a se relaxa imediat la loc.

Femeia unduia uşurel aerul, în mers. Dar părul palid îi lucea în lumina lunii, la fel ca lacrimile.

– Lady Gwen, în căutarea iubirii pierdute.

Inima i se frînse de milă, cînd îi văzu lacrimile sclipind pe obraji.

– Asemenea lui. L-am văzut din nou, azi. Am vorbit cu el.

– Văd că te-ai împrietenit la cataramă cu zînele, Jude Frances.

Jude simţea boarea de vînt pe faţă, mirosul mării. Braţul lui Aidan era puternic şi cald, în jurul ei. Şi totuşi, părea o iluzie gata să dispară în momentul cînd clipea din ochi.

– Îmi tot spun că mă voi trezi în patul meu de la Chicago, şi că astea, toate astea, n-au fost decît un vis lung şi complex. Cred că mi s-a frînge inima.

– Atunci, inima ta e în siguranţă, se aplecă el s-o sărute. Nu e nici un vis, ai cuvîntul meu.

– Pesemne o doare să vadă aici îndrăgostiţi.

Privi înapoi, părul aurit al femeii flutura, iar obrajii îi erau umezi.

– Ei nu au nici măcar acel moment din zori sau din asfinţit, ca să se apropie.

– O singură hotărîre poate să clădească destine, sau să le distrugă.

Cînd ridică privirea spre el, uimită să-l audă repetîndu-i cuvintele lui Carrick, Aidan îi mîngîie părul:

– Haide, să mergem înapoi. Te întristează.

– Într-adevăr.

Jude se agăţă de mîna lui, căci coborîrea era mai periculoasă decît urcuşul.

– Aş vrea să pot vorbi cu ea şi nu-mi vine să cred pe ce ton firesc spun că aş dori să stau de vorbă cu o stafie. Dar ăsta-i adevărul. Aş dori s-o întreb ce simte, ce crede şi ce doreşte, şi ce ar vrea să schimbe.

– Lacrimile ei îmi spun că ar vrea să schimbe totul.

– Ba nu, femeile plîng din tot felul de motive. Ca să schimbe totul, ar trebui să renunţe la copiii pe care i-a purtat în pîntec, i-a crescut şi i-a iubit. Nu cred că

ar putea face asta. Că ar vrea s-o facă. Nu, Carrick i-a cerut prea mult, iar el nu înțelege. Poate că, într-o zi, va înțelege, și atunci se vor regăsi.

– Nu i-a cerut decît ceea ce dorea el și i-a oferit tot ce avea.

– Gîndești ca un bărbat.

– Păi, sînt bărbat, cum altfel ai vrea să gîndesc?

O făcu să rîdă, acea undă de mîndrie iritată din glasul lui.

– Exact așa cum gîndești. Și fiindcă o femeie gîndește ca o femeie, așa se explică de ce cele două sexe sînt la fel de des în contratimp, ca și în sincronizare.

– Nu mă deranjează să fiu uneori în contratimp, întrucît așa viața e mai interesantă. Și, de vreme ce în momentul ăsta gîndesc ca un bărbat...

O ridică în brațe, înăbușindu-i cu gura exclamația surprinsă.

Cum putea un sărut să fie blînd și pîrjolitor în același timp? se întrebă ea. Atît de blînd, încît îi umplea ochii de lacrimi, atît de arzător încît îi lichefia oasele. Se lăsă să lunece în voia lui, într-un lac cald cu marginile linse de flăcări.

– Mă dorești, Jude? Spune-mi că mă dorești.

– Da, te doresc. Întotdeauna te-am dorit.

Se scufundase deja pînă la gît în lacul acela și dispărea dedesubt.

– Fă dragoste cu mine aici, îi mușcă el nervos buza de jos. Aici, la lumina lunii.

– Mmmm... începu Jude să consimtă, apoi ieși la suprafață fulgerător, ca un scufundător imprudent care își agită brațele prin aer. Aici? Afară?

Reacția ei l-ar fi amuzat, dar seducția pe care o începuse se întorsese și asupra lui.

– Aici, pe iarbă, cu noaptea respirînd în jur.

Continuînd s-o țină în brațe, îngenunche. Și, cu-

treierîndu-i fața cu gura, îi murmură:

– Dăruieşte-mi-te.

– Dar dacă trece cineva?

– Nu existăm decît noi, în lumea întreagă, nimeni altcineva.

Mîinile i se plimbau peste ea, şi gura; cînd Jude vru să protesteze, continuă:

– Am atîta nevoie de tine. Lasă-mă să-ți arăt. Lasă-mă să te am.

Iarba era aşa de moale, iar el, atît de cald. Era un asemenea miracol să fie nevoie de ea, mult mai important decît raţiunea şi pudoarea. În mîinile lui care o mîngîiau, încet, încet, se simţea o tandreţe nespusă, înfierbîntîndu-i sîngele. Gura îi trecea peste a ei, atingînd-o cu făgăduieli şoptite.

Şi deodată, nu mai există nimeni altcineva pe lume şi nici nu mai fu nevoie să existe.

Alene, Jude ridică braţele, în timp ce Aidan îi scotea puloverul. Cînd îşi plimbă vîrfurile degetelor peste trupul său, ochii ei se îngreunară, trupul îi deveni mai amorţit. O descălţă de pantofi, îi scoase pantalonii, dezbrăcînd-o fără grabă, lăsîndu-şi mîinile să atingă şi să insiste unde pofteau, pînă cînd Jude avu senzaţia că toată pielea îi vibra.

Rămase goală în iarbă, scăldată în lumina lunii. Cînd întinse braţele sprè el, Aidan o ridică.

– Vreau să-ți desfac părul, să-l văd cum se revarsă.

În timp ce i-l elibera, rămase cu ochii aţintiţi într-ai ei.

– Îţi mai aminteşti cum a fost prima oară?

– Da, îmi amintesc.

– Acum ştiu ce-ţi face plăcere.

Îşi apăsă buzele pe umărul ei, după care îi lăsă părul să cadă ca o perdea peste chipul lui, sufocîndu-l cu mătase şi parfum.

– Culcă-te pe iarbă şi lasă-mă să-ţi dăruiesc plăcerea.

Dinţii lui îi zgîriară uşurel latura gîtului, în timp ce o culca la loc.

– Îţi voi dărui tot ce am.

S-ar fi putut ospăta, dar în schimb sorbea numai. Sărutări prelungi, desfătătoare, care cutremurau sufletul şi smulgeau din el gemete înfocate. Şi, la fiecare geamăt, Aidan se afunda tot mai adînc.

Ar fi putut s-o prade, dar prefera s-o seducă. Încet, cu mîngîieri tandre, care lunecau peste piele, făcînd-o să tremure. Şi la fiecare tremur, stăruia.

Se pierdea toată într-însul, în amestecul delicios de ameţitor al simţurilor şi senzaţiilor. Iarbă răcoroasă şi carne caldă, adieri înmiresmate şi şoapte senzuale, mîini puternice şi buze răbdătoare.

Privi luna cum se înălţa deasupra, de un alb lucitor pe albastrul diafan al cerului, fugărită de zdrenţele scămoşate ale norilor. Auzi strigătul unei bufniţe, un ţipăt profund, poruncitor, şi simţi ecoul acestuia ricoşîndu-i în sînge cînd Aidan o zorea tot mai sus şi mai sus, spre acea primă creastă unduitoare.

Îi intonă numele, plutind pe culmea valului înalt ce se rostogolea printr-însa ca o cascadă.

– Mai sus.

Dorea cu disperare s-o vadă zburînd, să ştie că o putea trimite atît de sus, încît ochii-i deveneau sălbatici şi orbi şi tremura din tot trupul.

– Şi mai sus, îi ceru el iar şi o împinse într-acolo mai nemilos decît intenţionase.

Dogoarea se învăpăie înlăuntrul ei ca explozia unei stele. Şocul voluptăţii fu atît de intens, atît de neaşteptat după gingăşia dinainte, încît trupul i se cabră, parte în proteste, parte cu delectare. De astă dată, nu-i mai scăpă un geamăt, ci un răcnet.

– Aidan.

Se agăţă de el să-şi ţină echilibrul, în timp ce lumea îşi ieşea din minţi şi se rostogoleau amîndci.

– Nu pot.

– Încă o dată.

Îi trase capul înapoi de păr, răvăşindu-i gura.

– Hai încă o dată, pînă ne golim amîndoi.

Mîinile care fuseseră atît de blînde i se înfipseră în şolduri, ridicînd-o.

– Spune-mi că mă vrei în tine. Pe mine şi nu pe altul.

– Da.

Era înnebunită, aproape că plîngea, în timp ce trupul i se arcuia înapoi.

– Pe tine, nu pe altul.

– Atunci, ia-mă.

O trase în jos pînă se umplu toată cu el, pînă cînd vîlvătaia senzaţiei îi izbucni prin întreaga fiinţă. Respiraţia i se smulse din gîtlej cînd se încordă pe spate, cu trupul argintat de lumina lunii. Părul i se revărsa înapoi ca o ploaie întunecată.

Înălţă braţele, într-un gest de abandon, încurcîndu-şi propriile degete în cascada de bucle.

Apoi, trupul începu să i se legene, să se mişte, să caute.

Acum, puterea era a ei, stăpînirea asupra fiecărei şfichiuiri de voluptate. În timp ce trupul lui se ridica şi cobora în ritmul dorit de ea, se lăsă să primească. Muşchii lui Aidan tremurau, sub mîngîierile mîinilor ei. Geamătul gros pe care i-l smulse o făcu să rîdă triumfal.

– Mai sus, se încordă Jude deasupra lui. De data asta, eu te duc mai sus.

Cu îndrăzneală, îi luă mîinile, acoperindu-şi cu ele sînii.

– Atinge-mă. Atinge-mă peste tot, în timp ce te primesc în mine.

Îi conducea mîinile oriunde le voia, desfătîndu-se cu senzația lor pe pielea umezită, în timp ce-l mîna tot mai aproape şi mai aproape de margine.

Simți cum trupul lui se prăvălea neputincios dedesubtu-i, îi auzi respirația sugrumată într-un gîfîit şi, înfiorată la gîndul puterii pe care o avea asupră-i, se lăsă să sară în urma lui.

El fu acela care se cutremură, ale lui mîini lunecară moleşite în lături, cînd Jude se aplecă să-i mîngîie gura cu a ei. Cînd îi apăsă gîtul cu buzele, simți bătăile nebuneşti ale pulsului.

Apoi, cu un sunet de victorie, se retrase şi-şi aruncă brațele în sus.

– O, Doamne, ce minunat mă simt! Oamenii ar trebui să facă întotdeauna dragoste în aer liber. E atît de... eliberator.

– Tu însăți arăți ca o regină a zînelor.

– Aşa mă şi simt.

Îşi scutură părul înapoi, apoi îl privi, cu un zîmbet.

– Plină de vrajă şi secrete miraculoase. Mă bucur atît de mult că nu eşti supărat pe mine. Eram sigură că te supărasem.

– Supărat? Cum aş putea fi?

Îşi adunase destulă energie ca să se ridice în capul oaselor, ținînd-o în brațe, piept peste piept.

– Totul, la tine, mă încîntă.

Jude se cuibări mai aproape, încă plutind pe valurile de plăcere ale momentului.

– Azi-noapte, n-ai fost deloc încîntat de mine.

– Nu, nu pot spune că am fost, dar de vreme ce am îndreptat totul, nu mai avem nici un motiv de îngrijorare.

– Am îndreptat totul?

– Foarte bine. Stai, lasă-mă să-ți pun puloverul la loc, pînă nu răcești.

– Cum adică...

Se întrerupse, cînd Aidan îi trase puloverul peste cap.

– Gata, de altceva n-ai nevoie, că oricum am să ți-l scot din nou imediat ce ajungem în casă.

Începu să strîngă repede hainele, îngrămădindu-i-le în brațe.

– Aidan, ce vrei să spui, că am îndreptat totul?

– Doar că am rezolvat.

Zîmbind nepăsător, o luă în brațe, pornind cu ea spre casă.

- În septembrie, vom fi căsătoriți.

– Ce? Aşteaptă...

– Aştept, pînă în septembrie, deschise el cu genunchiul poarta grădinii.

– Nu ne căsătorim în septembrie.

– A, ba da, ne căsătorim. Pe urmă, vom merge în locurile pe care vrei să le vezi.

– Aidan, nu asta am vrut să spun.

– Asta am vrut eu să spun.

Îi zîmbi din nou, mulțumit că găsise modul cel mai potrivit ca să rezolve situația.

– Nu mă supăr dacă simți nevoia să zburzi puțin, iubito. Mai ales cînd ştim amîndoi ce înseamnă.

– Lasă-mă jos.

– Nu, încă nu.

O duse în casă şi porni cu ea pe scară.

– Nu mă mărit cu tine în septembrie.

– Mă rog, mai sînt doar cîteva luni, aşa că nu vom avea mult de aşteptat ca să vedem cine are dreptate.

– E jignitor şi revoltător să presupui c-am să mă supun planurilor tale. Şi că aş fi prea proastă ca să ştiu ce-mi doresc pentru mine însămi.

– Nu cred că eşti proastă deloc, replică el, mergînd spre baie. Adevărul e, iubito, că te consider una din cele mai inteligente persoane pe care le cunosc. Puțin cam încăpățînată, atîta tot, dar nu mă deranjează.

O săltă puțin, ca să poată întinde mîna spre robinetul duşului.

– Nu te deranjează, repetă Jude.

– Deloc. La fel cum nu mă deranjează nici cînd arunci săgeți din ochi spre mine, ca în clipa asta. Găsesc că e... stimulativ.

– Lasă-mă jos, Aidan.

– Bine.

O aşeză în cadă, drept sub torentul de apă al duşului.

– Ce naiba!

– Nu-ți face griji pentru pulover, mă ocup eu de el.

Şi, rîzînd în timp ce Jude se zbătea şi se smucea, i-l scoase şi-l aruncă pe duşumea, unde căzu cu un plesnet ud.

– Ia mîinile de pe mine! Vreau să ne lămurim.

– Eşti gata lămurită, aşa cum sînt şi eu. Şi aş zice că eu vreau să iasă pe placul meu mai mult decît vrei tu, cum crezi că ar fi pe placul tău. Dar...

Îi dădu la o parte de pe față părul ud.

– Dacă eşti atît de sigură pe tine, n-ai nici un motiv de îngrijorare şi ne putem bucura de timpul pe care-l petrecem împreună.

– Nu asta-i problema...

– Vrei să spui că nu-ți place cu mine?

– Ba da, sigur că-mi place, dar...

– Sau că nu ştii ce vrei?

– Ştiu cu siguranță ce vreau.

Îşi apăsă buzele încă arcuite pe fruntea ei.

– Ei bine, atunci de ce nu-ți convine să-mi acorzi măcar o şansă de a-ți schimba intențiile?

– Nu ştiu.

Dar trebuia să fie ceva în neregulă. Nu? „Raționează," îşi impuse ea. „Judecă la rece." Chiar dacă stătea goală sub duş.

– Aici nu e vorba de un capriciu, Aidan. Iau foarte

în serios toată situaţia asta şi nu intenţionez să mă răzgîndesc.

– Bine, atunci, în buna tradiţie irlandeză, vom pune o prinsoare. Pe-o sută de lire sterline că te vei răzgîndi.

– Nu pariez pe aşa ceva.

Aidan ridică din umeri, cu nepăsare, apoi luă săpunul.

– Dacă ţi-e frică să nu-ţi pierzi banii...

– Nu mi-e frică deloc! şuieră Jude, încercînd să-şi dea seama unde răsturnase Aidan lucrurile, prinzînd-o în cursă. Pune două sute de lire.

– S-a făcut.

Şi o sărută pe vîrful nasului, ca să pecetluiască rămăşagul.

Capitolul 19

Era ridicol.

Pariase efectiv pe alternativa dacă avea sau nu să se mărite cu Aidan. De rîsul lumii. Şi enervant. Şi nu puţin jenant.

O făcuse într-un moment de iritare, lucru care în sine era ciudat. De obicei, avea un temperament atît de ponderat şi uşor controlabil.

Avea să uite complet de pariu, desigur, cînd sosea momentul.

Ce rost ar fi avut să se facă de rîs, sau pe Aidan, amintind despre el?

Deocamdată, avea alte treburi şi eforturi asupra cărora să se concentreze.

Trebuia să-l scoată pe Finn la plimbare şi să-i ducă înapoi lui Mollie O'Toole vasele pe care i le adusese la petrecere.

Era vremea să sune acasă, pentru a vedea ce-i mai făcea familia.

După care, dacă vremea rămînea frumoasă, urma să-şi instaleze locul de muncă în curte.

Voia să scrie povestea pe care i-o spusese Aidan în seara trecută. Avea deja în cap ritmul, precum şi imaginile cu pasărea albă şi lupul negru.

Se îndoia că avea să le reprezinte cum li se cuvenea, dar trebuia să încerce.

Strînse vasele, împreună cu o cutie de fursecuri cu zahăr pe care le copsese personal.

Gata să pornească, privi în jur după cîine, tocmai la timp pentru a-l vedea chircindu-se sub masa din bucătărie, ca să facă pipi – evident, la vreo jumătate de metru distanţă de ziar.

– Nu puteai să mai aştepţi un minut, aşa-i?

Cînd căţelul dădu vesel din coadă, chicoti, apoi puse din nou vasele la loc, ca să şteargă pe jos.

În timp ce ştergea, Finn începu să se zbenguie lingînd-o pe faţă, aşa că uită să-l mai certe.

Întrucît îi plăcea la fel de mult ca şi lui să-l dezmierde, petrecu zece minute mîngîindu-l, zădărîndu-l şi scărpinîndu-l pe burtă.

Avea să-l răsfeţe, bineînţeles. Dar cine putea şti că avea în sufletul ei atîta iubire care se cerea dăruită?

– Am aproape treizeci de ani, murmură ea, mîngîind urechile lungi şi mătăsoase ale lui Finn. Îmi doresc un cămin. Îmi doresc o familie. Doresc să le am împreună cu un bărbat care să mă iubească pînă la neruşinare.

Se ghemui, în timp ce Finn se răsucea în loc ca să-i lingă mîna.

– Nu mă pot aşeza din nou la casa mea. Nu-mi pot construi o viaţă din bucăţi, numai fiindcă de altceva nu par să fiu în stare. Aşa că...

Îl luă pe Finn în braţe, frecîndu-şi nasul de al lui.

– Pentru moment, sîntem numai noi doi, amice.

În clipa cînd deschise uşa, Finn o tuli ca săgeata. Se bucură să-l vadă alergînd, chiar dacă goana lui se îndrepta direct spre flori.

Se opri, derapînd şi făcînd o tumbă, cînd îl strigă sever pe nume.

Jude consideră un progres faptul că nu turti decît un singur rînd de ageratum.

Finn o zbughi înaintea ei, se repezi înapoi, îi ocoli picioarele în fugă, apoi alergă în zigzag să adulmece tot ce prezenta interes.

Îşi imagina cum avea să arate cînd creştea, un cîine mare şi frumos, cu coada ca un bici cu şfichi în vîrf, căruia îi plăcea să gonească pe dealuri.

Ce Dumnezeu putea face cu el la Chicago?

Clătinînd din cap, înlătură această grijă. N-avea nici un rost să se gîndească la lucruri care-i stricau plăcerea plimbării.

Aerul era limpede ca de cristal, cu soarele lunecînd strălucitor printre norii ce pluteau spre Anglia.

Întrezărea crîmpeie din Golful Ardmore, cu valurile verzi închise rostogolindu-se spre mal. Dacă se oprea şi se concentra, aproape că le putea auzi muzica, în tăcerea irizată.

În ziua aceea, plajele erau invadate de turişti, şi de unii localnici, dacă aveau o oră-două libere.

Tinere mame, îşi spuse ea, lăsîndu-şi ţîncii să-şi afunde degetele de la picioare în apa mică, sau să-şi umple cu nisip găleţicile de plastic roşu. Aveau să fie construite castele, spălate mai apoi de valurile mării.

Gardurile vii de pe marginea drumului erau pline de boboci văratici, iar iarba de sub picioarele ei avea firele elastice, scînteind de roua dimineţii.

Spre nord, munţii se înălţau sub norii ce le învăluiau piscurile. Iar între ei şi Jude, colinele verzi păreau să se unduiască la nesfîrşit.

Îi plăcea imaginea lor, frumusețea simplă și curată a ținutului, ruinele vechilor castele care fuseseră cotropite nu de mare, ci de dușmani și de timp.

O duceau cu gîndul la cavaleri și domnițe, la regi mari și mici, la servitori veseli și spioni isteți.

Și, desigur, la magie, vrăjitorie și cîntece ale zînelor. Alte povești de spus, reflectă ea, despre sacrificii pentru dragoste și flori, despre triumful inimii și al onoarei, despre descîntece legate și dezlegate.

Într-un asemenea loc, povestitorul putea petrece ani de zile culegînd basme, născocindu-le și transmițîndu-le mai departe.

Putea petrece multe dimineți argintii ca aceasta cutreierînd locurile și imaginîndu-și, și tot atîtea după-amieze ploioase scriind și compilînd.

Serile erau destinate ghemuirii pe canapea, după o zi de muncă mulțumitoare, pentru a descoperi imagini în focul de turbă, sau vizitelor la cîrciumă, spre a se delecta cu gălăgia, compania și muzica.

Ar fi fost o viață atît de minunată, plină de lucruri interesante, frumusețe și vise.

Se opri brusc, surprinsă de acest gînd și chiar mai mirată că îi trecuse prin minte. Putea rămîne, nu doar pentru încă trei luni, ci pentru totdeauna.

Putea să scrie povești. Pe cele care-i erau spuse și pe cele ce păreau să se formeze mereu în mintea ei.

Nu, evident că nu putea. Ce-i venise? Scoase un hohot de rîs, dar era nervos și lipsit de convingere. Trebuia să se întoarcă la Chicago, conform planului, să-și găsească de lucru în domeniul pe care-l cunoștea, ca să-și cîștige existența în timp ce dădea curs visului. Orice altă ipoteză era complet iresponsabilă.

De ce?

Nu făcuse decît doi pași, cînd întrebarea i se repetă în minte.

– De ce? rosti ea cu voce tare, încurcată. Sigur că există un motiv. O duzină de motive. Locuiesc la Chicago. Toată viața am locuit la Chicago.

Nici o lege nu spunea că *trebuia* să locuiască la Chicago. N-avea să se pomenească întemnițată pentru că se muta cu domiciliul.

– Bineînțeles că nu, dar... am de lucru.

Şi-n ultimele trei luni ce-ai făcut?

– Asta nu e muncă, nu cu adevărat.

Stomacul începea să i se agite convlusiv, inima îi palpita spre gît.

– E mai mult o distracție.

De ce?

Închise ochi.

– Fiindcă îmi place. Îmi place totul la ea, deci nu poate fi decît o distracție. Ceea ce e o prostie incredibilă.

Poate că era un loc ciudat pentru o epifanie, panta unei coline înverzite, în toiul dimineții. Dar părea locul ideal pentru epifania ei.

– De ce nu pot face ceva ce-mi place fără a-mi impune restricții? De ce nu pot locui într-un loc unde mă simt mai acasă ca în oricare altul? Cine e stăpîn pe viața mea, rîse ea cu nedumerire, dacă nu eu?

Cu genunchii cam tremurători, porni din nou. Putea s-o facă.

Dacă reușea să sape, pentru a-și găsi curajul. Își putea vinde condomeniul.

Putea face ceea ce evitase, de teama unui eșec, trimițînd o monstră din lucrările ei unui agent literar.

Putea în sfîrșit să se oprească la un lucru pe care și-l dorea, asumîndu-și șansele de a cîștiga sau a pierde.

Avea să chibzuiască, serios, cu băgare de seamă. Grăbi pasul, fără să dea atenție vocii din capul ei care o îndemna să acționeze acum, înainte de a mai găsi

alte scuze. Ar fi fost o mişcase însemnată, un pas enorm.

Orice persoană raţională îşi gîndea pe îndelete mişcările imporante şi paşii enormi. Jude fu recunoscătoare cînd văzu casa familiei O'Toole, dincolo de colină. Avea nevoie de o diversiune, de ceva care să-i mute gîndul un timp de la ea însăşi.

Pe sîrmă se uscau deja haine, făcînd-o să se întrebe dacă nu cumva Mollie spăla douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Grădinile înfloriseră glorios, iar micul hambar era la fel de plin şi învălmăşit ca întotdeauna. Betty se ridică de la siesta de dimineaţă, scoţînd un lătrat de bun-venit care-l făcu pe Finn să izbucnească în schelălăieli devotate, în timp ce coborea ca vîntul panta, spre ea.

Jude îl urmă şi tocmai ajunsese la marginea curţii, cînd uşa bucătăriei se deschise.

– Ei, bună dimineaţa ţie, Jude, îi făcu Mollie cu mîna. Azi eşti foarte matinală.

– Nu la fel ca tine, după cum se vede.

– Cînd ai o casă plină de fete guralive şi un bărbat care vrea să-şi bea ceaiul înainte de a deschide ochii, nu prea ai şanse să întîrzii în pat. Intră, ia un ceai şi ţine-mi de urît pînă frămînt plinea.

– Ţi-am adus vasele, şi nişte fursecuri cu zahăr pe care le-am făcut ieri. Cred că au ieşit mai bune decît seria dinainte.

– Le vom gusta la ceai şi vedem noi.

Îi ţinea uşa deschisă larg, iar Jude intră în bucătăria plină de căldură, mirosuri şi zdrăngăneli ale sculelor Brennei, sub chiuvetă.

– Sunt aproape gata, mama.

– Ar fi şi cazul.

Mollie se apropie de aragaz.

– Îţi spun eu, Jude, în casa asta, eu sînt nevasta

pantofarului. El o-ntinde, cum face şi fata asta aici de faţă, moşmondind şi dregînd treburile altora, în timp ce eu rămîn cu rufele şi mîncarea zi şi noapte.

– Păi, tu nu-i plăteşti nimănui leafă, aşa-i? replică Brenna, pentru a se alege cu un mic şut din partea maică-sii.

– Leafă, hai? Şi cine-a mîncat un munte de ouă şi-un turn de pîine prăjită cu gem, nu mai departe de azi dimineaţă?

– Am făcut-o numai ca să am gura plină şi să nu-i spun lui Maureen să nu ne mai bată la cap cu toate planurile ei de nuntă. Fata asta ne scoate din minţi, Jude, mereu se agită, se smiorcăie şi o buşeşte plînsul fără nici un motiv.

– Măritişul e destul motiv pentru tot ce-ai zis.

Mollie puse pe masă ceaiul şi fursecurile, îi făcu semn lui Jude să se aşeze şi-şi înfundă mîinile la loc în bulgărele de aluat pe care îl frămînta.

– Iar tu, cînd ţi-o veni vremea, ai să faci şi mai urît.

– Ha! Dacă mi-ar sta mie mintea la măritiş, aş tîrî bărbatul în faţa popii, aş turui vorbele şi-aş termina cît ai bate din palme, declară Brenna. Toate fandoselile astea - rochii şi flori şi care cînec trebuie să fie cîntat cînd. Luni de zile ca să pregăteşti o singură zi şi o rochie pe care n-ai s-o mai porţi niciodată, flori care se ofilesc şi se usucă şi cîntece pe care le poţi cînta cînd ai naibii chef.

Ieşi de sub chiuvetă, gesticulînd cu cheia franceză:

– Şi totul, la nişte preţuri de-a dreptul neruşinate.

– Of, Brenna, neghioabă romantică ce eşti, comentă Mollie, presărînd făină peste cocă, înainte de a o întoarce. Acea singură zi e începutul unei vieţi şi merită fiecare minut şi bănuţ cheltuit cu pregătirea ei.

Dar oftă şi ea puţin.

– Totuşi, devine obositoare, cu nervii ei.

– Exact, zise şi puse cheia în cutia de scule, apoi

ridicîndu-se să înhațe un furesc. Uite-o pe Jude a noastră, aici de față. Calmă cît pofteşti. N-o auzi pălăvrăgind dacă să-şi pună în buchet randafiri albi sau roz.

Muşcă din fursec şi se trînti pe un scaun.

– Tu eşti o femeie cu minte.

– Mulțumesc. Încerc. Dar despre ce vorbeşti?

– Despre acele diferențe dintre tine şi năzuroasa de soră-mea. Amîndorura vi se apropie nunțile, dar ce, umbli tu prin cameră frîngîndu-ți mîinile şi răzgîndindu-te din două-n două minute ce aromă să aibă tortul? Normal că nu.

– Într-adevăr, răspunse Jude încet, fiindcă mie nu mi se apropie nici o nuntă.

– Chiar dacă tu şi Aidan o să aveți o ceremonie mică – deşi, cum veți reuşi figura asta, cînd el cunoaşte fiecare suflet de om pe-o sută de kilometri de-aici în jur – tot nuntă se cheamă că e.

Jude fu nevoită să respire adînc, o dată şi încă o dată.

– De unde ți-a venit ideea că m-aş mărita cu Aidan?

– De la Darcy, se aplecă Brenna înainte, să mai ia un fursec. Iar ea o ştie direct din gura sursei.

– Din curu' sursei, mai bine zis.

La auzul tonului ei răstit, Brenna clipi dn ochi, iar Mollie se opri din frămîntat.

Înainte ca Brenna să spună ceva, Mollie îi aruncă o privire prevenitoare.

– Ia umple-ți gura cu biscuitele ăla, fato, pînă nu-ți mai ies din ea şi alte aiureli.

– Da' Darcy a spus...

– Darcy o fi înțeles greşit.

– Nu, nu, n-aş crede.

Jude simți că i se ridica enervarea în gît. Neputîndu-şi-o înghți la loc, se ridică de la masă.

– De unde poate un om să aibă un asemenea tupeu, să fie atît de arogant?

– Cei mai mulți îl au din naştere, replică Brenna, după care îşi feri capul, strîmbîndu-se, la auzul şuieratului mamei sale.

– Trebuie să-ți spun, Jude, că şi eu am crezut că într-acolo vă îndreptați, văzînd cum vă purtați unul cu altul, spuse Mollie pe un ton liniştitor, studiind atentă fața lui Jude. Aseară, la cină, cînd Brenna ne-a spus, nimeni dintre noi nu s-a mirat, ci ne-am bucurat foarte mult.

– V-a spus... la cină...

Jude se rezemă cu palmele de masă, aplecîndu-se spre Brenna:

– Ai spus la toată familia?

– Păi, n-am văzut cum să...

– Şi mai cui? Cîtor oameni le-ai mai spus povestea asta ridicolă?

– Am...

Brenna îşi drese vocea.

Ea însăşi avînd un temperament legendar, recunoştea semnele de pericol cînd i se agitau în față.

– Nu mai țin minte precis. Nu multora. Doar cîtorva. Aproape nimănui. Înțelegi, eram atît de încîntate, Darcy şi cu mine. Şi ținem aşa de mult la tine şi Aidan, şi ştiind cît poate el să bîjbîie pînă ajunge la subiect, am sperat că un *ceili* i-ar fi putut da un mic brînci.

– Un Carrick?

– Noaptea de Sînziene, luna şi celelalte. Mai ții minte, mama? se întoarse ea spre Mollie, cu o expresie disperată. Mai ştii de cîte ori ne-ai spus cum te-a cerut tata de soție cînd dansați în lumina lunii, la un *ceili*? Şi tot acasă la bătrîna Maude.

– Țin minte, da.

Şi începea să înțeleagă.

Cu un zîmbet calm, îşi bătu fiica pe umăr:

– Aţi avut intenţii bune, nu-i aşa?

– Da, am:.. Au!

Strîmbîndu-se, Brenna se apucă de nasul pe care maică-sa tocmai i-l răsucise ca pe un tirbuşon.

– Asta-i ca să ţii minte să nu-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, oricîte intenţii bune ai avea!

– Nu e vina ei, îşi ridică Jude mîinile în păr, abia rezistînd să nu şi-l smulgă din cap. Numai Aidan e de vină. Ce-o fi avînd în cap, să-i spună soră-sii că ne căsătorim. Doar l-am refuzat clar, nu? Şi clar, şi de mai multe ori.

– L-ai refuzat, repetară Brenna şi Mollie într-un glas, cu expresii şocate identice.

– Îmi dau seama ce face. Înţeleg ce urmăreşte.

Se răsuci în loc, pornind iarăşi prin bucătărie.

– Are nevoie de o soţie, eu sînt disponibilă, aşa că asta e. Trebuie să mă supun fiindcă, la urma urmei, e clar că n-am coloană vertebrală. Ei bine, în privinţa asta se înşeală. Am. Nu mi-oi fi folosit-o eu prea mult, dar o am. Nu mă mărit nici cu el, nici cu nimeni. Niciodată nu voi mai permite să mi se spună ce să fac, sau unde să trăiesc, cum să trăiesc ori cu cine. Niciodată în viaţa mea.

Mollie îi studie faţa înroşită şi pumnii strînşi, apoi dădu încet din cap:

– Ei, bravo ţie. Ce-ar fi acum să respiri puţin, iubito, să stai jos aici, să-ţi bei ceaiul şi să ne spui, ca între prietene, ce anume s-a întîmplat.

– Am să vă spun ce s-a-ntîmplat. Şi pe urmă tu, adăugă ea, arătînd-o pe Brenna cu degetul, poţi să te duci în sat şi să le spui ce prostănac fără minte e Aidan Gallagher, şi că Jude Murray n-o să-l primească nici dacă i-l aduce cineva pe tavă.

– Asta se poate face, fu Brenna de acord, cu un zîmbet precaut.

– Perfect.

Jude trase aer în piept şi se aşeză să le povestească.

Uşurarea în faţa prietenelor o ajută enorm. Îi calmă nervii aproape complet, îi întări hotărîrea şi-i dădu satisfacţia de a vedea încă două femei indignate de comportamentul lui Aidan.

Cînd plecă, primise bătăi pe umăr, îmbrăţişări şi felicitări pentru cît de vitejeşte îi ţinuse piept nesimţitului. Desigur, nu avea de unde şti că, în clipa cînd ieşi, mama şi fiica scoaseră fiecare cîte douăzeci de lire, ca să parieze pe Aidan.

Nu că n-ar fi simpatizat cu Jude, sau ar fi crezut că n-avea destulă minte ca să ştie ce voia.

Dar pur şi simplu credeau în destln – şi în rămăşagurile sănătoase. Cu miza în buzunar, Brenna plecă în sat şă-i spună lui Darcy ce nătărău era fratele ei – şi să deschidă casa de pariuri.

Din fericire fără a avea habar de toate astea, Jude se întoarse acasă, simţindu-şi inima mai uşurată şi coloana vertebrală mai întărită.

N-avea de gînd să se deranjeze cu o confruntare. Nu merita nici timpul, nici efortul. Avea să fie calmă, să rămînă fermă şi, de astă dată, Aidan urma să fie cel umilit.

Mulţumită de sine însăşi, se duse direct la telefonul din bucătărie şi făcu pasul următor, fără un moment de ezitare.

Peste treizeci de minute, se aşeză la masă, cu capul rezemat pe braţe.

O făcuse. Chiar o făcuse.

Condomeniul ei era scos la vînzare. Întrucît cuplul căruia i-l închiriase se interesase deja de posibilităţile de cumpărare, agentul era optimist cu privire la o tranzacţie rapidă şi fără complicaţii.

Jude îşi rezervase un bilet pentru sfîrşitul lunii, ca să-şi adune lucrurile, să le expedieze sau să le depoziteze pe cele de care nu voia să se despartă, iar pe celelalte să le vîndă sau să le dăruiască.

Atîta despre o viaţă pe care şi-o căldise bazată pe aşteptările altora. Rămînea aşa cum era, ţinîndu-şi respiraţia să vadă cu ce stare avea să reacţioneze.

Panică? Regret? Deprimare?

Dar nu era nimic din toate astea. O făcuse, şi încă atît de uşor, şi i se luase o mare piatră de pe inimă. Nu simţea decît uşurare. Uşurare, nerăbdare şi un mic fior răutăcios de împlinire.

Nu mai locuia la Chicago. Locuia în Faerie Hill Cottage, Comitatul Waterford, Irlanda.

Părinţii ei aveau să leşine. La acest gînd, se îndreptă de spate, cu ambele mîini peste gură, pentru a-şi stăpîni rîsul năvalnic. Aveau să creadă că-şi pierduse mintile.

Şi niciodată, niciodată n-aveau să afle că, tocmai dimpotrivă, şi le găsise. Îşi găsise şi mintile, şi inima, şi căminul.

Şi, îşi mai spuse ea, cam ameţită, scopul în viaţă.

– Bunico, m-am găsit pe mine.

Am găsit-o pe Jude F. Murray, în şase luni sau chiar mai puţin. Ce zici ce asta?

Telefonul la New York era mai greu de dat. Fiindcă era mai important. Se situa dincolo de simbolul vînzării condomeniului.

Acolo nu fusese vorba decît de bani. Convorbirea cu New York-ul echivala cu viitorul ei, viitorul pe care şi-l făurea.

Nu era sigură dacă persoana pe care o cunoştea din colegiu îşi amintise de ea, sau doar se prefăcuse, din politeţe.

În orice caz, îi primise apelul şi o ascultase.

Jude nu-şi amintea prea bine ce spusese, nici cum

îi răspunsese Holly. Atîta numai că Holly Carter Fry, agentă literară, îi spusese lui Jude F. Murray că o interesa foarte mult subiectul cărții și o instruise să-i trimită un eșantion de lucru.

Întrucît gîndul de a face asta îi provoca un gol în stomac, Jude își impuse să se ridice și să urce scara. Poate că degetele îi tremurau puțin, cînd se așeză să scrie scrisoarea de intenție.

Dar își cuplă mintea pe modul logic și compuse un mesaj pe care-l considera atît politicos, cît și profesional.

Nu trebui să se întrerupă, pentru a-și lăsa capul între genunchi, decît o singură dată.

Adună la un loc primele trei povești, prologul, cuvintele la care muncise, în care pusese atîta suflet. Simțea că-i venea să plîngă, cînd introduse desenele într-o mapă și împachetă totul într-un plic căptușit.

Își trimitea inima peste ocean, riscînd să-i fie spulberată. I-ar fi fost mai ușor să n-o facă, își spuse, în timp ce mergea spre fereastră să privească afară, frecîndu-și brațele înfrigurate.

Îi era mai ușor doar să-și închipuie că avea s-o facă, într-o bună zi. Și chiar mai ușor să se convingă din nou că nu era decît o distracție, un experiment fără nici o miză serioasă.

Pentru că, după ce punea plicul la poștă, nu-i mai rămînea cale de întoarcere, nici prefăcătorie, nici o plasă de siguranță.

Despre asta era vorba, tot timpul fusese, își dădu ea seama. Îi era mai ușor să-și spună că nu se pricepea.

Era mai sigur să creadă că nu era abilă sau rapidă. Pentru că, dacă avea destulă încredere în sine însăși ca să încerce ceva, trebuia să aibă și curajul de a înfrunta un eșec.

Eșuase în căsnicie și, în ultimă instanță, în peda-

gogie – două luoruri pentru care era convinsă că avea stofă.

Dar mai existau atîtea altele pe care şi le dorise, le visase şi singură şi le refuzase. Mereu îşi spunea că fie raţională, fiindcă asta aşteptau oamenii din partea ei.

Dar mai adînc, mult mai în adîncul ei, ştia că dacă dădea greş, trebuia să accepte situaţia. Şi nu avusese curaj pentru aşa ceva.

Privi din nou plicul şi-şi îndreptă umerii. Acum îl avea. De astă dată, cu acest vis, dacă nu încerca, *nu mai putea* să accepte situaţia.

– Urează-mi succes, murmură ea spre cine i-o fi plutit prin casă, şi luă plicul.

În drum spre oraş, nu-şi permise să gîndească. Urma să-l pună la poştă şi să-l uite.

N-avea să-şi petreacă fiecare zi chinuindu-se, frămîntîndu-se, speculînd. Urma să afle adevărul atunci cînd îi era dat să-l afle, şi dacă nu era cel dorit... cumva, avea să îndrepte ea lucrurile.

Şi, în timp ce aştepta, urma să termine cartea. S-o şlefuiască pînă strălucea ca un diamant. Iar atunci, avea să înceapă alta.

Cu poveşti inventate de ea, de astă dată. Cu sirene, sticle magice şi făpturi care-şi schimbă forma. Presimţea că acum, cînd îşi scosese dopul imaginaţiei, ideile aveau să se reverse atît de repede încît nu mai putea ţine pasul cu ele.

Cînd opri maşina în faţa poştei, urechile îi vîjîiau. Inima îi bătea atît de repede şi de puternic, încît o durea pieptul.

Genunchii-i erau moi, dar făcu un efort să traverseze trotuarul şi să deschidă uşa.

Diriginta poştei avea părul alb ca zăpada şi o piele proaspătă ca a unei fetişcane. O întîmpină pe Jude cu un zîmbet vesel.

– Bună ziua, domnişoară Murray. Cum mai merge treaba?

– Foarte bine, mulţumesc.

Mincinoaso, mincinoaso, mincinoaso, cînta o voce în capul ei. Din clipă-n clipă, avea să piardă lupta cu greaţa, făcîndu-se de rîs.

– Cu siguranţă, este o zi minunată. Cea mai frumoasă vară cum de mulţi ani n-am avut. Poate că dumneavoastră ne-aţi adus noroc.

– Mi-ar plăcea să-o cred.

Cu un zîmbet pe care şi-l simţea ca pe o grimasă cadaverică, Jude puse plicul pe comptoar.

– Deci, îi trimiteţi ceva unui prieten din America?

– Da.

Rămase cu zîmbetul pe buze, în timp ce femeia citea adresa.

– O fostă prietenă din colegiu. Acum locuieşte la New York.

– Tot în New York City locuieşte şi nepotul meu, Dennis, cu soţia şi familia. Dennis lucrează într-un hotel elegant şi cîştigă bine, ducînd bagajele clienţilor cu liftul. Spune că unele camere parc-ar fi nişte palate.

Jude se temea să nu i se crape faţa, dar continua să zîmbească. În trei luni de zile, învăţase destule pentrú a şti că nu se cădea să intre şi să iasă din oficiul poştal, sau din oricare alt loc din Ardmore, fără a face puţină conversaţie.

– Îi place serviciul?

– Asta da, ba bine că nu, iar drăgălaşa lui soţie a lucrat şi ea tot acolo, în salonul de coafură, pînă li s-a născut al doilea copilaş.

– Ce frumos. Aş dori ca plicul ăsta să ajungă la New York cît se poate de repede.

– Dacă vreţi să-l expediaţi aşa, special, va fi puţin mai scump.

– E-n regulă.

Avea senzația că se mișca prin sirop, în timp ce scoase portofelul din poșetă. Ca prin ceață, urmări procesul de cîntărire și calculare a costului, dădu banii și luă restul.

– Vă mulțumesc.

– Cu plăcere. Cu cea mai mare plăcere. Vine și prietena dumneavoastră din New York la nuntă?

– Poftim?

– Familia va veni, fără îndoială, dar e plăcut să invitați și vechi prieteni, nu-i așa?

Vuietul din cap se transformă într-un zbîrnîit strident.

Enervarea îi fu atît de rapid înăbușită de o furie oarbă, încît nu putu decît să privească fix.

– John al meu și cu mine sîntem căsătoriți de... aproape cincizeci de ani, și mai țin minte și-acum, așa de limpede, ziua nunții. Ploua cu găleata, dar mie nu-mi păsa cîtuși de puțin. Era acolo toată familia mea, și a lui John, înghesuiți în bisericuță, așa că mirosul de lînă udă se lua la întrecere cu cel al florilor. Și tată-meu, Dumnezeu să-l odihnească, a plîns ca un copil cînd m-a condus prin naos, căci eram singura lui fiică.

– Minunat, îngăimă Jude, cînd își regăsi respirația. Dar nu mă mărit.

– Ei nu, ați și avut o ceartă între îndrăgostiți? țistui din limbă diriginta, cu înțelegere. Nu pune la suflet, draga mea, e la fel de naturală ca ploaia.

– N-am avut nici o ceartă.

Dar presimțea că nici mult nu mai era, pînă începea campionatul mondial.

– Pur și simplu nu mă mărit.

– Să-l obligi să plătească, îi făcu cu ochiul diriginta. Nu le face nici un rău și pînă la urmă iese un soț mai bun. A, să vorbești cu Kathy Duffy despre tort.

Face nişte torturi delicioare şi frumoase ca nişte tablouri.

– N-am nevoie de nici un tort, mîrîi Jude, printre dinţi.

– Ei nu, dacă-i a doua matale nuntă nu înseamnă că nu meriţi un tort. Orice mireasă merită. Şi pentru rochie trebuie să vorbeşti cu Mollie O'Toole, a găsit în Waterford City un magazin minunat, pentru a fiică-sii.

– N-am nevoie nici de tort, nici de rochie, insistă Jude, făcînd eforturi eroice să nu-şi piardă răbdarea, fiindcă nu mă mărit. Vă mulţumesc.

Se răsuci pe călcîie şi porni spre uşă.

Cînd ieşi pe trotuar, trase aer în piept şi se uită încruntată spre firma cîrciumii *Gallagher's*.

Nu putea să intre acolo, nici pomeneală. Dacă o făcea, l-ar fi omorît pe loc.

Şi de ce naiba să n-o facă? O merita. Cu paşi lungi şi hotărîţi, mîncă pămîntul pînă ajunse la cîrciumă. Şi dădu uşa de perete.

– Aidan Gallagher!

Salonul era plin pînă la refuz cu localnici şi turişti care poposiseră la o gustare sau un păhărel. Izbucnirea ei făcu să se lase o linişte mormîntală.

La bar, Aidan se opri din trasul berii de la butoi. Cînd Jude se apropie, aruncînd din ochi scîntei ca nişe raze laser, puse halba deoparte. Nu mai avea nimic din femeia gingaşă şi somonoroasă de care se despărţise la scurt timp după crăpatul zorilor. Femeia aceea arătase mătăsoasă şi satisfăcută.

Iar asta părea gata să ucidă.

– Am o vorbă cu tine, spuse ea.

Presimţea că n-avea să fie deloc o vorbă bună.

– Bine, atunci aşteaptă un minut şi mergem sus, unde e mai discret.

– I-auzi, acum mai vrea şi discreţie. Bine, las-o baltă.

Se întoarse spre ceilalţi. De astă dată, privirile şi expresiile lor pline de interes n-o mai intimidară, nu-i mai provocară acea senzaţie de gol în stomac.

De astă dată, alimentau o furie deja turbată.

– Sunteţi bineveniţi cu toţii să ascultaţi ceea ce am de spus, întrucît toată lumea care locuieşte în satul ăsta discută de-acum problemele mele. Să fie foarte clar. Nu mă mărit cu maimuţoiul ăsta deghizat în bărbat.

Se auziră cîteva pufnete, iar cînd văzu uşa de la bucătărie întredeschizîndu-se, se răsuci într-acolo:

– Degeaba asculţi la uşă, Shawn, poţi să ieşi. Nu cu tine am ce am.

– Slavă Domnului, murmură Shawn, deşi, fiind un frate loial, veni să stea lîngă Aidan.

– Frumoşi ca un tablou, amîndoi. Şi tu, continuă ea, arătînd-o cu degetul pe Darcy. Sper că amîndoi aveţi mai multă minte decît fratele vostru, care pare să creadă că dacă are o mutră frumuşică, îi leşină orice femeie la picioare cînd îi dă primul semn de atenţie.

– Ei, Jude iubito...

– Nu mă lua cu iubito! se întinse ea peste bar, pentru a-i da un pumn în piept. Şi nu mă numi Jude pe tonul ăsta răbdător şi împăciuitor, băi... cretin nenorocit!

În ochii lui se zări o scăpărare, ameninţînd cu furia. Îi făcu semn cu degetul mare lui Shawn să treacă la robinete şi dădu din cap spre Jude:

– Mergem sus s-o rezolvăm.

– Nu merg cu tine nicăieri, îi dădu ea încă un pumn în piept, savurîndu-i violenţa. Nu mă las brutalizată.

– Brutalizată? Şi cine te brutalizează, mă rog, cînd tu eşti cea care dă cu pumnii-n mine?

– Pot şi mai mult de-atît.

Dintr-o dată, era fascinant de sigură.

– Dacă-ți închipui că spunîndu-le tuturor celor care au urechi să asculte că mă mărit cu tine ai să mă forțezi s-o fac, te așteaptă o mare surpriză. Nu am intenția să las să mi se spună ce să fac cu viața mea – nici din partea ta, nici dintr-a nimănui.

Se răsuci iarăși pe călcîie.

– Și ar fi bine s-o înțeleagă toată lumea. Simplul fapt că mă culc cu el nu înseamnă c-am să alerg să cumpăr torturi și rochii de nuntă numai cînd pocnește din degete. Mă culc cu cine am eu chef!

– Mă ofer! strigă cineva, provocînd hohote de rîs.

– Destul, trînti Aidan o palmă în bar, de săriră toate paharele. Asta-i o problemă privată.

Se înghesui pe lîngă Shawn, ieșind de după bar.

– Sus, Jude Frances.

– Nu, rămase ea cu bărbia ridicată, Și din moment ce pari să ai probleme cu cuvîntul „nu", te întreb ce parte din el nu înțelegi.

– Sus, repetă el, apucînd-o strîns de braț. Nu e locul potrivit.

– E localul *tău*, îi aminti ea. Și fapta e tot a ta. Ia mîna de pe mine.

– Discutăm între patru ochi.

– Am terminat cu discuțiile.

Cînd încercă să-și smulgă brațul, Aidan începu pur și simplu s-o tîrască spre ușă. Faptul că putea, că oamenii se dădeau la o parte din calea lor, că era destul de puternic ca s-o tragă oriunde avea el chef, făcu să cedeze ceva în interiorul ei. Și ultimul zăvor al acelei fierturi negre care clocotea se desprinse.

– Am spus să iei mîna de pe mine, canalie!

Nu-și mai amintea ce făcuse, cu ce[illegible] roșie care-i acoperea vederea, dar simți impactul propagîndu-i-se prin braț, cînd pumnul ei intră în coliziune cu fața lui.

– Sfinte Christoase!

În capul lui Aidan explodară stele luminoase, atît de durerea sfîşietoare, cît şi în urma şocului. Îşi duse instinctiv o mînă sub nasul care începea să-i sîngereze.

– Şi ţine-ţi-le acolo, continuă ea, cu multă demnitate, în timp ce în cîrciumă se lăsa din nou tăcerea. Se întoarse şi ieşi, cu cîteva secunde înainte de a izbucni aplauzele.

– Ia, încearc-o pe-asta, îi dădu Shawn o cîrpă. Jude a noastră are o directă de dreapta, de te face praf.

– Foarte bine.

Aidan fu nevoit să se aşeze, în timp ce Darcy îl împingea spre un taburet liber.

– Ce naiba a apucat-o?

Nu luă în seamă noile parfuri aruncate în casă, luînd recunoscător gheaţa adusă de Shawn.

Privi cîrpa plină de sînge, cu uimire şi dezgust.

– Femeia asta a reuşit ceea ce nu s-a mai făcut de treizeci şi unu de ani. Mi-a rupt naibii nasu'!

Capitolul 20

– Nu mă duc după ea, s-o fugăresc ca un cățel.

Shawn continua să prăjească peştele şi cartofii, în timp ce Aidan îşi ținea gheață pe nasul maltratat, în bucătărie.

– Ai mai spus-o, de zece sau douăşpe ori, în ultimele douăzeci de minute.

– Ei bine, nu mă duc.

– Bine. N-ai decît să fii un idiot nenorocit, cu cap pătrat.

– Nu-ncepe şi tu, coborî Aidan punga cu gheață. Acuma-ți dau una.

– Te poftesc, cum ai făcut-o de-atîtea ori că nu le mai ştiu numărul. Dar tot idiot rămîi.

– Şi de ce sînt idiot? Ea a dat buzna aici, la o oră de vîrf, să caute scadalul cu lumînarea, să mă provoace, să mă împungă şi să-mi rupă împuțitu' de nas.

– Asta te doare, nu?

Shawn mută feliile aurii de peşte şi porţiile de cartofi prăjiţi pe farfurii, adăugă cîte o lingură de salată de varză şi le garnisi cu puţin pătrunjel.

– Că după atîţia ani şi atîtea lupte, pînă la urmă a reuşit-o o femeie pe jumate cît tine.

– A avut noroc, mormăi Aidan, în timp ce mîndria îi pulsa în acelaşi ritm cu nasul.

– Norocul fraierului mai degrabă, îl corectă Shawn. Iar fraierul tu eşti, adăugă el, în timp ce ieşea pe uşă cu comenzile.

– Halal loialitate familială.

Dezgustat, Aidan se ridică să caute nişte aspirină prin dulapuri. Îl durea faţa ca o căţea în călduri. În alte împrejurări, probabil ar fi admirat-o pe Jude pentru frumoasa ei demonstraţie de temperament şi precizia loviturii. Dar pe moment nu găsea resurse pentru aşa ceva.

Îl lovise – în faţă, în inimă, în amorul propriu. Niciodată nu i se mai întîmplase ca o femeie să-l frîngă inima, şi nu ştia ce naiba să facă. Înţelesese, cel puţin parţial, că încurcase lucrurile în noaptea *ceilli*-ului. Dar fusese atît de sigur, de convins că dresese totul în noaptea următoare.

Romantism şi sîcîieli, perseverenţă şi persuasiune. Ce naiba voia mai mult de-atît femeia asta, lua-o-ar dracu' cu mama ei cu tot? Se potriveau unul cu altul, toată lumea văzuse. Toată lumea, după cîte se părea, cu excepţia lui Jude Frances Murray.

Cum putea să nu-l vrea, cînd el o dorea atît de tare încît abia mai putea să respire? Cum putea să nu vadă ce viaţă şi-ar fi făurit împreună, cînd el o vedea limpede ca prin sticlă?

Totul era din cauza primei sale căsnicii, îşi spuse Aidan, neguros. Bine, el trecuse peste asta, atunci ea de ce nu putea?

– E doar încăpățînată, îi spuse el lui Shawn, cînd fratele său reveni.

– Deci, e perechea ideală pentru tine.

– Dacă alergi după ceea ce ți se potrivește, nu înseamnă că ești încăpățînat.

Shawn clătină din cap, începînd să pregătească sandvișurile comandate. Localul era o casă de nebuni, își spuse el, oamenii rămîneau mai mult ca de obicei și intrau mereu alții, prinzînd de veste despre cele întîmplate.

Îi chemaseră pe Michael O'Toole și Kathy Duffy să le dea o mînă de ajutor la bar, iar Brenna era și ea pe drum.

Nu credea că Aidan mai avea chef să umple halbe și să converseze, încă o bună bucată de vreme.

– Nu, nici eu nu cred, spuse el, după cîteva momente. Dar cu femeile te poți descurca în feluri și feluri.

– Că multe mai știi tu despre femei.

– Mai multe decît tine, fac pariu, de vreme ce pînă acum nici una nu mi-a trîntit un pumn în mutră.

– Nici mie, pînă azi.

Chiar și pe jumătate degerat de la gheață, nasul îi bubuia ca o tobă.

– Nu e reacția la care să te aștepți cînd ceri o femeie de nevastă.

– Cred că nu cererea a contat, ci modul în care i-ai cerut-o.

– În cîte moduri se poate cere? întrebă Aidan. Și cu ce sînt eu de vină, poți să-mi spui?

– Cu aia, că e jalnic de vizibil că te iubește, și are nevoie tot de iubire în schimb. Așa că, dacă tu nu încurcai totul, e clar că nici ea n-ar fi spus nu și nu-ți rupea nasul.

În timp ce Aidan se holba la el, Shawn ieși să ducă următoarea comandă.

Dădu să se ridice şi să-l urmeze, apoi socoti că răspîndise în cîrciumă şi sat destule ştiri despre problemele lui personale pentru o singură zi.

Aşa că îl aşteptă pe Shawn să se întoarcă, plimbîndu-se nerăbdător.

Shawn aduse nişte farfurii goale şi le puse în chiuvetă.

– Fă-te şi tu util cu ceva şi spală-le, bine? Mie mi s-au mai cerut peşti cu cartofi prăjiţi.

– S-ar putea ca prima dată s-o fi încurcat, începu Aidan. Recunosc, Pînă şi cu Darcy am vorbit despre asta.

– Cu Darcy?

Shawn nu putu decît să-şi dea ochii peste cap.

– Acum pot să spun, fără umbră de îndoială, că eşti un idiot.

– E prietena lui Jude, şi mai e şi femeie.

– Şi n-are nici un os romantic în tot trupul. Lasă-le încolo de vase, le spăl eu mai tîrziu continuă el, în timp ce tăvălea peştele prin făină. Stai jos şi spune-mi cum ai făcut.

Aidan nu era obişnuit ca fratele lui mai mic să-i dea dispoziţii şi nu era nici sigur dacă-i convenea.

Dar ajunsese la disperare şi era gata să ia măsuri disperate.

– Cînd?

– De cîte ori or fi fost, începînd cu prima.

Shawn puse peştele şi cartofii în ulei şi începu să toace o nouă porţie de varză.

Ascultă fără o vorbă, în timp ce lucra.

Cînd comanda fu gata, înainte ca fratele lui să fi terminat, ridică un deget, făcîndu-l pe Aidan să tacă, şi se duse s-o servească.

– Aşa deci, se aşeză el, revenind, cu braţele încrucişate pe masă, privindu-l pe Aidan drept în ochi. Îmi iau zece minute pauză ca să-ţi spun care e păre-

rea mea. Dar, mai întîi, am o întrebare. În toată vorbăria asta, cum c-o vrei şi cum ar fi şi ce-ar fi de făcut, i-ai menţionat măcar o singură dată că o iubeşti?

– Sigur că da.

Nu? Aidan se foi în scaun, ridicînd din umeri.

– Doar ştie că o iubesc. Nici un bărbat nu cere o femeie în căsătorie, dacă n-o iubeşte.

– În primul rînd, Aidan, nici n-ai cerut-o, ci doar i-ai spus, ceea ce e cu totul altceva,. În plus, pare-mi-se că ăla care a cerut-o prima oară n-o iubea, altfel nu şi-ar fi călcat jurămintele înainte de a fi trecut un an. Cu siguranţă, nici ea nu avusese motive să creadă că o iubea, nu?

– Da, dar...

– I-ai spus sau nu?

– Poate nu i-oi fi spus. Nu-i aşa de uşor să dai pe gură una ca asta.

– De ce?

– De-aia, că nu e! bombăni Aidan. Şi eu nu-s un nenorocit de yankeu care s-o părăsească în felul ăla. Sunt un irlandez care se ţine de cuvînt, un catolic pentru care cununia e o sfîntă taină.

– A, atunci e perfect, cu asta ai convins-o. Dacă se mărită cu tine, numai onoarea şi religia te vor ţine lîngă ea.

– Nu asta am vrut să spun.

Începea să i se învîrtă capul.

– Spun doar că trebuie să aibă încredere în mine că n-o voi face să sufere aşa cum i s-a mai întîmplat.

– Şi mai bine ar fi să aibă încredere că o vei iubi aşa cum niciodată nu i s-a mai întîmplat.

Aidan deschise gura, apoi se răzgîndi şi schimbă replica:

– Da' tu cînd naiba te-ai făcut aşa de deştept?

– În aproape treizeci de ai de cînd văd oameni şi evit situaţiile ca astă în care te-ai băgat tu. Nu cred că

e o femeie căreia să i se fi arătat iubire şi respect în egală măsură. Şi are nevoie de ele.

– Le am pe amîndouă.

– Ştiu că le ai.

Cuprins de compasiune, Shawn îşi strînse fratele de braţ.

– Numai că ea nu ştie. A sosit timpul să te umileşti. Ăsta-i cel mai greu lucru pentru tine, ştiu. Şi-l va şti şi ea.

– Vrei să spui că trebuie să mă tîrăsc.

– Nu vor avea de suferit decît genunchii tăi.

– Aşa se pare. Nu poate fi mai dureros decît un nas rupt.

– O doreşti?

– Mai mult decît orice pe lume.

– Dacă nu-i spui exact asta, dacă nu-i dai inima ta, Aidan, dacă n-o dezveleşti în faţa ei şi nu-i laşi timp să aibă încredere în ceea ce vede acolo, atunci n-o vei avea niciodată.

– S-ar putea să mă refuze din nou.

– S-ar putea.

Shawn se ridică, punîndu-i o mînă pe umăr.

– Există şi riscul ăsta. Nu ţin minte să te fi temut vreodată de asumarea unui risc.

– Atunci, asta-i încă o premieră pentru tine, puse şi Aidan o mînă pe umărul fratelui său. Sunt îngrozit.

Se ridică, simţind un mic gol în stomac.

– Merg să fac o plimbare, dacă te descurci fără mine aici. Ca să-mi limpezesc minţile, înainte de a mă duce la ea.

– Cît de grav e?

– A, răspunse Shawn vesel, este grav. Şi o să se facă şi mai grav.

O durea mîna ca şase draci la un loc. Dacă n-ar fi fost atît de ocupată cu blestemele, şi-ar fi făcut griji

că-şi fracturase ceva. Dar, de vreme ce încă mai putea să strîngă pumnul, presupunea că i se zguduise deja la contactul cu blocul de beton care-i ţinea loc de cap lui Aidan Gallagher.

Primul lucru pe care-l făcu fu să se repeadă le telefon şi să- şi schimbe rezervarea biletului de avion. Urma să plece chiar a doua zi.

Nu că ar fi fugit de Aidan - vai de mine şi de mine. Nu voia decît să ajungă la Chicago, ca să rezolve ce era de rezolvat cît mai repede, eficient şi personal, înainte de a se întoarce.

După care, urma să se înfigă în Faerie Hill Cottage şi să trăiască fericită aşa cum voia, cînd voia şi cu cine voia. Şi singura persoană absentă de pe lista preferinţelor era Aidan Gallagher.

Îi telefonă lui Mollie şi aranjă să aibă ea grijă de Finn în lipsa ei.

Deja ducîndu-i dorul şi chinuită de remuşcări că îl lăsa pe loc, îl luă în braţe.

– Ai s-o duci de minune la familia O'Toole, ai să vezi tu. Iar eu mă voi întoarce înainte să observi că am plecat. Şi-am să-ţi aduc un cadou.

Îl sărută pe nas.

Întrucît nu mai avea stare să lucreze, urcă la etaj să-şi facă bagajul.

Nu avea nevoie de prea multe lucruri. Chiar dacă formalităţile durau o săptămînă, două, avea destule haine la Chicago.

Îi ajungea doar geanta de voiaj şi laptopul, cu care urma să se simtă foarte cosmopolitană.

Odată ce ajungea în avion, urma să savureze un pahar sărbătoresc de şampanie şi să scrie o listă cu tot ce avea de făcut.

Avea s-o convingă şi pe bunica ei să se întoarcă împreună cu ea, să petreacă în Ardmore restul verii. Chiar şi pe părinţii ei voia să-ncerce să-i convingă că

se cuvenea să vină în vizită, ca să vadă că se instalase bine şi era fericită. Toate celelalte nu erau decît chestiuni practice.

Vînzarea maşinii, expedierea celor cîteva lucruri la care ţinea.

Era surprinzător, cît de puţine din toate cele agonisite în ultimii cîţiva ani îi erau dragi.

Închiderea conturilor bancare, medită ea, în timp ce-şi punea geanta lîngă uşa dulapului.

Finalizarea actelor. Aranjarea unei schimbări permanente de adresă. O săptămînă, calculă. Cel mult zece zile, şi totul rămînea în urmă. Vînzarea condomeniului se putea încheia prin poştă şi prin telefon.

Totul era stabilit.

Dimineaţă urma să-l ducă pe Finn şi cheile casei la Mollie, apoi să plece la Dublin.

Privi în jur, întrebîndu-se ce mai putea să facă pînă dimineaţă.

Deocamdată, avea să lucreze în grădină, ca s-o poată lăsa în perfectă ordine, fără nici o buruiană sau uscătură.

Pe urmă, îi mai făcea o ultimă vizită lui Maude, ca s-o anunţe că pleca doar pentru cîteva zile.

Mulţumită de idee, Jude îşi adună uneltele de grădină şi mănuşile, îşi trînti pălăria pe cap şi ieşi să se apuce de treabă.

Aidan nu intenţionase să se plimbe pe lîngă mormîntul lui Maude – dar, de obicei, îşi asculta impulsurile. Cînd picioarele îl purtară într-acolo, le urmă, probabil sperînd să-şi găsească inspiraţia – şau, măcar, un strop de compasiune.

Se lăsă pe vine, pentru a-şi plimba degetele peste florile pe care le lăsase acolo Jude.

– Vine adesea să te viziteze. Are o inimă bună şi generoasă. Trebuie să sper că e destul de bună, des-

tul de generoasă, ca să rămînă şi pentru mine puţin. E sînge din sîngele tău, adăugă el. Şi deşi nu te-am cunoscut în tinereţe, am auzit poveşti din care ştiu că erai iute la mînie şi încăpăţînată - iertat să fiu. Am ajuns să înţeleg că te moşteneşte şi sînt nevoit s-o admir pentru asta. Acum, am s-o văd din nou şi am s-o mai cer odată.

– Atunci, nu face aceleaşi greşeli ca mine.

Aidan ridică privirea, pentru a vedea o pereche de ochi verzi şi pătrunzători. Se îndreptă încet.

– Deci, şi tu eşti real.

– La fel de real ca ziua, îl asigură Carrick. De două ori a spus nu. Dacă o va spune şi-a treia oară, nu-mi mai eşti de nici un folos şi mi-am pierdut vremea.

– N-o cer de nevastă ca să-ţi fiu ţie de folos.

– Şi totuşi, nu mi-a mai rămas decît o singură şansă. Aşa că, ia seama, Gallâgher. Aici nu pot urzi farmece. E interzis, chiar şi pentru mine. Dar am un sfat să-ţi dau.

– Am primit destule sfaturi pe ziua de azi, mulţumesc.

– Primeşte-l şi pe ăsta. Iubirea, chiar şi cînd este juruită, nu e de ajuns.

Nemulţumit, Aidan îşi împinse o mînă prin păr.

– Atunci, ce dracu' e de-ajuns?

Carrick zîmbi:

– Un cuvînt care încă mi se cam opreşte în gît. Se cheamă compromis. Şi du-te chiar acum, cît mai este fermecată de florile ei. S-ar putea să fii în avantaj.

Zîmbetul deveni şi mai larg.

– După cum arăţi în clipa asta, ai nevoie de tot ajutorul care se poate găsi.

– Mii de mulţumiri, mormăi Aidan, în timp ce apariţia se mistuia într-o unduire argintie a aerului.

Cu umerii aduşi, porni spre casa de pe colină.

– Propriul meu frate mă face cap-pătrat. Zînele mă

insultă rînjind. Femeile îmi cară la pumni în mutră. Cîte mai am de înghiţit, în ziua asta nenorocită?

În timp ce vorbea, cerul se întunecă şi un tunet bubui ameninţător.

– Aşa, sigur, dă-i bătaie, ridică Aidan privirea, încruntat. Agită-ţi pumnul. De viaţa mea e vorba aicea.

Îşi îndesă mîinile în buzunare, încercînd să uite că toată faţa îl durea ca un dinte uriaş, stricat.

Intră prin spate, aproape ciocnindu-se de uşa bucătăriei, cînd îşi aminti ce-i spusese Carrick, că lucra cu florile. Nefiind aici, însemna că era la cele din faţă.

Respirînd încet, ca să-şi calmeze nervii, dădu ocol casei.

Jude cînta. În tot timpul de cînd o cunoştea, nici măcar o dată nu o auzise cîntînd.

Şi deşi susţinea că o făcea numai cînd era nervoasă, nu credea că asta îi scosese acum vocea la iveală.

Le cînta florilor ei, şi-l înduioşa pînă-n adîncul inimii.

Avea o voce dulce şi nesigură, care-i spunea că nu avea încredere în ea, nici măcar cînd credea că n-o auzea nimeni. Era un tablou fermecător, Jude îngenuncheată lîngă boboci, cîntînd încet despre o sală de bal în care era singură, cu pălăria de paie trasă peste ochi şi cătelul dormind încovrigat pe cărare, în spatele ei.

Nu părea să observe norii negri care se adunau deasupra, ameninţînd cu furtuna. Forma o pată de culoare stabilă într-o mică lume magică şi, dacă n-ar fi iubit-o deja, s-ar fi îndrăgostit chiar în acel moment. Dar nu ştia cum să explice motivul.

Pur şi simplu, inima lui era a ei. Ştia, cînd păşi înainte fără nici o gardă, că era cel mai mare risc pe care şi-l putea asuma un om.

Făcu un pas şi-i rosti numele.

Capul ei se ridică scurt şi ochii li se întîlniră. Îi păru rău să vadă acea expresie calmă şi mulţumită dispărîndu-i de pe faţă, pentru a lăsa locul unei furii reci, de oţel. Dar nu era complet neaştepată.

– Nu mai am ce discuta cu tine.

– Ştiu.

Finn se trezi din somn şi, cu un lătrat vesel, îi alergă în întîmpinare.

Asta aşteptase de la ea, îşi dădu seama Aidan. Să fie întotdeauna fericită cînd îl vedea, să se repeadă în calea lui, dornică să-i dea atenţie.

Nici nu era de mirare, îşi spuse, că-i dăduse papucii, cînd o tratase cam ca pe un căţeluş.

– Am să-ţi spun cîteva lucruri. Primul fiind că îmi pare rău.

Aceste cuvinte o descumpăniră, dar nu destul ca s-o îmblînzească. Puteau fi necesari ani de zile pentru a se obişnui să-şi folosească şira spinării, dar ştia cum.

– Perfect. Atunci, îmi prezint şi eu scuzele pentru că te-am lovit.

Nasul i se umflase, iar vînătaia de întindea deja pe sub ochi. Chiar îi făcuse una ca asta? Jude găsea faptul înfricoşător şi ruşinos de încîntător.

– Mi-ai rupt nasul.

– Serios?

Şocul o izbi mai întîi, şi făcu un pas spre el, înainte de a se opri brusc.

– Ei bine, ai meritat.

– Da, aşa e, încercă el să zîmbească. Ani de zile, va vorbi despre tine tot satul.

Întrucît descoperise înlăuntrul ei o zonă întunecată care se desfăta cu aceste lucruri, răspunse înţepată:

– Sunt sigură că, în curînd, vor găsi ceva mai interesant de comentat. Acum, dacă asta e tot, va trebui să mă scuzi. Vreau să termin aici şi să mai rezolv alte

cîteva lucruri, pînă mîine, cînd plec.

– Pleci?

Acum, cînd panica îl apuca de gît, o recunoştea.

– Unde te duci?

– Merg înapoi la Chicago, dimineaţă.

– Jude...

Porni, se opri după un pas, avertizat de un fulger din ochii ei. Îi venea să îngenuncheze, s-o roage, s-o implore.

– Eşti hotărîtă?

– Da, sînt. Am făcut toate aranjamentele.

Aidan se întoarse cu spatele, ca să se reculeagă. Privi spre coline, peste sat, către mare.

– Vrei să-mi spui dacă pleci din cauza mea, sau pentru că aşa vrei?

– Pentru că aşa vreau. Plec doar...

– În regulă, atunci.

Shawn îi spusese că avea să se simtă umilit, şi avusese dreptate. Se întoarse, pornind încet spre ea.

– Am mai multe lucruri de spus, ţie am să ţi le spun. Nu-ţi cer decît să asculţi.

– Ascult.

– Încep să înţeleg, murmură el. Poţi pune omul în situaţia de a-şi schimba viaţa chiar sub ochii tăi. Îţi cer încă o şansă, chiar dacă n-o merit. Îţi cer să uiţi cum am procedat de două ori înainte şi să asculţi cum procedez acum. Eşti o femeie puternică. Asta-i un lucru pe care tocmai îl descoperi, dar încăpăţînată nu eşti. Aşa că îţi cer să laşi la o parte furia doar o clipă, ca să-ţi poţi da seama...

Cînd lăsă fraza în aer, cu o expresie perplexă şi încurcată, Jude clătină din cap.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ţi-am acceptat scuzele, tu le-ai acceptat pe ale mele.

– Jude.

O apucă de mînă, strîngînd-o destul de tare pentru

a o face să-şi dilate ochii, surprinsă.

– Nu ştiu cum să încep. Mi se face stomacul noduri-noduri. Înainte, n-a contat niciodată, nu înţelegi? Am cuvinte. Am butoaie întregi de cuvinte, dar nu le ştiu pe cele pe care să le folosesc cu tine, fiindcă de asta atîrnă viaţa mea.

Îl făcuse să sufere, înţelese Jude. Nu doar fizic. Îi lovise orgoliul, îl umilise în faţa prietenilor şi a familiei. Şi totuşi, lui îi părea rău. O parte din ea începu în sfîrşit să se îmbuneze.

– Ai mai spus-o odată, Aidan. O lăsăm la o parte, cum spuneai, şi vom uita că s-a întîmplat.

– N-am spus-o niciodată, tocmai asta e problema.

În ochi i se trezise din nou temperamentul, făcîndu-i glasul mai tăios. Deasupra tunetele bubuiau ca nişte globuri de plumb.

– Cuvintele conţin magie. Vrăji şi blesteme. Unele dintre ele, cele mai bune, odată rostite, schimbă totul. Aşa că nu le-am spus, sperînd, ca un laş, că tu aveai să te schimbi prima, iar pe urmă eu urma doar să am grijă de tine. Şi pentru asta îmi cer iertare. Vreau, într-adevăr, să am grijă de tine.

Ridică o mînă spre obrazul ei.

– N-am ce face. Vreau să-ţi dăruiesc o mulţime de lucruri, să- ţi arăt atîtea locuri şi să te văd fericită.

– Eşti un om bun, Aidan... începu ea.

– Asta n-are nici o legătură cu bunătatea. Te iubesc, Jude.

Îi văzu ochii schimbîndu-se, iar faptul că în ei se citea şoc şi teamă nu făcu decît să-i demonstreze cît de amarnic greşise. Nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut decît să- şi dezgolească inima.

– Sunt pierdut în iubirea pentru tine. Cred că aşa am fost din clipa cînd te-am văzut, poate cumva chiar dinainte. Tu eşti totul pentru mine. Înainte, n-a fost nimic, iar după tine, nimic nu va mai rămîne.

Jude simţea o nevoie disperată să se aşeze, dar nu avea la dispoziţie decît solul, iar acela părea mult prea departe.

– Nu-s sigură... nu ştiu... O, Doamne.

– N-am să te grăbesc, ca data trecută. Îţi las tot timpul de care ai nevoie. Nu-ţi cer decît să-mi mai dai o şansă. Îmi rezolv problemele aici şi pe urmă vin şi eu la Chicago. Pot deschide un bar acolo.

Fu nevoită să-şi apese o mînă pe cap, ca să fie sigură că-i rămînea pe umeri.

– Ce?

– Dacă acolo trebuie să stai, n-am nimic împotrivă.

– La Chicago?

Capul nu mai avea nici o importanţă. Nimic nu mai conta, numai omul care o ţinea de mînă şi o privea în ochi ca şi cum tot ce-şi dorea în lume ar fi fost adunat acolo.

– Ai pleca din Ardmore, ca să vii la Chicago?

– Aş pleca oriunde, numai să fiu cu tine.

– Las-mă un minut, îşi smulse ea mîna, pentru a porni spre poarta grădinii, de care se rezemă în timp ce-şi trăgea respiraţia.

O iubea. Şi, datorită acestei iubiri, era gata să renunţe la casa lui, la moştenire, la ţara lui, ca s-o urmeze. Nu-i cerea să fie ceea ce voia ei, ce aştepta de la ea. Fiindcă îi era de ajuns aşa cum era.

Şi, mai mult, îi oferea să devină el ceea ce dorea ea. Ce aştepta.

Un miracol.

Nu, nu, n-avea să se gîndească la a iubi şi a fi iubită în schimb la fel de tare, la fel de profund, la fel de disperat ca în miracole. Se meritau unul pe altul, şi viaţa pe care aveau s-o făurească.

Deci, putea să considere că totul era firesc.

O găsise pe Jude Murray, într-adevăr. Şi mult mai mult decît atît.

Cînd se întoarse spre el, inima îi era din nou sigură.

Sigură, liniştită şi calmă.

Aidan nu prea ştia ce să înțeleagă din micul surîs de pe buzele ei.

– Ai spus că ai nevoie de o soție.

– Da, şi am, atîta vreme cît vei fi tu. Voi aştepta oricît de mult timp ai nevoie să aştept.

– Un an? înalță ea sprîncenele. Cinci ani, zece?

Nodurile din stomacul lui se răsuceau ca nişte şerpi.

– Mă rog, spre să te pot convinge mai curînd.

Visele presupuneau riscuri, reflectă Jude. Şi curaj. Cel mai adînc vis al ei îi stătea în față, aşteptîndu-i răspunsul.

– Mai spune-mi odată că mă iubeşti.

– Din toată inima, cu tot ce sînt sau voi fi vreodată, te iubesc, Jude Frances.

– Eşti foarte convingător.

Cu ochii ațintiți într-ai lui, porni înapoi pe cărarea din grădină.

– Cînd mi-am dat seama că erai atras de mine, am crezut că urma să am o aventură, o relație toridă, nepăsătoare şi îndrăzneață. N-am mai avut niciodată aşa ceva, iar acum apăruse un ditamai irlandezul fermecător şi mai mult decît dispus să coopereze. Nu asta voiai şi tu?

– Ba da... aşa am crezut.

Panica îl cuprinse din nou.

– La naiba, nu e de-ajuns.

– Cu atît mai bine, fiindcă problema era... este, se corectă ea, că pur şi simplu nu sînt croită pentru aventuri nepăsătoare, cel puțin pe termen lung. Aşa că, încă dinaintea acelei prime nopți, cînd m-ai dus sus, am fost îndrăgostită de tine.

– *A ghra...*

Dar, cînd întinse mîinile spre ea, Jude clătină din cap, retrăgîndu-se.

– Nu, nu e numai atît. Mă întorc la Chicago, nu ca să rămîn acolo, ci pentru a-mi vinde condomeniul şi a-mi rezolva problemele, ca să mă pot muta aici definitiv. Nu pentru tine am hotărît să fac asta, ci pentru mine. Vreau să scriu. Am *început* să scriu, preciză ea. O carte.

– O carte?

Chipul lui se lumină complet, cu o mîndrie, îşi dădu ea seama, care o uimea. Şi care pecetluia totul.

– Dar e minunat. Ăă, e ceea ce ţi-este destinat să faci.

– De unde ştii?

– Fiindcă simplul fapt că o spui te face fericită. Se vede. Şi ai un stil fermecător de a povesti. Ţi-am mai spus-o şi înainte.

– Da, răspunse ea, încet. Într-adevăr, mi-ai spus-o. Ai spus-o înainte ca eu s-o fi putut spune.

– Mă bucur atît de mult pentru tine.

– Dintotdeauna am dorit-o, dar n-am avut curaj s-o fac, nici măcar să mă gîndesc. Acum, îl am.

Acum avea curaj pentru orice. Pentru toate.

– Vreau să scriu, şi o voi face cu talent. Vreau să scriu aici. Acum, ăsta e locul meu. Asta-i casa mea.

– Nu plecai?

– Nu pentru multă vreme, dar eram hotărîtă să nu mă mai întorc la tine. Mi-am găsit aici locul. Locul *meu*, Aidan. Trebuia să fie mai întîi al meu. Şi mi-am găsit un scop. Şi acela trebuia să fie al meu.

– Te înţeleg, întinse el mîinile, abia atingîndu-i vîrfurile şuviţelor de păr. Înţeleg, pentru că şi eu am fost la fel. Poţi accepta ideea că ştiu asta şi că te doresc, şi încă mai doresc şi tot restul?

– Pot aceepta ideea că mi-am găsit locul, scopul, iar acum te-am găsit şi pe tine. Aşa că, la tine am să

mă întorc. Şi voi fi pricepută, foarte pricepută, la toate.

De astă dată, întinse mîna şi i-o apucă pe-a lui.

– Mi-ai rostit cuvintele, Aidan, cu vraja lor. Ţi le voi rosti şi eu. Pentru că ceea ce începem acum, aici, începem pornind de pe poziţii egale.

Se opri, aşteptînd toate temerile şi îndoielile, dar nu simţi decît bucurie.

– Niciodată n-a mai existat nici unul, spuse ea, încet. Deşi aş fi vrut, am încercat să mă transform în altcineva, pentru mi-era frică de singurătate. Acum, am învăţat cum să fiu singură, să am încredere în mine însămi şi să mă plac pe mine însămi. N-am să mă întorc la tine slabă şi maleabilă, dornică să fac întotdeauna ceea ce mi se spune, ca să nu creez dificultăţi.

Cu inima trepidîndu-i, Aidan îşi atinse uşurel cu un deget nasul lovit.

– Cred că partea asta am înţeles-o, iubito.

Jude rîse, fără nici cea mai mică urmă de regret.

– Şi după ce te voi lua pe tine, nimeni altul nu va mai fi.

Îi întinse şi cealaltă mînă:

– Pentru totdeauna, Aidan, sau niciodată.

– Pentru totdeauna.

Aidan îi luă mîinile, ridicînd-o mai întîi pe una la buze, apoi şi pe cealaltă, după care, respirînd adînc, îngenunche la picioarele ei.

– Ce faci?

– Fac ceea ce se cuvine, în sfîrşit. Aici nu mai încape mîndrie, îi spuse el, iar în ochi i se vedea inima pe care i-o dăruia. Nu am un sac de nestemate luate din soare ca să le vărs la picioarele tale. Nu am decît asta.

Şi scoase din buzunar un inel. Banda de aur era îngustă şi veche.

Micul diamant din centru prinse o rază răzleaţă de

lumină şi scînteie între ei, ca o făgăduială odată ţinută, aşteptînd să fie din nou făcută şi din nou respectată.

– A fost al mamei mamei mele, iar piatra e mică, într-o montură simplă. Dar a dăinuit. Îţi cer să-l primeşti, şi pe mine, căci iubirea mea pentru tine e nemăsurată. Să fii a mea, Jude, aşa cum şi eu sînt al tău. Să-ţi construieşti o viaţă cu mine, pornind de la zero. Oricare ar fi viaţa aceea, oriunde ar fi, este a noastră.

Jude îşi promise că n-avea să plîngă. În asemenea momente, voia să aibă ochii limpezi. Omul pe care-l iubea îngenunchea la picioarele ei şi-i oferea... totul.

Îngenunche şi ea în faţa lui:

– Îl primesc, şi pe tine, şi vă preţuiesc pe amîndoi. Îţi aparţin, Aidan, aşa cum şi tu îmi aparţii mie.

Ridică mîna, pentru ca Aidan să-i pună inelul în deget, ca o făgăduială în cerc pentru inimă.

– Iar viaţa pe care o clădim începe din clipa asta.

În timp ce Aidan îi potrivea inelul pe deget, norii se risipiră iar soarele începu să-şi reverse lumina strălucitoare ca giuvaerurile.

Şi, cum stăteau îngenuncheaţi între flori, nu observară silueta care-i privea de la fereastră, nici expresia de nostalgie cu care se uita la ei.

Se întinseră unul spre altul. Buzele li se întîlniră. Şi, cînd un nou val de durere explodă, Aidan îşi trase respiraţia.

– Au! Doare.

Jude se retrase, străduindu-se să nu rîdă, în timp ce el îşi mîngîia obrazul.

– Hai în casă, să-ţi pun puţină gheaţă.

– Am eu un leac mai bun.

Se ridică şi o culese în braţe.

– Doar puţină îngrijire, şi ne vom simţi minunat.

– Eşti sigur că ţi s-a rupt?

Aidan îi aruncă o privire piezişă:

– Ie dară, din moment ce, întîmplător, e prins pe faţa mea. Şi nu e nevoie să faci mutra asta încîntată.

Îi depuse un sărut pe frunte, cînd se opri la uşa din faţă.

– Şi mă gîndesc, din moment ce o faci, că ar putea fi vremea de a-ţi aminti, Jude Frances, că-mi datorezi două sute de lire sterline.

– Şi *eu* mă gîndesc că ai făcut să merite toate eforturile.

Ridică mîna, privind cum scînteia în soare micul diamant.

Apoi, întinzînd o mînă, deschise ea însăşi uşa.

Sfîrşit